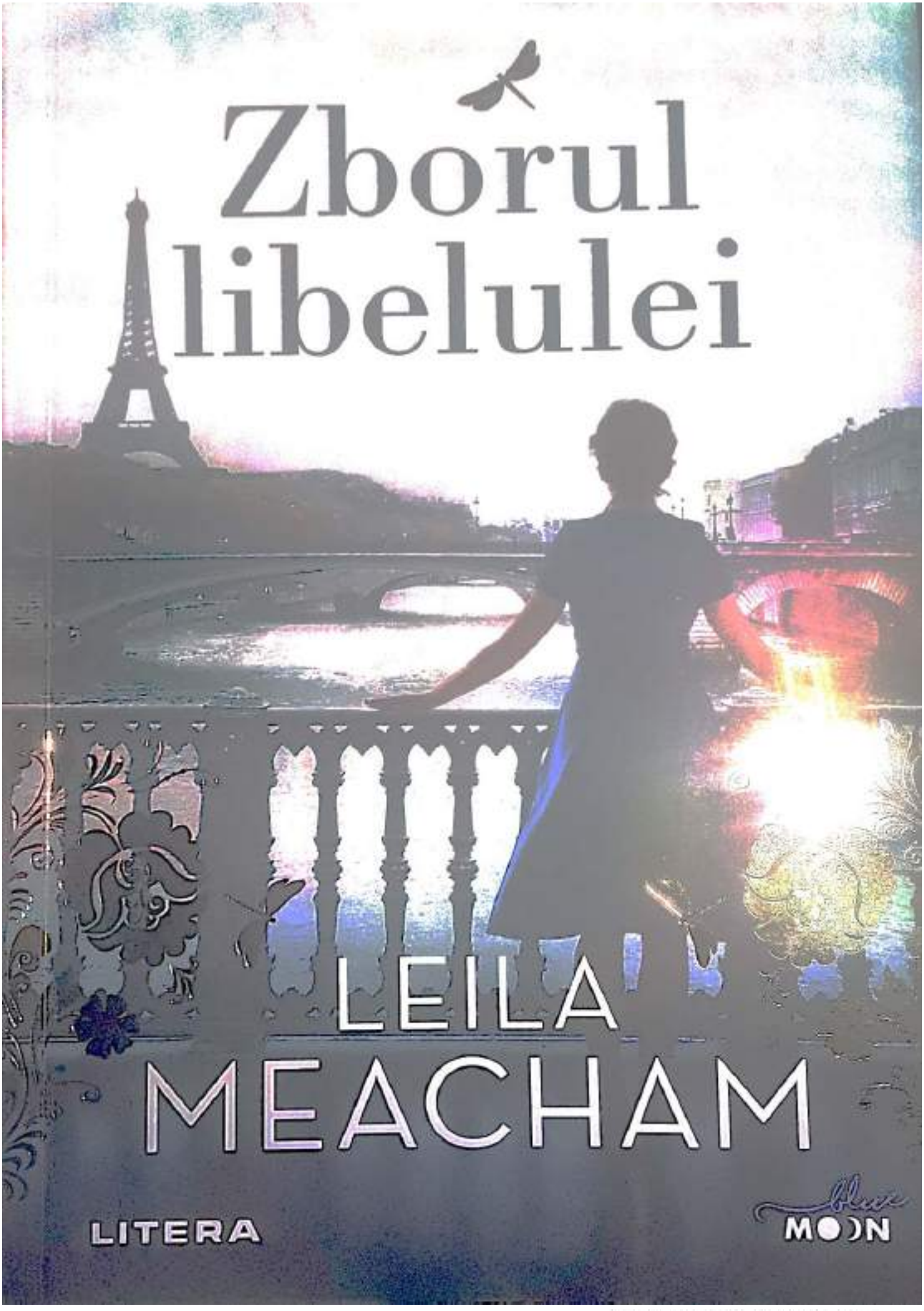
Zborul libelulei

LEILA MEACHAM

LITERA

Blue MOON

Scanned with CamScanner

LEILA
MEACHAM

Zborul libelulei

Traducere din limba engleză și note
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București
2020

Scanned with CamScanner

Dedicată lui Ann Ferguson Zeigler, din nou

Scanned with CamScanner

Soarele de pe deal a uitat să moară și crinii au reînviat,
iar libelula s-a întors pe locurile ei, lângă râu.

(Inscripție galeză)

Scanned with CamScanner

Personaje

AMERICANII

(Bucky) Samuel Barton, inginer constructor
Nume de cod OSS (Oficiul pentru Servicii Strategice): Steaua Polară
Nume de lucru: Stéphane Beaulieu

Bridgette Loring, designer de modă
Nume de cod OSS: Labradorul
Nume de lucru: Bernadette Dufor

(Chris) Christoph Brandt, antrenor de atletism
Nume de cod OSS: Nagâțul
Nume de lucru: Claus Bauer

Brad Hudson, pescar la muscă
Nume de cod OSS: Melcul-de-Apă
Nume de lucru: Barnard Wagner

Victoria Grayson, floretistă
Nume de cod OSS: Broscărița
Nume de lucru: Véronique Colbert

Alistair Renault, ofițerul de caz OSS, șeful Biroului pentru Afaceri Franceze, alias omul în costum maro

GERMANII

Gen.-mr. Konrad March: șeful Abwehr, agenția germană de spionaj de la Paris

Scanned with CamScanner

Wilhelm March, fiul generalului
Serg. Hans Falk, aghiotantul generalului
Colonel SS Derrick Albrecht, șeful serviciului de contraspionaj și al serviciului de securitate al Reichsführer (SD)
Serg. Karl Brunner, aghiotantul colonelului

FRANCEZII

Beaumont Fournier, scriitor
Nicholas Cravois, Fantoma Neagră
Madame Jeanne Boucher, proprietara casei de modă La Maison Boucher din Paris
Claude Allard, căpitan de vase fluviale și proprietarul unei companii de pescuit sportiv din Paris
Jules Garnier, director de personal la Sorbona
Madame Gabrielle Duprée, proprietara unei pensiuni și gazda lui Bucky
Madame Adeline Gastain, vecina gen.-mr. Konrad March
Maurice Corbett, detectiv-șef, Poliția Națională Franceză
Sora Mary Frances, stareța Mănăstirii Surorilor Caritații
Jacques Vogel, director al L'Ecole d'Escrime Français
Henri Burrell, omul lui Alistair din Paris

ORGANIZAȚIILE MILITARE GERMANE

Wehrmacht: armata germană
Abwehr: agenția germană de spionaj, ramură a armatei germane
Waffen SS: brațul înarmat al SS
Allgemeine SS: ramura administrativă a SS
Sicherheitsdienst: serviciul de securitate al Reichsführer, în subordinea Allgemeine

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

SEPTEMBRIE 1962
Cambridge, Maryland

Bărbatul în costum maro închise cartea pe care o citea şi ridică privirea neîncrezător. Nu avea nici o îndoială în această privinţă, absolut nici una. Echipa, compusă din cinci membri, pe care o descrie autorul în această cărticică obscură în legătură cu operaţiuni clandestine din Franţa ocupată de germani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, era chiar grupul trimis de el la Paris în toamna anului 1942. Patru dintre ei s-au întors acasă, numai unul a rămas acolo, într-un mormânt nemarcat de pe pământul Franţei. Sau aşa au crezut ei...

Alistair Renault stătea nemişcat. Era o coincidenţă stranie că citise acest capitol din *Cele mai mari stratageme ale celui de-al Doilea Război Mondial* exact astăzi, la aproape douăzeci de ani după ce văzuse cum cea mai uluitoare echipă de operaţiuni sub acoperire pe care o pregătise îşi luase zborul din Anglia spre teritoriul inamic în întunericul de dinaintea zorilor. Peste trei săptămâni, echipa ar fi trebuit să se întâlnească la Paris ca să sărbătorească aniversarea celor douăzeci de ani. Data, anunţată de mult, fusese propusă tocmai de acel membru, acum absent, al echipei care chiar insistase asupra ei. Alistair se întreba dacă ziua de 23 septembrie 1962

Scanned with CamScanner

rămâsese întipărită în memoria celorlalți la fel de puternic cum era în mintea lui.

Dădu pagina ca să citească din nou, cu mai mult interes, informațiile despre John Peterson și ceea ce îl îndreptățeau să scrie *Cele mai mari stratageme ale celui de-al Doilea Război Mondial*, subiect asupra căruia puțini oameni aveau mai multe cunoștințe și nici unul mai multă experiență decât bărbatul în costum maro. Calificările precare ale domnului Peterson, lipsa notelor de subsol și a bibliografiei, scrisul mediocru, plus faptul că lucrarea fusese publicată în 1956 la o editură universitară puțin cunoscută nu l-ar fi îndemnat pe un cititor serios al literaturii despre cel de-al Doilea Război Mondial să-și îndrepte atenția asupra acestei cronici a războiului, dar titlul cărții, așezată pe un raft de jos în biblioteca locală, îi atrăsese atenția lui Alistair. Tot timpul cât citise, Alistair se întrebase cât de temeinică este cercetarea omului. Pagina de mulțumiri nu conținea menționarea persoanelor de la care primise ajutor John Peterson, nici sursele pe care le consultase. Din câte își putea da seama cititorul, autorul ar fi putut foarte bine să inventeze conținutul dramatic și să-l numească nonficțiune. Alistair nu recunoștea numele personajelor din carte, dar capitolul care vorbea despre activitățile clandestine ale echipei cu numele de cod Libelula, alcătuită din cinci agenți și care operase la Paris în anii cei mai negri din istoria orașului, se baza pe fapte reale, cel puțin până la afirmația din momentul culminant. El știa cel mai bine: era omul care dirijase operațiunea. Nu știa dacă stratagema pe care o descrisese autorul în concluzia capitolului era fictivă. Bănuia că da, deși nutrea o speranță timidă că nu era așa. Intenționa să afle.

În fotografia din 1956, John Peterson, chel, cu ochelari, șters, părea să fi avut aproape cincizeci de ani. Astăzi, dacă mai era în viață, se apropia de șaptezeci și probabil era la pensie. Până la Madison, New Jersey, făcea cu mașina patru ore și ceva. Înainte să ceară numărul de telefon al lui John Peterson din New Jersey – și probabil că erau mulți oameni cu acest nume – va încerca la liceul din Madison, unde Peterson fusese profesor de istorie. Poate că vreun angajat mai vorbăreț de la liceu îi va oferi toate informațiile de care are nevoie

Scanned with CamScanner

ca să-l localizeze şi va face o mică excursie în Oraşul Trandafirilor ca să se prezinte lui John Peterson.

Şi avu într-adevăr norocul să fie trimis la o funcţionară vorbăreaţă care se ocupase de evidenţa elevilor încă din 1920, de la întemeierea liceului.

– Sunt aici de patruzeci şi doi de ani, spusese ea mândră. Dl Peterson a plecat de mult timp de la Madison. A divorţat... Nu, nu ştiu unde s-a mutat şi nici dacă a mai continuat să predea. Bănuiesc că a pornit într-o călătorie prin Europa. Era un mare admirator al Europei.

– Europa, a murmurat Alistair. Vreo ţară anume?

– Îi plăcea Franţa.

Ştia cumva dacă dl Peterson mai era în viaţă, a întrebat Alistair.

– Nu am auzit să fi murit şi cred că, dacă s-ar fi întâmplat aşa, am fi aflat, a spus femeia de la arhivă.

Dar fosta soţie? Poate că ar putea să-l găsească pe dl Peterson prin ea.

Femeia pufni pe nas.

– Fluşturatica aia a dispărut împreună cu iubiţelul ei imediat după ce i-a luat domnului Peterson tot ce avea, sărmanul de el.

Alistair a mulţumit, a pus telefonul în furcă, apoi a cerut operatoarei de la convorbiri interurbane să-i găsească numărul de telefon al editurii din Trenton, New Jersey. Dar acesta nu figura nicăieri. Probabil că editura se desfiinţase cu mulţi ani în urmă. Alistair nu se lăsase descurajat, pentru că avea legături cu o organizaţie care putea localiza orice persoană care hoinărea prin lume. A dat un telefon unui prieten de la CIA cu care servise împreună la OSS – Oficiul pentru Servicii Strategice şi l-a pus pe urmele lui John Peterson. Între timp, avea să telefoneze membrilor supravieţuitori ai grupului Libelula pentru a-i ruga să caute şi să citească ultimul capitol din *Cele mai mari stratageme ale celui de-al Doilea Război Mondial.*

În mod surprinzător, i-a găsit pe toţi la locul lor de muncă, deşi era vineri după-amiază târziu. Erau încă tineri la patruzeci şi doi de ani şi, deşi erau împrăştiaţi prin ţară, rămăseseră în viaţa lui de la prima lor întâlnire din 23 septembrie 1945, uniţi pentru totdeauna

Scanned with CamScanner

de legături care sunt mai presus de înrudirea de sânge, de prietenia de o viață sau de carieră. Inițial, ei fuseseră cei care continuaseră să mențină legătura, ceva neobișnuit într-o meserie în care agenții operativi măcinați de război abia așteptau să scape de ofițerii lor de caz, imediat ce li se încheia misiunea. La început, se opusese ideii de a rămâne prieteni – era ceva atât de străin pentru el –, dar echipa insistase și după un timp începuse să răspundă cu plăcere la telefoanele lor, vizitelor, invitațiilor la nuntă, la botezuri, vacanțe și sărbători aniversare. Cei patru care se întorseseră, împreună cu soțiile și copiii lor, deveniseră pentru el familia cea mai apropiată pe care o avusese vreodată.

I-a telefonat mai întâi Labradorului. Când se gândea la membrii grupului Libelula îi veneau întotdeauna în minte numele lor din OSS, așa după cum nici ei nu renunțaseră niciodată la gradul lui militar atunci când vorbeau cu el. Era întotdeauna „domnule maior", niciodată Alistair.

Labradorul a reacționat la rezumatul ultimului capitol din cartea lui John Peterson printr-o tăcere șocată, care a durat cinci secunde lungi. Alistair a așteptat până când interlocutoarea lui a rumegat posibilitatea că ar putea fi un grăunte de adevăr în afirmația absurdă a autorului, dar apoi a protestat:

– Nu cred. Toți ceilalți spun că au văzut execuția de la fereastra celulelor lor. Peterson pur și simplu a inventat acel sfârșit incredibil ca să se potrivească cu „stratagema" lui.

– Și eu sunt înclinat să cred la fel, a spus Alistair, dar vreau să citiți și voi, copii, și să-mi faceți după aceea o analiză. Iar între timp am să încerc să dau de urma lui John Peterson.

– Dacă nu mai este în viață, nu vom ști niciodată.

– Sunt și alte căi să aflăm. Mă pun pe treabă.

– Noroc bun, domnule maior, dar dacă... dacă totuși concluzia lui este corectă?

– Atunci vom porni de aici și vom vedea unde ne duce drumul.

(Nimeni nu mai spunea „Noroc bun", o rămășiță din anii 1940, își spuse amuzat Alistair.)

– Cred că lucrarea este epuizată. Dacă nu găsiți un exemplar, am să fotocopiez capitolul și vi-l trimit prin poștă.

Scanned with CamScanner

Şi ceilalţi au primit vestea lui Alistair cu aceeaşi tăcere şocată, căci ultimul capitol din *Cele mai mari stratageme ale celui de-al Doilea Război Mondial* afirma că membrul absent al grupului Libelula supravieţuise plutonului de execuţie pe care îl văzuseră trei dintre ei. Execuţia fusese plănuită cu grijă ca să-i păcălească pe SS-iştii nazişti. Comentariile variaseră de la „Absurd!" la exclamaţii de indignare la adresa cruzimii afirmaţiei autorului. Nici unul dintre membrii echipei nu discutase despre misiuni cu nimeni altcineva şi nici nu dăduse interviuri unui om pe nume John Peterson.

După ultimul apel, Alistair a împins telefonul. Dar dacă afirmaţia din ultimul capitol era corectă? Dacă membrul lipsă din grupul Libelula trăia bine mersi în Europa, aşa cum se pretindea în acest capitol? Execuţia avusese loc pe 11 iunie 1944. Trecuseră optsprezece ani de când trei membri ai echipei fuseseră martori la moartea brutală a unui om pe care îl iubeau, şi încă îl mai jeleau. Dar dacă totuşi Libelula avea toate aripile? Ar putea exista o cale rapidă şi uşoară de a afla. Bărbatul în costum maro a deschis un sertar şi a scos din el un teanc gros de dosare, fiecare etichetat cu numele candidaţilor care, în cele din urmă, deveniseră Libelula. Dispăruse cu tot cu dosare după ce preşedintele Harry Truman desfiinţase OSS în octombrie 1945, luându-i misiunea pe care fusese născut să o îndeplinească până când CIA îl suspendase. Dacă le-ar fi lăsat acolo, nu ar fi făcut altceva decât să adune praf într-un seif cu documente secrete ale guvernului, numele şi misiunile lor şi ale celorlalţi bărbaţi şi femei curajoase care îşi riscaseră viaţa pentru patria lor ar fi fost date uitării pentru totdeauna. Pe undeva, Alistair cocheta cu ideea că va scrie cândva propria carte în care va vorbi despre vitejia şi altruismul celor cinci tineri care se infiltraseră de bunăvoie în Oraşul Luminilor cufundat în întuneric. Alistair nu a reuşit să găsească numărul de telefon al părinţilor membrului lipsă al Libelulei şi a format numărul privat al prietenului său de la CIA din Langley, Virginia. După ce a vorbit cu el, a luat teancul de dosare groase şi s-a aşezat pe un scaun, încercând să ignore pachetul de ţigări Lucky Strike de pe masa

Scanned with CamScanner

de lângă fotoliu. Dar nevoia de a fuma era mai puternică decât avertismentul medicului, care îi spusese că este suficient încă un puf! şi plămânii lui vor face emfizem. Situaţia cerea imperios o doză de nicotină.

A aşezat teancul pe masă, a aprins lumina, şi-a scos pantofii, şi-a pus picioarele numai în ciorapi pe scăunelul din faţa fotoliului şi a luat în mână primul dosar.

Pe lângă alte epitete, lui Alistair i se mai spunea şi „detectivul", când era vorba să caute informaţii despre un subiect. Răsfoind filele cu detaliile calităţilor intime mentale şi fizice ale candidaţilor, zâmbi văzând cât de bine ilustrau aceste dosare chiar şi acum temperamentul copiilor. Incitat de versiunea specială, prost scrisă a anilor Libelulei de la Paris, Alistair se gândea că ar putea să se decidă la urma urmelor să scrie şi el o carte în care să povestească aventurile îndrăzneţe ale celor cinci tineri americani cu numele de cod Labradorul, Broscăriţa, Steaua Polară, Melcul-de-Apă şi Nagâţul.

Şi ar începe din mai 1942.

Scanned with CamScanner

RECRUȚII

Scanned with CamScanner

Capitolul doi

MAI 1942
Washington, D.C.

Membrii corului de la biserica episcopală Sf. Luca de pe 15th Street din Washington, D.C., îi spuneau „bărbatul în costum maro". Deşi cântaseră împreună duminica atunci când era în oraş, puţini îi ştiau numele întreg, Alistair Renault, şi nici unul nu putea pretinde că îl cunoaşte. Îmbrăcat cu costumul lui maro-închis, îşi făcea apariţia miercurea seara la repetiţia corului, atunci când grupul celor treizeci era deja adunat în altar şi nu mai zăbovea la o cafea şi un fursec şi puţină sporovăială după aceea. Dirijorul corului considera că Alistair are cea mai minunată voce de cântăreţ care ajunsese vreodată sub bagheta lui şi l-ar fi numit tenor principal dacă ar fi putut conta că va fi prezent în mod sigur în fiecare duminică, dar înţelesese că omul are o funcţie guvernamentală de natură secretă care excludea o prezenţă regulată.

În acea zi deosebită, acelaşi bărbat misterios a împins pe tăblia de mahon a mesei o foaie de hârtie cu nume, adrese şi detalii personale. Destinatarul ei era colonelul William J. Donovan, cunoscut printre prieteni şi duşmani ca Bill Donovan cel Sălbatic. Iar biroul aparţinea directorului Oficiului pentru Servicii Strategice, cunoscut mai mult ca OSS, prima agenţie naţională de spionaj din ţară,

Scanned with CamScanner

a cărei structură fusese discutată la Casa Albă în 1940. Oficiul intrase în funcțiune în anul următor, înainte de atacul surpriză al japonezilor de la Pearl Harbor din decembrie 1941 și declarația ulterioară de război a Germaniei împotriva Statelor Unite. Incertitudinile paralizante din acea primăvară confirmaseră nevoia ca America să aibă un sistem centralizat de spionaj care să culeagă și să analizeze la timp informații exacte în vederea elaborării unui plan de strategie militară împotriva dușmanului, în cazul că SUA vor fi antrenate într-un conflict mondial. Acest scop urma să fie atins în primul rând prin introducerea unor agenți pregătiți pentru operațiuni sub acoperire în teritoriul ostil. Președintele Franklin D. Roosevelt a semnat un ordin executiv pentru înființarea lui și l-a ales ca șef al acestuia pe Bill Donovan cel Sălbatic, ofițerul cu cele mai multe decorații din Primul Război Mondial. În viața civilă, înainte să fie avocat de renume pe Wall Street, fusese un avocat la datorie în 1942 cu gradul de colonel.

De atunci organizația crescuse, devenise o agenție în toată puterea cuvântului și se mutase din strâmtul sediu temporar într-o locație mai spațioasă de pe vârful colinei istorice Navy Hill din nord-vestul Washingtonului. Colonelul Bill Donovan își conducea acum echipa plină de viață și de energie dintr-un birou de la parter situat pe colț, cu plafon înalt, care din cauză că era strict secret era supranumit Kremlinul. Adjunctul lui aștepta reacția șefului la listă, în timp ce se bucura de briza răcoroasă de la mijlocul lui mai, care adia prin fereastra înaltă, larg deschisă, dând spre fluviul Potomac.

– Văd că ai încercuit cinci nume, i-a spus Donovan bărbatului în costum maro. De ce tocmai ei?

– Brad Hudson și Christoph Brandt vorbesc fluent germană și înțeleg și franceza pe care au învățat-o în liceu. Dacă îi luăm la noi, vor face un curs de împrospătare a cunostințelor negre. Samuel Barton vorbește franceza ca un nativ și a absolvit și un colegiu în germană. Bridgette Loring vorbește fluent germană și franceză, la fel și Victoria Grayson. Pe lângă faptul că știu limbi străine, calitățile lor și domeniile de studii îi fac să fie cei mai potriviți

Scanned with CamScanner

pentru misiunile la care mă gândesc. În plus, nici unul dintre ei nu este căsătorit.

Privirea fixă a lui Alistair transmitea ceea ce nu era nevoie să fie rostit între cei doi bărbaţi: adică pot fi sacrificaţi.

– Numai unul are responsabilităţi familiale serioase – Brad Hudson, aşa că s-ar putea să nu intre în joc, a continuat Alistair. Samuel Barton, inginerul constructor, a trimis de fapt un formular de cerere şi am stabilit să mă întâlnesc luni cu el în Oklahoma City, oraşul lui natal. Despre Victoria Grayson din Williamsburg, Virginia ştii. Este scrimera cu floreta care mi-a atras atenţia în 1940.

– A, da, familia Grayson din Virginia. Familia ei este putred de bogată, a spus Donovan. Să sperăm că va fi de acord.

– Dispozitivul nostru din Paris este pregătit şi o aşteaptă.

Bill Donovan a pus jos lista şi i-a aruncat o privire apreciativă adjunctului său.

– Eşti de-a dreptul genial că ai reuşit să alegi aceste nume, prietene.

Alistair acceptă complimentul cu o uşoară înclinare din cap. Încrederea şefului lui era ceea ce îi plăcea cel mai mult când lucra cu Bill Donovan cel Sălbatic. Îl lăsa pe Donovan să-şi facă treaba fără să-i ceară să argumenteze fiecare idee sau plan cu un studiu interminabil sau – Doamne fereşte! – să fie confirmată de un comitet. Investigarea şi recrutarea câtorva oameni pentru anumite misiuni era privilegiul bărbatului în costum maro. La începutul anului trecut, îi venise ideea să contacteze profesori de colegiu pe diverse discipline, pentru a obţine numele unor studenţi care vorbeau fluent germana şi franceza şi pe care agenţia i-ar fi putut contacta „pentru a servi într-o calitate specială securitatea Statelor Unite". Scrisoarea, scrisă pe hârtia cu antet OSS, cerea şi detalii asupra vieţilor lor personale. Erau clasificate pe categorii: familie, prieteni, preocupări, hobby-uri, afilieri sociale, preferinţe religioase, înclinaţii, temperament, opinii politice etc. Efectul psihologic al antetului unei agenţii guvernamentale strict secrete se făcuse simţit şi primise un număr uluitor de răspunsuri de la profesori, din care alcătuise lista din mâinile şefului.

Scanned with CamScanner

– Vorbește-mi despre băieții și fetele acestea, spuse Bill cel Sălbatic. Adică, unde sunt acum?

Alistair se încinse vorbind despre subiect.

– Sunt născuți cu toții în 1920 și au împlinit sau vor împlini în curând 21 de ani. Samuel Barton, supranumit Bucky, este eligibil pentru recrutare, dar numele lui nu a fost menționat încă. Bridgette Loring termină Colegiul Stephens, specializarea design și ilustrații. Se pare că este următoarea Coco Chanel și i s-a oferit un post la compania J.L. Hudson din Detroit, dar speră la un post de designer într-o casă de modă.

– Cartierul modei din Paris ar putea fi o ispită foarte dulce, comentă Bill cel Sălbatic.

– Victoria Grayson și Christoph Brandt și-au terminat studiile și lucrează, Victoria ca translatoare de franceză la G.P. Putnam's Sons la New York, iar Christoph ca profesor la un liceu și antrenor de atletism în Austin, Texas. Își spune Chris și nu-i place să folosească numele de botez german.

– Semne bune, spuse colonelul, dar de ce nu s-a prezentat Brandt voluntar? A lipsit doi ani de la școală.

– A picat la examenul medical. S-a născut cu unul din degetele mari lipsă. A încercat să argumenteze, dar comisia medicală nu a vrut să asculte. După cum susține prietenul lui, profesorul, cel care ne-a oferit toate informațiile pe care le citești acum, Christoph a făcut tot ce a putut să le demonstreze medicilor că lipsa degetului mare nu era un handicap, dar nu s-au lăsat convinși. Este un sportiv excelent.

Colonelul mormăi și consultă din nou lista.

– Și Brad Hudson?

– Brad Hudson este singurul din grup care nu a absolvit nici o facultate. Locuiește în Meeker, Colorado, și lucrează la o companie de cherestea. Este cel scutit de recrutare, deoarece are obligații de familie. Tatăl lui a murit într-un accident la fabrica de cherestea, iar mama, sora și cei doi copii pe care i-au cules de pe stradă, frate și soră, depind acum de el, și trebuie să-i hrănească.

Ochii albaștri pătrunzători ai lui Bill Donovan cel Sălbatic îl priveau fix:

Scanned with CamScanner

– De ce este pe listă?

– Vorbeşte fluent germana.

– Şi?

– Este şi un pescar foarte eficient la pescuitul cu muscă.

– Şi la ce ne foloseşte asta?

– Este la fel de priceput ca generalul-maior Konrad March.

Bill Donovan cel Sălbatic îşi împinse scaunul de lângă birou şi se afundă mai adânc în tapiţeria lui de piele roasă, ducându-şi gânditor un deget la buze.

– Înţeleg. Şi ce te face să crezi că poţi să-l iei pe Brad de lângă familie?

– Nu cred. De fapt, chiar mă îndoiesc, dar merită să încercăm. Are toate calificările esenţiale pentru misiune – singurul candidat pe care l-am descoperit până acum. Mai am câteva zile la dispoziţie, aşa că m-am gândit că aş putea să dau o fugă până în Colorado, să pescuiesc puţin la muscă şi să vedem dacă iese ceva.

Colonelul Donovan încuviinţă din cap.

– Şi cum rămâne cu ceilalţi? Cât de receptivi crezi că vor fi?

– Nu ştiu, Bill. Depinde de cât de mult îi urăsc pe nazişti. Bunica lui Bridgette Loring a fost torturată, iar bunicul ei a fost ucis de germani în ultimul război. Sora mamei lui Brad Hudson s-a căsătorit cu un rabin şi au fost prinşi într-unul dintre primele pogromuri declanşate de Hitler pentru a curăţa Germania de evrei. Bunicii Victoriei Grayson locuiesc la Londra, iar fratele şi logodnicul ei zboară pe avioane Spitfire în cadrul RAF în escadronul american Vulturul. Mama lui Samuel Barton are legături strânse cu grupurile antifasciste din Paris.

– Dar care sunt simpatiile lui Christoph Brandt? Văd aici că părinţii lui sunt descendenţii comunităţii germane din Texas. New Braunfels, nu-i aşa?

– Nu pot să-ţi răspund la întrebare până nu stau de vorbă cu el, dar, din comentariile profesorului său, reiese că băiatului îi displace să fie asociat cu strămoşii lui, mai ales acum.

– Ce ştii despre legăturile lor romantice? Copiii aceştia sunt la vârsta la care se îndrăgostesc, iar, judecând după descrierile lor fizice, sunt deosebit de atrăgători. Acesta nu va fi un dezavantaj?

Scanned with CamScanner

Alistair negă din cap.

– Ţinând seama de misiunile pe care le am în vedere pentru ei, felul cum arată va fi un avantaj. Cât despre legăturile romantice care au apărut după ce am elaborat raportul despre ei, iarăşi, nu pot să spun nimic până nu stau de vorbă cu ei.

– Aşadar, care este pasul următor?

– Cei trei pe care nu îi voi contacta personal vor primi scrisori, unde va fi şi un număr de telefon la care vor fi rugaţi să sune. Dacă telefonează, numerele lor sunt marcate şi mi se va face legătura imediat.

– Şi dacă nu sună?

– Am să le fac o vizită, dacă îmi permite bugetul.

– Îţi permite. Când pleacă scrisorile?

– Diseară.

Bărbatul în costum maro scoase dintr-un dosar marcat *Strict secret* trei scrisori, fiecare aşezată pe plicul cu adresa ei şi le puse în faţa şefului OSS.

– Nu mai am nevoie decât de semnătura ta, pentru ca invitaţiile să fie oficiale.

Bill Donovan aruncă numai o privire în treacăt pe prima scrisoare, apoi le semnă pe toate.

– Sper numai că nu am semnat condamnarea lor la moarte, murmură el.

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

BUCKY / STEAUA POLARĂ
Norman, Oklahoma

– Pune-ţi o dorinţă, Sam! chicoti Penny Parker, prietena lui Samuel Barton la urechea acestuia.

– Dar nu ne spune ce este, Bucky, îl preveni colegul lui de cameră, că nu se mai îndeplineşte.

Bucky se aplecă spre un tort de ciocolată pe care ardeau douăzeci şi două de lumânări. Îşi imagina că toţi cei de la masa lungă de restaurant credeau că îi pot ghici dorinţa, dar se înşelau. Erau la fel de strălucitori la faţă ca şi tortul de ciocolată, spre deosebire de mama lui, care şedea sobră, fără să zâmbească, în faţa lui. Bucky simţea cât era de încordată: *Te rog, Doamne, fă ca fiul meu să supravieţuiască războiului.* Aceeaşi urare pentru ei înşişi se putea citi şi pe chipurile colegilor lui din frăţia de la Universitatea Oklahoma. Dintre cei patru, doi erau deja în uniformă militară, căci primiseră ordinele de recrutare înainte să-şi termine studiile, şi erau acasă numai într-o scurtă permisie înainte să fie trimişi peste ocean.

Aveau şi motive să fie îngrijoraţi. Războiul mergea prost pentru forţele americane şi aliaţii acestora şi în Europa, şi în Pacific.

Scanned with CamScanner

Europa se afla sub dominația celui de-al Treilea Reich, după ce acesta repurtase un șir aproape neîntrerupt de succese pe câmpurile de luptă, iar acum armata germană înainta rapid în Rusia. În Asia de Sud-Est, forțele SUA capitulaseră la Bataan și la Corregidor, iar Armata Imperială Japoneză ocupase cele mai multe insule din Pacificul de Sud. Ceilalți prieteni ai lui din Phi Delta Theta aveau să intre și ei în armată ca să-și slujească țara imediat după absolvire, adică peste câteva săptămâni. Numai Bucky rămânea neangajat, situație care, așa cum spera toată lumea, se va schimba probabil imediat ce vor fi emise următoarele ordine de recrutare. Dar Bucky avea alte planuri. Sărbătoritul își țuguie buzele și trase mult aer în plămâni ca să stingă lumânările dintr-o singură suflare. Toate cele douăzeci și două de lumânări se stinseră.

– Bravo, băiete! spuse tatăl lui din partea cealaltă a mesei, alăturându-se aplauzelor zgomotoase ale celorlalți.

Pentru moment, fața lui buhăită, umflată de mâncare, de băutură și de euforie, reușise să anuleze îngrijorarea soției lui. Unul dintre colegii din frăție începu să cânte.

– Spune-ne de ce ți-au spus *Bucky*, Sam!

– Da, fiule, îl îndemnă și tatăl său, clipind amuzat din ochi. spune-le prietenilor tăi de ce ți s-a spus Bucky.

Bucky, care prefera să i se spună Sam de când terminase liceul, respinse cererea ridicând mâna în sus și cu o veselie forțată îi spuse prietenului care formulase cererea:

– Altă dată, banditule, când vei fi suficient de treaz ca să ții minte.

– Am să le spun eu! interveni tunător Horace Barton. Nu ai de ce să-ți fie rușine.

Se întoarse expansiv către grup, ignorând-o pe Monique, care îl strângea de braț, și privirea stânjenită a lui Bucky.

– Când s-a născut, fiul meu era foarte bolnăvicios. Avea colici. Plângea tot timpul. Vomita mereu. Nu putea să țină mâncarea în el. Și a continuat așa până într-o zi când i-am spus: „*Buck up, boy!* Fii bărbat!" Încă nu putea să vorbească. Când a început să vorbească, auzea atât de des *Buck up!*, încât atunci când era întrebat cum îl cheamă răspundea: *Bucky!* și așa i-a rămas numele de Bucky.

Scanned with CamScanner

Horace privea radiind de mândrie în jurul mesei pentru că făcuse din copilul de atunci bărbatul de astăzi.

– Aşa răspundeam, îl corectă Bucky pe tatăl său. Acum mă numesc Sam, tati.

– Pentru că nu mai este copilul ăla bolnăvicios, de asta pot să vă asigur.

Penny aprobă cunoscătoare şi se înghesui şi mai aproape, încălzindu-i urechea cu răsuflarea ei.

Bucky mişcă discret din umeri ca îndemn pentru Penny să se descolăcească de sub braţul lui. În salonul privat al restaurantului era cald, iar parfumul ei şi mirosul lumânărilor stinse erau înăbuşitoare. Era oricum supărat pe ea pentru că adusese pe ascuns o ladă cu şampanie şi bere şi o mituise pe chelneriţă ca să nu scoată o vorbă. Oklahoma era un stat cu legi stricte împotriva comercializării şi consumului de alcool în public. Se simţea sufocat de mâncarea grea şi de berea din stomac, de fumul de ţigară şi de cheful care începuse să ia o turnură neplăcută, ca şi când glumele şi râsul zgomotos al prietenilor lui ar fi putut acoperi vocile tristeţii şi incertitudinii care plutea deasupra viitorului lor. *Mâine, când vor fi cu mintea limpede, vocile acelea vor răsuna mai puternic ca oricând.* Considera că ar fi nepoliticos s-o roage pe chelneriţă să pună tortul într-o cutie ca să-l ia acasă, dar nu credea că mai poate îndura ritualul lung de la sfârşitul petrecerii, când acesta era tăiat, servit şi mâncat pe îndelete. Se săturase de petrecerea de ziua de naştere. Voia s-o scoată pe mama lui de acolo. Voia să meargă acasă. Petrecerea aceasta de ziua lui fusese ideea tatălui lui şi se organizase la insistenţele acestuia.

– O să-i facă bine mamei tale, o să-i mai abată gândurile de la îngrijorarea pentru tine şi de la ştirile despre războiul din Franţa. Şi apoi, este ultima ta petrecere înainte de recrutare şi ştii că îmi place să mă făiesc cu ceea ce pot să fac pentru familia mea, susţinuse el.

Dar Bucky bănuia că motivul pentru care tatăl lui insistase să organizeze această petrecere a fiului său era propria lui teamă că această aniversare ar fi putut fi ultima pentru el.

Scanned with CamScanner

Prietena unuia dintre colegii lui din frăție se aplecă în față și rosti împleticit:

– Așadar, Bucky... și în ce domeniu... ai să te înscrii... dacă nu-ți vine rândul la recrutare data viitoare?

La un semn al mamei lui, chelnerița se apropie de masă și Bucky văzu nefericit cum ia tortul și îl duce la bucătărie ca să-l taie în felii. Așadar, nu vor sări peste desert și nu va putea scăpa de întrebarea pusă.

– Nu sunt sigur că mi-am examinat toate opțiunile, răspunse el. Vreau să mă înscriu în orice domeniu unde voi putea să-mi folosesc cunoștințele de inginer.

– A, înțeleg, spuse ea, dar era enervant de clar că nu înțelege.

De când începuse războiul, prietenii, colegii de clasă, părinții și partenerii apropiați de afaceri ai tatălui său observaseră că Bucky, care de regulă era un om foarte hotărât, părea în mod misterios foarte puțin dispus să discute despre „opțiunile" serviciului militar după absolvirea studiilor, ceea ce îi făcea să se întrebe dacă nu cumva se gândea la o funcție de necombatant esențial într-un post guvernamental. Oare Sam Barton, un tânăr model, mândria părinților săi, sportiv de frunte, șeful clasei, eroul școlii, opta pentru o cale lașă? Fata flutură neglijentă din mână.

– Ei, nimeni nu poate să te învinovățească dacă vrei să te pui în siguranță. Naziștii ăia sunt niște oameni îngrozitori, iar japonezii sunt încă și mai răi. Comit niște atrocități de ți se ridică părul măciucă în cap.

Penny îi aruncă o privire usturătoare.

– Dumnezeule, Babs! De unde ți-a venit ideea că Sam caută un loc ferit? Vrea să-și folosească toate calificările profesionale în modul cel mai util pentru efortul de război. Și mă îndoiesc că mai poți înțelege ceva, dată fiind cantitatea de alcool pe care ai băut-o!

Dojana lui Penny dădu semnalul pentru sfârșitul petrecerii. Tortul fu servit într-o tăcere aproape totală și abia atins în timpul conversației încordate. Penny refuză porția de tort, spunând:

Scanned with CamScanner

– Am grijă de silueta mea, la fel ca Sam.

După primul rând de cafele, toți își împăturiră șervetele și împinseră farfuriile. Era sâmbătă seara și cei mai mulți trebuiau să fie în camerele lor din campusul universității până la ora douăsprezece. Bucky îi va duce cu mașina pe părinții lui până la Oklahoma City și va rămâne acolo restul weekendului. Prevăzând că tatăl lui va bea mai mult decât de obicei la petrecere, Bucky insistase să conducă el mașina, în realitate însă, dorea un pretext ca să poată fi la o întâlnire luni dimineață la ora șapte. Se înțelesese să se întâlnească cu cineva la o cafenea înainte să ia autobuzul înapoi spre Norman, pentru finalele de dimineață.

Stând la volanul Cadillacului părinților lui, Bucky observă că veselia expansivă a tatălui lui, încurajată de bere, dispăruse. Horace Barton cumpărase mașina anticipând ideea că țara va intra în război. Fabricanții de automobile își vor transforma uzinele în fabrici de armament, muniție, camioane, tancuri și avioane, prezisese el, „iar în spatele frontului nu vom mai vedea un automobil ieșind de pe liniile de montaj până la sfârșitul războiului, indiferent când va fi acela".

Previziunea se dovedise corectă, așa cum fuseseră cele mai multe dintre deciziile sale inteligente din comerț și afaceri, ceea ce se reflecta în succesul companiei lui de camioane și modului remarcabil în care supraviețuise în timpul Recesiunii. Bucky nu se îndoia că o adora pe Monique Barton. După mai mult de douăzeci și trei de ani de căsătorie, sentimentul pe care îl nutrea tatăl lui cel dur și bombastic pentru mama lui franțuzoaică, drăgălașă și rafinată era aproape de limita adulației.

– Imaginează-ți ce noroc a dat peste mine, un flăcău tomnatic de țară cu liceul neterminat să câștige inima unei femei frumoase și educate ca mama ta, îi spunea el lui Bucky. Să nu te aud că-i spui vreodată un cuvânt urât, m-ai auzit? Că rup cureaua pe spinarea ta.

– Da, domnule, răspundea ascultător Bucky, ca și când ar fi putut vreodată să fie lipsit de respect față de mama sa.

Scanned with CamScanner

Aflase însă că ideea despre paternitate a lui Horace Barton era să amenințI cu vorba, căci Horace Barton nu ridicase niciodată mâna asupra fiului său, deși Bucky fusese genul de copil care îi punea la grea încercare concepțiile despre buna purtare. Tatăl lui îl iubea necondiționat. Bucky nu se îndoia nici de asta și era bucuros să-i dea motive să fie mândru de el.

Privind în oglinda retrovizoare, văzu că tatăl lui aruncă priviri preocupate spre mama lui și o ia de mână. Aceasta nu rostise nici un cuvânt tot timpul cât durase drumul, iar mașina parcă vibra de tăcerea ei profundă.

– O să fie bine, iubito, spunea blând Horace. Sora ta de la Paris o să fie bine, iar dacă Bucky se decide să intre în Corpul de Armată al Inginerilor, constructorii de poduri nu ajung în luptă. Dacă Bucky este trimis peste ocean, există șanse să primească o misiune departe în spatele liniilor inamice, gata să intervină și să-și facă treaba atunci când calea este liberă.

Horace se aplecă în față și îl bătu pe umăr pe fiul său:

– Nu-i așa, băiete?

– Dacă spui tu, răspunse Bucky.

Judecând după expresia de pe chipul mamei lui, asigurările tatălui avuseseră efectul unui pulverizator de parfum folosit ca să stingă o casă în flăcări. Monique întoarse capul și se uită pe fereastră afară. Bucky nu adăugă nici un cuvânt ca s-o liniștească. Ar fi fost inutile și neadevărate, așa cum erau și ale tatălui său, căci în Primul Război Mondial Horace văzuse cu ochii lui ce putuseră să facă nemții populației franceze. Și oricum, Bucky nu avea de gând să se înscrise în Corpul de Armată al Inginerilor, așa cum dădea asigurări tatăl lui. Unitatea în care se pregătea să intre Bucky nu-l trimitea să construiască poduri sau să le distrugă în interiorul teritoriului inamic. Dar toate acestea aveau să rămână secrete până luni, când se discutau detaliile cu omul acela la cafeneaua Kelly. Nu era vorba numai de patriotism, atunci când se hotărâse să se întâlnească cu omul de la Oficiul pentru Servicii Strategice, ci de un secret încă și mai profund pe care Horace Barton nu putea să-l știe – nu va putea să-l știe *niciodată*. Pe când avea paisprezece ani,

Scanned with CamScanner

Bucky surprinsese fără să vrea o discuție particulară a mamei sale și aflase că bărbatul de pe bancheta din spate a Cadillacului nu era tatăl lui. Tatăl lui adevărat locuia la Paris, era ofițer superior în armata franceză și mama lui încă îl mai iubea.

Scanned with CamScanner

Capitolul 4

Adevărul ieșise la iveală în iarna anului 1934. Mama lui Bucky și sora ei, mătușa Claire, venită în vizită din Franța, credeau că sunt singure în casă. Era ora patru după-amiază. Tatăl lui era la firmă, iar Bucky ar fi trebuit să fie la lecția de pian, patru străzi mai încolo, dar soțul profesoarei lui ieșise în ușă să-i spună că doamna era bolnavă și nu făcea lecția în ziua aceea. Bucky se gândise să-și petreacă darul neașteptat de libertate acasă la Rob Hamilton, dar i se păruse apoi incorect să nu fie acolo unde ar fi trebuit să fie, așa că se întorsese acasă, consolându-se cu gândul că are suficient timp să bea o ciocolată fierbinte și să mănânce o prăjiturică fără să-și strice pofta de mâncare înainte de cină. Intrase în casă pe ușa din spate, simțind din nou o împunsătură în piept când labradorul negru nu-l linsese ca de obicei. Se gândise după aceea de multe ori că, dacă Pepper nu ar fi murit ceva mai devreme în acea lună, nu ar fi descoperit niciodată secretul mamei lui. Pepper i-ar fi semnalat acesteia prezența lui.

Nu mai strigase că s-a întors acasă. Văzându-l venind mai devreme, mama lui s-ar fi speriat și s-ar fi alarmat înainte să-i poată explica de ce era acasă. Era foarte sperioasă când era vorba de el, poate pentru că era singurul ei copil. Din sufragerie se auzeau voci – a mamei lui și a mătușii Claire.

Scanned with CamScanner

Bucky şi-a pus sacoşa cu cărţi pe scaunul din bucătărie pe care stătea în fiecare seară când îşi făcea temele, şi-a atârnat haina şi şapca într-un cuier din antreu şi a pornit pe hol spre locul de unde se auzeau vocile. Mama şi mătuşa vorbeau franţuzeşte şi aveau o discuţie care părea serioasă şi încordată. Bucky trebuia să decidă dacă să le deranjeze ca să ceară o cană de cacao. Chiar când ajunsese la uşa sufrageriei, o auzise pe mătuşa lui:

– Horace ştie că nu e băiatul lui?

– *Nu!* strigase mama. Şi nu va şti niciodată. O, Dumnezeule, cum se poate ca Nicholas să mai fie încă în viaţă? Mi-au spus că a fost ucis într-o ambuscadă în octombrie 1919!

– Perioada ocupaţiei franceze din Renania a fost foarte tulbure. Era haos pretutindeni, spusese mătuşa Claire. Aminteşte-ţi că a durat câteva zile bune până să se potolească revolta germanilor. Belgienii, nu francezii, răspundeau de identificare şi de întocmirea listelor cu numele celor morţi.

– Aşadar, belgienii au confundat alt cadavru francez cu acelaşi grad militar care semăna oarecum cu Nicholas Cravois şi l-au declarat mort, când el zăcea de fapt într-un şanţ de la marginea drumului. O, Doamne, Dumnezeule, Claire...

Vocea lui Monique Barton tremurase şi se întrerupsese într-un strigăt înăbuşit şi, încremenit în locul în care stătea, Bucky auzise cum scârţâie podeaua şi şi-o imaginase pe mama lui dând ocol camerei şi ţinându-se cu mâinile de gât, aşa cum făcea întotdeauna când era agitată.

– Tu nu ai nici o vină, Monique. Când Nicholas şi-a recăpătat cunoştinţa şi a luat legătura cu familia lui, tu aflaseşi deja că eşti însărcinată cu Samuel şi te căsătoriseşi cu Horace. Ce altceva puteai să faci, *ma chérie*?

Scârţâitul podelei încetase. Bucky îşi imaginase că mama lui se aruncase de gâtul surorii ei.

– Dar de ce nu m-a contactat, pentru numele lui Dumnezeu? strigase ea.

Urmase o tăcere, apoi mătuşa lui răspunsese blând:

– Zău aşa, Monique, la ce bun? Era prea târziu.

Scanned with CamScanner

– Știe că are un fiu?

– Știe că *tu* ai un fiu. Nu știe că este copilul lui.

– *Mon Dieu*, Claire, de ce mi-ai spus acum? De ce nu m-ai lăsat să rămân neștiutoare?

– Pentru că Nicholas este un general influent în armata franceză, se spune că va deveni unul dintre cei mai tineri mareșali din istoria Franței și este bine cunoscut pentru vederile lui antifasciste. Sinceritatea cu care se exprimă împotriva acelui vierme cu mustață, Adolf Hitler, face senzație în presă. S-ar fi putut ca numele lui să fie menționat și în ziarele din America și nu voia să afli în felul acesta că supraviețuise. Horace a bănuit vreodată...

– Nu, niciodată.

Liniște, apoi din nou:

– Și... și cum arată? Nicholas?

Pauză.

– Chipeș, puternic, impunător. Văd multe din trăsăturile lui la Samuel, mai ales ochii.

Bucky se retrăsese, se întorsese în bucătărie, își luase sacoșa, șapca și haina și pornise cu bicicleta cât putea de repede prin vântul rece ca gheața spre casa lui Rob Hamilton, cel de-al doilea cămin al lui. Acolo, îngrijorată de chipul palid al lui Bucky și de privirea lui stranie, doamna Hamilton făcuse imediat o cacao fierbinte pentru fiul ei și pentru prietenul acestuia. La cina din seara aceea, Bucky luase numai câteva bucățele din friptura de *coq au vin* și împinsese mazărea și morcovii pe marginea farfuriei. Părinții nu îl întrebaseră despre lecția de pian și păruseră să nu observe că stătuse tot timpul cu ochii în farfurie. Mama și mătușa lui sporovăiau tot timpul înfierbântate și cu o veselie forțată, așa cum se străduiesc să facă adulții când vor să depășească o situație stânjenitoare.

În dimineața următoare, mătușa lui plecase la Paris, iar după-amiază, după ce terminase cursurile, Bucky se dusese cu bicicleta la biblioteca districtuală și o rugase pe bibliotecara cea amabilă să-l ajute să găsească informații despre ocupația franceză din Renania în 1919. Și mai voia să știe ce înseamnă antifascism și ce este acela mareșal al Franței. Întrebările lui erau legate de Primul

Scanned with CamScanner

Război Mondial, îi spusese bibliotecara și îl condusese la rafturile pline cu cărți pe acest subiect, căci mulți oameni din acel district luptaseră în acel conflict mondial. Voia să se documenteze pentru o lucrare la istorie? întrebase bibliotecara.

– Se poate spune și așa, spusese Bucky.

Găsiseră o carte despre maniera brutală și rapidă în care francezii suprimaseră rezistența germană din Renania, care fusese inițial un teritoriu german. Bibliotecara, al cărei soț fusese ucis pe Linia Maginot, citea peste umărul lui.

– Bine le-au făcut Fritzilor! spusese ea.

În seara aceea, Bucky se privise de aproape în oglindă ca să-și studieze ochii, o sursă de stânjeneală când era mai tânăr. Avea gene dese – „ochi de fată" –, așa îl tachinau în școala elementară. Acum fetele îl considerau sexy. Erau căprui cu irizări albastre și verzi de diverse nuanțe în funcție de culoarea cămășii. Se întreba cum arată bărbatul de la care îi moștenise. La paisprezece ani, Bucky se decisese deja că, deși Horace Barton era un tată bun și nu l-ar fi schimbat pe nimeni din lume, nu-și dorea să fie ca el. Îl iubea foarte mult și îl respecta, dar nu-l admira. Însă Bucky se gândea că ar putea să se ia la întrecere cu bărbatul „puternic, impunător" care trăia dincolo de ocean și îi înfrunta pe dictatori și pe fasciști, bărbatul care era mareșal al Franței, purta șapte stele pe umăr și ținea în mână un baston albastru... bărbatul pe care îl vedea mama lui când se uita în ochii fiului ei.

Stând la volanul Cadillacului, Bucky își duse mâna la buzunarul de la piept, unde se afla scrisoarea omului de la Oficiul pentru Servicii Strategice. S-ar putea să aibă nevoie de ea ca să se identifice atunci când se va întâlni cu acesta luni de dimineață la cafeneaua Kelly.

Scanned with CamScanner

Capitolul 5

BRIDGETTE / LABRADORUL
Colegiul Stephens, Missouri

Bridgette Loring se dădu un pas înapoi ca să-și admire creația, așezată pe un manechin de sârmă modelat în așa fel încât să corespundă exact cu măsurile celei mai bune prietene a ei și colege de cameră, Gladys Bradbury.

– Rochia îți taie pur și simplu respirația, spuse prietena ei care era lângă ea. Doamne, sper să nu ți-o stric!

– Juriul se va uita la rochie, nu la tine, spuse Bridgette, așa că relaxează-te și bucură-te de plimbarea pe podium.

– Mi-e frică să nu-mi pierd echilibrul, când se vor îndrepta reflectoarele spre mine, spuse Gladys. Dacă mă orbește lumina și cad?

Bridgette întoarse capul ușor plictisită la acest ultim „dar dacă" al prietenei ei, care înșira problemele ce ar fi putut s-o împiedice să câștige un loc de frunte în lista deosebit de strânsă a lui Edith Head a „Celor mai frumoase cinci modele". Vestita creatoare de costume de la studiourile Paramount Pictures era arbitrul principal al toaletelor de seară de la expoziția anuală care avea loc a doua zi la Colegiul Stephens și unde se prezentau talentele absolvenților săi cu diplome în design și ilustrații. Fiecare absolvent trebuia să prezinte o rochie creație personală pe podiumul care

Scanned with CamScanner

fusese intitulat prezentare de modă, dar care reprezenta, de fapt, o competiție pentru a atrage atenția căutătorilor de talente de la cei mai prestigioși producători din industria modei.

Cu toate acestea, la ediția din mai de anul acesta, locurile din primele rânduri rezervate pentru acești cunoscători aveau să fie mai mult goale. Bridgette aflase că fuseseră rezervate doar puține camere pentru juriu la hotelul Pennant, acolo unde se cazau de obicei. Raționalizările provocate de război loviseră și lumea modei deosebit de dur, căci oamenii erau îndemnați să „să se descurce și să cârpească", pentru ca fabricile de textile să se poată concentra pe țesăturile specifice pentru război. Guvernul avea nevoie de stofele de lână pentru uniformă, de mătase pentru parașute, pentru hărți și pungi pentru praful de pușcă. Recrutările scoseseră muncitorii din fabrici, iar transportul de mărfuri fusese frânat din cauza raționalizării combustibilului și a anvelopelor. Speranțele concurenților la o stagiatură erau legate în special de Edith Head, dar toți înțelegeau că era posibil ca aceasta să fi venit numai de dragul vechii ei prietene, decana Facultății de Design de modă.

Dar Bridgette mai știa și altceva. Decana îi mărturisise că o invitase pe Edith Head că facă parte din juriul paradei de modă în primul rând ca să vadă lucrarea lui Bridgette.

– Nu va ști care este rochia ta, îi spusese decana. Ar fi fost incorect față de celelalte fete. Tocmai de aceea nu i-am trimis nici portofoliul tău. Lucrarea aceasta va fi singura ta șansă să îi atragi atenția. Dacă o să-i placă ce va vedea, o să-i arăt și celelalte schițe ale tale. Nu mai trebuie să-ți spun că această conversație rămâne între noi.

Când Bridgette încercase să-i mulțumească, decana spusese:

– Nu o fac pentru tine, Bridgette, ci pentru școală. Dacă Edith Head te angajează la ea, înțelegi de ce publicitate se va bucura Colegiul Stephens.

Bridgette spera că nu va regreta decizia de a o ruga pe Gladys să-i prezinte creația în locul autoarei însăși. Cele mai multe rochii aveau să fie purtate chiar de studentele care le creaseră și văzuseră de la început până la sfârșit cum sunt realizate, dar Bridgette nu

Scanned with CamScanner

era suficient de înaltă pentru a nu dezavantaja frumoasa ei rochie de seară și nici nu se îndura să lase altă fată să i-o prezinte în locul ei. Însă Gladys se temea ca de obicei să nu dea greș și, deși creația lui Bridgette vorbea de la sine, era important ca modelul care o prezenta să o arate în cea mai bună lumină.

– Foarte bine, atunci să-mi spui – și să faci bine să nu mai ocolești subiectul de astă dată, spuse Gladys pe un ton acuzator. Dacă ajungi pe lista lui Edith Head și te invită să te duci să lucrezi cu ea, pleci în California?

Bridgette se concentră pe testarea unui drapaj al rochiei, absolut inutil, căci ochiul ei ager, mai nemilos ca un stilet, îi spunea că nu mai este nevoie de nici o cusătură sau ajustare de finisare. Rochia lungă, inspirată după modelul de togă, croită dintr-un jerseu stacojiu strălucitor cu un singur umăr acoperit cu strasuri era gata, dar Bridgette nu era pregătită să facă față expresiei de dezamăgire care apăruse pe chipul prietenei ei, când auzi răspunsul.

– Da, Gladys, mă duc. M-am gândit mult la oferta de la J.L. Hudson și am decis că nu este cazul să o accept. Nu îmi doresc să mă mut la Detroit ca să fac o carieră în marketing în cadrul unui lanț de magazine de vânzare cu amănuntul. Sunt designer de rochii pentru femei, nu proiectantă de modă la marketing și manager. În afară de a merge la Paris să fac ucenicie la una din marile case de *haute couture* – ceea ce acum iese din discuție din cauza războiului – îți poți imagina un loc mai incitant în care să fac o stagiatură decât la departamentul de costume al studiourilor Paramount de sub conducerea lui Edith Head? Bineînțeles că voi accepta un asemenea post dacă mi se va oferi! Imaginează-ți să creezi rochii pentru Bette Davis sau Olivia de Havilland! Și apoi, vreau să o scutesc pe bunica de iernile din Michigan.

– California este departe de casă, Bridge, și mutarea s-ar putea să nu-i priască. Știi că nu se simte bine.

– Cu atât mai multe motive să se mute într-o climă mai caldă. Schimbarea va fi cel mai bun medicament pentru ea. A primit deosebit de rău veștile din Franța. Trebuie să plec, Gladys. Trebuie să înțelegi.

Scanned with CamScanner

Vocea lui Bridgette se înmuie când își întoarse privirea spre prietena ei, care stătea posomorâtă la gândul despărțirii lor inevitabile. Nu trecuse aproape nici o zi în care ea și Gladys Bradbury să nu fie împreună, din ziua când se duseseră la grădiniță împreună. Erau apropiate ca două surori.

Chiar și atunci când familia Bradbury pleca în vacanță, Gladys îi scria lui Bridgette în fiecare zi, iar uneori tatăl ei îi dădea voie să comande o convorbire interurbană numai ca să-i audă vocea lui Bridgette. Prietena ei fusese încântată când Bridgette primise o ofertă să lucreze la Hudson în Detroit. Gladys acceptase un post de profesoară la o școală elementară într-unul din cartierele orașului, iar fratele ei, Mike, care manifestase întotdeauna un interes mai mult decât fratern pentru Bridgette, era arhitect la o firmă care deservea în mod exclusiv persoanele înstărite din zona Grosse Pointe. Ani la rând, Gladys visase că Bridgette va deveni cumnata ei, dar acum visul acesta nu avea să se mai împlinească.

Bridgette puse mâna consolatoare pe umărul colegei ei de cameră.

– Am știut întotdeauna că va veni o zi când ne vom despărți după ce vom absolvi facultatea, dar aceasta nu înseamnă că nu putem să ne vizităm una pe alta. Pentru asta există avioanele.

Gladys își trase umărul iritată.

– O să uiți de mine când o să începi să te învârți printre toate stelele alea de cinema vestite și bogate și să te tragi de șireturi cu alde Ginger Rogers și Fred Astaire.

– Mă îndoiesc foarte serios că voi sta într-o astfel de companie. Voi fi cârtița mică din încăperile din spate și nu voi vedea niciodată starurile pentru care voi coase. Dar, oricum, sunt numai visuri, am devansat foarte mult realitatea. Din câte știm, poate că Edith Head a venit aici numai ca să arbitreze concursul și nu ca să recruteze persoane pentru stagiatură și poate că nu am să primesc o invitație, chiar dacă ea o oferă, căci am o mulțime de concurente.

– Dacă oferă, o s-o primești. Și tu, și domnișoara Head vorbiți franțuzește.

Asta era adevărat. Bridgette făcuse cercetări în legătură cu biografia lui Edith Head și aflase că vestita creatoare de costume

Scanned with CamScanner

își începuse cariera ca profesoară de franceză la Hollywood, dar Bridgette spera să primească o stagiatură pentru ceva mai mult decât pentru faptul că vorbeau amândouă aceeași limbă străină. Simțind din nou o împunsătură de iritare împotriva lui Gladys, spuse:

– Hai să mergem să mâncăm ceva.

Și își examină creația din priviri pentru ultima dată, după care trase un sac protector de muselină peste manechin, unul dintre numeroasele suporturi pentru rochii care stăteau acoperite în încăpere. Sub husele de protecție erau rochiile de seară ale concurentelor ei. Arătau ca niște șiruri de fantome fără cap, fiecare la distanță de cealaltă, tăcută, bănuitoare și amenințătoare. Bridgette era ultimul designer care își verifica proiectul și erau singure în încăpere, în afara asistentei, studenta care urma să stea de pază până la ora două, când ușa se încuia până când personalul și studenții aveau să înceapă pregătirile pentru parada de sâmbătă seară.

– E totul gata? întrebă asistenta, când Bridgette și Gladys își luară poșetele pregătindu-se să plece.

– Totul gata, spuse Bridgette. Mergem la sala de mese.

Asistenta închise cartea.

– Excelent. Fetelor, voi sunteți ultimele, așa că am să încui atelierul și mă duc și eu la masă, după ce las cheile în cutia portarului.

– Te așteptăm dacă vrei să mergi cu noi, spuse Gladys, iar invitația o luă prin surprindere pe Bridgette.

Întotdeauna când avea posibilitatea, Gladys prefera s-o țină pe Bridgette numai pentru ea.

În timp ce străbăteau campusul ca un parc, astăzi plin de grupuri de rude și prieteni veniți să participe la săptămâna absolvenților și la ceremonia înmânării diplomelor de absolvire de duminică, Bridgette o îmbrățișă cu privirea pe alma mater a ei. Va fi recunoscătoare întotdeauna pentru bursa integrală care îi dăduse posibilitatea să-și realizeze visul și să obțină o diplomă în designul de modă și ilustrații, dar se întreba dacă va reveni vreodată la Stephens. Se concentrase întotdeauna pe ziua de azi și pe momentul de acum, dar cu ochii spre viitor. Își făcuse prieteni la Stephens, dar se aștepta ca timpul să rupă legăturile din colegiu, căci drumurile duc spre alte

Scanned with CamScanner

drumuri, spre locuri noi, spre chipuri noi. Era recunoscătoare pentru amintiri, dar abia aştepta să aibă ocazia să-şi creeze altele noi. Gladys, pe de altă parte, nu lipsea de la nici o reuniune a şcolii. Se agăţa de fiecare persoană, loc şi lucru care făcuseră parte din viaţa ei, poate pentru că reprezentau certitudinea, ceva sigur şi cunoscut şi o scuteau de riscurile necunoscutului. Bridgette îşi dădea seama cu tristeţe că prietena ei din copilărie avea probabil dreptate să se întrebe dacă vor mai rămâne aşa de apropiate ca acum.

Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Gladys întrebă:

– O să fim întotdeauna cele mai bune prietene, nu-i aşa, Bridgette?

Bridgette continua să fie puţin iritată de prietena ei:

– Dacă ne vor permite timpul şi distanţa, spuse ea.

Între cele două se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Ei bine, să avem grijă să fie aşa, spuse Gladys după o clipă.

Bridgette se gândea la observaţia prietenei ei, în timp ce mergeau pe lângă stejarii bătrâni şi clădirile universităţii. Detroit era la o distanţă de patru ore de Traverse City, departe de casa lui Gladys. Când era mai mică, o invidia pe prietena ei cea mai bună pentru familia ei mare şi iubitoare. Se întreba cum ar fi fost să fie şi ea răsfăţată şi iubită aşa, să nu i se refuze nimic, să fie mângâiată şi protejată pentru că era cea mai mică, dar când crescuse, Bridgette se simţise norocoasă pentru că fusese crescută de o bunică severă, care nu credea în răzgâieli.

– Prea mult frământat strică aluatul şi prea mult zahăr strică drojdia, spunea bunica întotdeauna.

Bridgette îşi dădea seama că datorită copilăriei ei mai aspre dobândise ambiţie, iniţiativă şi încredere în sine. Aceste trăsături specifice îi lipseau lui Gladys, deoarece se născuse într-o familie privilegiată şi nu avusese nevoie de ele. Iar dacă prietena ei se hotăra vreodată să-şi deschidă aripile, familia avea să se repeadă s-o prindă înainte să cadă. Bridgette intenţiona să-şi desfacă larg aripile şi să zboare departe de Detroit şi de Traverse City, Michigan şi nu avea să cadă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 6

Cele trei fete se aşezară la masa din cantină unde stăteau cele care, la fel ca Bridgette, nu aveau rude care să vină la ceremonia împărţirii diplomelor. Părinţii lui Gladys şi cei cinci fraţi mai mari, împreună cu propriile familii, soseau după-amiază târziu, pentru a fi de faţă la momentul absolvirii facultăţii. Gladys avea maşina ei în campus şi Bridgette se întorcea în Michigan cu ea duminică după ceremonie, maşina ei mică cu două locuri încadrându-se în convoiul de vehicule ale familiei Bradbury. Când văzuse grupurile de vizitatori din campus care se îndreptau spre sala de mese, Gladys spusese:

– O, aş fi dorit ca bunica ta să se simtă mai bine ca să poată veni aici, Bridge.

Deşi fusese sinceră, Bridgette sesizase ce se ascundea în spatele expresiei de îngrijorare a prietenei sale. Ca s-o determine pe Bridgette să rămână în Michigan, Gladys era gata să recurgă mereu la argumentul sănătăţii precare a bunicii ei.

– Ei bine, o cunoşti şi tu pe Angélique Duvalier, spuse Bridgette. Mândria ei nu-i va permite niciodată să accepte transportul şi cazarea pe care nu le poate plăti singură, dar a fost frumos din partea voastră că v-aţi oferit. Vom sărbători absolvirea mea şi ziua mea de naştere când mă întorc acasă.

La masă erau câteva dintre rivalele lui Bridgette de la concursul de design, şi în aer se simţea o undă de încordare, în pofida relaţiilor

Scanned with CamScanner

cordiale dintre fete. În particular, toate erau de acord că rochia lui Bridgette avea să fie în fruntea listei Celor Mai Frumoase Modele şi va primi mult râvnita invitaţie de a merge la studioul lui Edith Head din California la un interviu. Acest consens era în contradicţie cu rezervele lor anterioare în legătură cu stilul, culoarea şi materialul alese de ea. Acestea erau considerate lipsite de patriotism. Experţii căzuseră de mult de acord că, pe timp de război, elementele de modă trebuie să fie mai reţinute, rafinate şi neornamentate, dar Bridgette era de altă părere. Culoarea, tuşeul materialului şi ornamentele erau o armă puternică împotriva urâţeniei războiului, susţinea ea. Instructoarea clătinase din cap în faţa încăpăţânării celei mai talentate studente din grupa sa, dar era decizia lui Bridgette şi îi dăduse undă verde să facă cea mai mare greşeală din cei patru ani petrecuţi la Colegiul Stephens.

Iar acum se pare că rochia elegantă de jerseu roşu care strălucea îndrăzneaţă urma să fie câştigătoarea zilei în faţa rochiilor purtate de celelalte fete, care respectaseră reţeta prestabilită. Bridgette fusese la multe competiţii – dezbateri, şah, sporturi – şi învăţase să nu anticipeze niciodată victoria înainte s-o dobândească. Întotdeauna putea interveni ceva care să strice totul şi dacă adulmecai mirosul desertului înainte să fie servit, îi luai o parte din savoarea lui de mai târziu, aşa cum o avertiza bunica ei. Aşa că astăzi se concentra asupra altei „ultime" experienţe din viaţa ei de student. Nu va mai mânca niciodată budinca de orez fără gust de la cantină.

Conversaţia se învârtea în jurul sosirii lui Edith Head şi fetele se întrebau cât timp rămânea acolo. Bridgette observă că Gladys, de regulă cea mai vorbăreaţă dintre ele două, se cufundase într-o tăcere stranie, gânditoare, care o uimi şi mai mult atunci când aceasta se ridică brusc de la masă.

– Unde te duci? întrebă Bridgette.

– La Pennant să văd dacă este totul în ordine cu camerele pentru familia mea.

Bridgette privi în urma ei, mirată că nu fusese rugată să o însoţească. Colega ei de cameră nu se ducea aproape nicăieri fără ea, iar acum, când terminase de împachetat, lui Bridgette i-ar fi plăcut să

Scanned with CamScanner

iasă din campus ca să ia o pauză de la toate activitățile de familie care o făceau să dorească să fi fost și bunica ei acolo.

După masă, Bridgette decise să mai facă un ultim drum până la poșta din campus. După ziua de astăzi, combinațiile de cifre cu care se deschideau cutiile poștale ale absolvenților vor fi schimbate și nu vor mai avea acces la ele. Spre surprinderea ei, primise două scrisori, una cu aspect oficial cu o adresă de expediere din Washington, D.C., și alta, la fel de surprinzătoare, de la Steve Hammett, un coleg de clasă și torționarul ei din liceu, tipul care îi dăduse porecla atât de detestată, Bâta. O deschise mai întâi pe cea de la Steve.

Dragă Bridgette,

Îți scriu ca să-mi iau rămas-bun, căci am intrat în armată și mă duc la Fort Sill, Oklahoma, la instrucție. Am fost repartizat în Divizia 45 Infanterie. Sper că nu te superi, dar am luat adresa de la bunica ta. Voiam să-ți spun, în cazul în care nu voi avea niciodată șansa să-ți spun personal din cauza războiului, că îmi pare foarte rău pentru necazurile pe care ți le-am provocat în școală. Vreau să știi că te-am admirat, pentru că erai așa de curajoasă, atât de mică și inteligentă și nimeni nu se aștepta la asemenea ingeniozitate de la o fată ca tine. Înțeleg că termini colegiul cu onoruri, așa cum ai absolvit și liceul. Trebuie să-ți spun că nu mă mir. Am tăiat fotografia ta din anuarul liceului ca să o iau cu mine peste ocean, pentru că acolo voi ajunge în cele din urmă. Doream să-mi amintească pentru ce luptăm împotriva naziștilor. Ai grijă de tine, Bâtă, și poate îmi trimiți și mie din când în când câte un gând – un gând bun, așa sper.

Al tău cu sinceritate,
Steve Hammett

Ochii o usturau pe Bridgette când termină de citit. Îl privea acum cu mai multă înțelegere pe Steve Hammett, care o necăjise în primii ani de liceu. Nu fusese o dovadă de lipsă de respect din partea lui și își arătase admirația față de ea în singurul mod pe care

Scanned with CamScanner

îl știa, căci fusese crescut fără mamă de un tată beţiv. Steve fusese considerat băiatul cu probleme de la liceul din Traverse City. Înalt, brunet, chipeș în genul unsuros și ieftin al eroilor de la Hollywood, toate fetele erau înnebunite după el, în afară de Bridgette. În primul an la liceu stătea în spatele ei la ora de engleză și se săturase de el într-o zi când îi trasase pe spatele bluzei albe de mătase modelul de dantelă abia vizibil al furoului cu vârful creionului. Se răsucise și îl certase zdravăn, iar băiatul nu o mai deranjase după aceea niciodată. Dar tot timpul cât fusese în liceu avusese sentimentul că stă cu ochii pe ea. Acum se întreba dacă nu cumva o păzea, poate dorea să fie sigur că este protejată. Bridgette îi ură noroc în armată, o viață care ar fi putut să i potrivească foarte bine, dacă supraviețuia... Gladys avea să fie la fel de surprinsă și de mișcată când îi va arăta scrisoarea. Imaginează-ți-l pe Steve Hammett purtând în portofel fotografia ei din anuarul liceului! Bridgette spera că îi va purta noroc.

A doua scrisoare conținea salutări de la directorul Oficiului pentru Servicii Strategice, transmise de adjunctul acestuia. Bridgette nu auzise niciodată de această organizație guvernamentală. Scrisoarea era surprinzător de personală, conținea detalii intime despre scurta ei biografie, inclusiv despre absolvirea cursurilor de la Colegiul Stephens, care urma să aibă loc în curând. Autorul scrisorii preciza că știe că bunica ei fusese torturată și bunicul ei asasinat în Germania în timpul Primului Război Mondial și încheia întrebând-o dacă ar fi de acord să se întâlnească cu el ca să discute cum „ar putea să participe ea la eliberarea Franței de sub dominația rea a celui de-al Treilea Reich". Sub numele expeditorului era notat un număr de telefon.

Bridgette împături scrisoarea și o puse la loc în plic, ușor derutată de faptul că o agenție din Washington descoperise că are un motiv pentru a lupta împotriva detestaților naziști, dar diploma ei era în domeniul modei și al ilustrației. Ce ar putea face ea pentru a ajuta Franța? S-ar fi simțit tentată să răspundă, dacă nu ar fi presimțit că a doua zi avea să primească o invitație la un interviu cu Edith Head. Și apoi, trebuie să aibă grijă de bunica ei. După

Scanned with CamScanner

primul gând care fusese să arunce scrisoarea într-un coș de gunoi din campusul universității. Bridgette se gândi din nou la natura ei personală și o puse în poșetă, alături de cea de la Steve.

Când se întoarse în camera ei de la căminul Columbia Hall, găsi un bilet de la Gladys, în care aceasta îi spunea că familia ei sosise la hotel, că va sta în acea noapte cu ei și se va întâlni din nou cu Bridgette la micul dejun a doua zi de dimineață. Bridgette simți o ușoară dezamăgire. Fuseseră multe ocazii în ultimii patru ani când ar fi fost încântată de o pauză în prezența constantă a lui Gladys, dar în seara aceasta se simțea deprimată și i-ar fi prins bine o tovarășă vorbăreață și plăcerea de a fi împreună cu familia ei gălăgioasă. Lui Bridgette i se păru ciudat că Gladys, de regulă excesiv de grijulie cu ea, o părăsise din proprie inițiativă tocmai în seara aceasta, când căminul era practic pustiu și cantina se închisese. Studenții primiseră un pachet cu hrană rece în loc de cină.

Scutură din cap alungându-și indispoziția. De când depindea de Gladys Bradbury ca să-și ocupe timpul cu ceva? Și nu avusese nici un drept să presupună că va fi inclusă în adunarea privată a familiei din seara aceasta, după ce soții Bradbury fuseseră suficient de amabili s-o invite să participe împreună cu ei la cina festivă din seara următoare. Până atunci, parada modei va fi încheiată și poate că va lua masa la restaurantul de la hotelul Pennant, împreună cu decana și cu Edith Head în persoană.

Renunță să mai stea singură în cameră, se duse jos în camera de recepție cu o carte de citit, cu hârtie și un stilou ca să-i răspundă soldatului Steve Hammett. Adresa expeditorului era cea de acasă, din Traverse City și Bridgette spera că bețivul de taică-său o va trimite mai departe, la unitatea militară.

Timpul trecea repede de altfel. Studenții și părinții treceau prin camera de recepție, se opreau să stea de vorbă, personalul de la recepție o invită să-și mănânce pachetul cu cina rece împreună cu ei. Pe la ora nouă se plictisise de carte și era obosită să mai stea pe scaun, așa că decise să traverseze campusul ca să pună la poștă scrisoarea pentru Steve. Sufla o adiere ușoară, care îi răcorea fața și descuraja țânțarii; constată că se bucura în sinea ei de plimbare,

Scanned with CamScanner

înainte să se întoarcă la Columbia Hall și să facă duș la baia de pe etaj, care în seara aceasta era numai a ei.

Tocmai ieșise din oficiul poștal al campusului, când zări o licărire slabă de lumină la fereastra de la secția de design de modă. Privi fix, gândindu-se că poate i se păruse, dar lumina licări din nou, o strălucire scurtă de lanternă. Venea din încăperea unde erau exponatele pentru paradă. Uimită, alarmată și curioasă, Bridgette alergă spre intrare și pătrunse fără zgomot în clădire pe ușa din față, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În sala de expoziție se afla cineva neautorizat; altfel, de ce nu ar fi aprins lumina?

Fără să mai stea pe gânduri, prinsă între frica paralizantă și teama pentru soarta rochiilor în pericol, Bridgette se apropie de ușa închisă a sălii de design și o dădu de perete. Aprinse luminile fluorescente orbitoare și rămase cu gura căscată. Manechinele de sârmă erau dezgolite de voalurile de muselină și de rochiile frumoase, iar în mijlocul grămezilor de bucăți sfâșiate de șantung, crep, organza, tul și jerseu roșu stacojiu stătea cu foarfeca în mână Gladys Bradbury.

Scanned with CamScanner

Capitolul 7

CHRIS / NAGÂȚUL
New Braunfels, Texas

– Așadar, ce mai știi de Dirk? îl întrebă Chris Brandt pe tatăl prietenului său, Ernst Drechsler.

Bărbatul părea cu zece ani mai bătrân decât în urmă cu un an, când Chris fusese în același bar, în sala de banchete a berăriei și îl întrebase pe cel care fusese cândva prietenul lui cel mai bun dacă vorbise serios atunci când spusese că vrea să se ducă în Germania ca să intre în Partidul Nazist. Dirk își dusese halba de bere la buze și îl privise pe Chris peste marginea de spumă așa cum credea că se uită membrii Abwehr la prizonieri în timpul interogatoriului. Abwehr era agenția de informații a armatei germane, în care intenționa să se înroleze când se întorcea „în Vaterland și în cel de-al Treilea Reich", așa cum se lăuda tuturor. Și toată lumea din New Braunfels, Texas, a fost încântată să-l vadă că pleacă, iar cei care încă mai aveau o oarecare afecțiune pentru familia Drechsler se adunaseră la sfârșitul lunii mai 1941 în sala mare de banchete de la berăria Frieldholm la o petrecere combinată de rămas-bun și de absolvire, căci Dirk, după ce se luptase din greu cu lumea universitară, reușise să obțină o diplomă de licență de la Colegiul Luteran din Texas.

Scanned with CamScanner

– O să-ți pară rău că nu ți-ai încercat norocul alături de noi, Christoph, atunci când patria noastră mamă va domni în toată lumea, îi spusese Dirk prietenului său.

– Patria mea mamă este America, Dirk, așa cum este și a ta. După cum văd eu lucrurile, ție o să-ți pară rău că îți legi soarta de naziști, atunci când America va intra în război și vei fi etichetat drept trădător.

Dirk puse jos berea pufnind disprețuitor. Își lăsase mustață, își tunsese părul și își făcuse cărare în același fel respingător ca Adolf Hitler. Dar nici o încercare din acest stadiu timpuriu de a-l imita pe liderul celui de-al Treilea Reich nu avusese succes. Părul lui Dirk era prea aspru ca să se lase domolit de briantina Brylcream, iar buza lui superioară prea îngustă ca să poată susține altceva decât o dungă subțire de păr care semăna mai mult cu o omidă. Dar cu timpul, se gândea Chris, Dirk ar fi putut să pară un al doilea Hermann Göring, șeful Luftwaffe, „grăsunul în costum gri", cum îl porecliseră detractorii lui.

– O să vedem noi cine va fi etichetat trădător, când se va încheia războiul – germanii din Statele Unite, care și-au amintit țara din care au venit, sau germanii care au uitat de ea, spuse Dirk.

– Nu am cunoscut niciodată Germania suficient de bine ca să am ce să-mi amintesc, spuse Chris. Și nici tu.

Chris aruncase o privire în golul uriaș și pustiu al sălii de banchete. Mesele fuseseră aranjate pentru oaspeți care acceptaseră invitația la cină în mod intenționat ca să se scuze în ultimul moment, exprimându-și în acest fel dezacordul față de înclinațiile politice ale oaspetelui de onoare și ale familiei acestuia. Familia Drechsler ar fi făcut mai bine să facă un grătar în curtea din spate. Chris s-ar fi numărat și el printre oaspeții absenți, dacă acest gest nu ar fi fost de prost gust. Spera că mama lui observase ce preț trebuia să plătească pentru a părea pro-german în New Braunfels, Texas. Prestigiul ei scăzuse în ochii oamenilor din oraș, deși încă mai deținea atelierul de reparat încălțăminte al tatălui său, dar probabil numai pentru că era singurul din localitate.

Chris nu știa dacă Dirk dăduse dovadă de prostie sau de curaj atunci când înfruntase valul sentimentelor tuturor împotriva lui

Scanned with CamScanner

Adolf Hitler. Poate că era mai degrabă indus în eroare. Pe atunci se întrebase chiar dacă fostul lui prieten se gândise vreo clipă la posibilitatea de a se întâlni față în față cu foștii prieteni din Texas în calitate de dușman. Chris nu va fi printre aceștia. Și acum îi mai era încă rușine că fusese respins la înrolarea în serviciul militar din cauza „unui defect fizic". Era la fel de sănătos ca orice alt bărbat apt pentru serviciul militar, atâta doar că îi lipsea degetul mare de la mâna dreaptă și armata considera că aceasta îl va împiedica să mânuiască bine o armă. Era necăsătorit, tânăr, în formă fizică bună, avea studii. Era profesor și antrenor la Liceul Stephen F. Austin din Austin și își făcea masteratul în pedagogie la alma mater a sa, Universitatea din Texas. Intenționa să înceapă studiile doctorale în acest an, dar Japonia bombardase Pearl Harbor și puterile Axei declaraseră război Americii. Se prezentase imediat să se înroleze.

Un medic din echipa de examinare îi spusese:

– Dacă războiul va dura mai mult, va fi nevoie de mai mulți oameni și standardele fizice vor fi coborâte. S-ar putea să ai o șansă. Între timp, întoarce-te la catedră și la antrenamentele dumitale. Cu atât de mulți profesori recrutați, cred că este mare nevoie de o prezență masculină în sala de clasă.

Chris își spusese că toate acestea sună foarte frumos și nobil, căci așa și era, dar sfatul medicului nu reușise să șteargă efectul umilitor al respingerii. Pe de altă parte, acum nu avea nici cea mai mică idee cât va mai dura activitatea lui de profesor. Răspunsul la această întrebare urma să-l afle a doua zi, la întâlnirea cu directorul școlii.

– Nu am primit nici o veste de la Dirk de când s-a declarat războiul, răspunse Ernst la întrebarea lui Chris, și mă îndoiesc că a primit scrisorile noastre. În ultima scrisoare a scris că fusese repartizat la Paris la agenția aceea germană de informații în care abia aștepta să intre. S-ar putea să nu mai auzim nimic despre el până se termină războiul. Eu și mama lui suntem foarte triști și îngrijorați.

Zâmbetul încordat al bărbatului exprima regretul că lucrurile ajunseseră în această stare mizerabilă. Chris simți că îi este milă de el. Din cauza zelului lui Dirk față de ideologia nazistă, familia

Scanned with CamScanner

Drechsler își pierduse statutul din oraș, aproape toți prietenii, iar firma de avocatură a tatălui său mulți clienți. „Petrecerea" din seara aceasta era cu ocazia pensionării forțate, înainte de limita de vârstă, a lui Ernst. Grupul mare care se adunase în 1936 în jurul radioului din salonul familiei Drechsler pentru a aplauda uluitoarea revenire a Germaniei în comunitatea mondială prin organizarea Jocurilor Olimpice de la Berlin avea acum motive covârșitoare să regrete entuziasmul de atunci. Pe baza știrilor tulburătoare de la radio și a celor câtorva scrisori care soseau din Germania la New Braunfels cu privire la evrei și la rudele și prietenii acestora, numai câțiva dintre cei care sărbătoriseră atunci mai erau acum îndrăgostiți de Adolf Hitler. Aceștia erau cei prezenți aici în această seară.

Avocatul îmbrățișă cu privirea adunarea jalnică.

– Nu ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu acest partid travestit, declară el posomorât.

Chris încuviință în tăcere. În seara aceasta fusese suficientă o singură masă lungă pentru toți oaspeții. Atunci, ca și acum, Chris pusese dreptunghiul alb ca o insulă izolată într-o mare de întuneric, oaspeții autoexilați se strângeau unul în altul, în căutarea alinării și a unui sentiment de siguranță. Oftă. S-ar putea să devină în cele din urmă el însuși un exilat, sau măcar marginalizat, din cauză că este german, dar nu de bunăvoie și niciodată pentru că ar fi fost nazist. Loialitatea lui se îndrepta spre America. Nu va putea face niciodată parte din grupul de la masă, indiferent dacă va trebui să aștepte sfârșitul războiului pe insula izolată a celor respinși.

– Mi se pare nedrept că păcatele fiului se răsfrâng asupra tatălui, spuse Chris.

Ernst chicoti trist.

– Bine spus. În Guadalupe s-a deschis sezonul de pescuit la somn. Ce-ar fi să facem mâine o partidă de pescuit împreună? Vin să te iau de dimineață.

Chris auzi melancolia din vocea lui, dorul după vremurile normale de altă dată, când îi ducea pe Dirk și pe Chris la pescuit sâmbăta dimineață înainte de răsăritul soarelui. Tatăl lui Chris nu se dădea în vânt după undiță și mulinetă, iar tatăl lui Dirk nu se

Scanned with CamScanner

nu lipsise niciodată de pasiunea lui Frederik Brandt pentru golf. Acestea erau câteva dintre cele mai scumpe amintiri din copilărie ale lui Chris, vremurile când el, Dirk și tatăl acestuia porneau înainte de răsăritul soarelui să petreacă o zi întreagă pe malul râului.

– Mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă întorc devreme la Austin. Am o întâlnire la școală la ora nouă.

– Oh, făcu Ernst, pe un ton plin de regret. Ești chiar foarte dedicat profesiei tale, băiete, dacă renunți pentru ea la o dimineață de sâmbătă la pescuit, dar nu te pot condamna pentru asta.

Privirea neliniștită din ochii lui Ernst arăta că se întreba dacă nu cumva Chris inventează un pretext ca să evite să fie cu el.

Chris tăcea. Întâlnirea nu era cu un părinte sau cu un elev, însă explicația l-ar fi făcut să arate exact ca unul dintre acei exilați care începeau să-și ocupe locurile la masă.

– Scuză-mă, spuse Ernst cam înțepat, dar trebuie să mă ocup de musafiri.

Chris îl văzu și pe tatăl său cum se desprinde din îmbrățișare și vine spre el, să-l ia de la bar. Frederik Brandt era „fiul" mărcii Frederik Brandt și fiul magazinului de încălțăminte, dar el și soția lui aveau planuri mai ambițioase pentru singurul lor copil, decât să adauge și numele lui Chris la dinastia magazinului de pantofi. Spera ca acesta să aleagă o profesie mai lucrativă decât aceea de profesor, dar cu timpul își va fi luat titlul de doctor și vor putea să scrie cu mândrie prietenilor din Germania că este *Doktor der Pädagogik*.

– Cred că familia Drechsler dorește să ne așezăm la masă, Chris. Se pare că nu mai vine nimeni. Cel puțin, Ernst nu va mai trebui să plătească pentru locurile celor care nu au venit, așa cum s-a întâmplat anul trecut. Nu ai reușit s-o convingi pe Brenda să vină?

– Disprețuiește familia Drechsler.

Chris nu-i spusese că el și Brenda nu mai ieșeau împreună. Frederik Brandt clătină trist din cap.

– Păi nu-i disprețuiește cam toată lumea?

– Mama nu-i disprețuiește.

– Are o inimă înțelegătoare.

– Dar nu recunoaște că greșește.

Scanned with CamScanner

Fi, da, și asta, dar nu vrem s-o dezamăgim, nu-i așa, Chris, băiete?

Frederik își exprimase rugămintea față de fiul său peste marginea paharului, iar Chris se întorsese spre barman:

– Încă unul, vă rog, spuse el, punând paharul pe tejghea. Și pentru tine, tati?

Frederik puse cana de bere pe tejghea.

– Neapărat.

A fost o seară lungă și încordată, din cauza sentimentului de pustietate și a bonomiei forțate pentru a ține departe temerile care îi pândeau din colțurile neluminate ale sălii – temerile materializate ca urmare a sentimentului antigerman din țară, care crescuseră anul trecut, când guvernul SUA penalizase cel de-al Treilea Reich pentru expansiunea sa militantă și brutală în cea mai mare parte a Europei. În iunie 1941, președintele Roosevelt dăduse dispoziție ca toate bunurile germanilor și ale italienilor din Statele Unite să fie înghețate. Două zile mai târziu, Departamentul de Stat închisese toate consulatele germane și organizațiile naziste de propagandă din țară. Ce însemnau aceste acțiuni pentru germanii nativi din New Braunfels? Cum le vor afecta viețile, modul de existență? Urmase atacul prin surprindere de la Pearl Harbor și declarația de război a Germaniei împotriva Statelor Unite. În seara aceasta, Chris observase că cei de la masă aruncau priviri neliniștite spre ușa berăriei, așteptându-se ca poliția, presupunând că este vorba de o adunare nazistă, să năvălească înăuntru și să-i deporteze înapoi în Germania.

În sfârșit, petrecerea se încheie, iar Chris era bucuros că este suficient de devreme ca să se întoarcă în Austin în seara aceasta și să se pregătească pentru întâlnirea cu directorul. Când îi spuse mamei sale ce planuri are, aceasta îl dojeni:

– Dar, Chris, abia dacă te-am văzut!

– Dar știi foarte bine, mamă, că în weekenduri sunt foarte ocupat cu activitățile sportive extrașcolare.

– N-aș fi crezut că dacă o să fii profesor la o școală o să fii atât de ocupat. În avocatură, în afaceri, în medicină, da, dar nu la școală.

Scanned with CamScanner

Avea o modalitate nu tocmai subtilă de a-și exprima dezamăgirea față de profesiunea pe care și-o alesese, iar Chris era nevoit să admită că îi plăcea din ce în ce mai puțin, deși continua să o iubească. Era și aceasta o altă situație supărătoare pe care o provocase războiul din Europa. În dimineața următoare, cu siguranță că pe listă se va mai adăuga încă una.

Scanned with CamScanner

Capitolul 8

Chris recunoscu Chevroletul 1938 al directorului când opri în parcarea de la Liceul Stephen F. Augustin. Mai erau şi alte maşini acolo, cele mai multe aparţineau antrenorilor şi jucătorilor din echipa de baseball, care veniseră să vadă filmările de la meciurile în *playoff* de vineri seară. Echipa de la Austin câştigase seara trecută într-un joc captivant pe care Chris ar fi preferat să-l urmărească în loc să participe la petrecerea dată în cinstea lui Ernst Drechsler. Cererea lui de a fi scuzat de la împărţirea programelor la stadion fusese întâmpinată foarte dezaprobator de domnul Knowle, directorul şcolii, care repetase conversaţia avută în mai 1941. Profesorii cu licenţă trebuiau să participe la evenimentele sportive, iar domnul Knowle dorise să ştie ce este atât de important încât îl împiedică pe Chris să-şi facă datoria la şcoală. Chris îi explicase că este o petrecere de rămas-bun pentru fiul unor vechi prieteni de familie.

– Şi unde pleacă? întrebase directorul.

Nevrând să mintă, Chris spusese:

– În Germania.

Sprâncenele palide ale domnului Knowle se ridicaseră dispreţuitor. Ca director al celui mai prestigios liceu de stat din Texas, era de datoria lui să cerceteze originea profesorilor săi şi îl investigase detaliat pe Chris.

Scanned with CamScanner

Chris știa că directorul moare de curiozitate să întrebe cum se face că un american poate dori să plece în Germania în aceste vremuri atât de cumplite, dar nu putea găsi o formă adecvată să-și împingă curiozitatea mai departe.

– Sper că nu ca să devină nazist, spuse el, iar când Chris nu răspunse, fruntea i se încreți și mai mult.

– Înțeleg, spusese el, iar Chris știa că de acum înainte directorul va fi cu ochii pe el.

Era mulțumit că se hotărâse să se întoarcă cu mașina seara trecută la Austin. Avusese timp să doarmă opt ore, să facă un duș, să se bărbierească, să mănânce un mic dejun consistent și să se pregătească pentru lovitura ce va urma.

Venise cu zece minute mai devreme, așa că mai rămase în mașină și se gândi cât de onorat și de norocos se simțise atunci când, proaspăt absolvent al colegiului, ajunsese într-un post ideal. Consiliul pentru Educație din Austin îl angajase să predea matematică și să fie antrenor de atletism la o școală bună, situată în mod foarte convenabil aproape de apartamentul lui. Se temuse că tinerețea lui și degetul lipsă vor fi un handicap, dar în primele săptămâni de predare, Chris stabilise deja o relație bună cu elevii (mulți dintre ei erau copii de profesori universitari), cu membrii echipei de atletism, cu ceilalți antrenori și cu profesorii care aveau ore în paralel cu el. Lucrul cel mai important era că, din clipa în care păşise în încăperea ce îi fusese repartizată, se simțise ca acasă la catedră, în fața tablei, în ușa clasei atunci când îi întâmpina pe elevi și pe terenul de fotbal, unde îi învăța pe tineri și pe tinere să alerge, să sară în lungime și în înălțime. Nu greşise în alegerea carierei. Ajunsese acolo unde îi era locul și nu fusese în viața lui mai fericit ca atunci.

Dar, la începutul celui de-al doilea an de predare, în toamna lui 1941, observase o oarecare răceală pe chipurile din jurul lui, la ore, în cancelarie, pe terenul de sport. Profund tulburat, înțelesese care este sursa acesteia. Atrocitățile crescânde comise de Germania ocupau pagina întâi a ziarelor din întreaga lume. În septembrie, în masacrul de la Babi Iar, trupele germane, asistate de poliția ucraineană și de colaboraționiștii locali, uciseseră 33 771 de evrei la

Scanned with CamScanner

Kiev. Înainte de masacru, la începutul acelei luni, forțele germane asediaseră Leningradul și înfometau populația ca s-o oblige să se predea. La 1 octombrie omenirea a aflat șocată că naziștii deschiseseră în Polonia ocupată un lagăr de exterminare cu o capacitate de 200 000 de persoane, iar la 21 octombrie, soldații germani năvăliseră în Iugoslavia și uciseseră mii de civili, inclusiv clase întregi de elevi de școală. Nu mai era deloc plăcut să fii german în America și încă și mai puțin să lucrezi pentru un om care fusese prizonier de război în Germania în timpul Primului Război Mondial. Chris înțelegea de ce domnul Knowle nu avea încredere în el, dar spera ca buna lui purtare să-i salveze postul. Deschise portiera mașinii și coborî. Peste câteva minute avea să afle ce decisese Consiliul pentru Educație, dacă îi va reînnoi sau nu contractul, dar se întreba dacă chiar își mai dorește să lucreze într-un loc unde colegii și elevii începuseră să-l considere dușman.

Era cât se poate de nedrept. Se ținea cât putea mai departe atât din punct de vedere emoțional, cât și fizic, de locul nașterii și de strămoșii săi. Nu vorbea și nu gândea în germană. Ca să câștige bani și să-și plătească studiile universitare, dăduse meditații studenților care studiau germana, dar în conversațiile uzuale elimina din vorbire orice urmă a acestei limbi. Vorbea engleza cu accent texan. La colegiu, nu fraternizase cu studenții de origine germană, ci se împrietenise, la Universitatea din Texas, cu fiii și fiicele unor familii de cowboy autentici, la fel de autentici ca și mascota rasei longhorn a acesteia. Dar chiar și Brenda Lane, cu care era prieten de mai mult timp, se îndepărtase de el după ce vărul ei de la Londra fusese ucis de o bombă lansată de Luftwaffe.

– Știu că tu nu faci parte dintre ei, Chris, îi spusese ea, dar nu mă pot uita la tine fără să-l văd pe pilotul nazist care l-a ucis pe vărul meu.

Intenționa chiar să parcurgă întregul proces legal al schimbării numelui de botez în Christopher în vacanța de vară. Poate că după ce predase în primul an la Stephen F. Austin, când direcția războiului din Europa devenise dureros de clară, ar fi trebuit să se gândească să-și caute un loc de muncă în alt stat, unde s-ar fi putut disocia mai bine de stigmatul că provine dintr-o localitate

Scanned with CamScanner

cunoscută drept un cuib de naziști, dar dorea să-și termine doctoratul la Universitatea din Texas, ca să poată preda și să fie antrenor la nivel de colegiu. Îi plăcea orașul Austin, care deborda de energie tânără, cu lacurile și dealurile lui din apropiere, cu festivalurile și spectacolele de muzică live. Chris considera că locuitorii din Austin uită prea ușor că reputația orașului drept Mecca a iubitorilor de muzică începuse în grădinile berăriilor germane și în saloanele de bere de la sfârșitul anilor 1800.

Biroul lui Avery Knowles era la capătul unui coridor lung de la parterul clădirii cu două etaje. Chris închise ușa cu putere ca să-l prevină pe director că sosise, iar zgomotul reverberă prin clădirea scufundată în tăcere sâmbăta dimineață. Când ajunse la jumătatea drumului, Chris auzi vocea sobră, calmă, a lui Edward R. Murrow, pe care o recunoștea oricine. Transmitea știrile la radio. Chris se opri și simți un fior de gheață în inimă când auzi că noaptea trecută, cetățenii dintr-un sat francez din apropiere de Bastogne, Belgia, fuseseră treziți din somn de un staccato de rafale de focuri de armă. La lumina zilei au descoperit apoi trupurile a doi piloți americani doborâți, alături de cadavrele celor șase membri ai familiei care îi ținuse ascunși. Fuseseră torturați și apoi executați din ordinul comandantului temutei și nemiloasei organizații germane paramilitare, SS – Schutzstaffel, încartiruită în zonă.

O, Dumnezeule, își spuse Chris și se sili cu greu să pășească pragul ușii domnului Knowle.

Directorul, palid la față, îi aruncă o privire de la birou și închise radioul răsucind brusc butonul.

– Ai auzit?

– Am auzit. Cumplite știri!

– S-a întâmplat noaptea trecută, în timp ce dumneata erai la petrecere ca să-l serbezi pe prietenul neamț, spuse domnul Knowle. Nici nu pot să-mi imaginez durerea familiilor acestor bieți americani când au aflat prin ce au trecut copiii lor înainte să moară.

– Așa este, spuse Chris și i se ridică părul pe ceafă la auzul insinuării directorului că el petrecea cu dușmanul în timp ce conaționalii lui erau torturați și asasinați.

Scanned with CamScanner

Ochii domnului Knowle îl săgetară pe Chris cu o antipatie profundă, declanşată fără îndoială de amintirile propriilor experienţe suferite din partea germanilor.

– Dacă aş fi tatăl unuia dintre aceşti tineri, nu aş avea odihnă până nu aş descoperi numele ticălosului care a ordonat execuţia fiului meu şi nu aş vedea cât de curajos este *el*.

– Răzbunarea ar fi de înţeles, spuse Chris, neştiind ce altceva să spună.

Se întreba dacă va fi invitat să ia loc sau va fi silit să stea în picioare, ca un elev nedisciplinat.

Domnul Knowle îl privea rece prin ramele ochelarilor şi în cele din urmă îi făcu semn să stea jos.

– Am să trec direct la subiect, domnule Brandt, spuse el, apăsând cu vârfurile degetelor un dosar de pe birou. Mi s-a adus la cunoştinţă că unii dintre părinţii elevilor noştri nu sunt de acord ca fiii lor să aibă un profesor de origine germană.

– Serios? spuse Chris, simţind cum i se strânge inima.

În ciuda atmosferei antigermane din jur, se înţelegea foarte bine cu părinţii elevilor lui, probabil pentru că aceştia puneau mai mult preţ pe calităţile lui de profesor şi de antrenor, decât pe defectele strămoşilor lui.

– Câţi părinţi şi care anume?

Domnul Knowle arăta de parcă s-ar fi abţinut cu greu să nu se întindă peste birou şi să-i dea o palmă lui Chris pentru impertinenţa lui.

– Nu contează.

– Pentru mine contează. Nici unul dintre părinţii elevilor mei nu şi-a exprimat astfel de îndoieli faţă de mine.

– Firește că nu. Aceasta este una din îndatoririle directorului – să asculte şi să analizele plângerile înaintate de părinţi.

– Aş dori să vorbesc cu ei. Cred că pot să-i conving că sunt la fel de american ca şi ei.

Domnul Knowle se aplecă în faţă, fruntea lui palidă se ridică în sus la auzul afirmaţiei îndrăzneţe a lui Chris. Se spunea că în timpul lungii sale detenţii fusese ţinut numai la întuneric, iar pielea

Scanned with CamScanner

lui nu mai suporta soarele. În cea mai mare parte a anului școlar, obloanele de la ferestrele lui erau închise împotriva soarelui, ceea ce întărea zvonul.

– Mă îndoiesc foarte tare, domnule Brandt. Multe dintre familiile elevilor de la Stephen F. Austin au strămoși care locuiesc aici de pe vremea împărțirii pământului.

– La fel și ai mei, ripostă Chris, pregătit să-și apere punctul de vedere cu fiecare strămoș în parte, dacă era nevoie.

Avery Knowle se relaxă în fotoliu, lipindu-și vârfurile degetelor de la cele două mâini și zâmbind satisfăcut.

– A, da, dar tocmai aici familia dumitale se deosebește de ale lor, spuse el. Familia dumitale a rămas credincioasă rădăcinilor ei germane, în timp ce familiile întemeietorilor despre care vorbesc eu au rămas credincioase locului lor *de naștere*, care este America.

– Ați făcut cercetări în legătură cu familia mea? se mânie Chris.

– Da, domnule Brandt, am făcut, cu permisiunea Consiliului, firește, dată fiind situația actuală. Membrii Consiliului s-au grăbit atunci când te-au angajat fără să verifice originea dumitale. Cred că ai fost angajat la recomandarea unuia dintre foștii dumitale profesori, dr. Connor Trent, un bărbat cu o influență deosebită în Austin.

Domnul Knowle își mută capul în așa fel, încât Chris fu nevoit să clipească din cauza luminii reflectate de lentilele ochelarilor directorului. Sursa de lumină era o rază subțire de soare care pătrundea printr-o mică deschizătură din obloanele ferestrei. Se întreba dacă omul descoperise acest unghi ca un mijloc pentru a-l orbi pe cel care ședea pe scaunul fierbinte. Chris își potrivi scaunul și spuse:

– Recomandarea profesorului Trent a fost foarte valoroasă, dar îmi place să cred că meritele mele academice și sportive au contat în primul rând la angajare.

Directorul ignoră replica și scoase din dosar o foaie de hârtie.

– Ca să nu mai amânăm motivul pentru care te-am convocat în dimineața aceasta aici, îmi revine neplăcuta îndatorire să te informez că acum Consiliul a decis să nu-ți reînnoiască contractul

Scanned with CamScanner

pentru anul următor. Cu toate acestea – împinse foaia de hârtie spre Chris – deoarece ai fost un profesor şi un antrenor excelent, mi-am permis să caut posturi de profesori care ar putea să ţi se pară mai convenabile în împrejurările de faţă.

Chris aruncă o privire rapidă pe hârtie. Era o listă cu şcolile de stat din diverse oraşe din Texas din zona de dealuri unde erau aşezări germane, fiecare comunitate având dialectul propriu, obiceiurile şi doctrinele sale religioase.

– În apropiere sunt Frederickburg, Bergheim, Boerne, Brenham, spuse domnul Knowle. O să fie încântaţi să te primească, domnule Brandt, mai ales că mulţi dintre profesorii lor apţi din punct de vedere fizic au fost convocaţi în armată. Vă vom da o recomandare excelentă.

Chris îl privi cu o repulsie crescândă, căci aluzia „apţi din punct de vedere fizic" nu-i scăpase.

– Nu voi avea nevoie de ea, domnule Knowle. Dosarul meu personal va vorbi de la sine.

Ar putea să angajeze un avocat şi să lupte pentru dreptul de a rămâne în şcoală, se gândi Chris, însă va câştiga doar bătălia, nu şi războiul. Va deveni un paria aici. Omul acesta înăcrit va avea grijă de asta. Va întârâta personalul, elevii şi pe părinţii acestora împotriva lui, manevră pe cale să fie deja declanşată. Directorul lui avea cicatrice nevăzute, dar evidente din experienţa lui ca prizonier de război, dar Chris nu avea de gând să-şi asume vinovăţia pentru ele. Dorea foarte mult să-şi păstreze postul, dar nu era cazul să joace rolul de ţap ispăşitor pentru suferinţele acestui om. Se ridică în picioare şi luă lista cu şcolile:

– Aş putea să convoc Consiliul şi să cer fiecărui membru să voteze în această chestiune, dar nu aş avea mai mult câştig împotriva prejudecăţilor dumneavoastră decât un evreu din Europa împotriva celui de-al Treilea Reich.

Observaţia lui lovi direct la ţintă, iar Chris avu satisfacţia să vadă cum chipul încruntat al lui Avery Knowle se schimonoseşte, în timp ce el mototolea lista şi o arunca la coşul de gunoi de lângă birou.

Scanned with CamScanner

Întors cu inima grea în apartamentul lui, găsi în corespondența sosită cu o zi în urmă o scrisoare din Washington, D.C. O citi uimit de cât de bine cunoștea autorul ei familia Brandt și activitatea lui universitară, rezultatele de la colegiu și din sport, faptul că fusese scutit de serviciul militar din cauza degetului lipsă. Exprima, de asemenea, și faptul că organizația era la curent cu dorința lui Chris de a-și servi țara. Oficiul pentru Servicii Strategice putea să-i ofere această ocazie. Dacă dorea să știe mai mult, trebuia să telefoneze la orice oră din zi sau din noapte la un număr notat acolo, în orice zi a săptămânii. Fără să mai întârzie nici un moment, Chris ridică telefonul și formă numărul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 9

BRAD / MELCUL-DE-APĂ
Meeker, Colorado

Brad Hudson stinse farurile, opri motorul Chevroletului în faţa casei şi îşi apăsă fruntea pe cercul rece al volanului. Simţea că are în pântece o găleată plină cu viermi în fierbere, dar nu din cauza berii de la Taverna lui Murphy pe care o băuse cu băieţii după serviciu când îl conduseseră pe Joe Carlyle la Puşcaşii Marini SUA. Din coş ieşea fumul ca o pană albă pe cerul întunecat, iar când coborî geamul maşinii ca să lase să intre aerul proaspăt şi să-i limpezească mintea, simţi mirosul slab de carne înăbuşită. Întârziase la cină şi era seara când mama lui intenţionase să servească şniţel vienez şi cumpărase carne de viţel de la reduceri, la băcănia lui Shreve. Domnul Shreve pusese un cotlet în plus când soţia lui se uita în altă parte – „aşa că avem suficient pentru a sărbători faptul că toată familia este împreună", spusese la micul dejun Joanna Hudson în engleza ei cu un puternic accent german. Arăta de parcă ar fi vrut să-i strângă la piept pe toţi, dar numai Beata, care şedea chiar lângă ea, se trezi împinsă brusc spre pieptul voluptuos al mamei sale.

– Este un dar de care mulţi alţii nu se pot bucura acum.

Scanned with CamScanner

Brad știa că vorbește despre rudele și prietenii ei morți sau despărțiți de familiile lor prin toată Germania, Polonia și Franța, dar ultimul lucru pe care dorea să-l sărbătorească era „faptul că erau împreună", când alți oameni erau plecați să-și facă partea lor de datorie pentru ca familiile lor și *a lui* să fie în siguranță. Livretul lui militar îl desemna III-D și menționa că „Recrutul este scutit din cauza dificultăților extreme și a privațiunilor persoanelor aflate în întreținere", o pilulă amară greu de înghițit.

Evident că dorea să aibă grijă de familia lui, atât de rudele de sânge, cât și de cei adoptați. După ce tatăl lui decedase, rămăsese singurul în stare să facă acest lucru, motiv pentru care fusese scutit de recrutare. Dar îl măcina faptul că el, zdravăn și curajos, tânăr și arzând de dorință să lupte împotriva ticăloșilor de naziști care îi provocaseră atât de multă suferință mamei sale, trebuia să rămână acasă împreună cu toți lașii care se fofilaseră găsind pretexte ca să scape de serviciul în forțele armate. I se întorcea stomacul pe dos când citea despre bărbați eligibili pentru recrutare care îngroșau rândurile preoțimii, ale profesorilor de la școlile confesionale, ale pompierilor și polițiștilor și ale muncitorilor „necesari pentru efortul de război", pentru a evita să-și apere țara. Nu făcea parte dintre ei, dar va fi nevoit să stea acasă și să aștepte sfârșitul războiului, purtând stigmatul. Doamne, ar fi dat orice să pună mâna pe armă împotriva acestor monștri aroganți, cu pasul lor de gâscă, hotărâți să curețe lumea de rasa evreiască.

Bobby întredeschise ușa din față a casei, privi afară, îl zări în mașină și, după ce aruncă repede o privire în spate peste umăr, ieși și închise încet ușa în urma lui. Își strânse mai mult jacheta în jurul trupului și se apropie de geamul deschis al camionetei.

– Te simți bine, Brad? întrebă el, coborând vocea.

Fratele lui adoptiv știa din instinct când discuția trebuia să rămână între patru ochi.

Înainte să răspundă, Brad lăsă să-i scape un oftat scurt.

– Sunt bine. Ați terminat de mâncat?

– Ți-am păstrat destul și ție.

– Dar ți-ai mâncat porția, da?

Scanned with CamScanner

– Ne-am mâncat fiecare porţia noastră. Mama ta zice că mâine face tocăniţă de viţel.

– Sună bine, spuse Brad, apăsând pe mânerul portierei, iar Bobby se dădu înapoi.

Avea cincisprezece ani şi arăta de parcă ar fi avut întotdeauna o constituţie firavă, dar nici un băiat de vârsta lui sau un bărbat adult nu era mai dur şi ceea ce îi lipsea lui Bobby din musculatură compensa cu inteligenţa şi voinţa.

– Mama a fost îngrijorată din cauza mea?

– Puţin, dar i-am spus că eşti bine.

Dar cu siguranţă că ea nu ascultase, îşi spuse Brad. Mama lui nu se liniştea uşor acum, când el lucra zile întregi la fabrica de cherestea Cramer, unde tatăl lui avusese accidentul care îi curmase viaţa. Slujba i se oferise lui Brad în seara când absolvise liceul şi o acceptase imediat. Însemna un loc de muncă permanent şi o creştere evidentă a salariului, cu weekendurile libere şi câteva beneficii referitoare la asigurările de sănătate. Jared Cramer, fiul omului pentru care lucrase tatăl lui, era un patron mult mai corect decât se spunea. Îmbunătăţise condiţiile de protecţie a muncii cu utilaje de ultima oră şi achiziţionase echipament modern. Brad fusese înscris pe statul de plată în urmă cu trei ani, ca membru al unei echipe de tăietori de lemne. Acum fusese promovat manager la fabrica de cherestea, unde răspundea de repartizarea normelor de muncă, de livrări, încărcări şi mai avea şi alte răspunderi – era postul vechiului său prieten Joe Carlyle. Brad nu acceptase promovarea cu foarte multă plăcere şi nu putea să nu se gândească la faptul că mărirea salariului era plătită cu sânge. Îi promisese lui Joe că îi va da slujba înapoi când seva întoarce din război.

Asta numai pentru că până mă voi întoarce eu, tu vei conduce toate treburile, iar şeful va locui în Florida de pe urma profiturilor pe care le realizezi tu pentru companie, spusese Joe cu toată sinceritatea.

– Ai uitat de gâscă? întrebă încet Bobby.

O, la naiba! Da, uitase că după serviciu ar fi trebuit să jumulească şi să cureţe gâsca pe care un vecin fermier le-o dăduse pentru

Scanned with CamScanner

petrecerea de sâmbătă cu ocazia zilei de naştere a Beatei. Petrecerea de rămas-bun pentru Joe de la Taverna lui Murphy fusese o idee de moment, iniţiată de şeful lor. Brad nu-i telefonase mamei că va întârzia, pentru că intenţionase să stea numai foarte puţin, dar după o bere mai venise şi alta şi aşa timpul trecuse pe nesimţite.

– O fac diseară, spuse Brad, sperând că era suficient de beat ca să nu-l mai scârbească sarcina neplăcută de a smulge penele păsării trăgând în jos, în aşa fel încât să nu-i sfâşie carnea şi apoi să-i scoată măruntaiele – inima, pipota, traheea, ficatul – şi s-o spele până când apa ieşea limpede din burtă.

Ar fi putut lua o gâscă gata curăţată de la băcănia lui Shreve, dar Joanna Bukowski Hudson nu refuza niciodată un dar de la vânătorii locali. Era convinsă că banii daţi pe carnea şi vânatul de la magazin se puteau cheltui pe altceva, iar vecinii lor ştiau că Brad nu putea ridica arma împotriva creaturilor de pe pământ sau din aer. În privinţa animalelor cu două picioare vinovate de atrocităţile din Europa, da – acolo nu ar fi avut probleme –, dar vânătoarea pentru mâncare sau ca sport nu era pentru el.

– Te ajut şi eu s-o cureţi, spuse Bobby în timp ce priveau spre casă.

– Ba tu o să-ţi faci temele, tinere. Şcoala nu s-a terminat încă, spuse Brad, punând mâna neglijent pe gâtul lui Bobby, cum ar fi făcut un tată cu fiul său, sau un frate mai mare cu frăţiorul lui mai mic. Bobby nu se trase la o parte, aşa cum ar fi făcut atunci când el şi sora lui mai mică, Margie, veniseră pentru prima dată să locuiască în familia Hudson. Totul începuse în 1938, când Brad îi descoperise singuri, lihniţi de foame şi tremurând pe malul Râului Alb. Rămaşi orfani în urma incendiului casei în care muriseră părinţii lor, copiii în vârstă de unsprezece şi, respectiv, nouă ani o luaseră la fugă când aflaseră că urmau să fie internaţi într-un orfelinat. Nesiguranţa copiilor legată de salvarea lor durase o lună după ce îi găsise Brad. Apoi, treptat, ca nişte animalele rătăcite care în cele din urmă se lasă convinse să mănânce din mâna omului, începuseră să aibă încredere în blândeţea oamenilor care îi luaseră la ei. Mama lui spunea că fuseseră o binecuvântare, un dar căzut pe neaşteptate în vieţile lor. Da, erau două guri în plus de hrănit, dar Bobby dădea şi o mână de ajutor şi făcea treburile pe care Brad nu mai putea

Scanned with CamScanner

să le facă de când lucra cu normă întreagă la Cramer, iar Margie devenise prietena Beatei, care nu mai plângea de dor după tatăl ei înainte să adoarmă. Bobby și surioara lui mai mică erau acum integrați în familie ca și când s-ar fi născut în ea, iar într-un oraș în care fiecare își vedea de treaba lui nimeni nu-și punea întrebări cu privire le mărirea neașteptată a familiei Hudson.

Aerul rece îl lovi pe Brad ca un pumn în față.

– O, Doamne! exclamă el cu voce tare și se opri brusc în loc.

– Ce este?

– Mi-am amintit că am mai uitat ceva.

– Ce?

– L-am invitat pe șeful meu acasă la noi să-și serbeze ziua de naștere – de fapt, chiar sâmbătă.

– Dar e ziua de naștere a Beatei, îi aminti Bobby.

– Știu.

Doamne! Joanna Hudson va face una din crizele Bukowski. Brad parcă o auzea cum strigă: Jared Cramer la mine acasă la masă! Dar ce a fost în capul tău, fiule? Cum de ți-a trecut prin minte să-l inviți aici pe cel care este răspunzător pentru moartea tatălui tău?

Brad ar fi putut să spună că adresase invitația într-un moment de simpatie pentru acel om. De fapt, fusese formulată în aburii alcoolului la al treilea rând de beri, când Jared le mărturisise că este pe cale să atingă o vârstă jubiliară în curând! Urma să împlinească cincizeci de ani sâmbăta următoare, pe 23 mai! Dar era chiar ziua de naștere a surorii sale! exclamase Brad. Ce intenționa domnul Cramer să facă cu ocazia acestei zile mărețe? Păi, nimic, răspunsese șeful, cu un chip trist. Nu avea familie și... ca să fie sincer, fusese prea ocupat cu fabrica de cherestea ca să-și facă prieteni. Probabil că își va face un sendviș și va rămâne la birou să-și pună la punct documentele.

– O, dar nu puteți să vă petreceți ziua de naștere într-o sâmbătă la fabrică cu un sendviș, domnule Cramer! Sunteți bine-venit să participați la petrecerea de la noi de acasă, cu ocazia zilei de naștere a surorii mele!

– Păi, da, este o invitație care sună foarte ispititor, Brad, și ești foarte amabil. Am s-o accept, spusese șeful.

Scanned with CamScanner

Brad își aminti acum că Jared Cramer nu șovăise nici o clipă înainte să accepte invitația și se întreba dacă nu cumva îi aruncase momeala în undiță, iar el mușcase din ea ca un păstrăv neștiutor care se aruncă după muscă. Mama lui care era ocupată cu casa, cu grădina și cu familia nu era văzută prea des în oraș, dar domnul Cramer o zărise de câteva ori când venise împreună cu Brad la muncă și luase după aceea camioneta ca să-și facă treburile zilnice. Într-una din aceste dimineți devreme, șeful îi spionase de la fereastra biroului său și îl salutase cu observația:

– Frumoasă femeie, mama ta!

Brad mai auzise aceeași admirație din vocea lui și în vocea domnului Shreve, atunci când băcanul întreba de mama lui. Brad simțea că tatăl lui ar fi vrut să fie vigilent față de atenția pe care bărbații o acordau mamei sale, deși Joanna Bukowski Hudson știa să se descurce și singură. Era într-adevăr o femeie frumoasă, încă tânără și... ei bine, nubilă, presupunea că acesta este cuvântul, iar aceasta ar fi putut să-i lase pe unii bărbați din oraș să creadă că simțea nevoia unui bărbat în pat. Trebuia să fie atent la favorurile arătate de bărbați care poate că nu erau simple atenții față de o văduvă sărmană. Domnul Shreve îi punea câte o felie în plus de carne, de exemplu, mecanicul de la garaj îi înlocuia pe gratis o supapă, instalatorul îi repara o țeavă spartă și nu-i lua nici un ban. Deocamdată, motivele lor păreau nevinovate, dar dacă șeful spera să se poată distra cu Joanna Bukowski Hudson, era zadarnic, își spuse Brad. Mama lui îl învinovățea pe tatăl lui Jared pentru echipamentul defectuos care provocase accidentul fatal. Brad încercase s-o facă să înțeleagă că fiul nu era răspunzător pentru greșelile comise de tată. Jared Cramer venise la fabrică abia după ce murise bătrânul Cramer și îi lăsase totul fiului său, care trăia și lucra în California. Jared se apropia de cincizeci de ani, nu avea copii, era văduv și renunțase la postul lui din administrația companiei de căi ferate Southern Pacific and Union Railroad și se întorsese la Meeker ca să repună suficient pe picioare compania de cherestea pentru a putea s-o vândă. După un an, constatase că nu mai putea părăsi compania pe care o întremase și se decisese să rămână aici.

Scanned with CamScanner

– Crezi că ai greşit când l-ai invitat pe şeful tău să vină la ziua de naştere a Beatei? întrebă Bobby.

– O să vedem. Cred că mai întâi trebuie să mă ocup de gâscă şi după aceea am să-i dau mamei vestea.

– Poate că vrei să dai mai întâi un telefon. Te-a sunat astăzi un bărbat din Washington, D.C., şi ţi-a lăsat un număr unde să-l suni. Eu am răspuns la telefon. A spus să-l suni, indiferent de oră, chiar şi cu taxă inversă. Părea... foarte important. Cred că vrea să te angajeze.

– Vrea să mă angajeze cineva din Washington?

Bobby ridică din umeri.

– Este doar o presupunere. Numărul şi numele omului sunt lângă telefon.

– Foarte bine, mulţumesc, Bobby. Spune-i mamei că sunt acasă şi că mă ocup imediat de gâscă, îl instrui Brad în timp ce intrau în casă, iar Brad văzu hârtia pe care Bobby notase informaţia. O luă şi studie numele: Alistair Renault. Alături de el un număr format din trei litere şi patru cifre. Brad nu cunoştea modul în care funcţionau centralele telefonice din oraşele mari. Prefixele telefonice din zona rurală erau mai simple. Simţi un mic fior de teamă când ridică receptorul şi dădu operatoarei numărul de telefon. Avea să-şi amintească acest sentiment mult mai târziu, înţelegând că, dacă nu ar fi dat acel telefon, viaţa lui nu ar fi fost aceeaşi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

Când împlinise optsprezece ani, dornic să câștige ceva bani în plus, Brad urmase sfatul unui prieten al tatălui, care îi împrumutase suficienți bani și dăduse anunțuri ca să găsească clienți pentru pescuit, deoarece cunoștea în detaliu Râul Alb, lacurile din Meeker și bancurile de păstrăvi din secțiunea specială menționată în revista *Field and Stream*. În luna în care apăruse anunțul, câștigase trei clienți, unul tocmai din California. După aceea, vestea despre experiența și priceperea lui de a-i călăuzi pe pescari la locurile unde erau păstrăvi s-a răspândit din om în om. Și-ar fi transformat ocupația ocazională de weekend într-o activitate cu normă întreagă dacă ar fi putut pune deoparte ceva bani ca să ofere o barcă, unelte și alte facilități așa cum făceau concurenții lui, ceea ce le permitea să opereze cea mai mare parte a anului. Clienții lui Brad trebuiau să-și aducă propriile unelte de pescuit și îmbrăcăminte specială în funcție de vreme și să se mulțumească doar cu furgoneta lui de familie, ca mijloc de transport. Brad oferea numai elementele esențiale pentru supraviețuire: corturi, hrană, apă, trusă de prim ajutor, mantale, lanterne și cuțite, băutură la cerere, pentru care însă clientul trebuia să plătească.

Drept urmare, munca nu era constantă și se limita la sezonul de primăvară și de toamnă. Cu toate acestea, când ajunsese la douăzeci și doi de ani, Brad vorbise deja la telefon cu un număr

Scanned with CamScanner

suficient de oameni care se interesau de serviciile lui ca să devină cât se poate de priceput la atragerea noilor clienți.

Bărbatul care se apropie de el în gara Glenwood Springs nu se potrivea cu imaginea pe care și-o formase Brad atunci când acesta îi telefonase din Washington ca să-l angajeze drept ghid pentru pescuit pentru un weekend. Alistair Renault avea un ton distins, deosebit de cel al diverșilor Tom și Harry și Charlie care îl sunau de regulă pe Brad. La telefon, Alistair Renault i se păruse un om înstărit și important (ceea ce clienții lui Brad nu erau), dar nu plin de sine (așa cum erau unii dintre ei). Brad nu putea suferi genul de clienți care la venire credeau că știu totul, dar nu aveau habar de nimic, și la plecare știau încă și mai puțin. Avusese impresia că acest bărbat știa foarte mult despre principiile teoretice ale prinderii păstrăvului, dar se întreba de ce rezervase un ghid tocmai acum, când un val de temperatură ridicată căruia i se făcuse multă publicitate provoca o topire mult mai rapidă a zăpezilor față de alți ani. Perioada inundațiilor din luna mai din nord-vestul statului Colorado nu era cea mai potrivită pentru pescuit.

Ceea ce îl nedumerea încă și mai mult era de ce angajase serviciile lui, când în Maryland și Virginia, ca să nu mai vorbim de Potomac, se organizau partide mari de pescuit.

– Am o pauză în programul meu, de care nu voi mai dispune mai târziu, la primăvară sau la vară. Plec din țară în toamna aceasta și nu știu sigur când mă întorc, și cum mi-am dorit întotdeauna să pescuiesc în Râul Alb, m-am gândit că cel mai bine este s-o fac acum, îi explicase omul când Brad îi adresase această întrebare.

Brad își spusese că suna cam lugubru, ca și când omul nu ar fi fost sigur dacă se mai întoarce sau nu. Renault menționase anunțul din *Field and Stream* pe care îl văzuse cu ceva timp în urmă.

– Mi s-a părut că dumneata ai un fel de simț al locului care pe mine mă atrage, spusese el.

Când Brad întrebase ce mai e pe la Washington zilele acestea, urechea lui fină sesizase reticența interlocutorului de a vorbi despre acest subiect, așa că renunțase. Lasă-i suficient timp și mărturisirile vor veni – despre familie, despre soție, copii, prietene,

Scanned with CamScanner

serviciu, colegi și alte plângeri care justificau deplasarea în Munții Stâncoși. Așa se întâmpla întotdeauna.

Brad își făcuse în minte o imagine a lui Alistair Renault ca un bărbat distins, îmbrăcat în haine sport cu o croială rafinată, ușor de recunoscut printre ceilalți pasageri care coborau din tren, așa că nu se mai obosise să facă o mică pancartă cu numele clientului. Spre marea lui surpriză, ba chiar șoc, bărbatul care porni spre el, aparent din instinct, nu se potrivea absolut deloc cu imaginea pe care și-o făcuse în minte în urma convorbirii telefonice. Era mai scund decât înălțimea medie, mergea târșâindu-și ușor picioarele, avea pe el o jachetă cafenie decolorată și arăta, în general, la fel de obișnuit și de banal ca o găleată cu momeală. Pentrů o clipă, Brad se simți dezamăgit. Se așteptase să-l întâlnească pe clientul din marile lui speranțe.

– Brad Hudson? spuse bărbatul cu vocea aceea plină, bine modulată, care îl indusese în eroare pe Brad.

Brad întinse mâna. La naiba, omul era clientul lui și plătea!

– Da, domnule. Bine ați venit în Colorado, domnule Renault!

– Mulțumesc! Mă bucur să te cunosc.

Avea bagajul redus al unui pescar cu experiență – o valijoară pentru haine, nu toată garderoba, și o cutie foarte uzată pentru undițe, cu husă de pânză. Pusese jos valijoara ca să dea mâna cu Brad, surprinzându-l cu forța strângerii și încă și mai mult cu privirea directă. Brad simți un nou val de stânjeneală și își dădu seama că omul nu era ceea ce părea.

– Sunt sigur că dorești să vezi un document de identitate, spuse clientul lui și dădu drumul mâinii lui Brad ca să caute în buzunarul interior al hainei.

– Da, domnule, spuse Brad.

Nici nu-i trecuse prin minte să ceară un document de identitate, dar strânse din pleoape și se uită la permisul de conducere al omului, ca și când ar fi executat o procedură standard, încuviință din cap, apoi apucă valijoara.

– Furgoneta mea este în parcarea de acolo, vă rog să mă urmați, simțind că, totuși, impresia lui de la telefon fusese cumva justificată.

Scanned with CamScanner

În ce privește înfățișarea, Alistair Renault avea tot atâta distincție cât un pui de găină din prerie, dar dacă instinctele nu-l înșelau complet, Brad era sigur că omul reprezenta mult mai mult decât se vedea cu ochiul liber.

– Meeker este la o oră și jumătate de drum cu mașina, spuse el. Vă duc direct la hotel și mâine-dimineață putem porni devreme. Lângă hotel este o cafenea unde puteți servi o mâncare gătită. Plecăm la răsăritul soarelui și vom avea toată ziua de mâine și duminica pentru pescuit. Dacă am înțeles bine, plecați luni dimineață devreme?

– Așa este. Trenul pleacă la ora șapte, spuse Alistair.

Excelent, își spuse Brad. O să mă duc direct la fabrică de la gara Glenwood Springs și ajung la timp ca să pontez o zi întreagă de muncă, fără să mă mai învoiesc de la patron ca să-l conduc pe oaspete la gară. Probabil că Jared Cramer l-ar fi învoit fără ezitare, dar Brad prefera să nu-l roage. Nu dorea nici un fel de favoruri de la patronul lui, care nutrea anumite sentimente pentru mama lui, ceea ce ar fi putut isca vorbe din partea băieților și i-ar fi creat o impresie greșită șefului.

Petrecerea combinată pentru cele două zile de naștere, a surorii și a patronului lui, nu se desfășurase așa cum anticipase. Împotriva tuturor așteptărilor, Jared Cramer și mama lui se plăcuseră, iar acum erau subiect de discuție. La fabrică, șeful lui afișa un zâmbet atât de prostesc, că Brad se simțea stânjenit, iar mama lui fredona în timp ce lucra. Dar Brad aștepta să vadă cum evoluează lucrurile. Dat fiind devotamentul Joannei Bukowski Hudson pentru memoria soțului ei, lucrurile puteau lua o întorsătură neplăcută. Brad nu era foarte îngrijorat că își va pierde slujba, deoarece războiul lăsase compania fără mână de lucru, dar ar fi putut fi retrogradat la fierăstrău și la cărat de butuci. Totuși, Jared Cramer nu părea să fie genul acesta de om. Brad îl plăcea și îl respecta foarte mult, dar oamenii te pot surprinde și dezamăgi în cele mai neașteptate feluri, mai ales când este vorba de orgoliul masculin. Iar între timp, banii pentru serviciile din acest weekend se vor cuibări confortabil în borcanul cu celelalte economii pentru situații de urgență. Le cerea

Scanned with CamScanner

clienților plata în numerar, nu cu cecuri. Bancnotele verzi nu puteau fi declarate fără acoperire.

După ce porniră la drum, Brad îi puse clientului întrebarea pe care o punea întotdeauna:

– Cu ce vă ocupați la Washington, domnule Renault?

Întrebarea aceasta spărgea gheața și de multe ori Brad era tratat cu întreaga poveste a vieții pasagerului înainte să ajungă la hotel. De astă dată, Brad spera că întrebarea îi va aduce din partea domnului Renault noutăți cu privire la mersul războiului. Declarația de război a Mexicului împotriva puterilor Axei are vreo importanță pentru Aliați? Existau informații noi cu privire la cele douăsprezece mii de prizonieri luați de japonezi la Corregidor? Va câștiga Canada bătălia de la St. Lawrence împotriva submarinelor germane? Singura întrebare de care se temea Brad era ce număr are pe lista de recrutări.

– Lucrez la un serviciu de curierat, spuse clientul și se opri aici.

Brad îi sesiză reticența. Punct. Impresia îi fu întărită, când clientul scoase din buzunarul hainei o hartă a zonei, o întinse pe genunchi și îl rugă pe Brad să-i vorbească despre fluxul și structura Râului Alb, despre pârâiașele și afluenții ascunși, despre enclavele unde trăiau păstrăvii. Asta îi oferi lui Brad ocazia să vorbească despre zăpezile abundente care începuseră să se topească în această primăvară. Era posibil să nu găsească păstrăvi, iar nivelul apei să fie periculos, îl preveni el. Inginerii de pe fluviul Colorado avertizau că în partea de nord a statului se puteau produce cele mai mari și mai rapide revărsări din ultimii ani și îi îndemnau pe pescari să dea dovadă de prudență pe malurile râului și în curenții foarte puternici.

– Am recepționat avertismentul, spuse clientul și începu să studieze din nou în tăcere harta.

Brad ridică din umeri. Să știe ce i se poate întâmpla, își zise el, mirându-se de ce era atât de reticent. Nu l-ar fi deranjat nici dacă omul s-ar fi angajat în conversație, dar tăcerea pe râu este o virtute specifică adevăratului pescar cu undița.

Ajunseseră aproape de limita orașului Meeker, când Brad auzi un buf, buf, buf stânjenitor și partea din dreapta față a furgonetei

Scanned with CamScanner

începu să derapeze. Alistair Renault se smulse din studiul hărții care îl absorbise și spuse inutil:

– Fi, cred că am făcut o pană, domnule Hudson.

– *Verdammt!* înjură Brad.

Avea o roată de rezervă în furgoneta lui True Blue, dar cauciucul era subțire ca hârtia. Cumpărase o roată bună Michelin la mâna a doua cu primii bani din borcanul pentru urgențe, dar nu îndrăznea să o ia cu el în furgonetă de frica hoților. Anvelopele de cauciuc erau greu de procurat acum și costau o avere. Roata era încuiată în siguranță în garajul de acasă. Ca să rezolve pana, Brad trebuia să aibă încredere în roata de rezervă uzată, ca să ajungă până la hotel sau să facă un ocol pe la el pe acasă, care nu era departe de acolo.

– Domnule Renault, întrebă el, sunteți foarte obosit?

Bobby așeza lemnele de foc pe verandă când furgoneta se apropie gâfâind. Văzu imediat care este problema, lăsă lemnele jos ca să dea o mână de ajutor.

– Puteți să rămâneți în mașină, domnule, spuse Brad, sau poate doriți să intrați, să stați în fața focului și să beți o ceașcă de cafea, dar nu va dura mult.

Spera ca omul să refuze. Prezența lui ar fi însemnat un deranj. Fetele își făceau temele, iar mama lui pregătea cina. Jared Cramer urma să treacă pe acolo mai târziu, spre seară. Alistair spuse cu o voce degajată:

– O cafea în fața focului sună bine. Te cred pe cuvânt.

Mama lui îi întâmpină în ușă și îl întrebă, în germană, ce se întâmplă. Brad îi răspunse în limba ei maternă că trebuia să vorbească engleză și o prezentă cu numele tatălui său, doamna Thomas Hudson, așa cum făcea întotdeauna când împrejurări inevitabile impuneau să o prezinte clienților săi. Ca de obicei, Brad nu menționă numele clientului. Mama lui, care tocmai pregătea cina, își șterse mâna pe șorț înainte s-o accepte pe cea întinsă de Alistair Renault. Ridică privirea spre ochii lui și încruntă ușor din sprâncene, uimită.

– Ce mai faceți! spuse ea încet, cu vocea cuiva care se străduiește să-și amintească un chip.

Scanned with CamScanner

Poate că era numai imaginația lui Brad, dar i se păru că Alistair crescuse cu cinci centimetri când își îndreptă umerii și apucă mâna mamei lui, într-un fel care îl făcu pe Brad să creadă că intenționează s-o sărute. Putea să jure că auzise cum pocnește din călcâie. *Mir geht es gut, danke. Wie geht es dir, hoffe ich, Joanna.* (Sunt bine, mulțumesc, la fel și ție, sper, Joanna.)

Mama lui scoase un mic strigăt:

– Alistair!

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

VICTORIA / BROSCĂRIȚA
New York City

Redactorul-șef de la Editura G.P. Putnam's Sons lăsă capul în jos ca să se uite peste ochelari la traducătoarea de franceză, care ședea în fața biroului lui. Scoase un oftat de frustrare. Dilema lui era cauzată de faptul că angajase o femeie neobișnuit de atrăgătoare. Cum să-i prezinte Victoriei această situație încâlcită în așa fel încât să nu pară... ei bine, să nu pară *proxenetul* lui Beaumont Fournier? Nu exista alt cuvânt. Cu toate acestea, dacă o oră petrecută cu Victoria Grayson la un pahar de șampanie fusese suficientă pentru ca numele ilustrului scriitor să apară pe un contract, datoria lui de editor-șef era să aibă grijă de acesta.

– Îmi pare rău, Victoria, dar autorul a insistat. Dorește să petreacă puțin timp cu traducătoarea cărții lui înainte să semneze contractul, spuse Willard Mason.

– Dar credeam că înțelegerea a fost deja încheiată și au fost de acord să ne lase să publicăm cartea.

– Păi... s-a răzgândit. Acum, *monsieur* Fournier a decis că vrea să fie sigur că ești potrivită pentru această misiune.

– Cred că traducerile pe care le-am făcut până acum îi pot da asigurări în acest sens.

Scanned with CamScanner

– Așa ai putea crede, da, spuse editorul, simțind că fruntea i se umezește.

– Atunci care este problema? Ce are de câștigat dacă bem împreună un cocteil?

Willard se abținu să dea din cap. Cu siguranță că cea mai bună dintre traducătoarele lui, o femeie obișnuită să fie curtată de bărbați, putea să ghicească și singură motivația, fără să fie nevoie ca șeful să-i explice ceva. Poate că reputația de afemeiat nu-l precedase. Autorul francez al bestsellerului internațional *Cathédrale de Silence* o remarcase pe Victoria Grayson la recenta lui vizită făcută la G.P. Putnam's Sons. Willard îi conducea pe Beaumont Fournier și pe agentul literar din America al acestuia, când aruncase o privire în urmă și constatase că scriitorul se oprise brusc în hol, în fața ușii deschise de la camera de documentare, privind fix înăuntru. Willard murmurase în șoaptă, „O, dragă!" Victoria Grayson, absorbită de o problemă de lingvistică, stătea la o masă din fața ferestrei, scăldată în soarele ultimei săptămâni din mai. Lumina cădea pe ea cu iscusința penelului unui pictor, accentuând strălucirea părului blond, tenul impecabil, trăsăturile nobile ale feței și luciul sidefiu al bluzei de mătase. Nu fusese o surpriză când francezul îl întrebase imediat după ce luase loc pe scaun:

– Femeia aceea frumoasă care stătea la masa de lângă fereastra din încăperea pe lângă care am trecut... cine este?

– Una dintre traducătoarele noastre.

– Sper că de franceză.

– Ah... da.

– Atunci i se va da să traducă romanul meu?

– Păi... da. Este cea mai bună.

– Cum o cheamă?

– Victoria Grayson.

– Este căsătorită?

– Nu. Logodită.

Willard, tată a două fete gemene, tinere, necăsătorite și cu un fizic plăcut, era foarte vigilent în privința tuturor prădătorilor sexuali. Începu să înșiruie o mulțime de calități ale logodnicului

Scanned with CamScanner

Victoriei, cu care nici chiar un bărbat bogat, frumos şi cu reputaţie internaţională ca Beaumont Fournier nu putea concura.

– Aş vrea să ne faci cunoştinţă, îl întrerupse scriitorul.

Willard întinse un deget ca să apese pe butonul interfonului.

– Bineînţeles, o rog pe secretară să o invite aici.

– Nu, nu aici, spuse francezul cu un zâmbet care i se păru lui Willard ca rânjetul unui şarpe. Aş vrea să mă întâlnesc cu ea şi să-i ofer ceva de băut în seara aceasta la barul din holul hotelului meu. Stau la Plaza. Găsesc că este înţelept ca înainte să semnez contracte să... cum spuneţi voi, americanii... să *o descifrez* pe cea cu care am de-a face ca să-i apreciez calităţile. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Sigur că înţeleg, desfrânatule, mârâi Willard în sinea lui. Înţelegea perfect. Beaumont Fournier dădea clar de înţeles că aceasta era o condiţie pentru semnarea contractului. Dacă aceasta însemna ca Victoria să petreacă o seară cu el în camera de hotel sau numai să o ţină captivă la un pahar de şampanie în lobby, Willard presupunea că va afla a doua zi de dimineaţă. Dar se pare că era greu de realizat, căci Victoria nu înţelegea.

– Pot să mă întâlnesc cu el numai ca să bem ceva, spuse ea. Fratele meu este în oraş în seara aceasta, înainte să plece în Virginia mâine-dimineaţă ca să-i vadă o zi pe părinţii noştri, după care trebuie să se întoarcă la escadronul lui. Sunt sigură că înţelegeţi cât de important este să-mi petrec timpul cu el.

Linia ridicată a sprâncenei ei perfecte transmitea o mulţime de mesaje pe care Willard nu putea să nu le înţeleagă. Willard ştia foarte bine cât de mare era rata mortalităţii în rândul piloţilor Forţelor Aeriene Regale engleze în timp ce respingeau eforturile făcute de Luftwaffe de a depăşi ultimul obstacol care stătea în calea intenţiei lui Hitler de a ocupa toată Europa. Fratele Victoriei, la fel ca şi logodnicul ei, făcea parte dintre cei de la Dunkerque despre care Churchill făcuse vestita lui declaraţie: „Niciodată în istoria conflictelor umane nu s-a datorat atât de mult unui număr atât de mic de oameni".

Editorul simţi un val de uşurare, ca să nu mai vorbim de relaxarea conştiinţei. Acum nu mai era nevoit să-i ofere Victoriei o explicaţie

Scanned with CamScanner

stânjenitoare în legătură cu ceea ce *nu* se aștepta de la ea, transmițându-i în același timp nevoia de a recurge la toate artificiile feminității de care dispunea pentru a obține rezultatul dorit, fără a-și compromite virtutea. Nu mai era nici un pericol ca scriitorul să o oblige să-și ia un angajament pe viitor. Permisul de călătorie eliberat de guvernul de la Vichy era temporar și Fournier trebuia să se întoarcă în Franța în ziua următoare.

– Am să-i explic acest lucru domnului Fournier, spuse Willard. Nu se poate să nu înțeleagă. O băutură și atât, fără cină, în cazul în care ar avea această intenție după ce faceți cunoștință. Dorește să vă întâlniți la Champagne Bar din Plaza Hotel, la ora șase.

– Perfect, spuse Victoria, o să-i transmit fratelui meu să ne întâlnim acolo.

Willard o urmări din priviri în timp ce pleca, apoi puse mâna pe telefon să formeze numărul scriitorului de la Plaza Hotel. Editorul bănuia că și-ar fi pierdut timpul cu sfaturi de părinte îngrijorat în privința Victoriei Grayson. Spre deosebire de fiicele lui, drăgălașe, dar timide, această frumoasă traducătoare de franceză știa să se descurce în cele mai dificile situații. Femeia era formidabilă. De fiecare dată când se uita la ea, Willard își amintea de concursul municipal de scrimă la care ea reprezentase compania. Fusese uluit – dar și puțin înspăimântat, zău așa – de măiestria cu care mânuia spada, de lovitura ei ușoară, dar nemiloasă, de felul în care lama spinteca aerul. Victoria Grayson nu arătase nici un pic de milă față de adversara ei. Poate că Beaumont Fournier ar trebui să se considere norocos. Dacă seara se va prelungi, s-ar putea să-i servească membrul bărbătesc neastâmpărat pe o tavă de argint de la Plaza.

***

Victoria se întoarse în biroul ei clătinând din cap. Bărbații! Subterfugiile lor erau la fel de subtile ca o sabie cu două tăișuri în mâna unui amator neîndemânatic și nu se puteau măsura cu o femeie. Înțelesese perfect ce dorește Beaumont Fournier în secunda

Scanned with CamScanner

ia care îl surprinsese privind cu gura căscată la ea prin ușa deschisă a camerei de documentare. Se uitase la ceas și își spusese că nu vor trece nici zece minute și va fi invitată în biroul șefului ca să facă prezentările. Victoria își făcuse și ea temele și se interesase de Beaumont Fournier înainte ca privirea aruncată din coridor să-i inspire lui nevoia bruscă de a o cunoaște mai de aproape pe Victoria Grayson. Aflase că omul era un ticălos în privința femeilor. Sărmanul Willard Mason! Scriitorul îl pusese într-o poziție foarte dificilă. Victoria presupunea că acum editorul își punea aceeași întrebare ca și ea, cum anume putea un scriitor care se lăsa condus numai de gonade să scrie o carte cu o concepție atât de strălucită precum *Cathédrale de Silence*.

Dar spre uimirea ei, Victoria nu fusese invitată în biroul șefului decât după plecarea scriitorului. Aștepta la biroul ei un telefon de la Ralph. Acesta trebuia să-i telefoneze la editură imediat ce ateriza la fortul Hamilton din Brooklyn, ceea ce însemna pe la mijlocul după-amiezii și atunci îi va împărtăși „planul ei de zbor", cum îi va spune el din cauza timpului scurt pe care îl petreceau împreună.

Întorsătura neașteptată a evenimentelor nu-i dăduse peste cap planurile pentru acea seară. În loc să se întâlnească cu Ralph la hotelul Warwick, unde făcuse rezervarea pentru noapte, Victoria îi va spune să vină la Champagne Bar de la Plaza cu sacul de zbor, ca s-o salveze din ghearele lui Beaumont Fournier. După un schimb rapid de saluturi, prezentări și la revedere, se vor duce la Warwick, unde puteau ajunge pe jos de la Plaza, economisind timpul prețios pe care l-ar pierde cu așteptarea unui taxi și drumul prin traficul aglomerat de vineri. Chiar și ținuta pe care o avea era potrivită pentru seara care o aștepta. În dimineața aceasta își pusese ceva cu care putea merge de la birou la o cină rezervată la Sardi, restaurantul preferat al lui Ralph din oraș, așa că era îmbrăcată adecvat și pentru un pahar de băutură la Champagne Bar.

Victoria luă de pe birou fotografia înrămată a lui Ralph și a celui mai bun prieten al lui, amândoi în uniforma elegantă a Forțelor Aeriene Regale.

Scanned with CamScanner

Cel mai bun prieten era Lawrence Grayson, fratele ei. Ralph DuPont era bărbatul cu care se logodise. Victoria mințise atunci când spusese că pilotul RAF care venea în oraș numai pentru o singură noapte era fratele ei, dar era adevărat că pleca în Virginia dimineața următoare. Tatăl lui Ralph era în Williamsburg și era grav bolnav, acesta fiind motivul pentru care primise permisie. Dacă Beaumont Fournier ar fi fost informat că Ralph este logodnicul ei, ar fi respins acest motiv ca lipsit de orice consecințe. Și ce dacă? Dar un frate din RAF aflat în permisie pe motiv umanitar pentru atât de puțin timp prețios... ei bine, era cu totul altceva. Cum putea scriitorul să fie cu conștiința împăcată cerându-i să-și petreacă timpul cu el? În februarie, după ce Ralph îi pusese inelul pe deget chiar înainte să se ducă la escadronul Vulturul, nu mai fusese timp pentru nuntă. Nu se punea problema să fugă împreună. Familiile lor i-ar fi omorât.

– Nu este corect față de tine, Vicky, să te fac să te legi în felul acesta, iar dacă vei avea vreun motiv să te răzgândești înainte să mă întorc..., spusese el.

– Niciodată, spusese ea, niciodată, niciodată, niciodată.

Nu va mai fi niciodată mai sigură de altceva toată viața. Fusese îndrăgostită de Ralph DuPont aproape de când învățase să meargă. Pur și simplu, nu găsise niciodată nici un motiv pentru care să nu fie. Cu mult timp înainte să fie suficient de matură ca să-l aprecieze și să reacționeze față de el ca bărbat, Ralph îi câștigase inima prin simplul fapt că o tratase cu toată seriozitatea pe surioara mai mică a fratelui ei în toate etapele ei de creștere. Fuseseră timpuri fericite, momentele din copilăria și din adolescența ei, când renunța la compania lui Lawrence ca s-o lase să-i prezinte păpușile, hamsterul, să-i arate perechea nouă de patine cu rotile, fortăreața pe care o construise din brazii de Crăciun, zecele pe care îl luase la compunerea de engleză. O ascultase și îi încurajase visurile și aspirațiile de școlăriță naivă. Dacă Lawrence i-ar fi dat puțină atenție, ar fi văzut că surioara lui nu era deloc prostuță. Ralph fusese cel care o încurajase să încerce să facă scrimă cu floreta pe când era în primii ani de liceu. Victoria descoperise că, după momentele petrecute cu

Scanned with CamScanner

el, se simţea dintr-odată îngrozitor de singură în momentul în care Ralph pleca.

Mama ei considerase că este vorba de un capriciu cât se poate de firesc pentru sora mai mică al cărei frate mai mare avea un prieten atât de chipeş precum Ralph DuPont, dar timpul îi dovedise că se înşelase. Ralph şi Lawrence erau cu trei ani mai mari ca Victoria şi deveniseră prieteni inseparabili, de la grădiniţă, la şcoala primară, la colegiu şi în frăţia de la universitate, iar în septembrie 1940 se înrolaseră amândoi voluntari în escadronul american din cadrul Forţelor Aeriene Regale engleze în timpul Bătăliei pentru Anglia. Amândoi aveau legături de familie puternice în Anglia. Bunicii materni ai Victoriei şi ai lui Lawrence şi mama lui Ralph, care era divorţată, locuiau la Londra. Abia când Victoria era la jumătatea studiilor de la Colegiul William and Mary, Ralph realizase la modul serios ce însemnau sentimentele lui şi atunci începuse o iubire de lungă durată. Orele cele mai nefericite din viaţa ei fuseseră atunci când îi împărtăşise planurile lui şi ale lui Lawrence de a merge să ajute RAF să le apere ţara. Aceasta însemna încălcarea neutralităţii stricte a SUA şi puteau ajunge la închisoare sau să-şi piardă cetăţenia, dar Ralph spusese:

– Trebuie să mergem, Vicky. Vom ajunge oricum acolo când Statele Unite vor fi târâte în război, dar acesta nu va dura pentru totdeauna şi atunci mă voi întoarce la tine.

Atunci mă voi întoarce la tine. Aceasta era promisiunea de care se agăţa, primul gând cu care se trezea dimineaţa, ultimul atunci când adormea.

– Corespondenţa dumneavoastră, domnişoară Grayson!

Funcţionarul de la subsolul clădirii G.P. Putnam şovăi o clipă în uşă înainte să intre şi să lase pachetul cu corespondenţa şi ziarele franceze pe biroul ei.

– Este ceva deasupra care pare mai important decât poşta obişnuită.

Victoria văzu Washington, D.C., la adresa expeditorului, şi un sentiment de panică o făcu să deschidă plicul. O, Doamne! Nu cumva scrisoarea din interior era ceva legat de Ralph sau de Lawrence?

Scanned with CamScanner

Dragă domnişoară Grayson,

Cunoştinţele dv. de franceză şi faptul că vorbiţi fluent această limbă, precum şi calităţile de floretistă au atras atenţia oficiului nostru. Aţi fi interesată să discutăm cum aţi putea să vă utilizaţi cunoştinţele şi calificările într-un mod crucial pentru a apăra Statele Unite împotriva duşmanilor săi? Din păcate, din motive ţinând de securitatea naţională, nu vă pot spune mai mult pe această cale în legătură cu ajutorul de care avem nevoie de la dv. Dacă vă interesează să aflaţi mai multe despre solicitarea oficiului nostru, vă rog să telefonaţi la numărul de mai jos la orice oră din zi sau din noapte.

Al dv. cu speranţă,
Col. William J. Donovan,
Directorul Oficiului pentru Servicii Strategice

Victoria expiră cu un sentiment de stingherealã ciudată. Ce să facă cu asta? Scrisoarea avea un aspect destul de oficial şi firește că auzise de Sălbaticul Bill Donovan, eroul din Primul Război Mondial, dar cum auzise oficiul lui de ea? Semnăturile colonelului Donovan şi ale adjunctului acestuia, Alistair Renault, păreau autentice, dar nu era cumva o păcăleală?

Se uită neliniştită la ceas. Era aproape ora cinci, iar Ralph ar fi trebuit să telefoneze de mult. Dar dacă nu-i telefona înainte ca ea să plece spre Plaza? O avertizase că nu este sigur când aterizează avionul. Un zbor întârziat sau condiţiile atmosferice puteau să modifice ora aterizării, dar îşi spuse că nu contează. Va rămâne la birou până când se deconectează centrala telefonică, încă o jumătate de oră după ora închiderii. După aceea, Ralph va şti că trebuie să sune la ea, la apartament.

Victoria decise să acopere toate posibilităţile şi telefonă la numerele de serviciu ale colegelor ei de apartament, ca să le informeze asupra situaţiei şi să le pună la curent cu planul ei de salvare. Voia să fie sigură că Ralph va înţelege că trebuie să se prezinte ca fratele ei, Lawrence, când se va întâlni cu Beaumont Fournier.

Scanned with CamScanner

Victoria îi dădu instrucțiuni similare operatoarei de la centrala telefonică, care se simți foarte emoționată să participe la această stratagemă. Victoria urmărea neliniștită cum treceau minutele unul după altul până când nu mai avu încotro, aruncă o ultimă privire în oglinjoara de la pudrieră și ieși în lumina palidă de mai ca să oprească un taxi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

Victoria văzu că Beaumont Fournier alesese o masă unde era sigur că ea îl va vedea în mulțimea de oameni care veneau la cocteiluri după serviciu sau, mai degrabă invers, că el nu va rata intrarea ei. Puteai spune foarte mult după felul în care cineva își făcea intrarea într-un loc necunoscut. Postura, pauza făcută pentru orientare, scrutarea încăperii cu privirea spuneau mult mai mult despre o persoană înainte să deschidă gura ca să confirme sau să infirme impresia. Înaintă amuzată spre el. Alesese locul perfect în conul de lumină al candelabrului, pentru ca Ralph s-o vadă și să vină spre ea. Întinse mâna:

– Domnule Fournier, spuse Victoria.

– Te rog, Beaumont. Și pot să-ți spun Victoria? Este un nume atât de... atât de regal. Ți se potrivește foarte bine, spuse el în franceză și se înclină deasupra mâinii ei, atingând-o ușor cu buzele.

– Voi fi încântată să-mi spui Victoria.

– Și eu am fost încântat când am aflat că traducătoarea lucrării lui Robert Desnos *Deuil pour Deuil* va primi spre traducere și romanul meu, spuse Beaumont, trăgându-i scaunul să se așeze. Acuratețea este esențială pentru a evita înțelegerea greșită a originalului, păcat de care nu am auzit că te-ai făcut vreodată vinovată.

– Sunt surprinsă să aud că numele meu este menționat în cercul dumitale, domnule, spuse Victoria.

Scanned with CamScanner

– Am onoarea să spun că Robert se numără printre prietenii mei. A fost foarte încântat de calitatea lucrării dumitale.

– Mă bucur să aud asta. Domnul Desnos este bine?

Victoria îl cunoscuse şi prin intermediul corespondenţei, în timp ce tradusese poemul lui *Doliu pentru doliu*, şi îi plăcuse poetul francez suprarealist în vârstă de patruzeci de ani, dar era îngrijorată în privinţa lui. Dincolo de Atlantic ajunseseră ştiri că scria negativ despre regimul de la Vichy, guvernul pro-Axă instalat în Zona Liberă a Franţei ocupate de nazişti şi că opiniile lui nu erau primite cu căldură.

– Deocamdată. Regret să spun că Robert este puţin prea sincer în opiniile referitoare la situaţia politică actuală şi asta nu este spre binele lui. În momentul de faţă în Franţa nu este recomandabil pentru scriitorii de renume să se implice prea mult în problemele zilei. Francezul făcu un gest de tăiere a gâtului. Poţi să-ţi pierzi capul.

– Eşti îngrijorat pentru propriul cap? întrebă Victoria, presupunând că scriitorul îşi luase toate măsurile de prevedere pentru ca frumosul lui cap să rămână pe umeri.

Nu era prima dată când citea despre el că lumea se întreba dacă nu este colaboraţionist nazist. Vedea că este preocupat de întrebarea ei, gândindu-se cum să răspundă mai bine, fără să rişte să-i piardă favorurile. Willard îi spusese că logodnicul şi fratele ei sunt piloţi în RAF. Pe chipul lui se citi uşurarea când chelnerul se apropie de ei cu vinurile.

– Mă străduiesc să nu mă implic în politică, răspunse Beaumont neglijent, înainte să comande somelierului o şampanie specială.

Acesta se înclină şi plecă, iar scriitorul zâmbi peste masă spre Victoria şi îi explică:

– Am comandat o sticlă din nordul Franţei, unde gustul distinct şi puritatea vinului se datorează solului calcaros şi condiţiilor de climă continentală. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Victoria aruncă o privire la ceas.

– Numai dacă aş avea timp să mă delectez cu el. Fratele meu trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Sunt sigură că Willard te-a prevenit.

Scanned with CamScanner

– Da. Tocmai de aceea...

Își duse vârfurile degetelor la buze și aruncă un sărut în aer.

– Să profităm de soare cât mai strălucește, așa cum spun oamenii cu multă imaginație din țara dumitale.

– Chiar așa se spune, încuviință Victoria și trecu la un subiect mai puțin periculos pentru temperamentul ei și tema preferată a scriitorului – el însuși.

Așa cum se aștepta, francezul își exercita farmecele cu o aparentă modestie. Americanii erau întotdeauna impresionați de modestia oamenilor renumiți, așa se exprimase scriitorul într-un interviu. Modestia oferea un contrast incitant cu așteptările. Scriitorul flutură din mână, dând la o parte laudele ei obligatorii pentru romanul lui, recenziile laudative, premiile primite și contractul cu cinematografia ca pe ceva stânjenitor: „Le-am spus că nu contează dacă rolul principal este jucat de Claudette Colbert sau de Marlene Dietrich".

Victoria urmărea cu privirea un porumbel solitar, cu aripile de un cenușiu nedefinit, care se așezase pe marginea vestitei fântâni Pulitzer de pe Fifth Avenue. Simți un val de emoție. Ralph ar fi trebuit să aterizeze până acum.

Probabil că strălucirea interioară îi apăruse și pe chip. Presupunând că aceasta era pentru el, Beaumont se aplecă în față și își puse mâna caldă peste a ei.

– Am citit multe traduceri de ale dumitale în engleză din literatura franceză, Victoria, și știu că ești o profesionistă excelentă, spuse el. De aceea trebuie să mă ierți că am complotat ca să te ademenesc aici. Știu că ești logodită, dar nu puteam să ratez ocazia de a mă bucura puțin de compania unei femei frumoase, în timpul vizitei mele în America, probabil ultima pentru mai multă vreme.

Victoria parcă vedea cum o femeie se poate lăsa dusă de val dacă nu cunoaște dosarul bogat de cuceritor afemeiat al scriitorului. O picătură sau două de sinceritate picurate exact la momentul potrivit erau ca frișca pe o prăjitură. Adăugau puțină profunzime și autenticitate unui farmec altfel fals.

– Te iert, dacă mă vei ierta și dumneata că voi fugi imediat în clipa în care va apărea fratele meu, spuse ea.

Beaumont oftă și își trase mâna:

Scanned with CamScanner

– Trebuie să-mi aminteşti tot timpul de asta?

Sosi şampania.

Hai să vorbim despre carte, spuse Victoria.

O oră se târî şi trecu încet. Porumbelul de pe marginea fântânii zburase. Conversaţia era la fel de epuizată ca şi sticla de Bollinger, Victoria se simţea cuprinsă din ce în ce mai mult de panică şi fu cât pe-aici să cadă de pe scaun când Beaumont spuse cu regret în voce, privind spre uşa turnantă:

– Cred că îl văd pe fratele dumitale. Înalt, chipeş, în uniforma Forţelor Aeriene Regale? Se văd trăsăturile de familie.

Trăsăturile de familie? îşi spuse Victoria. Ralph era brunet, nu blond ca ea; avea ochi căprui, nu verzi-cenuşii ca ai ei. Beaumont îşi împinse scaunul înapoi, cu o uşoară iritare în zâmbetul artificial. Victoria se întoarse încet în loc.

– Bună, surioară, spuse fratele ei Lawrence, cel cu părul blond şi ochi verzi-cenuşii.

Nu era nevoie să-l întrebe ce face aici. Trăsăturile adâncite de pe chipul tras al fratelui ei explicau de ce venise. Încăperea începu să se rotească într-un vârtej de mahon de culoare crem luminat de candelabru. Victoria îl lăsă pe Lawrence s-o ajute să se ridice în picioare. Beaumont Fournier, uluit, plutea într-un nor de fum de ţigară şi un vârtej de sporovăială de cocteil. Era un bărbat neobişnuit de înalt, observă Victoria, subţire ca un creion, de parcă s-ar fi hrănit numai cu trufe şi şampanie.

– O, pardon, mă scuzaţi, spuse el în engleză..., dar s-a întâmplat ceva? Pot să vă ajut?

– Am pierdut un prieten de familie pe cerurile de deasupra Franţei, spuse Lawrence. Suntem amândoi în stare de şoc. Dumneavoastră nu puteţi face nimic. Vă rugăm să ne scuzaţi. Trebuie s-o duc pe sora mea acasă.

– O, da, desigur, spuse francezul. Îmi pare foarte rău, dar, oh, domnişoară Grayson, Victoria – trebuie să întreb. Asta înseamnă că nu veţi mai traduce romanul meu?

Victoria nu răspunse şi îl lăsă pe Lawrence s-o conducă spre ieşire.

Scanned with CamScanner

Capitolul 13

IULIE 1942
Washington, D.C.

– Aşadar, consideri că echipa este gata pentru următoarea deplasare? îl întrebă colonelul Donovan pe adjunctul său, în timp ce bătea cu degetul în paharul cu sifon, cerând barmanului să-l umple din nou. Cei doi bărbaţi şedeau într-un colţ umbrit al unei taverne discrete din Washington, D.C., locul lor preferat de întâlnire în afara sediului OSS. Deasupra capetelor lor, un ventilator leneş din tavan reducea abia perceptibil căldura sufocantă din încăpere.

Amândoi erau abstinenţi convinşi. Bărbatul în costum maro privea posomorât aşteptând ca barmanul să le umple paharele şi să se întoarcă la tejgheaua lui şi abia după aceea răspunse:

– Orice pregătiri în plus din acest moment ar însemna numai un fel de cosmetizare inutilă, spuse el.

– Atunci ce s-a întâmplat, Alistair? Nu te-am văzut niciodată aşa ca acum. De regulă, abia aştepţi să porneşti în runda finală. De astă dată mi se pare că ai anumite reţineri.

– Un adevărat potop de reţineri, dar nici una legată de capacităţile echipei. Aceşti cinci copii sunt cei mai buni pe care i-am antrenat vreodată, cei mai inteligenţi, mai pricepuţi şi... cei mai drăguţi.

Scanned with CamScanner

– Cei mai drăguți? Și de când drăgălășenia este o calitate dezirabilă pentru un agent care urmează să fie trimis pe teren?

– Nu este. De fapt, este chiar cel mai puțin dorită.

Colonelul Donovan lăsă să cadă o felie de lămâie în pahar și îl studie pe Alistair mai de aproape. Știa ce îl neliniștise pe omul lui de încredere care era și mâna lui dreaptă, dar aștepta să mărturisească el singur. Șeful spionilor extraordinari căzuse în capcana care îi făcuse pe mulți membri duri din această profesie să renunțe la insignă. Alistair Renault se atașase de tinerii săi spioni. Această fisură din armură ar fi putut fi dezastruoasă atât pentru el, cât și pentru echipă și pentru misiune.

– Atunci ce este? insistă Sălbaticul Bill.

Alistair, cunoscut pentru mișcările lui lente, fără grabă, desenă pe un șervet o formă alungită care se metamorfoză în trupul unei insecte, cu toracele mai mare decât abdomenul și capul acoperit de cei doi ochi mari, rotunjiți, cu aripile întinse orizontal de o parte și de alta. O libelulă, își dădu seama șeful, numele de cod al echipei care urma să fie trimisă în dimineața următoare în Anglia pentru ultima rundă de instruire înainte de a fi trimisă în Franța. Era cel mai disparat grup de spioni din istoria spionajului: un inginer constructor, un pescar cu undița la muscă, o scrimeră, un designer de modă și un antrenor de atletism.

– Am un presentiment urât în legătură cu această misiune, spuse adjunctul.

– Ai un presentiment urât în legătură cu toate misiunile. Ce are aceasta atât de diferit?

Alistair își ridică privirea de la lucrarea mâzgălită de el spre șeful lui, care ședea îndepărtat de masă, cu picioarele încrucișate și cu paharul în mână. Atitudinea nonșalantă a colonelului îl irita.

– Poate că am anumite dubii când este vorba să risc viața a cinci tineri pentru misiuni disperate. Nu sunt profesioniști, Bill. Nu au experiență militară. Sunt niște copii luați de pe stradă, mai isteți și mai curajoși decât mulți dintre cei care au făcut cursul intensiv de spionaj.

– Toate misiunile sunt disperate, îi aminti Bill Donovan. Nu știm ce valoare va avea, dar nu avem încotro și trebuie să trimitem

Scanned with CamScanner

agenți s-o îndeplinească. Dar ce te îngrijorează în legătură cu acest grup? Ți-ai plasat copiii în cele mai sigure situații cu putință și în același timp în poziții perfecte pentru a ne furniza informații de mare valoare. Cred că ai alcătuit o echipă excelentă, Alistair. Dacă băieții și fetele tale aterizează cu bine în zona de recuperare și nu se abat de la misiunile lor, nu ar trebui să fie în pericol.

Alistair scutură din cap. Nu exista nici un loc în siguranță pe teritoriul Franței ocupate de naziști.

– Ai pus punctul pe i în privința îngrijorării mele, spuse Alistair. S-ar putea ca echipa să se abată de la misiune.

Colonelul Donovan observă că adjunctul lui slăbise încă și mai mult în aceste două luni de instruire intensă cu echipa lui de cinci membri. Pielea lăsată a lui Alistair îi arăta că acesta trăia pe baza unei diete compuse din cafeină și nicotină. Bolul cu alune de Virginia de pe masă, pasiunea lui Alistair, rămăsese neatins.

– Ce motive ai să gândești așa? întrebă Donovan.

– Fiecare din ei are propriul motiv pentru a dori să ajungă în Franța, motive dincolo de dorința de a-și servi țara și asta ar putea să-i ucidă – sau mai rău – dacă nu au norocul să fie executați mai înainte.

– Dar acestea sunt motivele pentru care i-ai recrutat!

– Și tocmai acestea ar putea să ricoșeze și să ne muște și pe noi, și pe ei.

– Au fost informați în legătură cu toate pericolele posibile? întrebă directorul OSS. Inclusiv cu ce li se poate întâmpla dacă sunt prinși?

– Cunosc fiecare detaliu. Vor primi, firește, și o pilulă L, pentru orice eventualitate.

Bill Donovan mijii din ochi spre el.

– Ce altceva te mai frământă, în afară de faptul că vor trece dincolo de limitele misiunilor, Alistair?

Iritat, Alistair dădu pe gât al doilea pahar de sifon. Se șterse la gură cu dosul palmei și spuse:

– Foarte bine, dacă ții neapărat să-ți spun, am să-ți spun. Nu vreau să-i pierd pe copiii ăștia. Vreau să se întoarcă acasă și să aibă o viață lungă.

Scanned with CamScanner

– Cu alte cuvinte, de astă dată nu vrei să te simți răspunzător pentru că ai trimis încă o echipă de tineri spre o moarte prematură și posibil dureroasă. Deci nu este vorba de ei, este vorba despre tine.

Alistair scoase o țigară din pachetul de Lucky Strike, care era totdeauna la îndemâna lui și aprinse flacăra brichetei.

– Ar fi greu să trăiesc cu moartea acestor copii pe conștiință, Bill. Toți sunt deosebiți. Vreau să spun, cu adevărat foarte, foarte deosebiți.

– Oricine își riscă de bunăvoie viața pentru țara sa este cu adevărat, foarte, foarte deosebit, iar această atitudine poate să vă ducă, pe tine și pe copiii tăi, la moarte, spuse Sălbaticul Bill. Poate că ar trebui să te retrag din această misiune.

– Mă retragi pe naiba! Eu sunt căpitanul corabiei. Dacă acești copii au vreo șansă să se întoarcă, șansa aceea sunt eu, și știi și tu asta foarte bine.

Bill Donovan încuviință din cap fără chef și își scoase ochelarii.

– Trebuie să plec, spuse el și își descrucișă picioarele. Mă întâlnesc cu președintele într-o oră. Slavă Domnului că în Camera Ovală merge aerul condiționat. Mănâncă niște alune, Alistair. Parcă ești gata să explodezi. Și nu te mai frământa. Ce-i făcut e bun făcut. Lasă restul în seama Providenței. Am să vin să te conduc la aeroport mâine-dimineață. La ce oră?

– La patru.

– Pe curând! spuse directorul și îl bătu pe umăr de Alistair la plecare. Mai lasă țigările și cafeaua și încearcă să dormi, prietene.

„De parcă aș putea", își zise Alistair. Trase din țigară și își privi schița prin fumul expirat. Brad Hudson fusese cel care propusese ca nume de cod pentru echipă „Libelula". Le spusese că urmărise adesea cum bibanii săreau din apă ca să prindă o libelulă care plana deasupra apei, dar nu reușeau decât s-o alunge și nu puteau s-o transforme în cină.

– Sunt aproape imposibil de prins și nu au nici un punct mort, nici un spațiu neacoperit de vedere, le explicase. Ochii lor se răsucesc în cap ca o cască de fotbal și au o vedere de 360°. Prădătorii pot ataca cele mai mult insecte de dedesubt și din spate. Acestea sunt zonele lor vulnerabile. Libelulele nu au așa ceva.

Scanned with CamScanner

– Poate că așa este, dar libelulele sunt mari, se văd cu ușurință, îl contrazisese Alistair. E suficient să ai un binoclu.

Fiul Joannei Bukowski Hudson se întorsese spre Alistair cu zâmbetul tatălui său pe față:

– Se văd ușor, dar sunt greu de prins. Sunt adevărați artiști înnăscuți ai evadării.

Așa că denumirea câștigase la vot. Alistair trebuia să admită că se potrivește grupului. Băieții erau puternici, fetele iuți ca săgeata, toți cinci păreau neobosiți și fără teamă. Libelulele nu-și urmăreau prada prin aer până când o prindeau și o mâncau. În schimb, calculau locația insectei, direcția și viteza și apoi rămâneau în așteptare, până când traiectoria de zbor o ducea direct în gura lor. Această strategie era exact schema pe care urma s-o aplice echipa în executarea misiunilor. Vor fi inserați direct în câmpul vizual al inamicului, fără ca ținta să conștientizeze prezența lor sau obiectivul misiunii. Alistair lucrase la această schemă din ziua în care Germania ocupase Franța și își dăduse seama că este numai o chestiune de timp până când America va fi antrenată în război. Cât timp frontierele rămâneseră încă deschise, vizitase Orașul Luminilor și înființase o rețea de parizieni dispuși să se opună naziștilor, apoi se întorsese să caute candidații ideali pentru operațiunile pe care le avea în vedere. Ultimele rapoarte arătau că rețeaua lui era în mod miraculos încă funcțională, dar ce șanse avea să o poată contacta, dată fiind colaborarea pe scară largă a colaboraționiștilor trădători cu Germania? Dacă erau trădați, tinerii agenți puteau fi prinși în plasă. La vremea respectivă, Alistair nu subliniase una din caracteristicile libelulei pe care Brad nu o menționase: într-un moment critic, dacă erau suficient de flămânde, libelulele își mâncau semenii. Și cine putea să le învinovățească? Dacă una dintre libelulele lui avea să fie prinsă, nu era rezonabil să presupună că va ceda în timpul torturii și îi va da în vileag pe ceilalți, și cine ar fi putut să o condamne? Ideal ar fi fost ca membrii echipei să fi fost instruiți separat, să nu dea niciodată ochii unul cu altul, dar nu fusese timp, nici instructori suficienți și nici facilități pentru instruire individuală. De fapt, denumirea de „echipă" era greșită pentru acest grup,

Scanned with CamScanner

deoarece fiecare membru avea altă misiune și se duceau în Franța ca o unitate, dar aveau să opereze singuri cu un punct central de contact – operatorul radio și numai acela îi raporta lui.

Pentru a proteja membrii grupului unul de altul, Alistair avusese grijă ca regula numărul unu din tabăra de instrucție a OSS să fie respectată cu strictețe. Încălcarea ei însemna concedierea imediată. Candidații nu aveau voie să-și dezvăluie unul altuia numele și nici un fel de amănunte din viața personală. În măsura în care accentul nu-i dădea de gol, membrii echipei nu aveau voie nici măcar să știe din ce parte a țării vin colegii lor. La început, în loc de nume, fiecare membru primise o literă din alfabet, în cazul Libelulei erau așadar A, B, C, D, și E, o manieră rece de adresare, destinată să descurajeze orice intimitate.

Dar strategia aceasta nu funcționase. Alistair era uimit în fiecare zi de modul în care cinci străini care nu știau absolut nimic unul despre altul se adaptaseră atât de repede unul cu altul și formaseră o unitate coerentă, aproape ca o haită și nu exista nici un lup singuratic printre ei. Observase apropierea prietenească dintre ei la masă, în sala de curs, în timpul ședințelor dure de antrenament, în rarele momente de relaxare.

Investigațiile efectuate acasă nu scoseseră la iveală nici o iubire, iar Alistair se temea să situația actuală prezenta un teren fertil pentru înfiriparea unei povești romantice, ceea ce nu este niciodată ceva bun. Toți erau necăsătoriți, deosebit de atrăgători, puteau să se îndrăgostească oricând. Dacă nu le-ar fi cunoscut biografiile, Alistair s-ar fi întrebat de ce sunt încă fără nici un fel de obligații și uimitor de liberi. Brad Hudson fusese prea ocupat cu munca și cu grija pentru familie ca să se încurce cu o fată și oricum nu și-ar fi putut permite asta nici financiar. Bridgette Loring era prea absorbită de carieră ca să se implice într-o relație serioasă, iar Sam Barton îi mărturisise că se despărțise în mod neplăcut de iubita lui imediat după ce împlinise douăzeci și doi de ani. Alistair bănuia în mod corect că asta se întâmplase chiar înainte să se întâlnească cu el la cafenea.

– Fetele! Cine are nevoie de ele când este război? declarase el.

Scanned with CamScanner

Victoria Grayson resimţea pierderea pilotului şi Christoph Brandt suferea pentru că fusese respins de fata din Texas cu care sperase să se căsătorească, şi nici unul dintre ei nu căuta alinare în braţele altcuiva.

Alistair se temuse ca fetele să nu fie geloase una pe alta şi băieţii să nu se încaiere într-o competiţie pentru a le câştiga atenţia, dar nu se întâmplase nici una, nici alta. Pur şi simplu nu se declanşase nici un fel de atracţie de acest fel între ei. Deveniseră prieteni în modul cel mai autentic, pentru că se cunoscuseră eliberaţi de nume, familii, ocupaţii, trecut, nivel de educaţie şi realizări personale. Lipsit de ornamente, eşti ceea ce eşti şi primeşti ceea ce vezi. Membrii echipei Libelula se prezentaseră complet dezgoliţi şi le plăcuse ceea ce văzuseră şi asta era tot. Nu era nevoie de nici un fel de altă analiză în plus.

În calitatea lui de ofiţer al cazului, Alistair nu putea fi mai încântat. Alcătuise echipa perfectă pentru misiune. Dar nu se aşteptase să regrete că reuşise. Ridică mâna să mai comande un sifon şi se duse înapoi cu gândurile la felul cum începuse totul, atunci când luase naştere echipa Libelula. Fusese în dimineaţa când candidaţii la angajarea în OSS luaseră autobuzul spre Staţiunea S.

Scanned with CamScanner

Capitolul 14

Victoria Grayson fusese prima care se urcase şi îşi alesese un loc. Era în iunie 1942. Alistair stătea pe bancheta din spate a vehiculului, de unde putea observa comportamentul noilor recruţi. Se îndreptau spre un domeniu nu departe de Washington, cunoscut sub numele de Staţiunea S. Conacul de ţară şi terenul aferent fuseseră rechiziţionate pentru a fi utilizate ca spaţiu de cazare pentru candidaţi pe timpul evaluării lor din punctul de vedere al rezistenţei psihologice pentru a putea lucra ca agenţi sub acoperire în teritoriul inamic. Alistair bănuia că jumătate din membrii grupului din această dimineaţă se vor întoarce la sediul OSS la sfârşitul săptămânii, căci nu vor face faţă primei etape a procesului de selecţie. Dar Alistair era sigur că cei cinci pe care intenţiona să stea cu ochii în mod special nu vor fi în acel autobuz. Şi mai ales, nu Victoria Grayson.

Deşi avea un carneţel negru plin cu amănunte care îi treziseră interesul pentru ea, Alistair o văzuse pentru prima dată în sala de sport de la Colegiul William and Mary, când fusese la primul şi sigurul duel de scrimă la care asistase vreodată şi o urmărise evoluând pe planşă. Era în 20 mai 1940 şi nu era vorba de o competiţie, ci numai de un asalt de rămas-bun, o ocazie pentru studenţi şi cadrele didactice să admire pentru ultima dată uimitoarea dibăcie şi jocul de picioare ale vedetei lor de scrimă.

Scanned with CamScanner

– Știi, ar fi câștigat medalia de aur la floretă la Olimpiadă, dacă nu ar fi fost anulată din cauza acestui război stupid, spusese un student colegului său, în timp ce se îngrămădeau la picioarele lui Alistair ca să se așeze pe ultimele locuri de lângă interval.

Mormăiră o scuză fără să se uite la el, apoi nu-l mai băgară în seamă.

Alistair era mândru să afirme că poate trece la fel de neobservat ca un porumbel de pe acoperiș, iar în domeniul lui de activitate invizibilitatea era un avantaj.

Alistair se simțea ca într-un labirint al ignoranței în timp ce încerca să urmărească răsucirile, fentele, voltele, ripostele, asalturile, împungerile, degajamentele, parările și atacurile explozive ale jocului. Privindu-le pe cele două tinere concurente, era uluit de expertiza necesară și era sigur că băieții din public avuseseră dreptate – Victoria și-ar fi câștigat un renume pe podiumul de premiere de la Jocurile Olimpice. Știa doar că se marcau puncte atunci când se atingea pieptul adversarului cu vârful floretei care era îmbrăcat într-o substanță neagră: acesta lăsa un punct negru care însemna „lovit". La sfârșitul meciului, „jacheta" ajustată a Victoriei Grayson avea patru puncte negre, iar cea a adversarei cinci. Câștigase asaltul. Aplauzele se întețiră atunci când cele două adversare se înclinară una în fața celeilalte și, cu masca sub braț, cu fața strălucind de transpirație, Victoria se întoarse și ridică floreta spre publicul care își sacrificase dimineața de sâmbătă ca să omagieze o campioană a colegiului.

Ochii ei cenușii-verzui se fixară asupra lui Alistair dintre toți cei prezenți și acesta simți cum un fior îi străbătea pielea. Era ca și când l-ar fi auzit strigând-o pe nume. Privirea ei trecu mai departe, dar Alistair simțea nevoia trădătoare să arunce cât colo carnețelul negru și să uite că o văzuse vreodată. Când te gândești că toată această frumusețe, această vigoare și această statură ar putea fi distruse... Alungă gândul din minte, se ridică și se strecură prin vălmășagul de spectatori care se înghesuiau jos să o felicite pe fată; se întreba dacă își va aduce aminte de el când drumurile li se vor intersecta din nou. De pe locul său din fundul autobuzului care mergea la Stațiunea S.

Scanned with CamScanner

În acea dimineață de iunie a plecării candidaților spre infern, Alistair îi urmărea din priviri pe ceilalți treisprezece candidați în timp ce urcau; nici unul nu vorbea, de teamă să nu încalce regula și să fie exclus din program. Odată ajunși la conac, aveau să primească nume de lucru cu ajutorul cărora să comunice. Alistair observase că tinerii candidați se împrăștiaseră fără nici o intenție de a se așeza undeva anume, dar pescarul, antrenorul de atletism și inginerul constructor aleseseră să stea împreună. Când deasupra balustradei scării apăru capul blond al lui Bridgette Loring, nu mai rămăseseră decât două locuri. Unul era lângă Victoria Grayson. Celălalt era lângă o tânără ca un șoricel, cu părul lins și cu ochelari ca niște ochi de bufniță, purtați jos, pe vârful nasului. Alistair remarcase că toți evitaseră locul de lângă scrimeră. Toți ceilalți păruseră intimidați de frumusețea ei glacială și de atitudinea de patriciană, dar nu și Bridgette Loring. Fără o secundă de șovăială, Bridgette luase loc lângă Victoria, zâmbise și spusese:

– Bună!

Scanned with CamScanner

Capitolul 15

Într-adevăr, Bridgette Loring nu era deloc timidă. Alistair, care încă mai lenevea, sorbind al treilea pahar de sifon sub vârtejul ventilatorului din tavan, clătină din cap. Era cea mai uimitoare dintre cei cinci, pentru simplul motiv că nimeni nu se aștepta la o asemenea forță fizică și cutezanță din partea unei tinere de 1,50 înălțime, blondă, cu ochi blânzi, delicată, care nu părea mai periculoasă decât o mănușă de dantelă. Alistair își imagina că își petrecuse mai toată viața încercând să se afirme și să învingă prejudecățile celor din jurul ei, bazate pe statura și înfățișarea ei delicată. Rezultatele ei școlare îi confirmau presupunerile. Printre alte numeroase realizări, fusese șefă de promoție în clasa ei, câștigase titlul de campioană a statului Michigan la turneul de șah pentru juniori, câștigase cununa la concursul de dezbateri al liceelor, fusese aleasă șefa clasei în fiecare an la liceu și fusese căpitanul echipei de softball a școlii, în care jucase ca stoper între baza a doua și a treia. Antrenorul ei remarcase că fusese poreclită „Bâta", ceea ce îi displăcea, pentru că „îi diminua feminitatea". Fusese crescută de bunica ei, croitoreasă foarte căutată, decedată recent, franțuzoaică, emigrantă din Franța. Angélique Duvalier trăise toată viața la Berlin și prefera să vorbească în franceză și în germană cu nepoata ei, nu în engleză. Alistair bănuia că femeia rămăsese cu o teamă de intruși, după ce ea și soțul ei fuseseră arestați la Berlin la începutul Marelui

Scanned with CamScanner

Război, când fuseseră acuzați că fac spionaj pentru guvernul francez. Soțul ei fusese executat, iar ea torturată, un calvar pe care nu-l mai uitase niciodată și care o schilodise și o lăsase cu o ură neîmpăcată împotriva oricărei organizații de poliție. Mama lui Bridgette avea cincisprezece ani pe atunci. Rudele o scoseseră pe furiș din Germania și o duseseră la Paris, unde rămăsese până după război, când Angélique fusese eliberată și se întâlniseră acolo. Bridgette nu locuise niciodată în Franța. Tatăl ei american o adusese pe mama ei la Maryland în 1920, anul în care se născuse Bridgette. Fusese o naștere dificilă și mama lui Bridgette a murit în urma complicațiilor, patru luni mai târziu. Tatăl ei trimisese după Angélique să vină ca să aibă grijă de copil, dar nu reușise să o ierte niciodată pe fiica lui pentru moartea soției și începuse să călătorească foarte mult pentru compania la care lucra. Într-o călătorie de afaceri de acest fel din 1924 se aflase printre cei treizeci de pasageri care își pierduseră viața când un tren căzuse de pe un pod avariat de o alunecare de teren din apropiere de Glenrock, Wyoming. Bridgette primise prin testament un mic fond fiduciar și o casă modestă în Traverse City, Michigan. La unul din interviurile de la Stațiunea S., Bridgette a fost întrebată dacă își amintea de tatăl ei, și psihologul notase în raportul de evaluare că „o umbră trecuse pe chipul ei. Amintirea lui era dureroasă pentru ea. Candidata ar putea avea o neîncredere înnăscută în bărbați".

În timpul celor cinci zile petrecute împreună la Stațiunea S., Alistair observase că se simțeau atrași unul de altul cu o forță magnetică, simțeau că au o anumită afinitate, fără să le treacă măcar prin minte că există un plan de a fi reuniți într-o echipă pentru strângerea de informații. Oameni plămădiți din același aluat, fără îndoială, inteligenți, stabili emoțional, cu gândire pozitivă, încrezători, de departe cei mai buni. Nu fusese o surpriză când trecuseră toate fazele testărilor aproape fără nici un comentariu negativ din partea comisiei de evaluare a candidaților.

Și dintre toți, tocmai micuța Bridgette, la care te-ai fi așteptat cel mai puțin, obținuse punctajul cel mai mare la toate testările și mai ales la comportamentul sub stres, la segmentul supraviețuiește-sau-cedează

Scanned with CamScanner

din cadrul procesului eliminatoriu. Această parte a programului simula un interogatoriu la Gestapo, o testare pentru a evalua capacitatea candidatului de a suporta o tensiune emoțională și intelectuală severă. Cu un aplomb uimitor, șezând pe un scaun cu mâinile legate timp de câteva ore într-o încăpere fără aer, sub o lumină orbitoare, inventase o poveste plauzibilă, cu care răspunsese cererii anchetatorilor de a explica ce făcea scotocind printre documentele secrete într-o clădire guvernamentală în mijlocul nopții.

– Am vrut să vă dovedesc că aveți un sistem de securitate de doi bani, că sunteți neglijenți în securizarea materialelor secrete și că mijloacele de blocare a intrării în clădiri nu l-ar împiedica nici pe un orb să intre, îi uluise fata cu răspunsul ei oferit pe un ton mușcător.

– Ce vrei să spui? Cum ai pătruns în clădire?

– M-am cățărat pur și simplu pe toboganul pentru cărbune.

Tot Bridgette fusese cea care probabil că salvase echipa Libelula de la călătoria înapoi cu autobuzul la Washington la sfârșitul programului de evaluare. Cei care mai rămăseseră în program urmau să fie răsplătiți cu o petrecere de absolvire. Candidații trebuiau să se relaxeze, fetele să-și desfacă părul, să se distreze, să se îmbete dacă vor. Meritau. Dar se pare că Bridgette spusese grupului ei de prieteni:

– Am anumite bănuieli în legătură cu obiectivul acestei petreceri. Programul se termină abia la miezul nopții. Cred că vor să ne cherchelim ca să lăsăm garda jos și să dezvăluim poveștile de acoperire. Dacă facem așa, suntem terminați.

Ceilalți recunoscuseră că are dreptate. Erau cu toții obosiți, nedormiți, neliniștiți și vulnerabili la binefacerile alcoolului, dar țînuseră seama de avertismentul lui Bridgette și numele lor nu fuseseră șterse de pe listă a doua zi de dimineață.

Următoarea fază de instruire avusese loc într-o zonă izolată și împădurită, cunoscută sub denumirea de Tabăra X, unde candidații rămași învățaseră cum să supraviețuiască în sălbăticie, își însușiseră metodele de operare în spionaj, strângerea și raportarea datelor; fuseseră instruiți cum să transforme datele în coduri, să deschidă încuietori, să pătrundă în clădiri, să fure și să fotografieze

Scanned with CamScanner

documente; şi fuseseră supuşi unor exerciţii fizice epuizante, care testau limitele rezistenţei fizice şi nervoase. La sfârşitul perioadei de şase săptămâni, Alistair se hotărâse asupra numelui câinelui alfa de care va depinde întreaga operaţiune din Paris – Bridgette Loring. Bridgette va deveni operatoarea lui radio.

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

Brad Hudson fusese ultimul cooptat sau, mai bine zis, ultimul care sărise de bunăvoie în barca Libelulei. Spre sfârşitul lui mai, toţi fuseseră recrutaţi, cu excepţia tânărului pescar pe care Alistair îl avea în vedere cu o oarecare reticenţă pentru a-şi completa reţeaua special aleasă. Sam Barton, zis Bucky, semnase formularul de cerere la cafeneaua Kelly din Oklahoma City chiar luni de dimineaţă, după ziua lui de naştere, când împlinise douăzeci şi doi de ani. Chris Brandt, botezat Christoph, din New Braunfels, Texas, îşi mâzgălise semnătura pe linia punctată la 24 de ore după ce sunase la Washington pentru un interviu. Victoria şi Bridgette îl contactaseră deja când Alistair pleca spre Meeker, Colorado şi se întorsese apoi uşurat pentru că dăduse greş în atingerea unui obiectiv pe care de la bun început nu dorea şi nu spera foarte mult să-l realizeze. Cedase ispitei de a o revedea pe Joanna, la care se adăuga şi plăcerea de a petrece un weekend la pescuit, ceea ce ar fi putut să alunge puţin stresul cronic din viaţa lui.

Constatase că Brad Hudson este o copie la indigo a tatălui său, iar Joanna la fel de atrăgătoare cum şi-o amintea. Cum de reuşea să rămânea femeia din amintirea lui, după viaţa dură pe care o dusese, asta îl depăşea. Trecuseră douăzeci şi trei de ani de când o văzuse ultima dată. Când dăduse pentru prima oară ochii cu ea, Joanna Bukowski purta o haină roasă şi stătea îngheţând de frig la coadă la

Scanned with CamScanner

o cantină populară din Koblenz, unde erau încartiruiți el și camaradul lui de arme, Thomas Hudson, în cadrul unei părți a forțelor Aliaților care ocupaseră Germania la sfârșitul Primului Război Mondial. La coadă se iscă o încăierare care necesita intervenția unei autorități militare pentru restabilirea ordinii. Un bărbat îi furase Joannei rația de pâine și supă și fugise cu ele, lăsând-o fără gamelă pentru a lua altă porție. Joanna se răsucise cu un strigăt de ajutor spre soldații americani care tocmai intrau, iar Alistair văzuse atâta disperare pe un chip atât de frumos, deși era subnutrit, încât nu mai uitase niciodată acel moment.

– Dați-ne voie să vă ajutăm, spusese el, iar Thomas, care îi întinsese deja brațul, adăugă:

– Da, dați-ne voie să vă ajutăm, *Fräulein*. Alături este o cafenea și vă putem oferi o mâncare caldă.

Îl luase pe Thomas de braț și în felul acesta Joanna Bukowski fusese răpită de lângă Alistair, care fusese cavalerul lor de onoare la nunta ce avusese loc în ianuarie 1919. Când prietenul lui se eliberase din armată, Thomas își adusese mireasa la Meeker, Colorado, zona de munți și râuri pe care o iubea. Alistair considerase că cel mai bine este să nu-i mai vadă.

Fusese firește șocată când îl văzuse, dar Alistair fusese răsplătit când îl recunoscuse după câteva secunde în care îl privise împietrită.

– Vocea ta, îi explicase Joanna, nu ți-am uitat vocea niciodată.

Bineînțeles.

După șocul inițial, Brad se retrăsese în fundal, curios și întrebător. Voia să știe povestea pe care o trăiseră împreună clientul și tatăl lui. Alistair, la rândul lui, făcu evaluarea terenului dintr-o privire. Financiar vorbind, băiatul o ducea greu acasă. Nu putea fi luat pentru misiunea de la Paris, așa că bărbatul în costum maro avea să se concentreze numai pe pescuit, cât timp va sta acolo și va evita subiectul pe care îl avusese în minte, dar când Joanna îl întrebase dacă mai este în armată, fusese sincer și răspunsese că da, era maior și lucra la o agenție civilă.

Ochii fiului ei priveau plini de îndoială și suspiciune.

Scanned with CamScanner

– Conduceți un serviciu de curierat?

– Se poate spune și așa, în lipsa unei descrieri mai bune, răspunsese Alistair și nu mai adăugase nimic.

Intenționa să revină la Meeker când se întorcea din Franța. Cine știe? Poate că de astă dată Joanna accepta brațul lui, dar femeia îi mărturisise înainte să-și ia rămas-bun.

– Mă recăsătoresc, Alistair. Brad încă nu știe.

– Cu cine? întrebase el, văzându-și speranțele năruindu-se încă o dată.

– Cu patronul lui Brad, proprietarul fabricii de cherestea unde lucrează el. A fost ceva rapid, dar țin la el. E un om bun și dorește să aibă grijă de noi.

Așadar, după ce, în timp ce așteptau ca peștele să muște, îl ascultase pe băiat exprimându-și nemulțumirea că fusese scutit de armată, Alistair nu fusese surprins când Brad îi telefonase la scurt timp după ce se întorsese la Washington și întrebase dacă mai este loc pentru el la OSS.

– Mama dumitale este de acord?

– Știe că vreau să mă înrolez ca să-mi aduc partea mea de contribuție. Ce altceva nu mai știe nu poate să-i facă rău, spuse Brad.

O, ba da, tinere, poate, își spusese în gând Alistair, dar îi dăduse băiatului undă verde să vină la Washington.

Încercase cât mai mult să-l descurajeze, atât cât permitea caracterul confidențial al misiunii. Nu dezvăluise nici un fel de amănunte despre activitatea OSS. Agenția se putea descurca și fără fiul Joannei Bukowski. Aceasta suferise destul. Dar Alistair nu reușise să-l convingă să renunțe. Brad Hudson nu putea fi dat la o parte pentru că, așa cum ghicise corect, Alistair dorea să-l protejeze pe fiul unei femei pe care încă o dorea. Băiatul avea auzul fin și ochiul ager, descifrând ceea ce pentru alții era insesizabil.

Acum el și ceilalți erau gata de plecare. Alistair alesese nume de acoperire franceze și germane, pe care să le folosească în cadrul identităților lor false de la Paris. Vor folosi aceste nume de lucru la Paris, dar vor rămâne necunoscuți unul pentru altul, chiar și după ce misiunile lor se vor încheia.

Scanned with CamScanner

Alistair îi informase, pe fiecare separat, despre numele lor de acoperire şi le ordonase să nu le divulge unul altuia. Secretul era cea mai bună protecţie a lor împotriva trădării. Procesul fusese foarte simplu. Alesese nume conspirative care începeau cu aceeaşi literă ca numele lor reale. Sam Burton devenea Stéphane Beaulieu. Brad Hudson era Barnard Wagner, iar Chris avea să răspundă la numele de Claus Bauer. Bridgette era Bernadette Dufor, iar Victoria – Véronique Colbert.

Dar aleseseră în grup şi se amuzaseră inventând nume de cod pentru munca în teren, semnale de apel pentru a se identifica în transmisiunile radio prin care urmau să comunice între ei din acest moment. Alistair îi îndrumase să evite denumiri care lăsau să se ghicească sexul persoanei, ocupaţia sau trăsăturile fizice – indiciu care i-ar fi putut sugera inamicului identitatea lor. Consultaseră un dicţionar şi căzuseră de acord să aleagă nume cu litera la care se deschidea dicţionarul Webster. Cartea se deschisese la L, aşa că Bridgette îşi alesese *Labradorul*, alegere foarte bună pentru o femeie echilibrată şi de nădejde ca ea. Degetul Victoriei se oprise la *Broscăriţa*, numele urât al unei plante de apă verzi fără flori, într-un contrast ridicol cu frumuseţea ei. Brad ajunsese la *Melcul-de-Apă*, o moluscă marină cu un picior musculos care se lipea strâns de stâncile spălate de valuri. Alistair considera că se potriveşte perfect cu tânărul pe care acum ajunsese să-l cunoască. Şi ceilalţi doi tineri aleseseră nume potrivite cu părerea pe care o avea Alistair despre ei. Sam alesese *Steaua Polară*, steaua după care se călăuzesc vasele pe mare, iar Chris, *Nagâţul*, pasăre cunoscută pentru zborul ei lent, bătăile neregulate din aripi şi strigătul strident, jeluitor. Lui Alistair îi veni să râdă auzind această alegere. Se întreba dacă Chris făcuse vreo legătură cu vocea sa, pe care o auzise atunci când îngâna un cântec la duşul taberei din Staţiunea S. sau cu propriul mers lent şi clătinat, atât de deosebit de graţia perfectă a felului în care alerga cu viteza fulgerului.

Alistair strivi ultima ţigară în scrumiera de pe masa din tavernă, alături de celelalte chiştoace. Dacă membrii grupului se ţineau *strict* de misiunea pentru care fuseseră instruiţi – adică să culeagă

Scanned with CamScanner

și să raporteze informații – aveau toate șansele să supraviețuiască. În acest moment, contactele pe care le aranjase la Paris erau gata și îi așteptau să-i primească. Nici unul nu fusese descoperit. Sam Barton – Stéphane – va merge să lucreze la o firmă franceză de construcții care făcea afaceri cu companiile preluate de naziști. Bridgette – Bernadette – fusese angajată ca asistentă la *madame* Jeanne Boucher, croitoreasă la una din casele de modă din Paris, iar Victoria – Véronique – ca instructor de scrimă la vestita școală L'Ecole d'Escrime Français, ai cărei elevi erau ofițeri din armata germană. Chris – Claus – primise un post de instructor de educație fizică la o școală pentru pregătirea fiilor funcționarilor superiori ai guvernului de la Vichy și ai naziștilor, iar Brad – Barnard – intra în grațiile unui general al Abwehr pasionat de pescuitul cu undița. Nici unul dintre ei nu avea să știe ce misiune specială are până nu ajungea la Milton Hall, locație situată la 90 km nord de Londra, un domeniu mare folosit ca sediu al spionajului de SOE, Serviciile Operative Speciale ale Marii Britanii, unde avea loc instrucția finală.

Nu te mai frământa, Alistair! îi spunea întruna Bill Donovan, dar Alistair nu-și putea înăbuși o neliniște provocată de faptul că fiecare dintre membrii echipei avea motive să pornească într-o misiune secretă proprie. Încă nu-și dăduse seama care erau planurile lui Sam Barton și al Victoriei Grayson, dar ale celorlalți erau cât se poate de clare. Brad Hudson și Bridgette Loring aveau socoteli de încheiat cu naziștii și s-ar putea să nu fie mulțumiți numai cu strângerea și raportarea informațiilor despre inamic. Chris Brandt, fiul unor germani care mai aveau încă rădăcini în vechea lor țară, dorea să demonstreze că era la fel de american ca hotdogul și coca-cola.

Din câte știa Alistair, nici unul din membrii echipei nu știa care fuseseră motivele celorlalți pentru a se înrola voluntari. În afară de impresiile pe care și le făcuseră în cele opt săptămâni de instrucție împreună, nu știau nimic unul despre altul. Ceea ce nu știau despre istoricul colegilor lor de echipă, despre misiuni, ținte, locațiile de lucru și numele de acoperire nu puteau dezvălui într-o cameră de tortură a Gestapoului sau a SS.

Scanned with CamScanner

În tavernă se aprindeau luminile. Mulțimea începea să pătrundă. Era timpul să plece. Puse pachetul de Lucky Strike în buzunarul costumului maro, înghiți ultimele picături de sifon, puse paharul pe șervet și plecă înainte ca umezeala produsă de gheața care se topea să șteargă desenul în cerneală reprezentând o libelulă.

Scanned with CamScanner

MISIUNILE

Scanned with CamScanner

Capitolul 17

SEPTEMBRIE 1942
Milton Hall, Anglia

Ordinele lor erau simple și nu puteau să se abată de la ele. Erau spioni care adunau numai informații, continua să-i instruiască Alistair. Nu trebuiau să se angajeze în acțiuni de sabotaj, în rezistența armată sau pașnică, în politică sau propagandă. Urmau să-și trăiască povestea de acoperire în tăcere, ca niște umbre în strălucirea reflectoarelor care se vor îndrepta spre ei și să raporteze informații omului în costum maro, care va sta de pază lângă aparatul lui de radio în calitatea sa de rezident-șef al Biroului pentru afaceri franceze din orașul Berna, la cinci sute de kilometri dincolo de frontiera franceză. Nu vor avea arme. Vor avea asupra lor dispozitive de autoapărare produse în laboratoarele de cercetare ale OSS și SOE, care vor fi purtate ca niște obiecte de toate zilele, în mână, în buzunare, în poșete. Erau umbrele din mânerul cărora se scotea un stilet atunci când apăsai pe un buton discret, pixuri programate să explodeze după un anumit timp ca să înlesnească evadarea, pipe-pistol care trăgeau o salvă de gloanțe calibrul .22 prin țeavă. Brichete, cutii de chibrituri, pudriere, rujuri, butoni, catarame de curea – toate acestea ascundeau aparate de fotografiat,

Scanned with CamScanner

hărți, busole. Trebuiau să aibă pastilele L tot timpul la îndemână. Alistair spera – se ruga – că Gestapoul, SS și Abwehr, care erau tot mai bine informate cu fiecare zi în privința dispozitivelor speciale folosite de sabotorii și spionii Aliaților, nu aflaseră încă de aceste ultime invenții.

După ce ajungeau la Paris, numai Bridgette putea stabili contactul cu el. În calitate de operator radio, rolul ei era esențial pentru succesul fiecărei misiuni. Alistair se gândea la ea ca la capul Libelulei, iar ceilalți erau aripile. Mediul în care trăiau și lucrau aripile îi punea sub privirile constante ale asociaților lor germani și ale colaboraționiștilor francezi suspecți, astfel încât pentru ei era prea riscant să activeze radioul de tip B Mk 11 care intra într-o valiză.

Locuința lui Bridgette, situată la mansarda unei mănăstiri din secolul al XV-lea, oferea cea mai mare siguranță, căci nu putea fi detectată, deoarece zidurile groase ale mănăstirii o protejau împotriva dubelor Gestapoului care patrulau pe străzi și ar fi putut localiza rapid locul din care se transmite. Timpul petrecut în emisie era perioada cea mai periculoasă pentru un operator radio într-un teritoriu inamic, dar Alistair spera ca structura labirintică a Mănăstirii Surorilor Caritații să facă detectarea aproape imposibilă.

Dar acum se contura o problemă serioasă care îl neliniștea. Alistair o rezolvase parțial, cazându-i pe membrii grupului Libelula separat, dar aproape unul de altul. Urmau să locuiască în Cartierul Latin, situat pe malul stâng al Senei. Parisul era un oraș alcătuit din cartiere, numite în vechime cătune, iar acum arondismente, care formau cele douăzeci de districte administrative ale guvernului. Aceste districte erau ca niște sate alcătuite din cartiere foarte apropiate. Locuitorii de aici puteau fi văzuți adesea stând de vorbă, plimbându-se pe stradă, luau aceleași tramvaie, așteptau la aceleași colțuri, frecventau aceleași cafenele și piețe fără să trezească suspiciuni. Pentru a transmite informațiile lui Bridgette care să i le raporteze apoi la Berna, Alistair repartizase celorlalți patru, cu mari rezerve, o cutie poștală comună, un loc secret unde să lase mesaje. Era o fantă pentru o cutie poștală din ușa unei case

Scanned with CamScanner

care fusese închiriată de OSS și avea legătură cu zidul mănăstirii de alături.

Nu putuse evita existența unui singur punct de colectare. Dacă cutiile poștale ar fi fost împrăștiate prin Cartierul Latin, Bridgette ar fi fost limitată la o singură ridicare a poștei pe zi, între plecarea de la serviciu și ora stingerii. Puteau să apară în mod inevitabil probleme în trafic, blocaje în circulație, condiții de vreme nefavorabilă, mai ales iarna, sau întârzieri la serviciu, care ar fi împiedicat-o să-și facă treaba la timp.

Alistair subliniase clar cât este de periculos să existe un singur punct de colectare pentru toată echipa. Dacă unul din membri era prins și făcut să vorbească, ceilalți ar fi fost arestați în momentul în care depuneau informațiile și Bridgette când le strângea pe toate, dar cu verva lor obișnuită, toți păruseră să înțeleagă raționamentul lui și faptul că avantajul unei locații comune depășea riscurile implicate. Echipa nu știa că dincolo de zidul mănăstirii era sediul operatorului lor radio. Bridgette trebuia să verifice pardoseala de sub fanta pentru scrisori dimineața înainte să plece la Casa Boucher și seara după ce se întorcea la mănăstire.

Numai Bridgette avea cheie de la ușă. Casa era goală, cu excepția câtorva baloturi de materiale textile, o mașină de cusut, manechine, o masă de croit și mai multe scaune, un subterfugiu pentru a explica motivul vizitelor ei. Casa era pur și simplu un atelier suplimentar al Casei Boucher, unde Bridgette, recent angajată ca designer de modă, mai desena câteodată ceva pentru clienți în afara orelor de program. Bătătura de pe degetul arătător de la mâna dreaptă îi confirma spusele.

Alistair *nu* prevăzuse nici o modalitate de comunicare între cap și aripi. O altă măsură de prevedere pentru a proteja identitatea lui Bridgette și a celorlalți era că ceilalți nu aveau un contact direct cu ea. Dacă acoperirea ei era dată în vileag, rămâneau fără o legătură radio cu Berna și firește că toată operațiunea se va destrăma. Era absolut esențial ca identitatea, adresa și locul de muncă al Labradorului să fie păstrate secrete. Dar se puteau ivi

Scanned with CamScanner

diverse situații care să-i impună să ia legătura cu unul din membrii echipei.

Era o dilemă unică în experiența lui profesională, și Alistair își storsese creierii ca să găsească o soluție, dar nu născocise nimic și nu mai avea timp. Și cum se apropia data când tinerii erau lăsați să-și împlinească soarta, decise să expună problema în fața minților lor agere.

Brad – Melcul-de-Apă – sugerase o locație centrală în care să lase semne cu creta, codificate. Crestatul în lemn dura prea mult timp și francezii nu aveau voie să poarte cuțite la ei. Alistair respinsese imediat ideea, căci era ceva care sărea prea mult în ochi. O colecție de cretă, semne pe un zid, pe trepte, pe copaci, pe stâlpi de telefon – erau elemente prea vizibile pentru patrulele naziste și poliția colaboraționistă franceză, care stătea la pândă până apărea următorul agent. Și mai era și noul pericol ca un parizian să fie arestat de Gestapo dacă avea la el orice obiect folosit pentru marcaje, altceva decât creioane sau stilouri în buzunar sau în poșetă, mai ales cretă. Descoperirea îl eticheta automat pe posesor drept membru al Rezistenței.

Bridgette fusese cea care propusese ca soluție o pictură murală. Membrii grupului știau deja că vor locui în Cartierul Latin din Paris, deși Alistair îl informase pe fiecare în parte unde va locui și le atrăsese atenția foarte ferm că trebuie să păstreze secrete aceste adrese față de ceilalți. Dar nu avea speranțe prea mari ca ordinele lui să fie respectate. Membrii grupului puteau să nimerească unul peste altul în momentul în care depuneau corespondența, sau să descopere locuința altuia prin simplul fapt că i-ar fi surprins pe colegii lor de echipă în momentul în care intrau sau ieșeau din casă.

– Explică-te, Labradorule, spuse Alistair.

– Cum ar putea germanii să obiecteze că cineva decorează un zid dărăpănat cu o operă de artă în timpul războiului? răspunse Bridgette. Dacă puteți aranja cu mănăstirea, domnule maior, propun să pictez o frescă pe zidul exterior al curții ca mijloc de comunicare codificată.

Scanned with CamScanner

Li se arătase o fotografie a casei cu zidul curții aferente și mănăstirea din spatele ei.

– Adică să folosești o pictură murală în loc de cod de comunicare? spuse Alistair? *Da!* își spuse jubilând în sinea lui și rosti cu voce tare: Asta se poate aranja!

– Mă gândesc la un peisaj acvatic inspirat de Nagât, spuse Bridgette zâmbind spre Chris. Uitați cum facem: am să încep să pictez o libelulă dând din aripi deasupra unui lac cu nuferi. După aceea adaug obiectele care reprezintă numele noastre conspirative. Patru dintre ele sunt elemente firești în acest peisaj. Labradorii recuperează vânatul căzut în apă. Broscărița este o plantă iubitoare de apă. Nagâțul este o pasăre care trăiește în habitate acvatice, iar melcii-de-apă sunt moluște care trebuie să-și țină trupul în apă ca să supraviețuiască.

– Și Steaua Polară?

– Steaua Nordului veghează deasupra tuturor, spuse ea. Pot să vă las mesaje tuturor sub forma unei trăsături tipice pentru simbolul vostru, fără ca dușmanul să-și dea seama că este vorba de un semn de cod.

– Cu alte cuvinte, codul tău va fi deghizat ca o parte dintr-o operă de artă, spuse Victoria.

– Așa este, Broscărițo! zâmbi Bridgette încântată că Victoria înțelesese.

Aceasta părea impresionată:

– Sună bine!

– Altfel spus, simbolurile noastre ne vor servi drept coduri individuale ca să ne lăsați mesaje, spuse Bucky.

– Corect, Stea Polară. Dacă observi un detaliu nou la steaua ta, vei ști că mesajul este de la mine și ce înseamnă. Tot ce trebuie să facem noi ca grup este să inventăm semne de cod potrivite cu simbolurile și să le memorăm semnificația.

– Ar putea funcționa, spuse Bucky, căci vom locui cu toții în același cartier și ne putem plimba pe lângă zid în fiecare zi. Ca locuitori ai cartierului, interesul nostru va fi firesc.

Scanned with CamScanner

– Sunt de acord cu Steaua Polară, dar nu i-au prins deja naziștii pe cei din Rezistența franceză care foloseau graffiti ca instrument de propagandă și mijloc de a transmite mesaje codificate? întrebă Brad.

– Bună întrebare, Melcule-de-Apă, dar nu cred că vor lua o frescă drept așa ceva, răspunse Bridgette. Vor crede că privesc la o încercare absolut nevinovată de a înveseli atmosfera din cartier. S-ar putea chiar să o salute ca pe o dovadă că nu sunt niște monștri, așa cum îi cunoaște toată lumea.

– Credeam că germanii urăsc arta, spuse Victoria. În 1939 au ars vreo cinci mii de tablouri la Berlin.

Jefuirea unor opere de artă nepreţuite de către naziști din muzeele germane și distrugerea lor în masă era o altă grozăvie ordonată de Hitler, care ajunsese în paginile ziarelor din America.

– Tablourile acelea reprezentau *arta modernă*, Broscăriţo, îi explică Bridgette. Fresca mea nu va avea nici o trăsătură de penel expresionistă. Germanii ar putea să contribuie și ei și, din câte îi cunosc eu pe francezii cu simţ artistic, vor face și ei la fel, deoarece tabloul va fi privit ca o expoziţie publică. Nu este un plan perfect, dar cel puţin îmi oferă o cale de a stabili contacte cu speranţe rezonabile că va funcţiona. Și așa cum a arătat Steaua Polară, cu toţii avem un motiv să ne manifestăm un interes firesc pentru frescă.

– Dar dacă golanii străzii – vandalii – o atacă tocmai pentru că este atât de deosebită? întrebă Bucky.

– Se poate întâmpla, ridică Bridgette din umeri, dar în mod sigur nu în plină zi cu patrule germane peste tot, nici după ora stingerii. Mă aștept la contribuţii din partea străzii. Pot pune pariu că alţi artiști nu vor rezista și vor adăuga și ei câte o trăsătură de penel și fără îndoială că și copiii vor mai contribui cu creioane colorate, dar aceasta nu va strica mesajele pe care le voi avea pentru voi, dacă știţi unde să vă uitaţi.

Bucky încuviinţă dând satisfăcut din cap.

Alistair se relaxase și îi lăsase pe tineri să întoarcă planul pe toate părţile, căutând lacune și blocaje, dar fără să intervină. Membrii echipei ghiciseră probabil că Bridgette era artistă și lucra într-un

Scanned with CamScanner

post în care era nevoie de talentul ei. Logica le spunea, de asemenea, că acea curte va fi aproape de locuința ei, pentru a avea acces ușor și rapid la el. Era un plan excelent, dacă avea să funcționeze.

– O rază de lumină într-un oraș cufundat în întuneric. Îmi place, spuse el.

Victoria ridică mâna în sus.

– Păi dacă supunem la vot, Broscărița votează pentru frescă. Nu văd nici un motiv de ce nu am adopta acest plan și îmi place ideea să facem ceva chiar sub nasul nemților.

Bucky ridică și el mâna cu palma în sus, ca și când ar fi depus un jurământ:

– Și eu, Stea Polară, votez tot în favoarea lui. Bravo, Labradorule!

Brad ridică în sus degetul mare de la mâna dreaptă.

– Contați și pe Melcul-de-Apă.

– La fel și pe Nagâț.

Pe perete apăru o copie a tabloului pe care îl avea în minte Bridgette și, în următoarele zile, grupul memoră și elaboră un limbaj secret alcătuit din trăsături comune ale peisajului acvatic. Umbre, linii verticale și oblice, cercuri, tușe de lumină și de culoare – toate dobândeau o semnificație. Unele semne avertizau, anunțau, informau, confirmau. Nu se puteau anticipa sau rezolva toate situațiile de urgență care ar fi putut să se ivească. Echipa se concentra numai pe cele care puteau să apară foarte probabil. De exemplu, un membru ar putea avea nevoie să vorbească cu Bridgette personal – dar dacă fanta pentru scrisori era compromisă? Persoana trebuia să tragă o linie în diagonală peste simbolul său. Era o chemare urgentă să se întâlnească cu Bridgette la magazinul cu ceai și cărți la ora patru în ziua când apărea semnul. Și prin același semn, o linie în diagonală peste libelula din centrul tabloului – simbolul lui Bridgette – cerea convocarea întregului grup.

Brad puse o întrebare: Cum va anunța Labradorul echipa că fusese descoperit?

Bridgette strânse din buze în timp ce ceilalți se uitau întrebători la ea.

Scanned with CamScanner

– Voi lăsa un V în urechea câinelui, dacă mai pot. Atunci veți înțelege că trebuie să vă duceți la locuințele voastre conspirative.

– Și dacă nu mai apuci? întrebă Victoria.

– Îmi pare rău, dar la această întrebare nu am răspuns, spuse Bridgette.

Scanned with CamScanner

Capitolul 18

Era ultima dată când echipa se reunea în formație completă pe teren sigur. Alistair luase prin surprindere echipa Libelula când le oferise permisiunea să petreacă o ultimă noapte în libertate și să se distreze înainte de a pleca la ore eșalonate în ultimele două zile la Tempsford. Acolo, piloții escadronului secret Luna, unitate a RAF a cărei misiune era să debarce și să recupereze agenți din spatele liniilor inamice în nopțile cu lună plină, îl va duce pe fiecare membru separat la diverse piste de aterizare improvizate de pe teritoriul Franței. Bridgette pleca prima. Mașina venea după ea la ora 4 dimineața.

– În sat este o cârciumă bună unde puteți să vă destindeți, le spusese Alistair. Sceptrul și Coroana. Mergeți și distrați-vă, dar nu prea mult. Trimit un șofer după voi să vă aducă acasă.

Era clar că tinerii înțeleseseră că de astă dată nu era ca ultima seară la Stațiunea S. – maiorul chiar dorea ca ei să se relaxeze împreună –, iar el nu ar fi trebuit să fie îngrijorat că vor exagera. Adunați în jurul mesei din cârciumă, cu umerii lipiți unul de altul, membrii grupului beau puțin și vorbeau încă și mai puțin. Gravitatea și seriozitatea misiunilor îi copleșise. Sosise momentul adevărului. Se oferiseră de bunăvoie să-și riște viața în misiuni din care nu puteau ști când sau dacă se vor mai întoarce. La fel de palpabilă, la fel de densă ca ceața care apăsa fereastra cârciumii era și neplăcerea

Scanned with CamScanner

de a se despărți, de a părăsi atmosfera de siguranță, de sinceritate și de respect reciproc, de afecțiune profundă care se înfiripase în cele patru luni de instruire. La Paris se vor întâlni la magazinul cu cărți și ceai ca să se numere, punctul lor de întâlnire în cazul că pe unul dintre simbolurile lor va apărea semnul în diagonală. Dar în afară de acest semn de pe zid și poate o privire aruncată unul altuia în cartier, acum se despărțeau pentru totdeauna și nu aveau să mai fie niciodată împreună ca echipa Libelula.

– Credeți că maiorul Renault ne va dezvălui adevăratele identități după ce se va termina totul și vom putea lua legătura unii cu alții când ne întoarcem acasă? întrebă Victoria. Întrucât suntem expediați la ore diferite, este puțin probabil să mai dăm unul peste altul după ce ni se încheie misiunile.

Peste trăsăturile ei fine se lăsă un văl de tristețe. Mai înainte, Bridgette ar fi fost surprinsă de profunzimea tristeții Broscăriței din momentul plecării. Broscărița nu era o fată care să-și poarte emoțiile întipărite pe față, dar pe măsură ce se împrieteniseră, Bridgette descoperise căldura și sentimentele intense care se ascundeau sub acest înveliș rece. În timpul nopților lungi fără somn, încălcaseră regulile și își dezvăluiseră una alteia motivele pentru care se înrolaseră în OSS. Bridgette îi vorbi despre pierderea bunicii, singura ei rudă în viață, care fusese torturată de germani, iar Broscărița îi mărturisise că se înrolase în agenție ca să-și găsească logodnicul, care fusese doborât în apropiere de Paris. Nu se văzuse nici o parașută, dar ea era convinsă că ar mai putea fi în viață și că se ascundea undeva în oraș sau la țară. Bridgette înghețase la gândul primejdiei la care se expunea prietena ei, dar știa că nu are rost să încerce s-o facă să renunțe. Spuse totuși blând:

– Dar asta nu înseamnă să cauți proverbialul ac în carul cu fân?

Ochii frumoși, verzi-cenușii ai Broscăriței exprimară o hotărâre nestrămutată:

– Ba da, dar trebuie să încerc.

Cât despre „băieți", cum îi numeau pe ceilalți membri ai echipei, nici unul nu dezvăluise nici un indiciu care să explice motivele personale pentru care se afla acolo. Dar observându-i cu atenție,

Scanned with CamScanner

Bridgette sesizase câte ceva cu privire la preocupările și la pregătirea lor. Se pare că Melcului-de-Apă îi plăcea pescuitul, în mod special pescuitul cu undița, la muscă. Bridgette îl auzise discutând despre acest sport cu unul dintre membrii personalului de la Milton Hall și îl văzuse de mai multe ori pe domeniu când arunca undița cu deosebită dibăcie. Cu câteva zile în urmă, maiorul îl întrebase dacă avusese grijă să-și împacheteze „uneltele speciale", iar Bridgette era sigură că se referea la undiță și mulinetă. Experiența de pescar a Melcului-de-Apă figura cumva în misiunea lui. De altfel, ea și Broscărița îi spuneau „pescarul".

Profesia Stelei Polare rămăsese un mister, dar ușurința cu care își însușise lecțiile de desen ale lui Bridgette sugerau că este familiarizat cu planșa de desen și cu creionul – „e arhitect sau ceva în genul acesta", specula Broscărița, dar abordarea lui practică sugera mai mult o gândire de inginer. Râdeau de gluma Broscăriței despre inginerul condamnat la moartea prin ghilotină. Acesta observă că dispozitivul nu funcționează bine, îl studiază, apoi strigă: „Stați așa, am descoperit defectul!" Victoria auzise când Steaua Polară îi întrebase pe piloții din escadronul Luna despre un lider militar antifascist pe care ar fi trebuit să-l ia din Franța și să-l ducă la generalul francez Charles de Gaulle, care forma la Londra o armată în exil. Steaua Polară întrebase dacă auziseră de numele Nicholas Cravois. Sigur, spusese pilotul, dar nu era cu generalul De Gaulle. Era un lider important al Rezistenței și trăia pe dealurile din jurul Parisului. Naziștii îi spun Fantoma Neagră. Victoria spusese despre colegul lor „că se luminase la față ca o reclamă de neon" și fetele fură de acord că acel nume avea o legătură cu faptul că Steaua Polară se înscrisese voluntar pentru misiunea de la Paris. Avea o pronunție tărăgănată și lungea cuvintele, așa cum făceau colegele ei din Duncan, Oklahoma, iar Bridgette stabilise că Steaua Polară este din Oklahoma.

Bridgette bănuia că Nagâțul este din Texas. Vorbea pe nas, dar nu și când vorbea germană. Pasiunea lui era alergarea de rezistență. Avea voie să alerge în fiecare zi în timpul sesiunilor de antrenament, deși instructorii le umpleau fără milă până la refuz fiecare

Scanned with CamScanner

minut. Dar curând, membrii echipei deduseseră că alergatul face parte din acoperirea Nagâțului și avea nevoie de tururile de pistă ca să se mențină în formă. Bridgette se întreba dacă este conștient de faptul că femeile de la Milton Hill îl urmăresc cu privirile de la ferestrele de sus ale clădirii, în timp ce alerga pe drumul de acces al domeniului, fără cămașă, cu picioarele lungi aurii și musculoase, zburând fără nici un efort pe drumul neasfaltat.

La masa din cârciumă, smulsă din reveriile ei, Bridgette îl auzi pe Nagât spunând:

– Haideți să-l rugăm pe maior în seara aceasta. Eu vreau să ne revedem când ne întoarcem acasă.

Toți îl aprobară în cor: „Și eu." „Stabilește locul și data și am să fiu acolo." „Și eu la fel." „Oriunde, oricând."

Vorbeau plini de încredere – fără o urmă de îndoială –, convinși că vor fi prezenți la acea dată. Simți privirea Broscăriței ațintită asupra ei:

– Dar tu, Labradorule? Tu ce spui?

– Eu am să trimit invitațiile, spuse ea, dar dacă maiorul refuză să ne dezvăluie informația? Suntem ca niște documente secrete, știți, și el pedalează pe ideea asta ca la carte. Identitățile noastre pot să rămână pecetluite în dosare secrete timp de ani întregi.

Se lăsă tăcere. Ochii coborâră spre halbele lor pe jumătate pline, degetele se jucau cu paharele. Întrebarea nerostită la care nu aveau voie nici măcar să se gândească se răspândea în jurul mesei ca berea vărsată: Dar ce ne împiedică să ne împărtășim aceste informații acum?

Buck scutură din cap:

– Nu se poate, băieți. Oricât de mult ne-am dori, pentru siguranța tuturor, știți că nu se poate.

Expresiile posomorâte de pe chipurile lor arătau că erau de acord. Principalul avertisment, primul pe care îl auziseră în informarea inițială de la Washington, repetată de nenumărate ori cu exemple de pedepse înfricoșătoare pentru încălcarea ordinului, trebuia respectat. *Poate vi se pare că nu este nici un pericol să faceți schimb de nume, adrese și informații despre viața voastră civilă, dar dați-mi voie să vă spun o poveste...*

Scanned with CamScanner

Maiorul le povestise multe întâmplări înfricoşătoare. O agentă OSS fusese prinsă, torturată, supusă unei morţi oribile pentru că împărtăşise detalii din viaţa ei personală unei colege, care căzuse în mâinile Gestapoului. Serviciul german de informaţii reuşise să-i descopere identitatea prin reţeaua din Statele Unite şi fusese prinsă la Berlin la începutul războiului. Sărmana femeie fusese legată, sufocată, apoi arsă de vie.

– Să nu credeţi nici o clipă că identităţile voastre nu pot fi descoperite în Statele Unite, spusese el. Vă ordon să vă ţineţi gura, să nu spuneţi cine sunteţi, să nu vorbiţi despre familiile voastre, unde locuiţi, unde v-aţi făcut studiile şi ce ocupaţie sau hobby aveţi. Dacă vreţi să rămâneţi în viaţă, o să vă conformaţi. S-a înţeles?

Înţeleseseră.

– Ei bine, atunci, ca să fim în siguranţă, spuse Victoria, vă propun să stabilim un loc, o oră şi o dată la care să ne întâlnim după ce se termină războiul.

– Excelentă idee! spuse Bucky. Sugestii, are cineva?

Toate privirile se întoarseră spre Bridgette. În ultimele patru luni, începuseră să o considere liderul lor.

– Ei bine, nu am fost niciodată la New York şi mi-am promis să ajung acolo într-o zi, spuse ea. Prima mea vizită va fi cu atât mai deosebită, dacă am să mă întâlnesc şi cu voi, băieţi.

– O idee excelentă! spuse Victoria. Vă propun locul unde m-am dus eu când am făcut prima vizită acolo. Ce ziceţi de Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică de pe Fifth Avenue ca loc de întâlnire?

– De ce nu? spuse Bucky. Sunteţi toţi de acord?

Toţi ridicară mâna în semn de consimţământ.

– Acum să decidem când, spus Chris.

Bridgette interveni imediat.

– Mâine este 23 septembrie, ziua când grupul nostru se desparte. Dacă pierdem legătura unul cu altul, vă propun să ne întâlnim la ora două în Sala Principală de Lectură de la Biblioteca Publică din New York în prima zi de 23 septembrie după ce se termină războiul. Sunteţi de acord?

Scanned with CamScanner

– S-a făcut, spuse Brad.

Băteau fericiți în masă când un sergent al armatei britanice din personalul de instruire își făcu apariția în fața lor.

– Petrecerea s-a terminat, băieți și fete, anunță el. E timpul să plecăm.

Bucky ridică halba și o aruncă în mijlocul mesei.

– Pentru Libelulă! spuse.

– Pentru Libelulă! răspunseră toți în cor, bătând în pahare, iar Victoria adăugă, ușor amețită:

– Dumnezeu să-l păzească pe rege și să binecuvânteze America!

Și pe voi toți, mielușeilor, își spuse sergentul în gând.

Scanned with CamScanner

Capitolul 19

V-aţi învelit bine, domnişoară? o întrebă pilotul de pe Lysander pe tânăra agentă cu o feţişoară simpatică, o adevărată păpuşică Kewpie, pe care urma s-o debarce în Franţa ocupată. Era nevoie de tot felul de oameni pentru ceea ce fusese ea antrenată să facă, dar Dumnezeule..., o fetiţă aşa de drăgălaşă ca ea?

Bridgette dădu din cap şi se aşeză într-o poziţie şi mai confortabilă în spaţiul îngust al avionului mic, mulţumită că nu are o paraşută legată în spate. Urma să fie coborâtă la 15 kilometri de Paris pe câmpul unui fermier, semnalizat numai printr-o rază scurt de lumină care se va stinge imediat. Va coborî pe o scară fixă de pe partea stângă a fuzelajului şi se va îndrepta spre un semnal luminos care spera să fie făcut de persoana ei de contact, şi nu de agenţii Gestapoului. Un vehicul trebuia să o aştepte şi să o ducă mai departe, ca să-şi trăiască noua viaţă ca Bernadette Dufor, asistenta recent angajată a doamnei Jeanne Boucher, proprietara casei de modă La Maison Boucher.

Planul de zbor prevedea aterizarea în aproximativ două ore. Decolaseră la miezul nopţii – avea suficient timp să-şi potolească nervii, admitea Bridgette. Nu trebuie să intre în panică. Indiferent ce se va întâmpla, să nu se lase cuprinsă de panică. Trebuie să aibă încredere că pilotul o va duce în siguranţă la punctul de aterizare, deşi încrederea ei ar fi fost considerabil mai mare, dacă nu i s-ar fi

Scanned with CamScanner

spus că avionul Lysander va zbura fără echipamentul lui obișnuit de apărare, de comunicare și de protecție. Avionul fusese vopsit în alb mat pe burtă ca să nu fie vizibil pentru reflectoarele de depistare, iar partea superioară fusese camuflată cu culori închise și gri deschis, ca să-l ascundă de avioanele de noapte. Dacă aceste trucuri nu ar fi funcționat, ar fi fost expuși focurilor de la sol și ale aviației germane.

– Nu încercăm să vă înspăimântăm, domnișoară, spusese ofițerul de la SOE. Însă vă dăm șansa să vă retrageți atât timp cât încă mai puteți. Este de datoria mea.

Alistair, cu țigara între buze, ședea la o masă dintr-un colț îndepărtat și nu avea voie să facă nici un fel de comentarii. Fiecare membru al Libelulei urma să fie informat în mod individual, pentru a i se oferi posibilitatea să se retragă din misiune în mod discret. Bridgette era prima care primise această șansă, deoarece urma să fie debarcată cea dintâi. Ideea era că putea să se ridice pur și simplu și să părăsească încăperea – „să vă strângeți cortul în tăcere ca arabii și să dispăreți", ofițerul SOE îl citase pe Henry Wadsworth Longfellow. Un șofer ar fi dus-o la Milton Hall și de acolo la Londra, de unde putea să ia un avion înapoi spre Statele Unite. Bridgette se uitase în fugă la ofițerul ei de caz și prinsese o privire care o făcuse să creadă că acesta spera s-o vadă renunțând. În timpul pregătirii, pe măsură ce trecea timpul, toți membrii echipei începuseră să-l suspecteze că regretă că îi băgase în această încurcătură. Dar la ce s-ar fi întors acasă? La o slujbă de achizitor la raionul pentru femei din magazinul universal J.L. Hudson din Detroit, Michigan? La o casă pustie în apropierea celei mai bune prietene care o trădase? La o piatră de mormânt pe care erau gravate data nașterii și a morții bunicii ei, Angélique Duvalier? Bridgette sosise prea târziu la petrecerea pentru ziua ei de naștere, când împlinea douăzeci și unu de ani, și pentru absolvirea colegiului. Când autobuzul se oprise în cele din urmă în Traverse City și taxiul o lăsase apoi în fața căsuței de pe strada Elmwood, un vecin o informase că Angélique fusese dusă la spital pentru că avusese dureri în piept. Mai trăise încă două zile după ce Bridgette sosise acasă, cu scrisoarea de la Oficiul

Scanned with CamScanner

pentru Servicii Strategice încă în poşetă. Ignorând privirea ofiţerului, Bridgette îi spusese căpitanului de la SOE:

– Sunt gata pentru misiune.

Atunci căpitanul îi spusese:

– Acum du-te şi dormi câteva ore. O să ai nevoie. Vei decola la miezul nopţii.

Bridgette găsi suficient loc în avionul Lysander ca să-şi întindă picioarele. Zgomotul singurului motor era asurzitor, dar cumva şi liniştitor, ca un cântec de leagăn. Se forţă să se relaxeze în vacarmul acela şi îşi lăsă gândurile să rătăcească înapoi, cum ajunsese să se angajeze în această misiune. Acum, în 24 septembrie 1942, sperase să fie pe statul de plată de la Paramount Pictures ca stagiară la cel mai vestit designer de costume, dar foarfeca lui Gadys Bradbury şi simţul ei bolnav de posesie îi schimbaseră direcţia în viaţă. Bridgette încă nu-şi revenise din şocul pe care îl resimţise atunci când o văzuse pe Gladys în mijlocul grămezii tremurătoare de fâşii de materiale, înconjurată de manechinele goale, breteaua cu strasuri de pe umărul rochiei fiind singurul lucru care se mai putea recupera din modelul ei. Fata nu se dusese direct la hotelul Pennant în ziua când plecase din sala de mese. Se dusese înapoi la secţia de design, furase cheia de la sala de expoziţii pe care asistenta o lăsase în cutia de lângă uşa şefului de catedră. A doua zi după înmormântarea modestă a bunicii sale, Bridgette contactase Oficiul pentru Servicii Strategice.

Îi era dor lui Bridgette de prietena ei cea mai bună de aproape o viaţă întreagă? Câtuşi de puţin, însă avea să-i fie dor de prietenii pe care şi-i făcuse în Libelula. Acum, în întunericul de dinaintea zorilor, când trebuia să plece, aruncă o privire la ferestrele de la camerele lor de sus şi simţi un nod în gât, amintindu-şi cum toate capetele acestora se iviseră pe coridor ca să-şi ia rămas-bun de la ea. Băieţii se uitau din camera lor, Broscăriţa din uşa următoare, cu chipurile palide în lumina becurilor. Ridicaseră toţi degetul mare în sus, iar Bridgette fluturase din mână şi murmurase: „Pe curând!", dar se îndoia că o văzuseră pe întuneric. Se urcase în jeep cu inima grea şi cu un nod care îi zvâcnea în gât; când au pornit, se simţea ca o barcă priponită care se desprindea acum de ţărm.

Scanned with CamScanner

Pe drumul până la Tempsford, în timp ce farurile străpungeau straniu ceața umedă și întunericul dens, maiorul Renault recita în stilul lui tipic, concis, litania instrucțiunilor care i se întipăriseră deja lui Bridgette în minte, un semn de nervozitate mai mult din partea lui decât a tinerei. Peste zece zile se va întâlni cu ceilalți, dar până atunci trebuia să verifice lista caselor conspirative pe care o știa pe dinafară, ca să vadă dacă mai sunt valabile. Și, firește, trebuia să înceapă să pregătească zidul pentru frescă. Maiorul voia ca prezența ei în cartier să fie remarcată înainte să sosească și ceilalți. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea nu trebuia să fie prinsă, o avertiză Alistair din nou. Cu toată performanța ei remarcabilă din timpul instruirii, nimeni, absolut *nimeni* nu rezista la interogatoriul Gestapoului. Bridgette era capul Libelulei, ceilalți erau aripile. Cu timpul, va primi fără îndoială de la colegii ei vești unde locuiesc și unde lucrează – cu alte cuvinte, care este natura misiunilor lor. Și numai ea va deține informațiile de care are nevoie Gestapoul ca să-și arunce plasa în jurul lor.

– La primul semn de pericol, pleacă de acolo, spusese Alistair. E un ordin. Știi unde să te duci și ce să faci. Și nu uita să desenezi un V în urechea câinelui.

– N-am să uit, îl asigurase Bridgette, dar la locul de decolare, înainte să se urce în avion, Alistair păruse incapabil să mai rostească ceva și se mulțumi s-o cuprindă într-o îmbrățișare suficient de strânsă, pentru ca tânăra să-i audă bătăile accelerate ale inimii.

– Să ai grijă de tine! rostise hârșâit în timp ce îi dădea drumul și de astă dată răgușeala nu era provocată de pachetul de țigări fumat înainte de răsăritul soarelui.

Când se gândea mai bine, i se părea ridicol să se simtă atât de atașată de patru oameni pe care nici măcar nu știa cum îi cheamă pe numele lor adevărat și să-l considere o figură paternă pe bărbatul cu atitudine dominatoare, fumător învederat, cu aspectul de frunză veștejită al soldatului bătrân cu dinții îngălbeniți de tutun și de cafea, dar acesta era adevărul. Descoperise că nu era deloc genul „iubește-i și părăsește-i", iar aceștia erau primii oameni pe care îi cunoscuse și cu care ar fi vrut să rămână pentru totdeauna.

Scanned with CamScanner

Maiorul îi refuzase în ultima seară când Broscăriţa, prinzând curaj după ce băuse puţin, îi dusese până în faţa camerei lui şi bătuse la uşă:

Alistair deschisese mirosind a tutun:

– Da? întrebase el blând.

Broscăriţa voise să ştie dacă după ce îşi terminau misiunile le va spune numele şi adresele lor adevărate, ca să poată lua legătura unul cu altul când se vor întoarce în State.

– Regret, spusese el.

Nu avea voie să facă asta.

De ce nu? dorise ea să ştie.

– E o problemă de securitate naţională.

Ştiau regulile Legii secretului oficial de serviciu. Dar de ce să nu stabilească un loc, o zi şi o oră ca să se întâlnească după ce se va termina totul? Vor putea face atunci schimb de adrese.

– Asta am făcut deja, spusese Steaua Polară şi îi povesti planul.

– Bravo vouă! zisese Alistair, ca şi când ar fi fost nişte copii care veniseră cu o schiţă de rachetă ca să zboare pe lună.

Tonul acesta condescendent însemna oare că, după părerea lui, vor uita de întâlnire după ce se vor întoarce acasă, sau că nu se vor mai întoarce acasă?

– Sunteţi invitat şi dumneavoastră.

– Da? Mă simt onorat.

– De asta avem nevoie de adresa dumneavoastră, spusese ea.

– Regret. Asta nu se poate. Şi ce dată aţi propus?

– Prima zi de 23 septembrie după ce se încheie oficial pacea. Sala Principală de Lectură de la Biblioteca Publică din New York, ora două, răspunsese Melcul-de-Apă.

– Nu începem fără dumneavoastră, spusese Steaua Polară.

– În acest caz, mă voi strădui să fiu acolo.

În timp ce porneau spre camerele lor, Broscăriţa şoptise:

– Nu crede că întâlnirea va avea loc.

– Nu e prea încrezător.

– Dar o să-i arătăm că se înşală, nu-i aşa? spusese Broscăriţa şi toţi îşi loviseră coatele în semn de asentiment.

Scanned with CamScanner

Fresca... De acum înainte aceasta era singura legătură cu ei. Dar dacă funcționa ca mijloc de comunicare? Pentru prima dată, prinsă între interiorul luminos, dar friguros al avionului și întunericul total de afară, când începură coborârea spre locul de debarcare și zumzetul motorului devenit un huruit asurzitor, ca un semnal de alarmă al pericolului spre care se îndrepta, Bridgette văzu clar în minte nenumăratele probleme care ar fi putut interveni și ar fi făcut inutilă folosirea picturii murale ca mijloc de comunicare. De ce nu se gândise la ele mai înainte? De ce nu se gândiseră ceilalți? Și de ce acceptase maiorul această idee nebunească?

– Fii gata! îi strigă pilotul lui Bridgette, care, cu carnea tremurând pe ea, cu inima galopând, apucă valiza cu emițătorul radio.

Avea un minut dintr-o operațiune de trei minute pentru a coborî și a părăsi avionul, după care pilotul decola imediat printr-o mișcare de alunecare. Dădu la o parte prelata și văzu luminița unei flăcări care apăru pe sol, apoi alte câteva luminițe aliniate, care indicau zona de aterizare. Dumnezeu să o ajute, spera că acele lumini erau ale prietenilor. Până să apuce să-și tragă răsuflarea, avionul aterizase cu o zgâlțâitură, întorsese brusc în loc și se întorsese spre prima lumină care se stinse imediat.

– Pleacă! ordonă pilotul, și Bridgette dădu repede la o parte prelata.

Pipăi cu piciorul treapta vopsită în galben pentru a fi mai vizibilă în lumina lunii învăluite în nori, ajunse imediat pe pământ și închise trapa pentru ca avionul să poată decola.

– Noroc! îl mai auzi pe pilot strigând în timp ce avionul rula pe pista de decolare și rămase apoi singură cu radioul ei în câmpul pustiu, înfiorată de absența bruscă a vieții omenești.

Așteptă nemișcată, încercând să audă un zgomot făcut de om, să vină cineva și s-o conducă undeva în siguranță. Toate umbrele care se lăsaseră peste pista de aterizare dispăruseră în întunericul adânc al pădurii de dincolo de câmp. Dacă Gestapoul ar fi fost pe aici, până acum și-ar fi făcut simțită prezența. Bridgette se îndreptă

Scanned with CamScanner

spre un tufiș de păducel plin de flori roz, aproape suprarealiste în lumina filtrată a lunii, în care inflorescențele păreau niște capete fără trup. Dincolo de acesta trebuie să fie un drum, presupuse tânăra și bănuiala îi fu confirmată când motorul unei mașini prinse brusc viață și două faruri străpunseră rapid întunericul. Pași cu băgare de seamă până la tufișul de păducel și auzi cum se deschide încet portiera unui vehicul. Cu sufletul la gură, îi veni să leșine când auzi o voce de femeie rostind într-o franceză clară:

– *Mademoiselle* Bernadette Dufor, presupun? Bine ați venit în Franța!

Scanned with CamScanner

Capitolul 20

Victoria – Véronique Colbert – sosise prima la locul de întâlnire. Era sâmbătă, 3 octombrie. La Petite Madeleine era un mic magazin cu cărți și ceai, situat pe o străduță dosnică în farmecul somnoros și liniștit al cartierului Montparnasse, o zonă rezidențială învecinată cu Cartierul Latin. Mai puțin prosper decât altele de același fel situate mai aproape de atracțiile turistice renovate din Cimitirul Montparnasse și din Catacombe, magazinul nu era vizitat prea des de soldații germani care țineau în mână ghiduri de călătorie. La fel de puțin ispititoare erau și ceaiul apos și fursecurile uscate pe care La Petite Madeleine era nevoită să le servească în locul deliciosului ceai de ierburi aromate, al pateurilor untoase și al sendvișurilor apetisante cu brânză *boursin*. Salonul din spate al unui local care nu se făcea remarcat prin nimic, cu ieșire imediată spre un labirint de alei și străduțe întortocheate, era locul ideal de întâlnire pentru un grup care nu dorea să fie văzut în jurul unei măsuțe de cafenea din propriul cartier.

Secția cu cărți a magazinului era chiar la intrare. Clienții treceau prin ea ca să ajungă în salonul de ceai. Victoria se îmbrăcase cu grijă, atentă să înlăture toate detaliile care ar fi putut atrage atenția asupra persoanei sale. În cele șase zile de când era la Paris, atrăsese deja prea mult atenția, un efect dorit la Școala Franceză de Scrimă, cea mai renumită academie de scrimă din Franța. Așa

Scanned with CamScanner

cum se scontase, din prima zi când fusese angajată ca instructoare de floretă, tinerii ofițeri germani înscriși la cursuri începuseră să roiască în jurul ei, iar acum lista de sub numele *mademoiselle* Véronique Colbert era completă. Dar aici, pe stradă, era mai înțelept să fie invizibilă, așa că astăzi purta un trenci de dinainte de război peste o rochie ștearsă, pantofi fără toc tociți și o eșarfă care ascundea cocul sever de la ceafă, spre deosebire de cocul șic franțuzesc care atrăsese privirile admirative ale elevilor încălțați în cizme. Pe nasul ei se odihnea o pereche de ochelari cu rame subțiri de sârmă și purta un coș de piață cu rația de pâine și brânză pe o săptămână. Era o femeie deloc deosebită față de gospodinele din clasele de jos, care intra în magazin să bea o ceașcă de ceai, după o zi întreagă de așteptare la coadă în fața unei băcănii, cu speranța că va mai rămâne ceva de cumpărat când va ajunge și ea în fruntea cozii.

– Un ceai, îi spuse ea bărbatului cu șorț care ștergea tejgheaua pentru a-l face să înțeleagă că nu venise aici să caute ceva de citit. În magazin mirosea neplăcut a cărți vechi și a frunze de ceai stătute.

– Unul singur? întrebă omul.

Victoria dădu din cap.

– Cinci. Aștept niște prieteni.

Omul aruncă șervetul pe umăr și ochii îi sclipiră la gândul că va avea clienți.

– Foarte bine, *madame*. Vă rog să mă urmați.

Angajat sau proprietar? se întrebă Victoria. Proprietar, își spuse. O condusese cu pasul decis al proprietarului. Lucra cu SOE sau cu OSS? Oare maiorul ar fi ales acest loc dacă nu ar fi fost în siguranță? Proprietarul îi așteptase pe ea și restul echipei? Era unul de-ai lor?

La această oră a ceaiului din Paris, numai o singură masă era ocupată. Un client singuratic, francez după înfățișare, ședea și citea într-un colț, în lumina după-amiezii de octombrie care se filtra prin geamul murdar. Așa cum fusese instruită, Victoria îi memoră trăsăturile, pentru eventualitatea că l-ar fi văzut din nou. Avea gâtul gros, umerii largi, o față înfloritoare și purta bereta neagră tradițională, puloverul pe gât, o jachetă neagră de piele și inevitabila eșarfă a conaționalilor săi. De buză îi atârna o țigară Gauloises.

Scanned with CamScanner

Absorbit de cartea lui, nu privise la ea când intrase în magazin. Proprietarul îi dădea tot atâta atenție ca și când ar fi fost pisica magazinului încolăcită într-un colț, iar Victoria presupuse că era unul dintre clienții obișnuiți de la acea masă. Foarte bine, așa să fie.

Își scoase ochelarii de soare ca să vadă mai bine în jur în lumina slabă și spuse:

– Acolo, *s'il vous plaît*, arătând spre o masă cât mai îndepărtată. Băieții vor pune două mese alături ca să fie loc pentru cinci persoane.

Proprietarul trase un scaun situat lateral față de francez și întrebă foarte politicos dacă doamna dorește să-i ia haina.

– *Non, merci*, răspunse ea.

– Mai așteptați cu comanda?

– *Oui*. Prietenii mei trebuie să sosească în curând.

– Pot să vă aduc ceva în timp ce așteptați, *madame*?

– *Non, merci*.

– Trebuie doar să cereți, spuse omul, ștergând viguros masa cu șervetul, după care se înclină și se îndepărtă.

Victoria simți privirea francezului ațintită asupra lor, căci era și el surprins de aceste plecăciuni și politeți într-un local unde nu se obișnuiau astfel de ceremonii. Își stăpâni impulsul de a-și trage eșarfa ca să-și ascundă profilul, pentru a nu părea că se furișează. În orașul acesta trebuia să fii foarte atent chiar și la cele mai mici mișcări și să vezi în orice străin un potențial dușman. Francezul se întoarse la cartea lui, iar Victoria puse coșul pe podea și poșeta în poală – marcase deja ușa care dădea afară – și își împleti mâinile pe marginea mesei, pregătindu-se să aștepte, o femeie copleșită de povara mizeriei impuse de ocupația germană.

Și chiar se simțea copleșită de povara mizeriei. Din câte știa, era posibil ca Labradorul să fi fost deja prins de Gestapo. Dacă ceilalți colegi nu veneau astăzi, va ști că operatoarea lor radio fusese silită să vorbească, iar ceilalți fuseseră prinși la cutia poștală chiar din primele lor zile la Paris. Victoria scăpase numai datorită unei priviri întâmplătoare aruncate pe aleea de pe locația cutiei poștale. Membrii echipei fuseseră instruiți să se ducă la cutia poștală cât mai curând ca să-l anunțe pe Labrador că reușiseră să se insereze.

Scanned with CamScanner

Îmbrăcată la fel ca astăzi, mergea spre casa ei de lângă zidul mănăstirii, când zărise un Mercedes negru 260D parcat în faţa străzii din care se desprindea aleea îngustă. Maşina era vehiculul preferat al Gestapoului şi SS – „mobilul morţii", cum îi spuneau parizienii. La vederea acestei maşini pe stradă, inimile se umpleau de groază. Însemna că un sărman suflet a dat de necazuri serioase, iar aici necazul părea cât se poate de aproape.

Cuprinsă de panică, se întreba dacă nu cumva veniseră s-o ridice pe ea. Plecase grăbită de pe stradă ca o femeie care întârziase de la lucru, cu biletul codificat pentru Labrador îndesat în fundul buzunarului de la haină. Geamurile Mercedesului erau prea întunecate ca să vadă dacă era cineva în maşină, dar se aştepta să-i audă mugetul dintr-o clipă în alta şi să o vadă cum porneşte după ea. Rupsese biletul şi împrăştiase bucăţele pe stradă, apoi nu mai îndrăznise să se întoarcă la cutia poştală.

După ce scăpă din pericol şi îşi stăpâni panica, Victoria îşi reveni în fire. Dacă Labradorul ar fi fost ridicat, maiorul ar fi aflat şi ar fi prevenit-o prin intermediul şefului ei, Jacques Vogel, maestrul de scrimă al şcolii. Labradorul nu putea să dezvăluie nici un fel de informaţii despre numele ei de lucru, despre adresă sau locul unde lucra, datorită schemei inteligente a maiorului Renault. Aşadar, deocamdată era în siguranţă. Nu avea să renunţe la misiune şi la singura ei şansă de a-l găsi pe Ralph, oricum nu atât timp cât nu primea o înştiinţare că Labradorul era compromis.

În restul săptămânii, în timp ce aştepta să primească veşti de la maior, Victoria îşi văzuse de treabă aşa cum fusese planificat, adunase fragmente de informaţii oferite neglijent de elevii ei, cărora nici prin gând nu le trecea că instructoarea lor de scrimă înţelege tot ce discutau ei în germană. Astfel că în dimineaţa aceasta, întrucât nu primise nici o veste rea de la Jacques Vogel, considerase că este justificat să riște să apară în magazinul de ceai după-amiază. Considera că va avea timp să dispară pe uşa din spate înainte ca Gestapoul să ajungă în salonul de ceai.

Suprafaţa mesei era lipicioasă din cauza peliculei de murdărie veche de o jumătate de secol şi cu toate linguşelile patronului, şi-ar

Scanned with CamScanner

fi retras mâinile la prima atingere, dar și aceasta ar fi putut atrage atenția omului de la fereastră. De ce ar fi trebuit o franțuzoaică de condiția ei să fie atât de sensibilă în genul de magazin la care obișnuia să meargă, mai ales în aceste vremuri când săpunul era raționalizat? Știa că informatorii mișună peste tot, trădarea fiind alimentată de goana disperată după medicamente, mâncare, permise de călătorie, eliberarea unei persoane dragi din închisoare sau pur și simplu dintr-o invidie meschină sau o dorință de răzbunare personală. Nu exista nici un loc ferit și nimeni nu era în siguranță. Cele mai nevinovate acțiuni puteau fi raportate Gestapoului și poliției franceze ca suspecte. O femeie de pe strada ei fusese luată la interogatoriu, deoarece o vecină raportase că în fiecare dimineață aranja altfel ghivecele cu flori de pe pervaz, ceea ce reprezenta un cod folosit de Rezistență. Din același motiv, un preot catolic fusese arestat sub acuzația că predicile lui transmit mesaje secrete. Fiul măcelarului fusese denunțat pentru că, chipurile, transmitea informații referitoare la activitatea germanilor în ambalajul cărnii, iar un vânzător de la chioșcul de ziare din colț nu mai fusese văzut după ce fusese ridicat sub acuzația falsă că distribuie ziare ilegale. Aceasta era atmosfera din Parisul ocupat de naziști.

Victoria respiră adânc și se relaxă. Mai era timp. Venise cu zece minute mai devreme, o luase chiar pe ocolite, ca să fie sigură că nu este urmărită. Unul dintre elevii ei, un tânăr locotenent în Wehrmacht și novice în mânuirea floretei, dar foarte încrezător în măiestria lui, manifesta un interes supărător pentru ea. Victoria bănuia că nu este decât arhivar în organizație, dar avea acces la informații pe care i le împărtășea vrând nevrând, încercând s-o impresioneze. Îl refuzase când se oferise să o conducă acasă, dar nu era omul care să accepte un refuz și mai că se aștepta să vadă că o așteaptă în fața școlii la sfârșitul zilei de lucru, motiv de serioasă îngrijorare în zile ca cea de astăzi. Minutele treceau. Trei... cinci... șapte... nouă. Victoria pipăi căptușeala hainei ca să fie sigură că pilula L este acolo și verifică și creionul exploziv din poșetă. Pieptul i se umfla de teamă, gâtlejul i se uscase. Prietenii ei nu veneau. Erau pierduți. Se întâmplaseră toate ororile pe care și le imaginase.

Scanned with CamScanner

Aruncă o privire spre uşa de ieşire şi tocmai se pregătea să ridice coşul, când surprinse cu privirea periferică mişcarea francezului care ridicase ochii de pe carte. Discuţiile din magazinul de cărţi pătrunseră în urechile ei înfundate, iar vocile deveneau cunoscute pe măsură ce se apropiau. O înşela auzul? Uşa salonului de ceai se deschise şi intră proprietarul, iar zâmbetul Melcului-de-Apă strălucea deasupra capului lui. În urma lui veneau Steaua Polară şi Nagâţul, dar unde era Labradorul? Unde era micuţul lor spiriduş?

Capul blond al Labradorului se iţi din spatele umerilor largi ai Nagâţului.

– *Bonjour, notre amie*, spuse ea zâmbind.

Victoria se ridică de la masă, cu picioarele de floretistă tremurând.

– *Bonjour, mes chers amis*, şopti ea, cu vocea pierdută în valul de uşurare.

– Prietenii dumneavoastră, *madame?* întrebă patronul arătând cu mâna spre ei.

– Da, ei sunt, *merci, monsieur*, spuse Victoria.

Francezul îşi stinse ţigara Gauloises şi se ridică în picioare, vârî ţigara pe jumătate fumată în buzunar şi cartea sub braţ, probabil pentru că nou-veniţii îi întrerupseseră lectura sau poate că dorea să le acorde intimitate. Tinerii erau atât de preocupaţi de saluturile lor entuziaste, încât nu remarcară că acesta îi privea cu un interes crescând în timp ce ieşea din încăpere.

Scanned with CamScanner

Capitolul 21

Bridgette aşteptase mult timp până aflase dacă echipa mai funcţionează. Timp de o săptămână, nu găsise nici o bucăţică de hârtie pe podea, în spatele fantei pentru poştă. Începuse să fie îngrijorată că fuseseră prinşi şi, în ziua a cincea, îl întrebase prin radio pe maior dacă este cazul să închidă operaţiunea. Ultima lui veste despre ei fusese de la persoanele lor de contact, care confirmaseră că aterizaseră cu bine, dar de atunci nici un cuvânt.

– Mai stai până la data întâlnirii de la cafenea, spusese el. Trebuie să te duci la întâlnire, dar dacă vezi un steguleţ roşu în vitrină, pleacă imediat de acolo şi du-te la casa conspirativă. Ai înţeles?

Înţelesese. Zidul de piatră, curăţat şi dat cu glet proaspăt, aştepta prima ei trăsătură de penel şi strălucea în soarele după-amiezii când pornise spre locul de întâlnire, cu ochii în patru ca să vadă dacă nu este urmărită, dar avea nervii atât de întinşi după o săptămână de îngrijorare, încât vedea umbre care dansau peste tot în lumina felinarelor. Era sigură că şi maiorul era cu nervii la fel de încordaţi ca şi ea. Nu e de mirare că atunci când se apropiase de cafenea – în vitrină nu era nici un steguleţ roşu – crezuse că are halucinaţii când îi văzuse pe Melcul-de-Apă, pe Nagât şi Steaua Polară sărind zâmbitori din spatele unei clopotniţe de vizavi, unde se ascunseseră.

Scanned with CamScanner

– Of, eşti o adevărată bucurie pentru ochii mei, spuse Chris, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Am crezut că te-au arestat!

După ce fiecare o îmbrăţişă la rândul lui, Bridgette spuse cu iritarea unei mame foarte fericite că este din nou cu puişorii ei pierduţi, dar suficient de supărată ca să-i dojenească serios pentru că hoinăriseră:

– Cum? Serios? Păi şi eu am crezut la fel despre voi! Eu şi maiorul am fost bolnavi de îngrijorare. Trebuia să ne anunţaţi când v-aţi instalat.

– Îmi pare rău, Labradorule, spuse Brad, dar nu am putut să te contactăm, deoarece cutia poştală a fost compromisă.

– Aşa că am stat ascunşi până ai apărut, explică Bucky.

Bridgette privea fix la ei.

– *Toţi* aţi crezut că cutia poştală este compromisă? De ce?

– O să-ţi explicăm înăuntru, spuse Chris. Vreun mesaj de la Broscăriţă?

– Nici un cuvinţel.

Dar o văzură de cum intrară, arăta ca o casnică în ziua de spălat rufe, banală ca orice gospodină, dar nu îi păcălea. I-ar fi recunoscut profilul oriunde. Privea la ei ca şi când ar fi fost duhuri materializate din fumul de ţigară al încăperii şi Bridgette află că şi ea îşi petrecuse săptămâna convinsă că fuseseră daţi de gol cu toţii.

După ce salutară exuberanţi, îşi traseră scaunele, se apropiară unul de altul, iar Victoria, vorbind încet ca să nu se audă dincolo de salonul de ceai, povesti prima ce i se întâmplase:

– Am văzut un Mercedes, maşina Gestapoului, parcată pe alee, mai sus de casa unde era cutia de scrisori în ziua când am venit să raportez. Maşina era aşezată de parcă ar fi stat la pândă ca să prindă pe cineva, aşa că am trecut mai departe. În ziua următoare am dat târcoale pe acolo şi am găsit aceeaşi maşină parcată tot acolo şi la fel şi a doua zi. De aici am tras concluzia că fuseseşi arestată, Labradorule, şi... şi... m-am ţinut departe.

– Şi eu am văzut maşina de care vorbeşti în ziua în care m-am dus să raportez şi am dedus acelaşi lucru, spuse Bucky.

Scanned with CamScanner

– Şi eu la fel, spuse şi Chris.

– Valabil pentru toţi patru, îi spuse Brad lui Bridgette. Am văzut maşina şi am presupus că ai fost ridicată.

Bridgette privi în jur la feţele trase care reflectau încordarea, îngrijorarea şi neliniştea lor din ultima săptămână. Nici muşchii ei abdominali nu se relaxaseră încă. Dar în loc să se ducă la casele lor conspirative, rămăseseră pe loc şi îşi asumaseră riscul de a veni la această întâlnire să vadă ce se întâmplase cu ea. Uluitor. Dar teama şi neliniştea ei, amestecată cu afecţiunea pentru membrii echipei, erau acum inundate de valul de uşurare. Bridgette aflase ce era cu maşina care îi speriase şi ce făcea pe alee, dar abia după aceea, şi ce ar fi putut face chiar dacă ar fi ştiut mai înainte?

– Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza Mercedesului, băieţi, spuse ea. Nu era parcat acolo din cauza voastră. Aparţine unui tip din Gestapo a cărui iubită este prostituată şi locuia într-o clădire lângă alee. Între timp a fost arestată sub acuzaţia de spionaj şi maşina nu mai este acolo.

– De unde ştii toate astea? întrebă Victoria.

– Am sursele mele, răspunse misterios Bridgette.

De fapt, nenorocirea bietei fete fusese discutată la cina de la mănăstire. Sora Mary Frances, stareţa Mănăstirii Surorilor Caritătii, aflase noutăţile de la portarul complexului de apartamente unde locuia prostituata. Bridgette nu făcuse legătura între podeaua goală de sub fanta pentru scrisori din uşă şi Mercedes. Cu gândul la siguranţa membrilor echipei, Bridgette nu prea fusese de acord cu ideea maiorului de a avea o singură cutie poştală pentru toţi membrii Libelulei. Iar situaţia care apăruse cu o săptămână în urmă impunea revizuirea problemei. Se aplecă în faţă şi îşi încrucişă braţele pe masă.

– Pentru liniştea voastră şi a mea, poate că e momentul să ne întrebăm dacă este înţelept să avem o locaţie centrală pentru depunerea rapoartelor. Toată spaima noastră de săptămâna aceasta ar fi putut fi evitată dacă aţi fi avut fiecare propria cutie poştală.

Tăcu în timp ce li se servea ceaiul. *E chiar bine*, îşi spuse Bridgette. Pauza le dădu timp să se gândească la o alternativă

Scanned with CamScanner

pentru cutia poştală, iar când proprietarul se îndepărtă, Chris vorbi primul:

– După părere mea, mi se pare logic să fie un singur punct de colectare. Aşa cum a subliniat maiorul, Labradorule, nu văd cum ai putea să faci toate drumurile pe care le-ar impune misiunea ta.

– Mă descurc, spuse Bridgette.

– Serios? întrebă Victoria cu ochii mari. Cum aşa?

– Păi mă gândesc la locuri apropiate unul de altul, lângă staţiile de metrou unde urcăm şi coborâm în fiecare zi...

– Staţia Saint-Michel şi zona înconjurătoare sunt foarte strict păzite de Gestapo şi SS cu câini, o întrerupse Bucky. Magazinele şi apartamentele au urechi, informatorii sunt cu ochii în patru după evreii evadaţi şi se înghesuie în jurul lampadarelor. Cât timp crezi că poţi fi în siguranţă într-un mediu ca acesta?

Înainte ca Bridgette să apuce să răspundă, Brad interveni şi el:

– Sunt de acord. Cineva o să observe faptul că vizitezi ascunzătorile noastre în fiecare zi, Labradorule, chiar dacă noi avem norocul să scăpăm nedepistaţi. Venirile şi plecările tale vor crea un tipic.

– Cutia poştală pe care o avem acum este ideală. Nu văd de ce este nevoie s-o schimbăm, spuse clar Victoria.

– Nici eu, spuse şi Chris. Cred că este plasată foarte convenabil, şi asta bate toate argumentele în favoarea unor puncte de colectare separate. Cutia poştală este chiar lângă fresca pe lângă care trecem în fiecare zi, astfel că este uşor să verificăm mesajele codificate şi să lăsăm în acelaşi timp rapoartele.

– Mă gândeam la voi, spuse Bridgette.

– Iar noi ne gândim la tine, *ma chère amie*, spuse Victoria.

Bridgette îşi înghiţi nodul din gât, dar era copleşită numeric.

– Foarte bine, spuse ea. Atunci să ne ocupăm de treburile curente.

Bând ceaiul fără parfum şi ciugulind din uscăturile pe post de fursecuri, Bridgette le comunică membrilor echipei lista proprietarilor de magazine din Cartierul Latin în care puteau avea încredere şi a celor de care era bine să se ferească, bisericile care trebuiau ocolite, cafenelele aflate sub supravegherea Gestapoului.

Scanned with CamScanner

Casa conspirativă din apropiere de piața Saint-Michel fusese descoperită, iar Pierre Durant, băcanul, fusese trădat. Așa cum primise instrucțiuni de la maior, se interesă de locurile lor de muncă și de condițiile de trai. Se instalaseră suficient de confortabil? Întrebările acestea erau necesare într-o țară ocupată de un inamic care lăsase în mod voit populația franceză să flămânzească și să înghețe de frig în timpul iernii, fără surse de energie pentru a-și încălzi locuințele.

În cele din urmă toți spuseseră ceea ce putea fi spus. Era momentul ca echipa să se despartă. Bridgette se ridică în picioare, semnalul care îi făcu și pe ceilalți să se ridice în tăcerea stânjenitoare a despărțirii iminente. Aceasta era ultima lor întâlnire până când un semn în diagonală avea să apară peste libelula din centru. De acum înainte, Libelula trebuia să zboare singură.

Scanned with CamScanner

Capitolul 22

Bucky plecase primul. Ceilalţi trebuiau să-l urmeze la intervale de câte zece minute. Fuseseră instruiţi cum să facă o recunoaştere amănunţită şi rapidă a zonei. Bucky se uită pe stradă să vadă dacă nu este vreun om care şterge geamurile, un lucrător de la întreţinere, un proprietar de magazin care dă cu mătura pe trotuar, un biciclist care meştereşte la bicicletă, sau vreun trecător care tocmai se aplecase să-şi lege şireturile în timp ce se îndrepta spre el. Atunci ar fi făcut câţiva paşi, apoi, ca şi când ar fi uitat ceva, s-ar fi întors la ceainărie ca să-i avertizeze pe ceilalţi să plece pe uşa din spate. Filajul Gestapoului era uşor de depistat. Oamenii cu haine de piele erau cunoscuţi pentru modul de operare pe străzi. Nu văzu decât un om de la livrări, care se opintea să ridice o ladă grea dintr-o furgonetă. Ajuns la colţ, aruncă o privire înapoi şi văzu că un alt bărbat cu şorţ de măcelar venise lângă el şi îşi strânseseră mâinile, iar vocile lor volubile se auzeau clar pe strada pustie şi liniştită. Merse mai departe. Începea să se lase întunericul şi în aer se simţea o răcoare timpurie de octombrie. Curând avea să fie ora nouă, ora stingerii, şi Parisul se va cufunda într-un întuneric complet şi într-o tăcere stranie, singura lumină venind de la stâlpii de lumină cu apărători albastre şi din locuinţele de unde se strecura din spatele draperiilor şi al obloanelor închise de la ferestre.

Scanned with CamScanner

Parisul în care sosise el nu semăna deloc cu oraşul descris de mama lui. Ar fi durut-o inima să vadă cum arăta acum oraşul tinereţii ei.

– Nu ai auzit niciodată cu adevărat *Ave Maria* a lui Schubert până nu ai ascultat-o cântată de un violonist pe străzile Parisului, pe malurile Senei, îi spusese ea. Notele plutesc peste suprafaţa apei ca nişte fulgi deşi de vânt.

Dar acum aceşti artişti şi viorile lor dispăruseră, iar magia străzilor Parisului nu mai exista. Dispăruseră şi pieţele în aer liber pline de verdeţuri, şi standurile multicolore ale vânzătorilor de flori. Balcoanele împodobite cândva cu trandafiri rebeli şi inundate de muşcate şi begonii, petunii şi lobelia – mândria botanicii pariziene – fuseseră desfiinţate ca să facă loc cuştilor cu iepuri şi lăzilor cu legume.

Bucky era dezamăgit în mod special de absenţa vânzătorilor de mâncare stradali şi a tarabelor lor. Se gândise că va cumpăra de mâncare din mers – clătite uşoare şi pufoase, chebap şi cârnăciori sfârâind, cartofi prăjiţi, bulete de brânză şi ceapă caramelizată pe băţ. Îi lăsa gura apă când mama lui îi descria aroma de croasant şi baghetă proaspăt scoase din cuptor care ieşea pe uşile deschise ale brutăriilor, acum zăvorâte cu lacăte şi cu obloanele trase, cu anunţul *Închis* în ferestre. Mugetul autoritar al motocicletelor germane care străbăteau bulevardul Edgar Quinet era un alt sacrilegiu pe care Monique Barton l-ar fi considerat oribil. Vestitele bulevarde erau acum căi de acces pentru bărbaţi în uniformă cenuşie care conduceau vehicule grele fluturând steagul nazist şi făceau paradă prin oraş ca să se laude cu puterea marţială a Germaniei. Venerabilele turnuri cu ceas fuseseră setate după ora Berlinului şi inscripţiile în germană mutilau splendoarea falnică a vestiţilor platani care mărgineau străzile. Dar cel mai mult ar fi detestat dubele de radioemisie care difuzau muzică germană şi propagandă nazistă pe străzile din cartierele liniştite. Muzica, deliciile culinare, culorile, veselia şi luminile Parisului dispăruseră. În tot acest întuneric, unde era tatăl lui?

Bucky plecase spre La Petite Madeleine cu câteva ore mai înainte, ca să aibă timp să ajungă cu metroul în arondismentul

Scanned with CamScanner

șaisprezece și în elegantul cartier Passy-Auteuil, unde locuia mătușa lui. Înainte să plece din Oklahoma, își notase adresa mătușii, iar în timpul instruirii aflase că aceasta se află într-o zonă ocupată de ofițeri germani superiori, mai ales din Schutzstaffel, cunoscuți mai mult ca SS, cea mai brutală, mai antisemită și temută organizație din cel de-al Treilea Reich. Membrii ei se considerau nu numai elita Partidului Nazist, ci și a întregii omeniri.

Sunetul șuierător al inițialelor SS și simbolul în formă de fulger îi aminteau de un șarpe veninos. Bucky se temea pentru soarta mătușii lui văduve, care preferase să nu fugă odată cu vecinii ei bogați, atunci când devenise clar că invazia germană este iminentă. Știa că mătușa Claire era dezgustată de exodul laș, autoimpus al conaționalilor ei spre teritoriile mai sigure ale Elveției, Spaniei sau Americii. Într-una din ultimele ei scrisori către mama lui, înainte ca Germania să declare război Statelor Unite, mătușa Claire povestise cum veniseră maimuțoii militari naziști să se instaleze în casele neocupate ale vecinilor ei, folosind fără jenă paturile, cămările și pivnițele lor cu vin. Vecinul ei era un colonel SS care răspundea de deportarea evreilor în lagărele de concentrare.

Când plecase de acasă de dimineață, Bucky localizase casa mătușii Claire, o vilă impresionantă din secolul al XVIII-lea, situată în fundul unei curți umbrite de copaci bătrâni și înconjurată de un zid acoperit de viță-de-vie. De pe o bancă din parcul de peste drum se uita să descopere un semn de viață la singura fereastră venețiană vizibilă de acolo și se lupta să ia o decizie. Să ia legătura cu mătușa lui ca să capete informații despre tatăl lui? Pentru nimic în lume nu voia s-o pună în primejdie. Părinții lui nu știau că este la Paris. Așa cum i se ordonase, îi informase telefonic de la Washington că va fi izolat un timp, căci lucra la o misiune specială pentru guvern și încerca să nu-și imagineze cât de îngrijorat este Horace Barton că se sustrage de la datoria lui militară. Bucky le spusese că nu trebuie să-și facă griji. Îi va contacta imediat ce va fi posibil. Acum trebuia să aibă în vedere riscul ca mătușa Claire să nu le trimită cumva vorbă părinților lui că fiul lor se afla în Parisul ocupat de naziști într-o misiune sub acoperire.

Scanned with CamScanner

Bucky văzuse mai multe vehicule germane de serviciu parcate pe aleile înverzite în timp ce venise pe jos de la metrou, dar nici una din ele nu ocupa intrarea pavată cu piatră cubică ce ducea spre casa mătușii lui. Dacă dorea să se ducă la ea, acum era momentul cel mai bun. Putea să traverseze pur și simplu strada și să sune la ușă. Avea povestea și documentele pregătite pentru eventualitatea că va fi interceptat. Bărbații din echipa lui primiseră povești de acoperire care să explice de ce nu se aflau printre tinerii parizieni recrutați pentru a lucra în fabricile germane. Stéphane Beaulieu lucra pentru o firmă franceză de construcții într-o poziție esențială pentru efortul german de război. Venise pur și simplu să-i facă o vizită unei prietene a mamei sale.

Bucky se decise. Mătușa Claire era singura lui speranță de a-l găsi pe Nicholas Cravois. Nimeni nu avea nici un motiv să-i pună la îndoială identitatea. Mătușa îl va recunoaște din fotografiile mai vechi ale mamei lui. Bucky nu putea decât să spere că va avea suficient timp să facă față surprizei de a-și vedea nepotul american în Franța, înainte ca reacția s-o trădeze în fața personalului sau a unui eventual musafir.

Odată luată decizia, Bucky traversă strada. Peste tot era liniște în această sâmbătă de dimineață. Fumul care ieșea pe coșul șemineului îi spunea că era cineva acasă. Înghiți un nod și se pregăti să recite servitoarei care venea să deschidă ușa micul discurs pe care îl repetase în gând ca să explice legătura lui cu stăpâna casei. Ușa se deschise. În fața lui stătea o femeie încă frumoasă, zveltă, elegantă și cu opt ani mai în vârstă. Ochii ei mari, căprui se lărgiră de uimire:

– Dumnezeule mare, tu ești, Bucky? spuse Claire Bellerose.

Scanned with CamScanner

Capitolul 23

Următorul care plecă fu Brad, bucuros să scape din atmosfera apăsătoare a ceainăriei. Trase adânc în piept aerul proaspăt și își îndesă mai bine bereta pe cap, în timp ce scruta strada. Steaua Polară s-ar fi întors dacă ceva i-ar fi trezit bănuielile, dar era bine să fii mai precaut într-un oraș în care umbra dușmanului se putea topi în întrândurile întunecoase ale ușilor și în labirintul pasajelor și al străduțelor. Satisfăcut că orizonul era liber, Brad își strânse în jurul lui mantaua căptușită și porni. Merse pe jos până în Cartierul Latin. Metroul l-ar fi dus până la o intersecție de locuința lui, dar de puținele ori când mersese cu el nu putuse suporta spațiul strâmt de respirat dintre compartimentele înghesuite. Numărul de trenuri fusese redus simțitor de pe linii, din cauza lipsei de combustibil, și vagoanele erau ticsite cu soldați germani și parizieni gălbejiți, cu ochii privind în gol, care emanau mirosul unei populații lipsite de hrană, de apă caldă și de săpun. Acum, când luna octombrie era deosebit de rece, la aerul oricum viciat se adăuga și mirosul de naftalină din hainele de stofă.

Brad se simțise încurajat văzând că echipa Libelula este teafără și în viață, cel puțin deocamdată. Doamne, ce mizerie în acest oraș! Ceva mai devreme văzuse șase copii de vârstă școlară îmbrăcați în zdrențe, care mergeau pe o alee ca o haită de animale abandonate și scormoneau în lăzile cu gunoi. Veniseră în Cartierul Latin din

Scanned with CamScanner

zonele mai sărace ale Parisului, în speranța că vor găsi ceva de mâncare. Îi aminteau lui Brad de momentul când îi văzuse pentru prima dată pe orfanii Bobby și Margie pe malul Râului Alb, flămânzi și nefericiți, și îl străbătu un val de dor de acasă. Familia lui se întreba probabil unde este, le era dor de el, erau îngrijorați din cauza lui, micuța Margie cu căpșorul plecat și cu mâinile împreunate își rostea rugăciunile îngenuncheată lângă pat – *Te rog, Doamne, ai grijă de Brad.*

Când plecase, Brad le spusese că pleacă la Washington în calitate de consultant al guvernului pentru un proiect de pescuit. Era o problemă strict secretă și nu le putea spune mai mult. În timpul instruirii, avuseseră voie să scrie o scrisoare pe săptămână familiilor lor, criptată cu grijă, uneori cenzurată, dar aveau voie să primească oricât de multe scrisori de acasă, trimise la o cutie poștală anonimă. Joanna Bukowski Hudson îi scrisese că Jared începuse să construiască o casă nouă, frumoasă pentru ei, cu cinci dormitoare, unul principal pentru ea și soțul ei, trei pentru copii, unul pentru oaspeți „și unul pentru tine, Brad, când vei veni acasă". Vor avea patru – *patru!* – băi. „Nu vor mai fi nevoiți să folosească împreună aceeași cadă și aceeași chiuvetă", îi scrisese mama și vor avea o sufragerie adevărată și o verandă cu glasvand unde să stea vara. Schimbul de scrisori fusese destinat să-i elimine pe candidații care nu-și putea învinge dorul de casă. Nici unul dintre ei nu căzuse în această capcană, nici chiar atunci când li se permisese să mai telefoneze pentru ultima dată acasă cu o zi înainte să plece în Anglia. Li se ordonase să spună că vor fi izolați un timp, deoarece lucrează la un proiect esențial de interes național și nu vor putea fi contactați, dar o persoană oficială din partea guvernului va contacta din când în când familiile ca să le dea asigurări că totul este în ordine. Să nu fie îngrijorați.

Beata îl rugase să-i aducă un cadou când va veni acasă. Joanna pusese întrebările obișnuite ale unei mame grijulii, dar Brad sesizase teama ei că este implicat în ceva mai periculos decât niște discuții despre pescuit. Ea nu insistase. Înțelesese că fiul ei se angajase în ceva ce considera că trebuie făcut.

Scanned with CamScanner

– O să ajungi acasă ca să fii cavalerul de onoare al lui Jared? întrebase.

Probabil că nu, îi spusese Brad. Nu trebuia să amâne nunta din cauza lui.

– Te duci într-un loc periculos, nu-i așa? spusese Bobby cu o voce calmă și îl privise drept în ochi când formulase întrebarea.

– Da, spusese Brad, dar asta trebuie să rămână între noi, bărbații.

Brad își spuse că, deși era cam uzat, nu avea prea mult timp să poarte costumul cu care mergea pe râu, cu pantaloni din stofă vătuită, cu bluzon breton și eșarfă roșie. Rămăsese în Paris numai cinci zile. După ce fusese debarcat cu succes, omul lui de contact îl dusese într-un loc amenajat anume de pe Sena, unde fuseseră luați de un șlep transportor și apoi la răsăritul soarelui se întâlniseră cu Claude Allard, căpitanul uscățiv al unei ambarcațiuni fluviale și proprietarul unei companii care organiza partide de pescuit. Se duseseră la o cafenea din apropiere ca să ia micul dejun și să stea de vorbă nestingheriți. Căpitanul le explicase celorlalți doi ghizi de pescuit ai lui că fusese necesar să-l adauge și pe Brad pe statul de plată al firmei. Barnard Wagner era german, vorbea o franceză acceptabilă și avea experiență ca ghid de pescuit, le spusese el. Fusese angajat cu jumătate de normă, mai ales ca interpret, ca să-i ajute să comunice cu clienții tot mai numeroși care făceau parte din armata germană. Documentele lui Brad confirmau numele de acoperire și aducerea lui din Austria, unde lucrase ca „descoperitor de pești" la o fabrică mare de conserve de pește. Fiind german conform documentelor lui de identitate – *Ausweispapiere* – false, nu era inclus pe listele de recrutare cu francezii apți de muncă trimiși în Germania să completeze rândurile rarefiate ale forțelor de muncă.

– Să nu ai încredere în ceilalți doi ghizi, îl avertizase căpitanul Allard cu o voce răgușită de vârstă, apropiindu-și capul cărunt de Brad, peste masă, în timp ce își încălzea mâinile în jurul unei cești cu o fiertură din ovăz prăjit amestecat cu cicoare care servea drept cafea. S-a constatat că erau colaboratori, amândoi. În general, sunt oameni de treabă, îi cunosc de când erau prunci, dar trăim vremuri disperate, *monsieur*. Ar face orice ca să-și hrănească familia și unul

Scanned with CamScanner

dintre ei, Desmond Martine, are un frate în poliția franceză. Ai fi un adevărat premiu pentru oricare dintre ei dacă te-ar descoperi. Nici unul din ei nu va ezita să te toarne la Gestapo în schimbul unei fripturi de gâscă pe masa lor. Căpitanul ridicase o mână ca să adauge un ultim avertisment înainte ca Brad să deschidă gura: Și să nu-mi spui pentru ce ai fost trimis. Nu vreau să știu. Trebuie să mă gândesc la soția mea, la copiii și la nepoții mei. Nu pot risca nimic altceva decât să te angajez.

Brad spusese că a înțeles. Căpitanul se rezemase de scaun și lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Brad își închipuia că Allard va ghici că noul lui ghid a fost plasat pe lângă el ca să culeagă informații de la clienții lui germani și pentru a raporta despre transporturile trupelor și echipamentelor pe fluviu. Dar adevărata misiune a lui Brad era să intre în grațiile gen.-mr. Konrad March, pescar pasionat cu undița, la fel ca și el și șeful Abwehr din Paris. Generalul renunțase la apartamentul luxos din hotelul Lutetia situat în inima Parisului și preferase să locuiască într-o casă impunătoare, rechiziționată de la o familie bogată de evrei. Casa îl atrăgea deoarece era situată la o aruncătură de băț de Sena și îi oferea condiții mai potrivite ca să-și crească fiul în vârstă de șapte ani. Brad locuia chiar dincolo de gardul care separa vila confiscată pentru general de casa învecinată, într-un mic apartament deasupra grajdurilor, închiriat de la proprietară, o văduvă care trecea prin momente grele. Brad fusese informat cu privire la obiceiurile generalului la sfârșitul săptămânii și vizitele lui pe malul fluviului și intenționa să profite de această informație ca să facă cunoștință cu el cât mai curând posibil.

Gândurile lui Brad fură întrerupte de un bărbat mărunțel de vârstă mijlocie, care mergea grăbit spre el. O stea galbenă pe partea stângă a sacoului larg arăta că este evreu. Sărmanul om se străduia în mod evident să ajungă acasă înainte de ora șase, limita impusă de naziști. Brad se simți cuprins de mânie la gândul jignirii aduse unor oameni precum soțul mătușii lui. Spera că omul va ajunge la timp. Depășirea orei impuse se putea solda cu pedepse aspre, ca bătăile la care asistase în Cartierul Latin. Încă și mai mult îl scârbea

Scanned with CamScanner

faptul că unii parizieni aveau fluiere pentru a alerta poliția când un evreu încălca ora impusă. Arestarea însemna o recompensă pentru trădător – o franzelă, o bucată de brânză, de carne. Omul se repezi brusc într-o alee. Câteva secunde mai târziu, Brad văzu un ofițer SS care ieșise dintr-o papetărie, bătându-se cu mâna peste buzunar, probabil pentru a găsi bricheta ca să-și aprindă țigara dintre buze. Curând, alți doi ofițeri SS ieșiră din magazin, cu pachete sub braț. Brad nu înțelegea cum de știuse evreul să fugă din calea lor. Poate un al șaselea simț îi semnalase prezența răului. Brad nu cunoștea foarte bine nomenclatura gradelor din SS, dar recunoscuse vi-pușca de argint și frunzele de stejar de pe gulerul primului bărbat, care indicau gradul de Standartenführer, adică colonel. Ceilalți doi erau ofițeri mai tineri din regimentul comandantului lor. Toți purtau emblema cu un craniu pe două oase încrucișate a trupelor Schutzstaffel deasupra cozorocului, uniforma pământie și banderola cu vulturul și svastica pe mâneca stângă. Bărbații cu reputația lor erau obișnuiți să vadă că parizienii traversează pe partea cealaltă a străzii, dar când și Brad dădu să facă aceeași mișcare, colonelul îl strigă într-o franceză poticnită:

– Pardon, marinarule!

Brad se opri. Se întoarse spre cei trei bărbați și răspunse în germană:

– *Ich spreche Deutsch.* (Vorbesc germană.)

Cei trei bărbați se relaxară vizibil. Se apropiară de el, pocnind cu tocurile cizmelor înalte în pietrele caldarâmului, iar colonelul ridică o țigară:

– *Hast du ein Streichholz*[1]*?*

– *Nein*, răspunse Brad și duse prea târziu mâna la buzunarul oblic exterior al hainei ca să acopere vârful pipei franțuzești din lemn de măceș, cu diverse dispozitive secrete. Se putea fuma cu pipa, dar aceasta era de fapt un pistol care trăgea gloanțe calibrul .22.

– Văd că fumezi pipă, spuse comandantul de regiment.

– *Ja*, răspunse Brad.

[1] Ai un chibrit? (în limba germana în original)

Scanned with CamScanner

– Păi și cum o aprinzi? se răsti impacientat unul dintre ofițerii mai tineri.

– Cu bricheta, spuse Brad.

– Hai să vedem. Colonelul întinse mâna și îi făcu semn să i-o dea.

Cu inima galopând, Brad băgă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase aparatul de fotografiat produs de OSS care putea să facă și o flacără de brichetă. Venise abia de câteva zile la Paris și era deja în pericol. Pe lângă pipă, mai avea în buzunar și o cutie cu țigări, care exploda când i se scotea capacul. S-ar fi putut ca domnul colonel să dorească să-i confișteze bricheta. Țigările erau o raritate în acele zile și Brad i-ar fi oferit o cutie întreagă în schimbul brichetei, după care ar fi plecat imediat, iar cutia i-ar fi aruncat pe naziști în aer înainte să-și dea seama că țigările Gauloises sunt false. Purta cutia la el tocmai pentru situații ca nenorocirea de acum, dar dispozitivul nu-i era de folos. În jur erau prea mulți civili nevinovați și uciderea sau rănirea a trei ofițeri SS ar fi provocat represalii brutale împotriva francezilor.

Colonelul răsuci rotița și flacăra se aprinse. Aprinse țigara, inhală, apoi inspectă bricheta. Carcasa de inox era germană, dar interiorul era făcut de americani.

– Germania? îl întrebă colonelul pe Brad.

Întreba despre naționalitatea lui sau a fabricantului brichetei?

Simțind un val de panică, Brad răspunse:

– *Ja*, și nu mai adăugă nimic altceva. În urechi îi răsuna vocea maiorului Renault: *Nu oferi niciodată de bunăvoie o informație pe care anchetatorul tău nu a cerut-o.*

– Aș putea să ți-o cumpăr, *Freund*, să zicem... cu treizeci de franci?

Îi spusese *Freund*. Brad îl privea pe comandantul de regiment drept în ochi. Se gândea că o rugăminte jalnică nu-l va impresiona pe acest om.

– Este un dar de la bunicul meu, spuse el cu o voce fermă, care lăsa clar să se înțeleagă că obiectul avea o mare valoare sentimentală pentru el. Nu este de vânzare pentru nici un preț.

Ofițerii mai tineri se uitau la superiorul lor ca să-și dea seama cum va reacționa la refuzul îndrăzneț al marinarului de a-i

Scanned with CamScanner

vinde bricheta. Colonelul se uită o clipă la Brad, apoi îi dădu înapoi bricheta.

– În acest caz, firește că nu trebuie s-o vinzi, spuse, bătând din călcâie și ridicând brațul în sus, cu salutul german: Heil Hitler!

Brad repetă și el gestul:

– Heil Hitler!

– *Auf Wiedersehen, Seemann!*

– *Auf Wiedersehen, Standartenführer*, spuse Brad. La revedere!

Doamne, sper că nu! Coti la următorul colț și se rezemă tremurând de zidul unui magazin, recunoscător lucrătorului de la OSS care camuflase atât de bine aparatul de fotografiat sub înfățișarea unei brichete funcționale. Fusese cât pe-aici. De acum înainte, Barnard Wagner va avea la el chibrituri.

Scanned with CamScanner

Capitolul 24

Pentru Chris, cunoscut la Paris sub numele de Claus Bauer, întâlnirea de sâmbătă de la La Petite Madeleine fusese a doua în acea zi. În acea dimineață se întâlnise cu persoana lui de contact, un administrator de școală care deținea postul de *directeur du personnel* la Sorbona, cea mai prestigioasă universitate din Franța. Începând de luni, Chris urma să preia un post de acoperire ca instructor de educație fizică acolo. Convenise cu omul lui de contact că cel mai bine era să se întâlnească pe față, ca să evite orice suspiciuni, așa că venise mai înainte de ora fixată la locul de întâlnire, o cârciumioară preferată a personalului universității. Înainte să se așeze la o masă, privise cu o curiozitatea firească a nou-venitului pereții înnegriți de fum de țigară acoperiți cu opere de artă, afișe, scrisori, ilustrate și alte exponate, care îi evocau pe absolvenții vestiți ai Sorbonei. În realitate, interesul lui era o modalitate de a verifica unde sunt căile de ieșire rapidă și pentru a fi pregătit să dispară dacă omul venea însoțit.

În acest caz, trebuia să se scuze ca să meargă la toaletă și ar fi ieșit apoi repede pe ușa din spate. *Jules știe că trebuie să vină singur. Dacă este cineva cu el, trebuie să presupui că este de la Gestapo,* îi spusese maiorul. Chris observă cu mare ușurare un bărbat scund de statură și adus de umeri care intră în bistro singur și începu să-l caute cu privirea absentă specifică a unui profesor distrat. Chris

Scanned with CamScanner

ridică o mână, Jules Garnier îl zări pe deasupra ramei ochelarilor de savant și expresia de miop confuz se transformă într-o privire de ușurare. Îl apucă viguros pe Chris de umeri și îl sărută pe obraji, așa cum au obiceiul să se salute francezii, o manifestare perfectă de bun venit pentru un nou membru al personalului.

După ce se așezară într-un colț mai îndepărtat și comandară croasant și cafea, Jules începu să vorbească în șoaptă. Conveniseră să discute în franceză.

– Am fost foarte îngrijorat când mi s-a spus că nu ai venit la locul de întâlnire.

– Am fost debarcat în altă parte, îi explică Chris și îi povesti despre fermier și soția acestuia și despre fiul lor adolescent, care îl descoperiseră ascuns în mansarda lor și nu-l trădaseră în fața soldaților germani care bătuseră la ușa lui în toiul nopții și ceruseră să-i lase să facă percheziție în casă și în clădirile anexe în căutarea unui agent aliat despre care știau că fusese parașutat în apropierea fermei lor. Nici chiar atunci când nemții le luaseră toate ouăle prețioase și găinile din coteț, familia nu-l dăduse de gol. Chris jurase că după război se va duce la ei și le va mulțumi.

– Au fost foarte curajoși, la fel ca și dumneata, *Herr* Garnier, spuse Chris.

Directorul se strâmbă și ridică din umeri, vrând să spună că nu făcuse mare lucru.

– Nu am făcut altceva decât să opun puțină rezistență în fața valului de șobolani cenușii care mi-au invadat țara.

Eforturile omului nu erau deloc neglijabile. Înainte ca Statele Unite și Germania să fie în război, Alistair Renault făcuse o călătorie dincolo de ocean și aflase că se înființează o școală specială pentru copiii elitei naziste, care va fi găzduită la Sorbona. Regimul de la Vichy începuse să-i dea afară pe profesorii și studenții evrei și să-i înlocuiască cu profesori și apostoli ai ideologiei naziste. Scopul era să se transforme școala sacră de arte liberale într-o instituție care îi excludea pe toți nearienii și oferea numai discipline de studiu care susțineau în exclusivitate lăturile naționaliste ale celui de-al Treilea Reich. În Germania, Hitler ordonase să se

Scanned with CamScanner

mărească numărul de ore obligatorii de educație fizică din școli de la două ore pe săptămână, la două ore pe zi. Maiorul prevăzuse în mod corect că aceeași directivă se va aplica și în școala specială de la Sorbona, de unde nevoia de a se angaja mai mulți profesori de educație fizică.

În timpul acelei călătorii, spionul șef se strecurase în biroul directorului de personal în timp ce secretara acestuia era în pauza de cafea și îl găsise pe *directeur du personnel* plângând în tăcere deasupra unei cești de *café au lait*. Un coleg fusese executat pentru că obiectase împotriva transformării Sorbonei într-un centru de îndoctrinare nazistă. Jules fusese ușor de recrutat. Datorită studenților francezi din zona guvernului de la Vichy și a celor germani, Sorbona devenise rapid un adevărat stup zumzăind de bârfe, zvonuri și secrete naziste. Jules era de mai mulți ani cu urechile ciulite după informații pe care le considera importante pentru Aliați și le trimitea la OSS pentru a fi transmise la Milton Hall. Alistair Renault se întorsese la Washington cu promisiunea lui Jules că îi va da de știre dacă se va ivi un post de profesor de educație fizică și începuse să caute persoana potrivită pentru el. Acum, directorul de personal putea transfera îndatoririle pe care și le asumase cu atâta curaj noului instructor tânăr și să-și vadă apoi de propria viață, atât cât se putea în Parisul ocupat, eventual să-și trăiască anii rămași într-o relativă siguranță.

– Vorbește-mi despre elevii mei, spuse Chris.

Erau un grup de elită, îl informă Jules, fiii unor ofițeri superiori din Înaltul Comandament German, ai celor mai mari asasini din Gestapo, ai funcționarilor de la Vichy, care se considerau superiori în creierașele lor meschine numai datorită statutului înalt al taților lor. Pe timp de pace, micii monștri nu ar fi ajuns *niciodată* la Sorbona.

– Ce vârstă au băieții aceștia?

– Între șapte și optsprezece ani. Toți sunt membri în Hitlerjugend. Copiii de vârstă școlară sunt obligatoriu membri în Hitlerjugend începând din 1936. Scopul organizației este să-i formeze pe tineri ca receptori speciali ai mesajelor de propagandă ale Partidului Nazist,

Scanned with CamScanner

astfel că elevii dumitale au fost temeinic îndoctrinați cu ideologia celui de-al Treilea Reich și cu glorificarea lui Hitler.

Herr Bauer va constata că reprezintă o admirabilă sursă de informații. Băieții se întreceau care mai de care să se laude cu isprăvile taților lor și răspândeau în stânga și în dreapta secrete pentru care tații lor ar fi fost împușcați dacă neglijența fiilor lor ar fi ajuns să fie cunoscută.

– Ascultă cu atenție ce discută pe terenurile de joacă, la vestiare și în sălile de clasă și vei înțelege ce vreau să spun, zise Jules. Părinților le place, de asemenea, să-i invite pe instructorii băieților la masă, în ideea că în felul acesta vor câștiga favoruri academice, rezultatele la învățătură ale fiilor lor vor fi mai bune și vor impresiona oficialitățile, când se vor prezenta în armată, la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Să nu te miri când vei primi astfel de invitații.

Ochii miopi ai lui Jules clipiră în spatele ochelarilor, plini de înțelesuri.

– Dacă ajungi în casele lor, vei avea ocazia să profiți de Minox, nu-i așa?

Chris simți cum i se încrâncenează carnea pe el când Jules îi descrise atmosfera de predare din școală. Sistemul de educație al lui Hitler, descris în *Mein Kampf*, era înscris pe un afiș atârnat alături de portretul Führerului din fiecare sală de clasă. Se afirma că scopul lui Hitler este să elimine slăbiciunea, formând „o tânără generație violentă, autoritară, neînfricată, crudă", recită Jules și buza superioară îi tremură de scârbă.

– Führerul – Jules scuipă cuvântul ca și când ar fi fost o bucată de carne stricată – este fanatic în privința importanței educației fizice pentru tineretul german. Dorește ca elevul să fie „zvelt ca un ogar, rezistent ca pielea argăsită și tare ca oțelul Krupp", ca să citățm unul din manualele elevilor.

Jules se aplecă în față cu coatele pe masă.

– Oricât ar părea de dezgustător, *Herr* Bauer, dumneata trebuie să te străduiești să atingi aceste scopuri. Vei răspunde în primul rând de probele de atletism, în cadrul unui program foarte încărcat care include gimnastică, înot, box, scrimă, tactica războiului și

Scanned with CamScanner

instrucție militară. Aceste discipline ocupă o mare parte din ziua de școală. Studiul academic propriu-zis este pe ultimul loc.

– Ce înseamnă tactica războiului și instrucția militară?

Jules făcu gura pungă.

– Copiii învață lupta corp la corp, cum să arunce o grenadă, să folosească baioneta, să sape tranșee și gropi individuale, să tragă cu pistolul – nebunii de felul acesta, toate prezentate ca jocuri competitive și sporturi, dar în mod sigur nu cu scopul de a-i învăța pe participanți ce înseamnă fairplay-ul. Elevii sunt împărțiți în echipe și lucrează ca o singură unitate. Întreaga echipă trebuie să treacă la toate cursurile. Dacă unul cade, cad toți. Nu există indivizi. Presiunea colegilor, sancționată și încurajată de instructori, este instrumentul care îi face pe toți să se străduiască din răsputeri.

Jules se lăsă pe spate ca și când ar fi fost epuizat și adăugă pe un ton amar:

– Îți dai seama că un asemenea program duce la o intimidare oribilă a celui mai slab.

Chris asculta înmărmurit și se gândea cât de bine s-ar fi simțit Dirk Drechsler în Hitlerjugend.

– Presupun că cineva răspunde de acest program nebunesc.

– Presupui corect. Este Louis Mueller, directorul sportiv. Un șarpe. Ales cum nu se poate mai bine pentru acest post și un ticălos nenorocit până în măduva oaselor. Trebuie să fii atent în privința lui, mai ales în plan personal. Instructorul pe care îl înlocuiești nu a avut puterea să supună copiii de șapte-opt ani unui regim atât de aberant. Mueller sperase să-și aducă aici un prieten, dar – cum să spun – referințele tale au depășit calificările lui. O să te deteste din prima clipă. Și trebuie să ai grijă și cu ceilalți membri ai corpului didactic. Nu știu în cine se poate avea încredere. Există trădători și printre cei care fac curat.

– Școala asta are un nume? întrebă Chris.

Jules râse disprețuitor.

– Academia pentru Tinerii Războinici ai celui de-al Treilea Reich.

Chris plecase de la întâlnire cu un sentiment de greață. Școala părea un vârtej de șerpi de apă, un cuib de vipere ca acelea de care

Scanned with CamScanner

trebuie să te fereşti atunci când pescuieşti în râurile din Texas. Văzuse o dată cum un om păşise în ceea ce părea un loc cu apă mai tulbure, răscolită de un curent vertical, şi îşi dăduse seama prea târziu că era creşa unuia dintre cei mai otrăvitori şerpi din Texas. Scena de groază şi urletele omului îi provocaseră coşmaruri ani la rând. Trebuia să fie cu mare băgare de seamă şi să aibă grijă unde păşeşte în cuibul de şerpi de la Academia pentru Tinerii Războinici ai celui de-al Treilea Reich.

Scanned with CamScanner

Capitolul 25

În dimineaţa următoare, duminică, 4 octombrie, membrii echipei Libelula şi-au înfruntat duşmanii. Îmbrăcată într-o salopetă de pictor, cu materialele pentru pictat în buzunar şi cu paleta în mână, Bridgette aplică primele trăsături de penel ale frescei în sunetul clopotelor bisericii care răsunau în tot oraşul. Cei care veneau să se roage în capela micuţă a mănăstirii se opreau o clipă în faţa curţii ca să se uita la silueta libelulei care prindea viaţă de sub mâna micuţei nou-venite în zonă. Privitorii se uitau şi comentau, până când ceva de pe stradă provocă o busculadă rapidă spre uşa capelei.

Bridgette, în picioare pe treapta cea mai de sus a unei scări scunde, aruncă o privire spre motivul acestei împrăştieri grăbite. Poliţia franceză ajunsese să fie dispreţuită de conaţionali pentru colaboraţionismul ei cu autorităţile germane împotriva propriilor cetăţeni. Fluturând în mână un baston, pe stradă venea un bărbat în uniformă albastră, scund şi îndesat, care se pare că reprezenta tocmai această specie detestată. Avea o singură bandă pe mâneca uniformei, ceea ce arăta că terminase instruirea de poliţist de numai un an, era *gardien de la paix stagiaire*, stagiar; *cu alte cuvinte, un biban*, îşi spuse Bridgette.

Se opri în faţa picturii examinând desenul cu aroganţa celui împuternicit să stabilească dacă astfel de fapte neobişnuite erau comise cu rea intenţie şi cu autoritatea de a aplica pedepsele cuvenite. *O, Doamne*, îşi spuse Bridgette, *unul dintre ăia*.

Scanned with CamScanner

– Ce înseamnă asta? întrebă el, arătând cu bastonul spre zid.

Bridgette coborî de pe scară şi îi zâmbi prietenos.

– Păi, aşa cum vedeţi, îi explică ea veselă, este o libelulă. Face parte dintr-o frescă murală cu tematică acvatică destinată să înveselească atmosfera străzii.

– Şi cine v-a dat permisiunea să desfiguraţi zidul?

– Maica stareţă a Surorilor Caritătii.

– O să vedem noi.

Şi porni mai departe, păşind înţepat ca s-o ia la întrebări pe şefa comunităţii de maici, iar Bridgette se întoarse calmă la tabloul ei.

Zece minute mai târziu se întorcea roşu la faţă, cu maxilarele încleştate, aranjându-şi furios chipiul şi trecu pe lângă Bridgette şi fresca ei fără să-i adreseze nici un cuvânt şi fără să arunce nici o privire.

Bridgette zâmbi. Nimeni nu se putea pune cu sora Mary Frances. Dar după rugăciune, maica superioară o avertizase:

– Ţi-ai făcut un duşman în acest ticălos, *ma petite chérie*. Trebuie să te fereşti de înfumuraţii ăştia mult prea zeloşi ca el, care încearcă să se afirme. Merg cu nasul pe sus ca să compenseze ceea ce Tatăl nostru nu le-a dat în materie de minte şi a mirosit ceva în legătură cu tine. A vrut să ştie de unde ai venit şi ce faci aici. A trebuit să-i spun cum te cheamă şi unde lucrezi. Îl cheamă Achim Fleischer. A crescut în acest cartier, a frecventat şcoala Saint Stephen, unde am predat şi eu. A fost un elev foarte slab. De aceea am putut să-l expediez fără urmări, dar poziţia mea nu-l va împiedica să stea cu ochii pe tine.

Bridgette luă avertismentul în serios. Micile târâturi în uniforma autorităţii erau cele mai rele. Erau la fel de neînsemnate ca praful de pe drum, dar dacă erau stârnite puteau îneca motorul unei maşini. Îşi aminti brusc de Steve Hammett şi de privirea lui vigilentă de pe vremea când era la liceul din Traverse City. Nu ar fi rămas nici măcar o pată de grăsime de pe urma lui Achim Fleischer dacă Steve ar fi pus mâna pe el, dar aici, la Paris, nu exista nici un Steve Hammett care s-o vegheze de departe. Achim Fleischer avea să se întoarcă, iar ea trebuia să fie propriul ei înger păzitor.

Scanned with CamScanner

Capitolul 26

Duminică dis-de-dimineață, Brad era deja la postul lui de supraveghere de pe malul fluviului încă din zori, obicei pe care plănuia să-l repete în fiecare duminică, până când prada îl va descoperi. Prinsese deja câțiva bibani măricei pentru a-și explica prezența, în cazul că generalului-maior Konrad March apărea pe acolo și ar fi fost suficient de bănuitor ca să se intereseze de el. Iar dacă nu avea alt folos, cel puțin prinsese suficient pentru cina doamnei Gastain. Proprietăreasa lui mândră ar fi murit de foame dacă nu ar fi fost el, deși în acea seară era a cincea cină la care mâncau biban, dar era încântată de cartofii pe care îi cumpărase cu o zi în urmă de la un fermier care locuia lângă Loara și de mănunchiul de sparanghel pe care îl culesese de pe malul fluviului. Brad auzi cum se deschide și se închide ușa din spate a vecinului său, zgomotul ajungând până la el peste gardul viu scund. Ieși în afara locului unde arunca undița ca să poată fi văzut și pentru a vedea și el mai bine cu coada ochiului. Inima îi tresări. În sfârșit, generalul! Brad se dădu mai în spate pentru a-i oferi țintei sale un câmp vizual mai bun și începu să învârtă mulineta, ca și când ar fi vrut să încheie dimineața de pescuit. *Haide, haide!* îl îndemna în gând. *Cercetează-l pe străinul care a venit să pescuiască în acest loc retras de pe Sena.* Oricine pretindea că este un pescar nevinovat putea fi un agent al Aliaților sau un membru al Partidului Nazist trimis să spioneze un ofițer superior din armată.

Scanned with CamScanner

Timp de câteva minute, Brad crezu că planul lui căzuse. Generalul se întorsese în casă, dar apăru din nou cu un bărbat scund și îndesat după el, probabil un aghiotant, adus ca să-l interogheze pe tânărul pescar care apăruse recent pe terenul vecinei sale. Brad se prefăcu total absorbit de momeala pe care o scotea din cârlig, dar ochii lui de libelulă vedeau clar scena care se derula de partea cealaltă a gardului.

Când se apropiară, aghiotantul strigă într-o franceză cu accent german:

– Ei, tu, francezule! Cine ești și ce faci pe terenul doamnei Gastain?

Brad se prefăcu surprins și spuse:

– *Ich bin Deutscher.*[1]

Aghiotantul păru luat prin surprindere și repetă întrebarea și în limba lor.

Brad se prefăcu că roșește.

– Păi... pescuiesc. *Madame* mi-a dat voie. Am închiriat camerele de deasupra grajdului.

Făcu un gest spre etajul superior al unei structuri frumoase, ai cărei ocupanți pursânge fuseseră vânduți de mult pentru carne.

– Și cu ce te ocupi?

– Sunt ghid pentru pescuit pe o ambarcațiune a unei companii din arondismentul cincisprezece.

– Numele companiei?

– Claude Allard Fishing Tours.

– Și numele dumitale?

– Barnard Wagner.

Aghiotantul făcu semn spre undița lui Brad și spre cutia deschisă în care erau mai multe feluri de momeli artificiale.

– Pescuiești la muscă?

– *Ja.*

– *Ach so*, spuse bărbatul aparent satisfăcut și se duse să raporteze generalului.

[1] „Sunt german." (în limba germana în original)

Scanned with CamScanner

Conversară câteva minute, apoi ținta lui Brad își concedie însoțitorul și, așa cum sperase Brad, porni spre el. Pescarii la muscă erau o specie aparte. Făceau parte dintr-un club exclusivist – un fel de cult – care nu ținea seama de rangul social și alte limite.

Brad îl studia din priviri pe general în timp ce acesta se apropia. Chiar și fără uniformă, în haine obișnuite, mersul generalului-maior Konrad March lăsa puține dubii cu privire la profesia și rangul lui. Era de vârstă mijlocie și avea un ușor început de burtă, dar pășea cu un aer de autoritate și cu agilitatea unui bărbat mai tânăr și în formă.

Ajuns la gard, se opri fără să zâmbească, dar aceasta nu-i spunea nimic lui Brad. Oamenii în poziția lui aveau un chip antrenat să rămână neutru, însă Brad crezu că vede o urmă de tristețe în fundul ochilor lui, nu răutate, ceea ce era surprinzător, dat fiind domeniul de activitate al omului. Știa că generalul își pierduse soția cu câțiva ani în urmă. Pierderea partenerului... ochii omului poartă amprenta pustiului atunci când îi moare perechea. O văzuse în fiecare zi în ochii mamei lui.

– Konrad March, spuse vecinul lui și întinse mâna peste gard. Brad fu surprins de acest gest de politețe și de faptul că nu-și menționase gradul militar. Își șterse mâna dreaptă de pantaloni și strânse mâna generalului, în timp ce acesta arăta spre fereastra de sus a casei sale.

– Ți-am urmărit tehnicile de pescuit, spuse el direct, ca și când recunoașterea faptului că îl spionase pe fereastră nu ar fi însemnat nimic. Folosești muște fixate manual ca să prinzi biban negru și ai avut un noroc considerabil, în timp ce eu nu am avut deloc cu momeala pe care o folosesc. De unde ești, din Germania?

– Sunt din Hamburg, răspunse Brad.

Era regiunea în care se născuse și crescuse mama lui și acasă vorbeau dialectul din acea zonă.

– Mi-a spus aghiotantul că ești ghid de pescuit la căpitanul Claude Allard.

– Așa este.

Scanned with CamScanner

– Am auzit de el. Unii dintre colegii mei au apelat la serviciile lui şi spun că nimeni nu ştie mai bine decât el locurile de pescuit de pe râurile de aici. Am înţeles că se pescuieşte bine pe Loara.

– Cel mai bine.

Dintr-odată, în spatele generalului se produse agitaţie. Un băieţel de şapte ani – fiul generalului, presupuse Brad – ieşise în fugă din casă, urmat de aghiotantul care strângea în mână un prosop alb.

– Wilhelm! Nu alerga! O să sângereze şi mai rău! striga omul.

Generalul se întoarse şi îl văzu pe băieţelul care alerga spre el pe spaţiul verde.

– *Papa!* Uite! Uite! strigă băiatul, zâmbind cu gura plină de sânge. Copilul întinse palma mică în care se afla o măsea plină de sânge şi spuse dintr-o răsuflare: Un dinte, cel care mă durea. L-am scos eu singur!

– Ce băiat curajos! Sunt mândru de tine, dar trebuie să-l laşi pe Hans să-l spele şi să-l pună sub pernă căci altfel *die Zahnfee* nu va veni la noapte să-ţi lase un bănuţ sub pernă. Acum deschide gura să văd şi eu.

Băiatul se conformă şi tatăl se uită în gura deschisă.

– Sângerarea s-a oprit, dar nu trebuie să alergi.

Luă prosopul de la aghiotant şi şterse gura copilului, apoi se întoarse spre Brad:

– Fiul meu, Wilhelm March, îl prezentă el. De regulă, ar da mâna cu dumneata, dar acum nu este prezentabil. Şi aghiotantul meu, sergent Hans Falk.

– Barnard Wagner, spuse Brad zâmbind către băiat şi dând din cap spre aghiotant.

Băiatul era slăbuţ pentru vârsta lui şi se pare că nu trecuse de vârsta la care credea în Zâna Măseluţă.

– Ce mai faceţi? spuse Wilhelm politicos.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Şi eu la fel.

– Du-te cu Hans, *Sohn*, spuse generalul. Vin şi eu imediat.

– *Auf Wiedersehen, Herr* Wagner, spuse Wilhelm, fluturând din mâna micuţă, fără să schiţeze salutul nazist.

Scanned with CamScanner

– *Auf Wiedersehen*, Wilhelm, răspunse Brad.

În timp ce se îndepărtau, generalul spuse:

– Aş dori să văd şi eu cum este compania dumitale. Fă-mi, te rog, o rezervare pentru sâmbăta următoare. Cât mai devreme posibil şi cu speranţa că vei fi de acord să fii ghidul meu. Eu sunt generalul-maior Konrad March, şeful agenţiei germane de informaţii din Franţa.

În faţa uimirii prefăcute a lui Brad, adăugă ridicând trist buza de sus.

– Îmi dau seama că domnul căpitan Allard are programul plin, dar poate că acest titlul va avea suficientă greutate ca să-mi asigure şi mie un loc pe lista de rezervări.

– Sunt sigur că da, *Herr Major General*, spuse Brad.

– Bine. Acum arată-mi câteva dintre muştele dumitale.

– Firește, spuse Barnard Wagner, invitându-l pe general să treacă prin gard ca să vadă cutia lui cu momeli şi îşi spuse în gând: *Zboară în gura mea! îi zise libelula moliei.*

Scanned with CamScanner

Capitolul 27

Așa cum aranjase Jules Garnier, Chris fu primit duminică dimineață în aripa din Sorbona alocată pentru fiii naziștilor și ai elitei de la Vichy. Peste tot atârnau steaguri naziste, portrete ale lui Hitler și afișe care enumerau obiectivele programei școlare, așa cum îi descrisese Jules Garnier, accentuând și mai mult atmosfera macabră pe care o simțise Chris din momentul când deschisese ușa și intrase în răcoarea unei școli închise în timpul unui weekend de toamnă. Instructorul de educație fizică Claus Bauer dorea să știe de ce echipament și facilități sportive dispune și să-și organizeze biroul înainte să facă cunoștință cu elevii, în ziua următoare. Textele de lectură cerută, planurile de lecții, catalogul clasei și materialele de pe pupitre erau așezate pe birou, așa cum îi promisese Jules. Constată că biroul lui nu era altceva decât o zonă separată între altele două, amenajate pentru a găzdui personalul suplimentar. Încăperile improvizate nu aveau ferestre și pereții dintre ele erau subțiri ca o foaie de hârtie. Așadar, nu exista nici un fel de intimitate și nici o ieșire convenabilă. Chris oftă. Era la birou de o oră, când un bărbat umplu cadrul ușii.

– Probabil că ești noul profesor de matematică și sport, spuse acesta.

– Da, răspunse Chris și se ridică în picioare, întinzând mâna. Claus Bauer. Iar dumneavoastră sunteți...?

Scanned with CamScanner

Nu era nevoie să întrebe cum îl cheamă, omul se potrivea perfect cu descrierea făcută de Jules Garnier: ras în cap, mic de statură, ochi nemiloşi, un trup gras, necizelat, condamnat inevitabil să se fleşcăiască cu timpul. Omul observă degetul mare lipsă de la mâna lui Chris şi strâmbă din buze.

– Louis Mueller, director sportiv al academiei, spuse el în germană, strângând scurt şi puternic cele patru degete ale lui Chris. Presupun că ai fost informat că aici cursurile încep fix la ora şapte. Profesorii trebuie să fie la posturi la treizeci de minute după încetarea restricţiei de circulaţie.

Presupunea că în experienţa sa de antrenor şi profesor Chris nu fusese obişnuit să se prezinte devreme la muncă.

– Nu tolerez întârzierile.

– Bineînţeles, răspunse Chris liniştit.

– De asemenea, trebuie să ştii că nu-i cocoloşim pe elevi. Îi împingem până la limitele lor fizice. Nu accept nici o abatere de la datorie din partea instructorilor mei – şi dispun de autoritatea de a-l concedia şi a raporta superiorilor mei. S-a înţeles?

Chris încuviinţă dând din cap.

– Perfect.

Privirea lui Mueller se îndreptă spre mâna dreaptă a lui Chris, la care îi lipsea degetul mare.

– Trebuie să-ţi mărturisesc sincer, *Herr* Bauer, că am fost surprins, ca să nu spun şocat, că ai fost acceptat într-un post aici, dat fiind handicapul dumitale.

Chris se aşează din nou pe scaun.

– Nu l-am considerat niciodată un handicap, *Herr* Mueller.

– Ai face bine nici să nu fie.

Era aşa cum îl prevenise Jules Garnier. Claus Bauer era în vizor. Louis Mueller va fi cu ochii pe noul lui profesor de educaţie fizică. La cea mai mică abatere avea să fie dat afară.

– Foarte bine, atunci, spuse omul şi, când Chris nu răspunse, adăugă: Văd că ai catalogul elevilor dumitale pe birou. Trebuie să-ţi atrag atenţia asupra numelor câtorva băieţi din şcoală cărora trebuie să le acorzi... o atenţie specială.

Scanned with CamScanner

Louis Mueller se uită fix la el.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Din păcate, trebuie să vă cer lămuriri suplimentare.

Directorul oftă, ca și când s-ar fi așteptat la o asemenea ignoranță din partea unora ca noul lui instructor. Îi explică cu o răbdare exagerată:

– Așa cum am spus și se pare că trebuie să repet, nu acceptăm pentru nici un motiv ca elevii să rămână în urmă. Nu se acordă scutiri celor care sunt mai mici de statură sau imaturi pentru vârsta lor. Ai trei exemplare de acest fel în clasa dumitale.

Ocoli biroul și își plimbă degetul ca un cârnat pe lista elevilor, împungând trei nume:

– Ăsta, ăsta și ăsta, spuse el. Trebuie să ai grijă să îndeplinească normele standard cerute de programă. Dacă nu le îndeplinesc, vor fi pedepsiți sever. Ai o listă atașată la catalogul elevilor în care sunt descrise formele de corecție acceptate și pe care le vei aplica.

Chris dădu pagina ca să citească metodele aprobate pentru „îndreptarea" elevilor care nu reușeau să se ridice la înălțimea standardelor fizice decretate de Adolf Hitler. Metodele erau adevărate forme de tortură. Pentru a se evita apariția vânătăilor se propunea scufundarea cu capul în apă, bătaia cu saci de bumbac plini cu cartofi, obligarea elevului să stea pe vârfuri cu mâinile întinse în față un timp insuportabil de lung.

– Sunt sigur că aceste metode de convingere a băieților să se străduiască mai mult sunt foarte eficiente, comentă Chris pe un ton aprobator. Dar văd că acești băieți sunt fiii unor funcționari superiori de la Vichy și ai unor ofițeri germani. Nu vă este teamă de repercusiuni din partea părinților lor din cauza tratamentului dur aplicat copiilor?

Chris nu se putu abține să se refere la vârsta copiilor.

– De pildă acest băiat, Wilhelm March – arătă spre nume – este singurul copil al șefului Abwehr din Franța. Mă gândesc că generalul nu va privi favorabil faptul că fiul lui este supus unui tratament pe care el l-ar putea considera un abuz.

Louis Mueller pufni.

Scanned with CamScanner

– Nu trebuie să te temi de consecinţe pentru că îţi faci datoria. Băieţii ştiu că nu trebuie să spună nimic părinţilor. Ştiu ce se întâmplă dacă vorbesc.

– Cu ei sau cu părinţii lor?

– Cu băieţii, dar şi cu părinţii.

– Şi ce anume?

– Pentru orice amestec al părinţilor, se va raporta la Berlin că aceştia nu sprijină programa şcolară aprobată de Führer, cu disciplinele de studiu destinate să-i formeze pe fiii lor ca bărbaţi germani ideali. Nu e bine pentru carierele lor, iar băieţii ştiu asta. Necazuri la şcoală înseamnă necazuri acasă.

– Da, firește, şi apoi este şi afecţiunea şi respectul băiatului faţă de tatăl său, care nu-i vor îngădui să spună nimic despre maltratarea lui dacă aceasta ar pune în pericol cariera omului, spuse Chris încet, cu o expresie de deplină înţelegere.

Directorul clipi din ochi, ca şi când Chris ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Păi, da, presupun că există şi acest avantaj, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji despre o eventuală plângere în legătură cu... un abuz.

– E bine de ştiut. Mă simt foarte uşurat.

Louis Mueller continua să-l inspecteze din priviri pe noul lui profesor de sport. Chris îi întoarse o privire benignă.

– Mai sunt şi alte informaţii pe care ar trebui să le primesc? întrebă el.

Directorul scoase alt oftat iritat.

– Sperasem că *Herr* Garnier te-a informat în legătură cu tot ceea ce mai facem aici, dar întrucât nu şi-a făcut treaba, va trebui să afli singur şi cât mai repede. Ţine minte că eşti aici de probă, *Herr* Bauer. Poziţia dumitale nu este absolut deloc sigură. Am aşteptări foarte mari de la membrii catedrei mele. O singură abatere şi ai şi plecat pe frontul rusesc, de la care înţeleg că ai fost scutit datorită numirii dumitale aici. Te asigur că Wehrmachtul nu va avea probleme cu infirmitatea dumitale. M-am făcut clar înţeles?

– Cât se poate de clar, *Herr* Mueller. N-am să vă dezamăgesc, spuse vesel Chris.

Scanned with CamScanner

– O, de asta nu mă tem, *Herr* Bauer. Dumneata ar trebui să te temi. Acum am să te părăsesc ca să mă bucur de ce a mai rămas din ziua mea de duminică. Louis Mueller întinse în față un braț țeapăn: Heil Hitler!

Chris se ridică în picioare și îi răspunse la salut:

– Heil Hitler!

Directorul se retrase din apropierea degetului lipsă al lui Chris și spuse:

– Ai grijă să încui când pleci și nu uita să vii la timp mâine-dimineață.

– *Jawohl, Herr* Mueller!

Chris auzi pașii grei ai directorului sportiv care se îndrepta spre ieșire și un minut mai târziu zgomotul ușii trântite. Louis Mueller venise special la școală în această dimineață rece de duminică pentru a-i transmite acest avertisment. Chris știa acum exact cu cine avea de-a face – de altfel, nu era o surpriză. Surpriza va fi pentru detestatul *Herr* Louis Mueller când își va da seama exact cu cine are el de-a face în persoana lui *Herr* Claus Bauer.

Scanned with CamScanner

Capitolul 28

La ora șase în aceeași dimineață de duminică, proprietăreasa bătu încet la ușă și îl trezi pe Bucky dintr-un somn adânc, pe care nu-l tulburaseră nici măcar dangătele puternice și neîntrerupte ale clopotelor bisericii din colțul străzii. Se prăbușise în pat la ora două complet îmbrăcat, mort de somn după ce petrecuse cea mai mare parte a nopții în salonul proprietăresei, jucând un joc de cărți franțuzesc numit Barbu. Bucky jucase cărți împreună cu colegii din pensiune ca să scape de întrebările fără răspuns care începuseră să i se învălmășească în minte după ce *madame* Duprée îi dăduse un bilet când se întorsese de la La Petite Madeleine. „Am vorbit cu unchiul Emile despre o vizită", scrisese mătușa Claire. „Vino la ceai duminica viitoare la ora patru."

Bucky fusese șocat când citise biletul. „Sfinte Dumnezeule! Mătușa Claire îl contactase pe tatăl lui! Acesta dorea să-l vadă!"

– Cine a adus biletul, *madame* Duprée? întrebase Bucky.

– Un domn mai în vârstă. A venit cu bicicleta.

Vechiul valet al mătușii lui, ghici Bucky. Simțise brusc că îl ia cu amețeală.

– Vă simțiți bine, *monsieur* Beaulieu?

– *Absolument!* spuse el.

Citise biletul încă o dată. Ce reacție avusese bărbatul de la care moștenise forma și culoarea ochilor atunci când mătușa Claire

Scanned with CamScanner

îi vorbise despre fiul lui? Pe capul lui Nicholas Cravois se pusese o recompensă. Nu va fi prea periculos pentru el să se arate în Paris? Bucky putea fi oare sigur că mătușa Claire îi vorbise despre existența fiului lui? După cum reieșea din bilet, tatăl lui fusese de acord să discute despre o vizită cu *cineva*. Bucky aflase de la mătușa Claire că tatăl lui era tot necăsătorit. Iubite, da, dar nu și copii, din câte știa ea. Samuel Barton era singurul lui copil. Îi spusese mătușa cât de mult își dorea să-l cunoască, cât de mult dorea să-l cunoască pe el?

Trebuia să-și țină cumva în frâu nerăbdarea până a doua zi la ora patru. Oare tatăl lui îl va aștepta în salonul mătușii? Sau va decide că este prea riscant să-l vadă? Bucky simțise un fior care îi strângea inima. Ziua de mâine era foarte nesigură acum în Franța. Dacă rata șansa de a-și vedea tatăl biologic, era posibil să nu mai aibă această ocazie niciodată.

– *Monsieur* Beaulieu, sunt *madame* Duprée. Trebuie să vă sculați imediat! îl implora vocea înăbușită a proprietăresei de dincolo de ușă.

Încă amețit, Bucky se duse clătinându-se să deschidă ușa.

– E în ordine, *madame* Duprée. Nu vin la micul dejun.

– Nu e vorba de micul dejun, *monsieur,* spuse femeia și intră în cameră, aruncând rapid o privire la cămașa lui șifonată și la pantaloni. Am vești. Te informez pe dumneata primul... în caz că trebuie să faci... ce trebuie să faci. Primim chiriași noi.

Bucky deveni atent.

– Pe cine?

Proprietăreasa vorbea în șoaptă.

– Trei dintre chiriașii mei au fost evacuați în tăcere înainte de revărsatul zorilor și camerele lor au fost rechiziționate ca locuințe pentru trei membri ai Abwehr. Bella face acum curat acolo. Oamenii vor sosi în dimineața aceasta. Am venit să te avertizez ca să verifici dacă ai toate hârtiile în ordine și să nu fie nimic compromițător în camera dumitale. Porcii vor face probabil percheziție ca să vadă dacă nu găsesc obiecte de contrabandă.

Indignarea i se transformă în tristețe.

Scanned with CamScanner

– Esmel, Dashiell şi Farrin stau la mine de ani întregi. Sunt bătrâni. Vine iarna. Unde o să se ducă? Unde o să locuiască?

Bucky nu putea să răspundă. Exista o altă grijă atât de mare, încât nu putea fi ignorată. În anii cât *madame* Duprée cooperase cu serviciile de informaţii ale Aliaţilor, duşmanul nu fusese văzut şi fusese departe de activităţile acesteia. Acum se instalau chiar sub acoperişul ei, ceea ce o punea în pericol de a fi deconspirată. Dacă Bucky era descoperit, *madame* Duprée era ridicată şi ea.

Madame Gabrielle Duprée colabora cu OSS. Rolul ei nu implica activităţi clandestine. Oferea ajutor punând la dispoziţie pensiunea ei de familie ca locuinţă de încredere pentru agenţii sub acoperire. Îi atrăsese atenţia lui Alistair la începutul lui iunie 1942, când acesta aflase că oferise adăpost mai multor piloţi din RAF doborâţi în apropiere de Paris în timpul unui raid aerian. Soţul ei fusese o victimă a Primului Război Mondial, iar fiul a celui de-al Doilea, amândoi ucişi de germani. Gabrielle Duprée nu-şi manifesta zgomotos ura pentru „porcii în uniforme cenuşii", dar îşi punea tăcută mânia şi tristeţea într-un serviciu eficient, ţinând câteva camere libere ca să le închirieze agenţilor aliaţi care aveau nevoie de pereţi fără urechi.

De jos răzbătu zgomot de cizme şi de voci care sunau poruncitor în germană. *Madame* Duprée se albi la faţă.

– O, Dumnezeule! Au venit, spuse ea.

Bucky îi puse o mână pe umăr.

– Curaj, *madame* Duprée. Sunteţi o femeie curajoasă şi ingenioasă. O să vă descurcaţi.

Madame Duprée îşi îndreptă umerii.

– Da, desigur, spuse ea. Mi s-a spus că îi vor interoga pe locatari. Trebuie să sun ca să-i chem pe toţi jos. Între timp, mi-aş pune pijamaua dacă aş fi în locul dumitale. Porcii ar putea să se întrebe ce intenţii ai.

Clopoţelul care îi chema la masă răsună cincisprezece minute mai târziu. Bucky îşi scosese hainele de stradă şi îşi ciufulise şi mai mult părul. Biletul de la mătuşa lui era acum cenuşă amestecată cu cea de la pipa franţuzească. Umbrela cu stiletul-ascuns era vârâtă în dulap, pixul exploziv stătea neglijent aruncat printre alte unelte

Scanned with CamScanner

de scris în sertarul biroului, iar pilula L era ascunsă în catarama de la curea. Celelalte materiale clandestine erau la biroul lui de la firma de consultanță, unde se aștepta să aibă cea mai mare nevoie de ele. Nu se așteptase la această întorsătură a evenimentelor.

Când cobori în pijama, în halat și papuci de casă, Bucky îi găsi pe ceilalți trei chiriași în ținute similare, aliniați alături de personalul casei. Noii chiriași – un căpitan, un locotenent și un sergent care ținea în mână un clipboard – erau în uniforma Wehrmachtului. Bucky făcu o evaluare rapidă. Căpitanul părea destul de agreabil. Îl auzi când îi făcea un compliment gazdei pentru colecția ei de figurine Lalique, dar tocmai cei manierați și politicoși puteau fi soiul cel mai rău. Locotenentul, înalt, zvelt și cu spatele drept, părea proaspăt absolvent al Academiei Militare Prusace, terenul de instrucție al lui Hitler pentru elita elitelor. Spre deosebire de ei, sergentul cu clipboardul nu avea nici rafinamentul, nici prestanța superiorilor săi. Uniforma lui, proiectată pentru fizicul tipic al soldatului german, nu se potrivea pe trupul lui îndesat, dezavantaj al aspectului său militar pe care tunsoarea à la Hitler și mustața subțire nu-l puteau estompa.

De asemenea, nu știa de ce, Bucky simți că, dincolo de diferența de rang militar, sergentul nu se prea bucura de respectul superiorului său.

Căpitanul se întoarse spre *madame* Duprée, care stătea neliniștită în apropiere și i se adresă într-o franceză impecabilă:

– Aceștia sunt toți?

– *Oui, capitaine*, spuse ea. *Monsieur* Beaulieu este ultimul.

– Splendid.

Zâmbi și salută grupul în franceză, făcând o mică plecăciune:

– *Messieurs et mesdames*, am să vă rog să fiți amabili să ne prezentați documentele dumneavoastră, să spuneți numele, numărul camerei, profesia și locul de muncă domnului locotenent, care le va traduce pentru ca sergentul să le noteze. Dar mai întâi, dați-ne voie să ne prezentăm: eu sunt căpitanul Edmund Achterberg, iar aceștia sunt Oberleutnant Fredrik Dahl și Unterfeldwebel Dirk Drechsler.

Scanned with CamScanner

Capitolul 29

În aceeaşi duminică, spre regretul ei, Victoria fusese convocată devreme în ziua ei de odihnă ca să se prezinte la L'Ecole d'Escrime Français. Întâmplător, se sculase deja, căci intenţionase să ia metroul ca să meargă mai departe în Cartierul Latin, să stea de vorbă cu o femeie care se pare că ştia ceva despre soarta logodnicului ei. Victoria urmărea singura pistă pe care putuse să i-o dea fratele ei. Deşi nimeni nu văzuse paraşuta lui Ralph după ce acesta fusese doborât la Gennevilliers, un oraş la 15 km nord-vest de centrul Parisului, un raport sugera că mai mulţi piloţi reuşiseră să ajungă la o pensiune din Cartierul Latin, a cărei proprietară, *madame* Gabrielle Duprée, le oferise un adăpost în siguranţă. Eşecul raidului RAF împotriva fabricii de motoare de avion era povestit încă de elevii ei germani cu mare satisfacţie. Uzina fusese grav avariată, dar 34 de civili francezi fuseseră ucişi şi 167 răniţi. De aceea locuitorii din Gennevilliers nu erau dispuşi să-i ajute pe aviatorii aliaţi. Victoria reuşise să localizeze adresa pensiunii şi spera să facă cunoştinţă cu *madame* Duprée ca să afle dacă printre aviatorii supravieţuitori era şi Ralph DuPont.

– Îmi cer scuze, *mademoiselle* Colbert, dar aţi fost solicitată în mod special, se scuză Jacques Vogel, directorul şcolii şi maestrul de scrimă, la telefonul de la recepţia micului hotel unde stătea Victoria.

– Cine m-a solicitat?

Scanned with CamScanner

Pauză.

– Derrick Albrecht. Poate că ați auzit de el.

– Ar fi trebuit să aud?

– Poate că da. În anii '30, era cel mai mare campion al Germaniei la floretă.

Numele apăru vag în mintea Victoriei de pe lista de celebrități internaționale din domeniul scrimei pe care o citise.

– Și de ce mă vrea pe mine?

– Vrea un asalt pentru astăzi ca să se mențină în formă și dorește să stabilească un program regulat cu dumneata.

– Dar de ce nu cu dumneavoastră? Sunteți cel mai bun!

– A auzit de dumneata și... și are sentimentul că îi vei oferi o provocare pe măsură.

Se înțelegea de la sine că Victoria nu avea de ales. Oftă și închise ochii. *O, la naiba!* Înțelegea situația. Se vede că omul era important pentru angajatorul ei, facilitatorul OSS care o ajutase să intre la L'Ecole d'Escrime Français, ca s-o scoată din pat duminica, deși școala era închisă. Își imagină că trebuie să fie un nazist important care auzise de instructoarea atrăgătoare de scrimă și se gândise să se amuze puțin timp cu ea, deși *monsieur* Vogel, certificat în toate cele trei arme de scrimă – *prévôt d'armes* – era cât se poate de „potrivit" ca să-i servească drept partener pentru asalt.

– Și ce știți despre el? întrebă Victoria. Ce face în Franța? Trebuie să știu cu cine am de-a face.

Urmă o pauză din care Victoria înțelese că vestea nu va fi plăcută nici pentru ea, nici pentru maestrul de scrimă care se expusese unui pericol mai mare decât cel pe care îl negociase atunci când fusese de acord să ajute OSS.

– Ce anume nu doriți să-mi spuneți, *monsieur* Vogel?

Urmă o altă pauză apăsătoare, după care Vogel spuse pe un ton de scuză:

– Este Standartenführer în SS, *mademoiselle*.

Victoria inspiră adânc. O, Doamne! Colonel în Schutzstaffel – temutul SS.

– Și... și cu ce se ocupă? Ce îndatoriri are?

Scanned with CamScanner

Existau două ramuri ale Schutzstaffel, administrație și luptă, amândouă oribile.

Victoria auzi cum maestru de scrimă scoate un oftat.

– Este șeful serviciului de contrainformații din Sicherheitsdienst de aici, de la Paris, *mademoiselle*.

Era și mai rău. Sicherheitsdienst, cunoscut mai ales sub numele de SD, era serviciul de securitate al Reichsführer, o unitate de poliție la fel de brutală ca și organizația soră, Gestapo. Rolul ei era „să-i descopere pe dușmanii Partidului Nazist și să inițieze contramăsuri prin autoritățile oficiale ale poliției locale". Aceste contramăsuri cuprindeau crime incalificabile împotriva presupușilor dușmani ai celui de-al Treilea Reich.

Și aceasta ar fi și Victoria Grayson, cunoscută și ca Broscărița sau Véronique Colbert.

– L-ați văzut vreodată? întrebă Victoria.

– Da, dar numai o dată, cu ani în urmă, când eram la o competiție internațională de scrimă. Era un oponent formidabil. L-am întrecut, dar la limită. Nu cred că a mai pierdut vreodată un asalt. Solicitarea lui a fost transmisă telefonic.

– Câți ani are?

– Aș spune că în jur de treizeci de ani.

Victoria și-l imaginase mai în vârstă, mai aproape de vârsta lui Jacques Vogel, zvelt, cu picioare încă rapide, dar trecut bine de floarea vârstei.

– Este foarte tânăr pentru a fi șeful unui organizații ca SD, observă ea.

– În armata germană se avansează repede, dar ar fi urcat oricum repede pe scara SS. Colonelul Albrecht provine dintr-o familie foarte bogată și influentă, sunt membri ai ierarhiei germane de frunte. Înainte de unificarea Germaniei din 1871, strămoșii lui au domnit cândva peste un land puternic, dar nu-și datorează rangul și poziția strămoșilor sau legăturilor actuale. O să vedeți, *mademoiselle*, așa că trebuie să aveți foarte, foarte mare grijă.

În vocea lui răzbătu și o urmă de satisfacție:

– O sursă bună de informații, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Nu neapărat, își spuse Victoria. Băieții din SD erau atât de bine instruiți, încât nu lăsau să le scape nici o firimitură de informații. Pe de altă parte, nu erau alții mai buni ca ei în cadrul organizațiilor polițienești naziste când era vorba de depistare, decât monștrii din Sicherheitsdienst.

– Acum te rog să nu întârzii, spuse Jacques. Colonelul sosește peste o oră. O, și încă ceva. Colonelul Albrecht preferă ca oamenii să i se adreseze cu gradul lui de ofițer, nu cu titlul monarhic de duce.

Nu mai spune, își zise Victoria.

De fapt, întârziase o jumătate de oră și omul o aștepta deja în vestiarul bărbaților, îmbrăcat în costumul de scrimă. Domnul Vogel o întâmpină neliniștit.

– Metroul pe care îl iau de obicei era supraaglomerat, a trebuit să aștept altul, spuse Victoria înainte ca el să apuce s-o dojenească, văzând ce figură făcea.

A naibii să fie dacă își va cere scuze colonelului sau ducelui pentru că întârziase la întâlnirea pe care o impusese în mod arbitrar și îi stricase planurile atât de importante pentru ziua de astăzi.

Când intră să se schimbe în vestiarul ei, alături de cel al bărbaților, Victoria văzu uniforma de colonel SS pe un umeraș, iar deasupra cascheta ușor de recunoscut cu insigna cu cap de mort și cele două oase încrucișate. Crucea de Fier, cea mai înaltă decorație germană pentru bravură, atârna suspendată de o panglică în același cuier. La începutul războiului, cu excepția câtorva grupe de elită din cadrul organizației, SS renunțase la infamele banderole roșii și uniforme negre în schimbul celor cenușii mai potrivite. În luptă, varianta originală îi transforma într-o țintă ușor de depistat de dușman. SD trebuie să fi fost unul dintre grupurile de elită încă autorizate să poarte vechea culoare. Uniforma care atârna în cuier era complet neagră.

Când își făcu ea apariția, colonelul ieși din vestiar în costum de scrimă complet, cu masca de sârmă sub braț. Făcu o plecăciune.

– *Mademoiselle* Colbert, presupun, spuse el într-o franceză perfectă de internat. Eu sunt Derrick Albrecht. Vă mulțumesc foarte mult că ați acceptat să vă întâlniți cu mine, deși ați fost

Scanned with CamScanner

anunțată în pripă. Sunt convins că cererea mea v-a produs un mare inconvenient.

Membrii SD erau cu toții enervant de politicoși și de corecți, chiar și în sălile de interogatoriu, așa se spunea. Ușoara iritare provocată de politețea lui – puțin îi păsa, de fapt, că o târâse afară din casă – puse și mai mult la încercare stăpânirea de sine și așa precară a Victoriei.

– Aveți perfectă dreptate să presupuneți aceasta, domnule colonel, spuse ea.

Uniforma și faptul că era scrimer o ajutaseră să-și facă o idee despre constituția lui fizică, astfel că silueta lui zveltă și înălțimea considerabilă nu fuseseră o surpriză, la fel ca și atitudinea lui condescendentă, dată fiind ascendența din care provenea. Dar tunsoarea aceasta de student american din Ivy League, privirea prietenoasă și zâmbetul à la Gary Cooper veneau în contradicție cu imaginea mentală a bărbatului pe care se aștepta să-l întâlnească. N-ai fi spus niciodată că în spatele acestei fațade tinerești prietenoase se ascundea chipul Răului.

În spatele lui, Jacques Vogel făcu ochii mari ca s-o avertizeze și scoase un plescăit echivalent cu gestul făcut cu degetul arătător de-a curmezișul gâtului.

– Atunci va trebui să găsesc o cale să mă revanșez față de dumneata, spuse colonelul, cu privirea tot prietenoasă. *Sprichst du Deutsch?*[1]

– *Nein.*

– Atunci după asalt vom discuta în franceză cum pot să mă revanșez. Poate îmi vei permite să te invit la masă?

În spatele colonelului, Jacques Vogel dădea viguros din cap. Spune da!

– Nu va fi necesar, spuse Victoria și făcu un pas spre vestiarul femeilor.

– Este necesar pentru mine, spuse el, întinzând o mână ca să-i taie calea. Altfel am să mă simt ca un bădăran fără inimă.

[1] „Vorbești germana?" (în limba germană în original)

Scanned with CamScanner

Adică exact ceea ce eşti, îşi zise Victoria, înţelegând totuşi că invitaţia nu putea fi refuzată şi spuse rece:

– Foarte bine, dacă insistaţi, domnule colonel. Ne vedem pe planşă.

Sub jachetă, bluza de mătase i se lipise de pielea udă. Se simţea ca şi când tocmai ar fi dat ochii cu o cobră care se balansa.

Scanned with CamScanner

Capitolul 30

– *Ce anume* dorești să fac? întrebă comandantul lui Achim Fleischer, ridicând privirea de pe teancul de hârtii aflat pe biroul lui, care nu se termina niciodată, spre cel mai nou recrut al departamentului. Când nu avem personal și eu sunt atât de ocupat, vrei să cercetez o *pictură murală* care se execută pe zidul curții Surorilor Carității? Și pentru ce naiba?

– Este ceva suspect acolo. Îmi spune mie instinctul. Desenul este executat de o fată, designer de modă, recent venită în cartier. Ar putea fi luată drept adolescentă, dar are ochi de femeie, indiferent că a încercat să mă seducă și să mă facă să cred altceva.

Să te seducă pe tine, nevăstuică nenorocită, tu cu penisul tău cât un crevete! își spuse nemilos șeful lui, deja furios că trebuie să lucreze într-o zi de duminică, în timpul lui liber. Comandantul, șeful unei unități de poliție ostracizată acum la fel ca și evreii, era sătul deja să se mai amestece în bănuielile împotriva vecinilor și a prietenilor, bazate pe nimic altceva decât pe instincte.

– Și asta e *tot*? Ce subiect are?

Achim Fleischer răspunse netulburat:

– Subiectul îmi scapă, dar este o libelulă și niște... niște iarbă de mare, așa cred, și tot felul de plante de apă, presupun că așa se spune.

– Și arată urât când te uiți la ele?

Scanned with CamScanner

– O, nu!

– Atunci ce este atât de suspect în privința lor?

– Nu știu. Este... este sentimentul meu că e vorba de un scop ascuns.

– A, da, tu și instinctele tale din nou!

Comandantul continuă să scrie.

– Vorbește cu maica superioară a mănăstirii. Sunt sigur că nu ignoră faptul că cineva împrăștie vopsea pe zidul exterior al curții ei. Află pentru ce a venit tânăra, dacă are voie să facă... mă rog, indiferent ce face.

– Am vorbit deja.

Stiloul se opri, comandantul ridică privirile:

– Și?

– Zice... consideră că fresca este ceva frumos care să învioreze atmosfera de pe stradă.

– Foarte bine, atunci, Achim. Cum putem noi să o contrazicem pe sora Mary Frances? Vrei să-ți petreci viața veșnică în iad?

– Bineînțeles că nu, dar sunt sigur că tabloul este mai mult decât se vede și merită să facem cercetări. În primul rând, vopseaua. De unde o are? Sora mea este pictoriță și nu găsește mediul cu acrilic pe care îl folosește femeia. Este un compus pentru pictori inventat recent și foarte rar și pe timp de pace. Cred că este marfă de contrabandă.

– Să ne ferească Atotputernicul de asemenea pericol!

– Oricum, vă cer să investigați. Sunt sigur că superiorii dumneavoastră vor fi de acord.

Comandantul îl privi pe membrul cu grad inferior din echipa lui. *Tu, căcărează de oaie*, își spuse el. Acum era sigur că piticania era un informator pentru cei de sus care erau mână în mână cu Gestapoul și guvernul de la Vichy. Acum, când America intrase în război, invazia Aliaților era iminentă și va elibera Franța și toată Europa de sub călcâiul cizmei naziste. Nu se știa nici unde, nici când, dar se șoptea despre asta peste tot, în toate casele unde oamenii nu erau surzi la vocea realității. De-ar veni odată ziua aceea binecuvântată, să vadă cum Achim Fleischer va primi ceea ce merită.

Scanned with CamScanner

Era târziu şi o zi neobişnuit de rece pentru 11 octombrie. Fiind comandant, ar fi putut să plece curând acasă, la cina lui modestă şi focul pâlpâitor, împărtăşit cel puţin cu familia. Nu avea nici un chef să se trambaleze prin întuneric şi frig ca să vadă o pictură nevinovată de pe un zid, cu atât mai puţin cu un *flic* după el, pândind după cei care încălcau ora stingerii, ceea ce ar fi însemnat o arestare şi un drum înapoi la secţie pentru interogatoriu. Îşi înghiţi necazul ca pe un vin ieftin şi mormăi:

– Foarte bine, Fleischer, hai să mergem, să vedem ce te-a pus aşa de rău pe gânduri.

Rămase cu gura căscată în momentul în care dădu cu ochii de obiectul suspiciunilor stagiarului său. Uimirea trecu şi pe chipul lui Achim. Nici unul dintre ei nu dădu atenţie grupului mic de oameni care îndrăznise să rişte să încalce ora stingerii pentru a admira peisajul acvatic neterminat, care creştea pe zidul mănăstirii. Se împrăştiară înainte de a fi remarcaţi, dar poliţiştii nu le dădură oricum atenţia în timp ce se apropiau de zid. Artista nu se vedea prin apropiere căci era aproape ora stingerii.

– Este... frumos, spuse încet comandantul, cu faţa plină de admiraţie. Şi tu ai probleme cu pictura asta, Fleischer? întrebă el fără să-i vină să creadă.

– Pictoriţa a... a mai adăugat ceva la desen de vineri, când am fost aici, se apără stagiarul. Se vede că a lucrat la el în weekendul acesta. Este... este o imagine mai amplă.

Tabloul nu era nici pe departe terminat, dar erau suficiente detalii şi un fundal, astfel încât privitorul de pe stradă avea senzaţia că este suficient să facă un pas şi va intra într-o grădină fermecată cu nuferi care plutesc pe o apă albastră, cu libelule zburând printre flori şi o floră tropicală, sub nori pufoşi şi un cer senin. Deşi redat numai parţial, un labrador auriu cu urechile ciulite domina scena, cu privirea aţintită la o pasăre care ignora prezenţa câinelui.

– Ei bine, am văzut destul. Nu există nici o singură trăsătură de penel în acest tablou care să trezească vreo bănuială că este vorba de altceva decât de ceea ce vedem cu toţii – o scenă paşnică pe zidul unei mănăstiri care sugerează că undeva în lume este linişte şi

Scanned with CamScanner

ordine și oamenii nu trag unii în alții. Să nu faci nimic ca să împiedici terminarea operei. Ba chiar îți ordon să stai de pază ca să nu facă nimeni acest lucru. Din acest moment, strada aceasta este domeniul tău. S-a înțeles?

Achim deschise gura să spună ceva, dar își dădu seama imediat de șansa neașteptată care i se oferea. Ordinul comandantului îi furniza pretextul necesar pentru a sta cu ochii pe artistă. Nu lucra singură, deși era convins că o poate exclude pe sora Mary Frances din rândul conspiratorilor. Bătrâna cotoroanță trebuia să aibă grijă de călugărițele ei. Mai devreme sau mai târziu, pictorița se va trăda, la fel și cei care lucrează cu ea și atunci va pune mâna pe ea. O oră cu ea într-o sală de interogatoriu și își va vărsa mațele așa cum se varsă un sac cu mazăre, iar după aceea îi va aresta și pe toți complicii ei. Lovitura aceasta îi va asigura un loc în Miliția franceză, noua organizație de poliție paramilitară pe care o organiza guvernul de la Vichy. Și atunci o să vadă și comandantul lui de ce este în stare și cine e șeful.

– O, dar... dădu el să argumenteze, ca să fie și mai credibil.

– Fără dar, Fleischer. Fă așa cum ți-am spus și să nu îndrăznești să te duci cu suspiciunile tale la *superiorii* mei, așa cum spui! Vrei să provoci o revoltă pe stradă? Să te pui cu sora Mary Frances care fără îndoială că a aprobat tabloul? Tot cartierul se va revolta și va da vina pe tine dacă fresca este distrusă. Parizienii pot să se plece în fața nemților, dar se vor ridica împotriva oricui se leagă de Biserica Catolică. Ai priceput?

Comandantul îi înfipse un deget în piept lui Achim.

– *Oui*, domnule comandant, spuse Achim oftând și făcând o mutră nemulțumită. Vă voi îndeplini ordinele cum voi putea mai bine.

Scanned with CamScanner

Capitolul 31

De pe balcon, privirea generalului-maior Konrad March trecuse de gardul de scânduri căutându-l pe noul său tovarăș de pescuit, dezamăgit să nu-l găsească pe malul fluviului, în această a doua dimineață de duminică de când se cunoșteau. Se auzeau clopotele de la biserică, dar Konrad nu credea că băiatul merge la biserică. *Madame* Gastain, da. Nu existase nici o duminică în care binoclul lui să nu o vadă pe vecina lui plecând la slujbă cu vălurile ei de văduvă, subțirică și mlădioasă. Ar fi vrut să știe cum arată fața de sub vălul negru. Foarte frumoasă, în ciuda vârstei, dar tristă și pustiită, îi spusese Barnard când îl întrebase.

– De ce tristă și pustiită?

Era o întrebare inutilă. Toți parizienii erau triști și pustiiți din cauza ocupației străine din orașul lor, mai ales cei care își pierduseră statutul social și financiar al prosperității de altădată, așa cum se întâmplase cu *madame* Gastain, dar Konrad dorea să afle mai multe amănunte. Barnard răspunsese sincer la întrebări, fără să-l lase să înțeleagă că știa motivele curiozității vecinului său.

– Soțul ei și-a pierdut averea în criza financiară din 1929 și nu și-a mai revenit niciodată după această nenorocire.

Se sinucisese acum câțiva ani, iar ea nu-și mai revenise după moartea lui. Nu aveau copii, așa că madame Gastain rămăsese singură, numai cu doi servitori bătrâni.

Scanned with CamScanner

– Câți ani are?

– În jur de 45 de ani, așa presupun.

– Și tot mai poartă haine de doliu după soțul ei?

– Ei... nu numai după el.

Bineînțeles că nu. Purta doliu pentru toată Franța, ca multe parizience.

– Și cu ce își ocupă timpul, închisă mereu în casă?

– Am cunoscut-o numai foarte puțin, dar cred că ascultă plăci la fonograf, citește – are o bibliotecă foarte mare – și cântă la pian. Poate că ați auzit-o? Eu nu mă pricep la muzică, dar pare foarte talentată. Îi duc peștele pe care îl prind și ea mă invită la masă, ceea ce este foarte plăcut pentru mine.

– Am auzit-o cântând. Ai dreptate, este foarte talentată.

Această conversație avusese loc cu o zi înainte în apele din Normandia, în barca de pescuit a căpitanului Claude Allard. Prezența generalului îi displăcuse căpitanului și Konrad spera că nu pusese în pericol slujba lui Barnard. Urechile generalului erau antrenate să audă prin pereți și când căpitanul îi ordonase lui Barnard să vină la el în camera cârmei, Konrad, care își strângea undița și momelile chiar lângă aceasta, prinsese frânturi de conversație, suficient de clare pentru a fi înțelese. Vorbiseră în franceză, iar aceasta era a doua limbă pentru Konrad.

– Știi ce încurcătură mi-ai făcut când l-ai adus aici pe șeful spionajului german din Franța? Nu-mi place că l-ai adus pe barca mea, iar acum o să vină în fiecare sâmbătă toată luna noiembrie. Prezența lui îi intimidează pe ceilalți clienți.

– Suntem vecini și ne-am cunoscut duminica trecută când am discutat despre momelile mele. Omul este pescar pasionat. A auzit despre dumneata că ești cel mai bun barcagiu de pe Sena și când i-am spus că lucrez pentru dumneata...

– N-ai făcut-o intenționat, nu-i așa?

– Cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine, domnule căpitan.

Generalul-maior March mai reflecta încă la ultima parte a dialogului dintre căpitan și ghidul lui de pescuit: *N-ai făcut-o intenționat, nu-i așa?* Și răspunsul lui Barnard: *Cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine, domnule căpitan.* Probabil că era inofensiv. Poate

Scanned with CamScanner

căpitanul voia să spună că Barnard își asuma un risc, încercând să intre în grațiile șefului spionajului german cu speranța de a-și asigura niște favoruri personale – rații suplimentare de cărbune, petrol, alimente – articole imposibil de procurat pentru parizieni de când începuse ocupația. Generalul îi trimisese deja o cutie de șuncă conservată vecinei sale văduve cu complimentele sale.

Dar va fi atent la posibilitatea ca Barnard să nu fie cine susținea că este. Generalul învățase să nu aibă încredere în nimeni, nici chiar în cei mai apropiați și mai dragi prieteni, așa cum descoperiseră unii spre marea lor nenorocire, totul devenise mult mai trist din cauza acestui război blestemat. Ar fi fost deosebit de dezamăgit să descopere că Barnard Wagner, care îi amintea de fratele lui mai tânăr din zilele lor nevinovate înainte ca glonțul unui vânător de căprioare să-l nimerească în piept, își făcuse apariția în mod intenționat în viața sa și a fiului său. Căci și Wilhelm se atașase de vecinul lor. Băiatul timid, singuratic, care încă mai ducea dorul mamei sale și nu găsea nici o mângâiere în școală, descoperise în pescar posibilitatea de a avea un prieten. Generalul se întorsese acasă lunea trecută și auzise că *Herr* Wagner și fiul lui jucaseră kickball după ore, după ce Wilhelm aruncase din greșeală mingea de fotbal peste gard în curtea doamnei Gastain. În seara următoare, Hans îi raportase că în după-amiaza aceea Wilhelm urcase scara până la apartamentul pescarului de deasupra garajului ca să-l întrebe dacă nu vrea să iasă afară să se joace cu el. Barnard, a cărui zi de lucru se încheiase mai devreme, deoarece căpitanul Allard dorea să închidă barca înainte să se lase întunericul, fusese imediat de acord și după aceea cei doi jucaseră kickball în curtea din spate în fiecare după-amiază toată săptămâna.

– Nu trebuie să-i dai voie fiului meu să te deranjeze, *Herr* Wagner, îi spusese generalul cu o zi înainte. Să nu te simți obligat să-l lași pe Wilhelm să-ți răpească din timpul dumitale liber.

– Nu mă deranjează, domnule general. Este un exercițiu bun pentru amândoi și Wilhelm are ocazia să se antreneze pentru meciurile de fotbal.

– Ești foarte amabil. Băiatul nu are prieteni, iar Hans este prea rigid și sobru ca să alerge pe afară și să dea cu piciorul în minge.

Scanned with CamScanner

Barnard se arătă brusc stânjenit, ca şi când şi-ar fi făcut curaj ca să-i spună ceva.

– Ăăă, domnule general, nu este treaba mea, dar fiul dumneavoastră spune că nu este foarte mulţumit la şcoala unde merge.

– Asta ştiu. Dar ţi-a spus de ce?

– Colegii lui de clasă îl persecută şi toţi profesorii, cu excepţia unuia singur, îi încurajează.

Konrad simţi cum i se înroşeşte gâtul.

– Şi ei ştiu acest lucru? De ce nu mi-a spus mie fiul meu aceasta, sau cel puţin aghiotantului meu?

Herr Wagner ezită, apoi răspunse:

– Pentru că vă admiră, domnule, şi este prea viteaz ca să se văicărească.

Konrad simţise un val de mândrie, înăbuşit de o furie lentă.

– Ştiam eu că îl mai necăjeşte ceva, în afară de durerea după pierderea mamei. Am să-l întreb şi am să dau de capătul acestei probleme.

– Dar vă rog, domnule general, să nu-i spuneţi că l-am trădat. Nu va mai avea niciodată încredere în mine. Însă m-am gândit că trebuie să ştiţi. Dacă ar fi fost fiul meu, aş fi vrut să fiu informat.

Konrad se simţi mişcat de grija acestui tânăr şi de compasiunea lui pentru un copil pe care îl cunoştea de atât de puţin timp, fiul unui om periculos. În zilele acestea, oamenii nu riscau să le pese de altcineva decât de ei înşişi şi îşi asigurau adesea propria piele, trădându-i pe alţii, chiar pe cei pe care îi iubeau. Pusese o mână pe umărul pescarului şi spusese cu o recunoştinţă pornită din adâncul inimii:

– Ai cuvântul meu şi toată aprecierea mea, *Herr* Wagner. Wilhelm va crede că tatăl lui bănuise că ceva nu merge bine la şcoală şi se interesase. Nu va afla niciodată că dumneata mi-ai şoptit la ureche. Ţi-a menţionat din întâmplare numele singurului profesor care nu încurajează persecuţiile?

– Da, se numeşte *Herr* Claus Bauer. Wilhelm vorbeşte cu foarte multă afecţiune de el. Profesorul îi dă voie să rămână în clasă în pauza de prânz ca să-i evite pe cei care îl persecută.

Scanned with CamScanner

– Ceea ce înseamnă că fiul meu rămâne fără masă de prânz, spuse Konrad și mânia care putea lovi ca un bici începuse să se desfășoare. *Herr* Claus Bauer. Am să țin minte acest nume.

Așa că în această după-amiază își fixase o întâlnire cu directorul sportiv de la școala specială a fiului său de la Sorbona, un anume Louis Mueller. În același timp, era copleșit de propria inerție. Pe birou se adunaseră rapoarte pe care trebuia să le rezolve, dar nu avea dispoziția necesară să se așeze la lucru. Nu se putea concentra decât la ultimele descoperiri legate de fiul lui și la tânărul de la care le aflase, precum și la interesul mistuitor pentru văduva de alături. Sperase să-l zărească pe Barnard Wagner pe malul râului astăzi ca să-l întrebe dacă știa ce părere a avut *madame* Gastain despre cutia de șuncă pe care i-o dăduse Hans. Aghiotantul lui o pusese în mâna bătrânei servitoare. Va refuza doamna oferta lui de prietenie?

Se întoarse din balcon să intre în casă. Adevărul era că generalul-maior în armata germană, Konrad March, decorat cu Crucea de Fier, erou din Primul Război Mondial, șeful Abwehr din Franța, se simțea și el singur. Tânjea după un contact uman mai mult decât Hans și Wilhelm, după o conversație cu o femeie rafinată și educată ca misterioasa văduvă care își ascundea chipul de lume. Barnard Wagner era ca o gură de aer proaspăt dincolo de atmosfera sufocantă de la sediul spionajului german, dar acum, după ce surprinsese acea conversație, adulmecase că ar putea fi ceva în neregulă cu el. Păcat. Ținea la tânărul pescar care împărtășea dragostea lui pentru cel mai minunat sport din lume.

Scanned with CamScanner

Capitolul 32

Dirk Drechsler auzi clopotele bisericii şi dorul de acasă îi produse o durere atât de mare, încât îşi strânse genunchii la piept îşi îndesă faţa în pernă ca să-şi năbuşe un geamăt. Sunetul profund şi catifelat al clopotelor îi amintea de cele de la Prima Biserică Luterană din New Braunfels, Texas. Mama, tatăl şi surioara lui se vor duce astăzi la slujbă şi vor şedea în aceleaşi bănci pe care şedeau în fiecare duminică de când se ştia Dirk. Sâmbătă probabil că tatăl lui se oprise la brutăria Naegelin ca să cumpere Lebkuchen ca desert după şniţelul vienez cu cartofi şi cu mazăre pe care îl pregătea mama lui întotdeauna pentru masa de duminică. Doamne, ce n-ar fi dat pentru o farfurie de sote de viţel şi cartofi cu unt pregătiţi de mama lui şi pentru gustul acelei brioşe cafenii cu glazură roz, mâncărurile lui preferate dintotdeauna!

Îi lăsa deja gura apă; îşi coborî din pat picioarele pe podea, îşi cuprinse capul în palme. Decizia lui de a tăia orice legături cu America şi de a intra în armata germană va fi cea mai mare greşeală din toată viaţa lui, dacă va mai supravieţui suficient de mult ca să poată avea o viaţă. Oare ce Dumnezeu fusese în mintea lui când îşi părăsise familia, casa, ţara şi prietenii ca să trăiască într-o ţară rece, paranoică şi mizerabilă, condusă de un dictator ţicnit precum Adolf Hitler? Dirk nu avusese nevoie de mai mult de o lună de instrucţie în Abwehr la Berlin ca să-şi dea seama

Scanned with CamScanner

că era, în primul rând, cel mai mult și întotdeauna american, parțial german, niciodată nazist. Firește, membrii unității lui de informații credeau același lucru despre el. În loc să-l primească cu brațele deschise, așa cum se așteptase Dirk (își imaginase că un american reprezenta o achiziție cu totul specială pentru Abwehr) era marginalizat de ceilalți recruți și tratat aproape cu dispreț de ofițeri. Nu aveau încredere în el. Lipsa de loialitate pentru țară, chiar și în cazul unui dușman, era ceva străin de sistemul german de cromozomi. Dar ca să rămână în viață, acceptase dezamăgirea provocată de Hitler, de Abwehr, de politicile antisemite ale guvernului și de scopurile diabolice ale celui de-al Treilea Reich, fără să-și trădeze regretul amar pentru decizia luată și repulsia față de misiunea care îi revenea. Avansase chiar până la gradul de sergent și fusese repartizat într-un post bine plătit la Paris, dar nu avea nici cea mai mică îndoială că ar fi fost deja transferat pe frontul rusesc dacă nu ar fi beneficiat de o calificare specială de care avea nevoie serviciul de informații al armatei germane. Abwehrul avea nevoie de el ca interpret de engleză.

Era o slujbă pe care ar fi putut s-o tolereze. Abwehr respecta regulile Convenției de la Geneva și îi trata pe dușmani și persoanele suspecte destul de omenește în timpul interogatoriilor. Dar abia ajunsese la Paris și fusese angajat cu jumătate de normă la secția antievreiască a Gestapoului. Duceau lipsă de personal vorbitor de engleză.

Acum trăia cu eterna rușine și oroare provocată de ceea ce era silit să facă și să vadă. Tehnicile folosite pentru a obține informații de la sărmanul nefericit legat de scaun în camera de interogatoriu nu erau privirea de oțel, atitudinea amenințătoare și tonul înfricoșător. Și nici *a obține* nu era cuvântul potrivit. Mai exact era *a extrage*. Dumnezeule, de ce acte deplorabile de cruzime erau în stare ticăloșii aceștia din Gestapo! Cel mai rău era când intra în încăpere și găsea legat pe scaunul de interogatoriu un american – de ce privire avea parte Dirk când i se ordona să-l informeze pe prizonier că interpretul lui era un conațional! Anchetatorii Gestapoului erau deosebit de încântați de acest ordin:

Scanned with CamScanner

– Sergentul Drechsler este din Texas, din America, spuneau ei şi se aplecau să vorbească direct în chipul înspăimântat al pilotului SUA doborât, sau al agentului american OSS de legătură cu Rezistenţa franceză. Şi atunci repeta tare, ca şi când prizonierul american ar fi fost surd:

– America! Texas!

În astfel de momente, lui Dirk i se întorceau maţele pe dos de scârbă faţă de el însuşi şi se mai adăuga încă un strat la ura pe care o simţea pentru toată maşina de război germană şi pentru ţara pe care se oferise de bunăvoie s-o slujească. Ar fi trebuit să-l asculte pe Chris, prietenul lui cel mai bun, care nu se lăsase convins de porcăria cu domnia milenară a celui de-al Treilea Reich. Norocul lui Chris că se născuse cu un deget lipsă, ceea ce îi garanta scutirea de armată. Era acum în siguranţă în ţară, în apartamentul lui frumos din Austin, se bucura de postul lui de profesor şi de oraşul pe care îl iubea. Putea să lucreze la teza de doctorat, să participe la festivaluri muzicale, la partide de rodeo, să se întâlnească cu fetele, să-şi vadă familia, să mănânce mâncare mexicană oricând avea chef – fără să ştie ce înseamnă singurătatea, pericolul, frigul şi privaţiunile pe care le îndura prietenul lui în Parisul ocupat de nemţi.

Numai dacă ar găsi o modalitate să se întoarcă acasă! Se gândise şi se tot răzgândise. Trebuia să fie o posibilitate să traverseze frontiera spre Elveţia sau Spania sau Canalul Mânecii spre Anglia. Avea bani ascunşi – dolari SUA – de care Abwehr nu ştia. Cel puţin nu fusese chiar atât de prost încât să plece de acasă fără bani lichizi în mână. Era de-a dreptul disperat. Nu mai putea dormi noaptea, căci îşi imagina cum va fi să ajungă la uşa din faţă a casei sale din New Braunfels şi să sune la sonerie. „*Mater! Vater!* Sunt acasă!"

Deşi acum ar spune „mamă" şi „tată", poate chiar „tati", ca toţi ceilalţi fii din Texas. Ar termina cu tot ceea ce este german dacă ar reuşi să plece din Europa. Dacă va mai ajunge vreodată acasă, va accepta tot ce i se va oferi, ca fiul risipitor, va mânca din troaca porcilor şi nu se va aştepta la viţelul cel gras.

Dar acum îşi legase speranţele de un zvon recent şi anume nu numai că războiul nu va dura veşnic, dar Germania va pierde.

Scanned with CamScanner

Armata germană pierdea teren și pe frontul de vest și pe cel de est. Cetățenii germani începeau să-și piardă încrederea în Führerul lor tâmpit. Rezistența franceză lua amploare și circulau zvonuri că era planificată o invazie a Aliaților pe continent în viitorul apropiat. Dacă mai rezista, Dirk Drechsler ar fi putut ajunge din nou acasă.

Își puse în grabă pantalonii și cămașa de la uniforma militară, renunțând la tunică, căci soldații germani nu erau obligați să-și pună uniforma completă când stăteau duminica la ei acasă. Era forte frig, deși era de abia 11 octombrie. Radiatorul lui abia încălzea camera pe o rază de 10 cm, dar era bucuros că poate lăsa flacăra de veghe să ardă continuu. Francezii din pensiune aveau voie să lase gazul să ardă numai patru ore pe noapte în camerele lor, și deloc în timpul zilei. Îl auzi pe vecinul de alături – Stéphane Beaulieu – cum încuie ușa camerei. Inginerul francez îl nedumerea. Nu știa exact de ce anume, dar i se părea... ei bine, la fel de francez ca toți ceilalți. Francezii, în afara situațiilor când erau cu familia sau cu prietenii, îl surprinseseră pe Dirk prin purtarea și gesturile lor reținute. Erau foarte convenționali prin felul cum se îmbrăcau, cum vorbeau unul cu altul, cum se prezentau la masă, cum se salutau unul pe altul. Nu se îmbrățișau. Nu vorbeau tare decât dacă erau furioși. În Franța ar fi fost interzis să chemi un vecin de pe partea cealaltă a străzii, așa cum făceau în Texas și nu mâncau niciodată mergând pe stradă. Francezii erau rigizi în privința străinilor, dar Stéphane Beaulieu părea cumva mai relaxat, comportamentul lui mai puțin țeapăn. Era politicos și rezervat fără să fie distant, corect fără să fie afectat, dar Dirk observase că părea neobișnuit de grijuliu și atent, iar o dată îl văzuse mușcând dintr-un măr (dintr-o pungă oferită locatarilor pensiunii de căpitanul Achterberg într-una din zilele lui de generozitate), în timp ce se grăbea să ajungă la metrou, dar nu ar fi încălcat convențiile dacă ar fi luat micul dejun și nu i-ar fi fost foarte foame. Dirk observa astfel de anomalii, ceea ce era un avantaj în slujba lui și îi adusese singura laudă din partea căpitanului Achterberg. Acesta îl numise „Ochi-ager".

Stéphane Beaulieu era singurul dintre locatarii francezi din pensiune cu care Dirk simțea că ar putea avea o relație cordială.

Scanned with CamScanner

Lua lecții de franceză zilnic, ca să poată conversa și devenise destul de inteligibil, dar inginerul evita încercările lui de a se împrieteni – nu-l *marginaliza* de-a dreptul, așa cum făceau ceilalți francezi, dar îl *ocolea*. Dirk observase și această diferență.

Auzi că vecinul trece prin dreptul ușii lui și ieși repede pe ușă, prinzându-l din urmă în capul scărilor. Francezul era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară și cu haine mai bune decât cele pe care le purta la lucru.

– Mergeam la biserică? spuse Dirk într-o franceză stricată.

Spatele vecinului său înțepeni, ca și când ar fi fost prins cu mâna în buzunarul altuia, iar Dirk văzu într-adevăr o expresie de cerb orbit de faruri când acesta se întoarse.

– *Oui*, spuse el.

– Păi spuneți una și pentru mine.

– *Excusez-moi?*

– O rugăciune. Spuneți o rugăciune și pentru mine.

– *D'accord*, spuse vecinul și porni repede în jos pe scări.

Dirk se repezi înapoi în cameră și înhăță mantaua militară. Cum tot nu avea ce face în duminica aceasta, se va duce și el la biserică. O să-l urmeze pe Stéphane Beaulieu indiferent pe care o frecventa, probabil pe cea catolică din colț. Va fi drăguț să stea din nou pe o bancă și să asculte muzică de orgă în sanctuarul liniștit, la lumina lumânărilor, cu oameni care nu purtau uniforme naziste, nu contează că nu era invitat la masă. Știa o cafenea unde militarii germani erau deosebit de bine tratați.

Dar spre dezamăgirea și neplăcerea lui Dirk – dârdâia până la gonade chiar și cu mantaua pe el – Stéphane Beaulieu nu intră în biserica din colț. Trecu repede pe lângă ea spre metrou, ca și când ar fi întârziat la o întâlnire.

Dirk nu a știut niciodată ce îl îndemnase să-l urmărească pe Stéphane Beaulieu. Reacția inginerului atunci când îl salutase pe scară era desigur absolut suficientă ca să-i trezească bănuielile, dar Dirk prefera să creadă că fusese mâna Domnului. Nu-l părăsise cu totul, așadar, căci după ce reușise să-l fileze cu succes pe inginerul francez până la destinație văzuse în asta o cale de a se întoarce din nou în America.

Scanned with CamScanner

Metroul îl duse pe Stéphane Beaulieu în satul port Honfleur, unde se îndreptă spre o casă înaltă și îngustă, înghesuită între un magazin de automobile și piața de pește. Amestecându-se printre cei care mergeau la slujba de la biserica de vizavi, Dirk văzu o femeie care deschise ușa când bătu inginerul și pulsul lui Dirk se acceleră atunci când francezul aruncă o privire furișă peste umăr în josul străzii. După ce Stéphane intră, Dirk se duse în cimitirul înconjurat de un zid; de aici, Dirk putea supraveghea casa printr-o crăpătură din zidul vechi. După două ore fără sfârșit, ușa se deschise din nou și Dirk văzu o scenă atât de uluitoare, încât i se păru că îl înșală ochii: Stéphane Beaulieu era îmbrățișat de cel mai căutat bărbat din Franța, liderul bărbos al Rezistenței, fostul general de armată și comandant al Rezistenței, Nicholas Cravois.

Scanned with CamScanner

Capitolul 33

Duminică după-amiază, Louis Mueller deschise spumegând de furie ușa biroului său și aruncă setul greu de chei pe masă. Inelul ar fi trebuit să aibă numai cheile de la ușile din secția lui, dar acesta avea cheile de la birourile tuturor șefilor de catedră de la Sorbona. Louis o invitase la Maxim pe secretara rectorului universității, o domnișoară bătrână, și se invitase după aceea în apartamentul ei ca să tragă un pui de somn. O lăsase drogată și îi furase cheia de la birou și se întâlnise apoi la Sorbona cu un lăcătuș care îi făcuse pe loc mulaje după câteva chei. Secretara se trezise a doua zi la ora șase dimineața cu o durere de cap, dar complet îmbrăcată și așezată frumos pe pat, cu cheia în poșetă și cu un bilet de la Louis în care acesta se scuza că o făcuse să mănânce și să bea prea mult, dar spera că îi va îngădui din nou această plăcere. Evident, invitația nu mai fusese adresată niciodată.

Lui Louis îi plăcea să tragă cu ochiul la ce făceau cei din jur și să știe totul nu numai despre personalul lui, dar și despre cei care erau superiorii lui ierarhici. Nu se știa niciodată când putea profita de aceste informații. De regulă, avea la el tot inelul cu chei ale școlii numai sâmbăta după-amiaza, când chipurile citea rapoartele de progres ale elevilor, verifica echipamentul sportiv, completa documentele oficiale. De regulă, echipa de întreținere pleca deja, iar dacă nu vedea lumină la biroul unui profesor prea zelos, Louis

Scanned with CamScanner

avea acces liber la celelalte uşi ale marii Sorbone pentru a examina în voie dosarele personale, documentele oficiale, corespondenţa privată, adresele şi agendele cu întâlniri, dulapurile, sertarele şi debaralele. Louis Mueller, un umil director cu programul sportiv la o şcoală creată pentru a instrui „corciturile ticăloşilor naziști", aşa cum vorbea un raport privat despre elevi, adunase suficient material incriminator pentru a face să cadă capetele multor membri din personalul superior de la Sorbona.

Dar cu o zi în urmă primise un telefon de la tatăl unuia dintre elevii lui, generalul-maior Konrad March, care ceruse o întrevedere pentru duminică, 11 octombrie, singura zi pe care o putea petrece cu iubitul lui de la Lyon. Încercase să se eschiveze – mama lui era bolnavă –, dar generalul insistase. Nu poţi să-i spui nu şefului Abwehr din Franţa, deşi această poziţie nu i-ar fi fost de mare folos dacă avea de gând să protesteze împotriva modului în care era educat fiul său. Programa de educaţie fizică a lui Louis Mueller se bucura de sprijinul total al Führerului, cu toate acestea prefera să nu încrucişeze sabia cu un bărbat cu autoritatea şi cu legăturile gen.-mr. March. El şi amiralul Wilhelm Canaris, şeful întregului Abwehr, erau cei mai buni prieteni. Fiul generalului, Wilhelm, fusese botezat după el. Wilhelm March era genul de elev pe care Louis dorea să-l elimine din program. Băiatul era slăbuţ, *verweichlicht*! Braţul lui era ca o *Nudel* când executa salutul nazist. Ceilalţi băieţi din clasă îl disprețuiau pentru că era veriga cea mai slabă din lanţul lor. Nu avea cum să-l întărească, nu putea să-i trezească mândria de german. Tururile de pistă suplimentare, scufundarea în apă, ridiculizarea şi batjocura nu aveau efect. Era o ruşine pentru program şi pentru organizaţia Hitlerjugend. Louis nu avea de gând să lase un *verzogenes Gör* – un puşti răzgâiat – să-i strice recordul de tineri germani în formă fizică, mândri de rasa lor, gata de sacrificiu de sine, dispuşi să moară pentru Führer şi Patrie.

– S-a plâns fiul dumneavoastră? îl întrebase Louis pe general şi mai bine şi-ar fi muşcat limba.

Acum îi oferise generalului motive să se plângă. Poate că omul telefonase pur şi simplu ca să întrebe cum ar putea să-l ajute să aţâţe o vâlvătaie în micuţa javră.

Scanned with CamScanner

– Nu, nu s-a plâns, răspunsese generalul. Am auzit plângeri din altă sursă.

– Care anume?

– Numele nu contează, *Herr* Mueller. Mâine după-amiază la ora trei fix. Să-i daţi aghiotantului meu toate indicaţiile necesare ca să ajungem la biroul dumneavoastră.

După ce închisese telefonul, Louis se aşezase şi încercase să ghicească care dintre profesorii lui Wilhelm nu-şi ţinuse gura faţă de tatăl băiatului. Singurul membru al personalului care îl simpatiza pe micul neputincios era cel nou-venit, Claus Bauer, dar acesta era aici de numai o săptămână. Îşi permisese oare să rişte, când Louis îi spusese clar că stă cu ochii pe el?

Birourile instructorilor erau un câmp deschis pentru inspecţiile de sâmbătă după-amiază ale lui Louis. Astăzi va arunca o privire în biroul lui Claus Bauer ca să vadă ce ar putea găsi generalul-maior March când va sosi. Zece minute mai târziu nu găsise nimic, cu excepţia unor însemnări pe care le notase *Herr* Bauer pentru el în agendă. „Luni, de adus un sendviş în plus pentru W., ca să nu rămână flămând, săracul puşti." Puşti? Puşti era un cuvânt folosit de americani pentru „copil". Evident, W era de la Wilhelm. De ce considera *Herr* Bauer că trebuie să aducă un sendviş în plus pentru băiat? Elevii erau bine hrăniţi la academie.

Louis studie însemnările. Scrisul era clar german, dar sintaxa generală i se păru ciudată. Doi de *I* şi un *O* nu aveau semnele lor pe diagonală. *7* şi litera *z* nu aveau liniuţă. Câteva substantive nu erau scrise cu litere mari. Se uită atent la pagină. Greşelile ar fi putut fi rezultatul unei scrieri grăbite, dar regulile scrierii erau o a doua natură la germani, aceştia le respectau automat şi ordinea cuvintelor şi structura unor propoziţii ale lui *Herr* Bauer erau în mod clar neobişnuite pentru un german. Era o anumită neconformitate, ca un fel de engleză americană. Oare Claus Bauer fusese în America? Învăţa engleză pe furiş? De ce? Germana va deveni în final limba mondială. În dosarul personal al instructorului recent angajat nu se menţiona nicăieri că fusese în America sau că învăţa limba engleză. După întâlnirea cu generalul-maior March va verifica

Scanned with CamScanner

dosarele din biroul lui Jules Garnier, directorul de personal și poate că acestea îi vor spune mai mult. Dar tot aflase ceva: Claus Bauer îl cocoloșea pe Wilhelm March.

Se ridică repede când auzi bătăile puternice cu pumnul în ușa de la intrare. Se duse repede să deschisă și văzu chipurile severe ale celor doi bărbați în mantaua Wehrmachtului german, unul fiind sergentul, iar celălalt inconfundabilul general-maior Konrad March.

– Heil Hitler! spuse Louis și ridică brațul executând salutul nazist, apoi se dădu respectuos la o parte ca să-i lase se intre. Generalul-maior Konrad March răspunse cu un salut militar neglijent și murmură „Heil Hitler!" în timp ce intra împreună cu aghiotantul lui pe lângă Louis în încăpere, cu privirile ațintite imediat pe portretul lui Hitler; apoi își mută ochii la afișele antievreiești și la steagurile naziste expuse în încăpere. Omul își scoase mănușile, iar aghiotantul îl ajută să-și scoată mantaua, dezvăluind toată splendoarea rangului său militar și a onorurilor militare. Deși erau cât se poate de impresionante, medaliile, vipușca, epoleții aurii împletiți de pe umeri nu erau necesare pentru a-i sublinia autoritatea. Dacă puterea pură ar fi avut formă omenească, l-ar fi luat drept model pe generalul-maior Konrad March.

Generalul își îndreptă atenția spre Louis și spuse:

– Am venit în calitatea mea de părinte, ca să discut programul dumneavoastră de educație fizică, *Herr* Mueller.

Louis sesiză un semnal de alarmă. Chipul și tonul bărbatului nu exprimau nici o emoție după care să-i poată judeca dispoziția. Venise să laude sau să critice.

– Bineînțeles, *Herr Major General,* spuse el. Să mergem în biroul meu.

Generalul făcu un semn din cap către aghiotantul lui, care luă loc pe un scaun pentru vizitatori, apoi se opri să studieze declarația de misiune a catedrei, afișată pe perete.

– Așadar, scopul dumneavoastră aici este să dați absolvenți „agili ca un ogar, rezistenți ca pielea argăsită și duri ca oțelul Krupp"?

– Da, *Herr Major General,* din ordinul Führerului.

– Înțeleg.

Scanned with CamScanner

După o discuție despre programa școlară și despre orarul zilnic al fiului său, generalul ceru să vadă sălile de educație fizică, dușurile și vestiarele, arsenalul de arme folosite în pregătirea elevilor pentru armată, singurul lui comentariu fiind din când în când:

– Înțeleg.

Singura observație eventual negativă fusese următoarea remarcă:

– Nu rămâne prea mult timp pentru științe, matematică, literatură și limbi străine, așa este?

– Führerul consideră că un corp în formă fizică excelentă este mai important, spuse Louis.

– Într-adevăr, așa consideră.

Pe Louis îl mânca limba să-l întrebe pe general ce crede despre loc și despre program. Fusese impresionat? Era de acord? Cui se plânsese fiul lui? Micul pungaș va avea necazuri când tatăl său se va întoarce acasă? Dar, la plecare, generalul nu trădă nimic din ceea ce gândea, iar Louis avea sentimentul neplăcut că i se aplicase una din tehnicile folosite de Abwehr în camerele de interogare. Anchetatorul care vorbește blând, fără o intenție fățișă să-i facă rău, până când pleacă și trimite echipa de teroriști.

Dar Louis Mueller nu trebuia să se teamă de repercusiuni. Respecta ordinele Führerului și deocamdată trebuia să rezolve altă problemă. După ce încuiase ușa în urma generalului, se grăbise să plece din biroul directorului de personal. Louis nu-l va ierta niciodată pe Jules Garnier pentru că îl respinsese pe candidatul lui la acest post în favoarea lui Claus Bauer. Această poziție ar fi însemnat că amantul lui s-ar fi putut muta la Paris. Prostituata din Lyon era un mit inventat de Louis ca să-și acopere adevăratele preferințe sexuale. Babette era în realitate Aristide, iubirea vieții lui. Această informație era secretă și trebuia să se asigure că nu va ajunge niciodată la cunoștința autorităților.

O jumătate de oră mai târziu găsise un bilet care îi trezi iarăși bănuieli ca unei vipere din iarbă, nu în dosarul personal al lui Claus Bauer, ci printre însemnările din agenda personală a lui Jules Garnier: *Vineri, 2 octombrie: CB la Paris. Aterizare reușită. Sâmbătă, 3 octombrie: întâlnire cu CB. Luni, 5 octombrie. CB la locație.*

Scanned with CamScanner

La locație? Suna ca o terminologie de spionaj. Aterizare reușită? Asta sugera o sosire clandestină în Franța. De ce folosea *Herr* Garnier aceste cuvinte? *Herr* Bauer trecuse în Franța pe la Emmendingen, la frontiera franco-germană. Nu era nimic deosebit în asta. Garantase pentru el Harriet Straub, o doctoriță germană cunoscută și scriitoare din zonă.

Louis se mușcă gânditor de buza cărnoasă de sus. Biletul acesta explica oare de ce Aristide, deși era calificat, fusese respins? Poate că nu era nimic deosebit în frazele directorului, dar viermele suspiciunii fusese ademenit să iasă afară din gaura lui și avea să rămână acolo până când Louis va putea dovedi într-un fel sau altul că *Herr* Bauer și Jules Garnier nu erau ceea ce pretindeau că sunt.

Scanned with CamScanner

Capitolul 34

De la o fereastră a sălii de scrimă de sus de la L'Ecole d'Escrime Français, colonelul Derrick Albrecht o urmărea cu privirile pe Véronique Colbert, care venea pe stradă la întâlnirea de duminică. Fusese în multe ţări importante ale lumii, dar nicăieri nu găsise o populaţie cu femei atât de uimitoare ca în Franţa. Zvelte, graţioase, echilibrate, multe dintre aceste femeie păşeau cu pas sigur, cu umerii traşi înapoi, cu privirea sus, înainte, fără să se uite niciodată înapoi, o uluitoare realizare de deplasare fără hopuri într-un oraş vestit pentru trotuarele lui denivelate, pavate cu piatră cubică.

Aşa păşea şi Véronique Colbert acum, cea mai uimitoare dintre toate, fără îndoială dintre cele cunoscute, deşi *cunoscută* nu era cuvântul cel mai corect în privinţa ei. Astăzi va fi pentru a doua oară în compania ei, iar de duminica trecută, când făcuse cunoştinţă cu ea, aflase multe despre noua lui parteneră de asalt, fără a avea sentimentul că o cunoaşte. O parte din informaţii le scosese chiar din gura ei, ca răspuns la întrebările puse la un *quiche* de trufe, servit în restaurantul hotelului Ritz după meci. Nu era căsătorită, îşi făcuse studiile la Sorbona şi locuise toată viaţa la Paris, cu excepţia câtorva ani petrecuţi după facultate în Spania, unde dăduse lecţii de scrimă ambasadorului, personalului şi copiilor de la ambasada americană. Când ambasadorul fusese rechemat în Statele Unite, îşi acordase un an de călătorie şi se întorsese apoi

Scanned with CamScanner

la Paris, la postul ei de la L'Ecole d'Escrime Français. Nu avea familie. Nu-şi cunoscuse bunicii de nici o parte, iar părinţii ei muriseră. Nu avea fraţi, nici surori. Casa şi strada unde locuise din copilărie fuseseră distruse de un incendiu în timp ce era la facultate, vecinii se mutaseră de mult timp departe şi nu mai puteau fi chestionaţi despre fetiţa blondă care crescuse printre ei. Talentul ei natural pe planşă fusese perfecţionat de un antrenor excelent la care ajunsese în cele din urmă când emigrase în Anglia, în 1939.

Se pare că toate drumurile pentru confirmarea autenticităţii trecutului domnişoarei Véronique Colbert se înfundau. Ei bine, vom mai vedea.

Lipsa ei de comunicativitate şi reticenţa de a se angaja în conversaţie ar fi transformat-o într-o companie anostă la Ritz, dacă nu i-ar fi făcut atâta plăcere s-o privească. Derrick Albrecht vorbea şi sorbea din vinul alb de chardonnay învechit, în timp ce Véronique mânca. Era o plăcere s-o priveşti chiar şi aşa. Multe femei se urâţeau când mestecau. Maxilarele în mişcare şi muşchii faciali încordaţi distorsionau chiar şi trăsăturile celui mai frumos chip. În timp ce Véronique tăia fără grabă tarta delicioasă cu o reţinere pe care nu o vedeai prea des zilele acestea printre parizienii înfometaţi, şi-o imagina cu părul lăsat pe spate din cocul bogat şi parcă simţea atingerea pielii şi a rotunjimilor corpului ei pe sub taiorul negru şi bluza de mătase. Evident că era perfect conştientă de întreaga lui admiraţie, dar o întâmpina cu aceeaşi nepăsare rece cu care mânca şi cremşnitul, făcut cu cele mai scumpe ingrediente din lume. Dar dezinteresul ei vizibil faţă de el – sau antipatia – nu-l vor descuraja să afle mai mult despre *mademoiselle* Véronique Colbert. Făcea parte din meseria lui.

În acest scop, chiar a doua zi după ce făcuse cunoştinţă cu ea, îşi trimisese copoiul cel mai competent să dezgroape orice informaţii disponibile despre partenera lui distantă. După cum arătau rezultatele ei şcolare, raportase copoiul, fusese o elevă bună, absolvise la douăzeci de ani studiile de franceză, dar nu reuşise să mai adulmece mare lucru în acest domeniu. Profesorii ei fuseseră evrei şi disidenţi politici care căzuseră sub securea nazistă şi fie fuseseră

Scanned with CamScanner

deportaţi, fie dispăruseră, sau fuseseră trimişi în lagărele de exterminare. Fără o cercetare amănunţită a dosarelor şcolare, după aceşti doi ani de la absolvire nu putea să localizeze pe nimeni care să-i spună cine fuseseră colegii ei de clasă. Cei de la şcoală îl trimiseseră la directorul de personal, un anume Jules Garnier, deoarece avea vechime la Sorbona. Da, într-adevăr, directorul îşi amintea că văzuse o tânără cu numele acesta pe holurile universităţii, dar nu avusese legături personale cu ea. Poziţia în care se afla el nu-l punea în legătură directă cu studenţii. Îşi amintea de *mademoiselle* Colbert pentru că era foarte frumoasă. În mod surprinzător, se pare că nu avea nici un prieten. Şi cum se întorsese de puţin timp la Paris, colegii ei instructori de la şcoala de scrimă şi vecinii din hotelul rezidenţial liniştit unde locuia nu ştiau mare lucru despre ea, decât că *mademoiselle* Colbert era rezervată şi nu se angaja în conversaţii personale.

Aşadar, se pare că nimeni nu ştia mai nimic despre Véronique Colbert, în afară de colonelul SS Derrick Albrecht. Aflase foarte multe din scurta cunoştinţă cu frumoasa instructoare de floretă.

În primul rând, avea o creştere excelentă. Buna creştere însemna pentru el mai mult decât sex-appealul – deşi avea şi din acesta destul – o combinaţie imbatabilă şi irezistibilă pentru a trezi dorinţa unui bărbat cu gusturile lui. Apoi, franceza nu era limba ei maternă. Trebuia să ai o ureche foarte fină – pentru care el era vestit – ca să detectezi o anumită inflexiune dintr-o limbă non-romanică a familiei indo-europene. De asemenea, felul în care controla arma, atacurile prin *prise de fer* ca să-l ademenească şi să-l facă să pareze şi fentele ei strălucite pentru a provoca o anumită reacţie pe care reuşea să o contracareze cu succes nu fuseseră învăţate în orele de activităţi extraşcolare cu un instructor convenţional, aşa cum pretinsese. Calităţile naturale jucau un rol esenţial în formarea unui mare scrimer, dar perfecţionarea lor nu se putea realiza decât prin ani buni de antrenament sub îndrumarea unui maestru.

Derrick Albrecht câştigase asaltul de duminica trecută, dar numai prin regula priorităţii. Aplicaseră lovitura simultan, dar fusese primul care iniţiase un atac executat corect. Derrick era convins că

Scanned with CamScanner

ar fi câştigat de departe dacă nu ar fi fost atât de distras de talentul şi de graţia ei, precum şi de apetitul lui. Pe de altă parte, se pare că pe Véronique Colbert nu o putea distrage nimic. Înţelesese din momentul în care o văzuse punând piciorul pe planşă şi se salutaseră că venise să câştige. Era ca un toreador în faţa taurului, agresivă şi combativă, poate furioasă pentru că îi schimbase planurile pentru ziua aceea, sau poate că simţea aversiune faţă de el, dar nu permisese emoţiilor să-i tulbure mişcările. Văzuse imediat că nu-şi propusese să câştige depăşindu-l prin viteza fizică. În această privinţă, nu se putea măsura cu el, deşi jocul ei rapid de picioare îl uimise. Era hotărâtă să-l învingă prin viclenie. Văzuse cum îi urmărea mişcarea mâinilor şi a picioarelor şi cum îşi muta greutatea, căutând şi cea mai mică oportunitate să pornească la atac. Îl presase să atace iarăşi şi iarăşi, fără teamă şi neobosită. Nu fusese niciodată mai fericit la încheierea unui meci de cincisprezece puncte ca atunci când îl văzuse pe *monsieur* Jacques Vogel, care fusese arbitru, că întinde mâna spre el şi îl declară învingător.

– Aş vrea să merg puţin pe jos, spuse Véronique Colbert ca răspuns la oferta lui de o conduce până la hotel după masa de la Ritz. Nu m-am mai plimbat de mult prin Place Vendôme. Am să iau metroul mai târziu.

Mesajul era clar. Nu refuzase oferta lui de a o conduce până acasă pentru a-i ascunde adresa unde locuieşte. Ştia că această informaţie este uşor de obţinut, dar nu voia să fie văzută sosind cu maşina de serviciu a unui colonel SS.

Derrick Albrecht încuviinţase din cap înţelegător, îşi exprimase speranţa că o va revedea duminica viitoare şi o lăsă în faţa unuia dintre cele mai elegante hoteluri din lume, un loc foarte potrivit pentru o femeie cu alura ei regală. Ordonase şoferului să întoarcă pe Rue Saint-Honoré şi porni înapoi spre Avenue Foch 84, la sediul Sicherheitsdienst, unde era biroul lui cu vedere spre Arcul de Triumf. Avea de lucru. *Mademoiselle* Colbert nu-i pusese nici o întrebare despre el. În aceste împrejurări în care prezenţa ei fusese impusă, nici cele mai impecabile maniere nu-i cereau să facă acest lucru. Se amuzase să nu-i dezvăluie informaţiile care ar fi pus-o în

Scanned with CamScanner

încurcătură și ar fi arătat pe loc că este o impostoare, dar prefera să aștepte ca să vadă ce are de gând. Poate că fusese prinsă la Paris de invadarea germană din Franța și își luase o identitate falsă ca formă de protecție. Și de ce nu? Dar dacă ar fi avut chef să pună întrebările pe care și le pun în mod obișnuit doi străini la masă, poate i-ar fi spus că SS Standartenführer Derrick Albrecht din cadrul Sicherheitsdienst se bucurase de privilegiul de a petrece un an în țara ei ca absolvent la Universitatea Harvard din Cambridge, Massachussetts și recunoștea un american atunci când îl vedea.

Scanned with CamScanner

Capitolul 35

În duminica următoare, 18 octombrie, după ce lucrase tot timpul la fresca ei înainte să plece la casa de modă și după ce se întorcea la mănăstire, Bridgette reușise să-i dea viață cu toate detaliile importante. Capul mare al labradorului auriu cu trăsăturile lui frumos dăltuite privea cu un aer nobil printr-un șir de trestii la o libelulă care plana în zbor deasupra unui nufăr plutind pe apa albastră. Mai multe broscărițe subțiri ca un creion se înșirau pe malul apei, unde un nagâț mare, alb cu negru, încoronat cu creasta splendidă a speciei lui, își supraveghea domeniul. Cochilia în formă de cupă a unui melc-de-apă stătea agățată de o stâncă acoperită de alge, îngropată printre frunze și Steaua Polară palidă se arătase pe cerul dimineții timpurii. Pe fundalul de corali delicați și diverse nuanțe de verde, albastru-deschis și mov, simbolurile de cod ale Labradorului, Broscăriței, Nagâțului, Melcului-de-Apă și Stelei Polare erau la locul lor.

Sub privirile acelui *flic* francez din apropiere, trecătorii se opriseră toată săptămâna să admire, unii dintre ei se opriseră s-o întrebe pe pictoriță ce voia să însemne.

– Orice doriți dumneavoastră, răspundea Bridgette zâmbind.

Cu o zi înainte, tot sub privirea vigilentă a polițistului, lucrarea ei atrăsese o mulțime în pardesiuri și basmale venită să vadă stufărișul și micile vietăți acvatice care prindeau viață de-a lungul

Scanned with CamScanner

malului. Astăzi se adunaseră să o privească pe scară, cum aplică trăsăturile finale la copaci, nori și ierburile înalte cu pensula ei magică. După ce terminase un detaliu de la Steaua Polară și începuse să coboare scara, mulțimea aplaudase. Un francez a declarat:

– Fresca reprezintă speranța. Steaua suntem noi – francezii. Lumina noastră s-a micșorat, dar nu s-a stins de tot!

Scara se clătină și Achim Fleischer se repezi s-o sprijine. Spre uimirea lui, își câștigase pe neașteptate în cartier rolul de protector al tabloului. Ceva mai devreme în timpul săptămânii, doi ofițeri din Wehrmacht se opriseră ca să îl privească și să discute despre acesta în germană. Lui Achim i se oprise inima în loc. Nu păreau mulțumiți. Îl văzură și îi făcuseră semn să se apropie.

– Cine este pictorul care a făcut asta? întrebă unul dintre ei în franceză și arătă spre zid.

Achim înghiți în sec, surprins de propria reticență de a oferi un nume. În zilele cât pictorița lucrase la tablou, se prezentase ca Bernadette Dufor și încercase să-l dezarmeze de purtarea rece printr-o conversație caldă. Se împotrivise încercărilor ei, căci continua să fie bănuitor și în privința ei și a frescei, dar ca bărbat, nu se putea împiedica să aprecieze chipul ei atrăgător și trupul mic și plin de energie, cu forme perfecte și feminine, cu înălțimea perfectă.

– O tânără franțuzoaică, spuse el, designer de modă. Maica superioară de la Surorile Carității – și arătă spre mănăstire – i-a dat permisiunea să... să înfrumusețeze strada.

– Ei bine, chiar asta a și făcut, spuse ofițerul. Remarcabil. Sunt sigur că eforturile ei vor da o adevărată operă de artă când va fi gata. Ai grijă să o protejezi.

O femeie îi văzuse din apropiere, dar nu auzise schimbul de cuvinte. După ce ofițerii plecaseră, traversase strada și întrebase:

– Ți-au spus să ștergi tabloul?

– Cred că aceasta a fost intenția lor, *madame*.

– Dar i-ai convins să se răzgândească?

– Așa se pare.

– Domnul să te binecuvânteze, tinere.

Și așa s-a răspândit vestea că pictura era sub protecția personală a lui Achim. De curând, un client dintr-un magazin arătase spre el

Scanned with CamScanner

și spusese „păzitorul zidului" și acum se împăuna cu acest titlu și cu recunoștința oamenilor. Chipurile cunoscute treceau acum pe lângă el când era de serviciu la pază cu expresii de aprobare și nu de dispreț și batjocură, iar soldații germani aflați în patrulă îi făceau semne prietenoase cu capul, datorită misiunii lui. Peisajul acvatic de pe zidul Mănăstirii Surorilor Carității atrăgea mai multă circulație pe Rue des Soeurs de Charité și vizitatorii dispuși să se despartă de o parte din rația lor mică de peliculă fotografică se fotografiau lângă pictura murală. Această atenție îl obliga să aibă grijă ca prezența lui să proiecteze imaginea corectă a prezenței poliției și, ceea ce era încă și mai important, să facă o impresie favorabilă artistei. Aflată în siguranță sus pe scară, *mademoiselle* Dufor se întoarse spre el cu fața plină de o recunoștință caldă.

– *Merci beaucoup*, spuse ea cu un zâmbet.

Achim era total nepregătit pentru fiorul care îl străbătu din cap până-n călcâie.

Scanned with CamScanner

Capitolul 36

În acea după-amiază de duminică, Chris era în camera lui de hotel, când se auziră două bâzâituri la instalația din perete care îl anunța atunci când îl aștepta cineva în salonul de jos. Semnalul îl făcu să tresară. Nu știa cine ar fi putut să vină la el în vizită, căci nu se împrietenise cu colegii și se saluta numai din cap cu ceilalți locatari, toți tineri germani care fuseseră importați ca să ocupe posturi de funcționari pentru autoritățile naziste. Maiorul Renault alesese locuința lui ca un alt punct de transmitere a informațiilor către Labrador. Nici unul din membrii Libelulei nu știa unde locuiește și îi putea exclude pe Jules Garnier și pe Louis Mueller. Directorul de personal nu ar fi riscat să se întâlnească cu el la locuința lui și auzise că se lăudase că își va petrece duminica în pat cu prostituata din Lyon. Chris apăsă de două ori pe buton ca să-i transmită celui de la recepție că vine imediat, apoi își îndesă un creion exploziv în buzunarul interior al sacoului. Avea pastila L în capacul ceasului de mână de producție germană.

La recepție, funcționarul francez, un colaboraționist pe care Chris îl detesta de când se cazase aici, făcu un gest cu capul spre salon cu o strâmbătură care îi transmitea că avea necazuri.

Lângă fereastră stătea în picioare privind afară într-o poziție meditativă, cu brațele încrucișate la spate, un ofițer german în manta militară ale cărei însemne de pe guler arătau că este general-maior.

Scanned with CamScanner

Chris făcu imediat legătura dintre grad și Wilhelm March, al cărui tată era șeful Abwehr.

Generalul se întoarse și un zâmbet fugar relaxă trăsăturile gânditoare ale chipului ridat, dar atrăgător al unui bărbat de vârstă mijlocie.

– *Herr* Bauer, sunt Konrad March, tatăl lui Wilhelm. Sunteți profesorul lui la matematică și sport, spuse el, apropiindu-se de Chris cu mâna întinsă.

– Așa este, *Herr Major General,* spuse Chris.

– Am venit să discut cu dumneata o chestiune referitoare la el.

– Sunt fericit să vă pot fi de folos.

Imediat, locatarii germani care se adunaseră ca să citească și să asculte fonograful în această după-amiază de duminică își închiseră cărțile, împăturiră ziarele, închiseră fonograful și părăsiră în tăcere încăperea. Generalul March își dădu la o parte poalele mantalei și se așeză pe unul dintre scaunele eliberate, aparent fără să observe nimic. Se înțelegea de la sine că unor oameni cu gradul și puterea lui trebuia să li se acorde intimitate.

Generalul îi făcu semn lui Chris să se așeze și începu fără introducere:

– Duminica trecută după-amiază am făcut cunoștință cu *Herr* Louis Mueller, directorul cu programul de educație fizică de la academia dumitale, spuse el, și nu mi-a plăcut ce am auzit și ce am văzut. Am decis că este mai bine să-l retrag pe Wilhelm de la școală și să încredințez educația lui unor profesori particulari.

– Îi voi simți lipsa, domnule.

– Nu și dacă vei fi de acord să-i dai fiului meu lecții de matematică acasă de trei ori pe săptămână, după ce îți termini obligațiile de la școală. Cele treizeci de minute pe care le acordă școala pentru studiul matematicii pur și simplu nu sunt suficiente. Wilhelm te place și are încredere în dumneata. Sper să te gândești. Vei fi bine plătit.

Chris păstră o expresie politicoasă, ușor surprinsă. În fața unui om instruit să citească expresiile faciale și limbajul corpului, nu trebuia să-și trădeze șocul de încântare față de această sursă de

Scanned with CamScanner

informații care îi cădea în poală. Ar fi vrut să fie o muscă pe perete când maiorul Renault va primi vestea că Nagâțul – Claus Bauer – avea acces la locuința șefului Abwehr din Franța. Ofițerului de caz nici nu-i va veni să creadă în asemenea noroc.

– Să-ți las timp de gândire, *Herr* Bauer?

Chris își dădea seama că întrebarea fusese pusă numai de politețe. Era de așteptat să accepte oferta generalului, în absența unui motiv foarte temeinic de a refuza.

– Nu cred că este necesar, *Herr Major General,* spuse el. Voi fi onorat să dau lecții de matematică fiului dumneavoastră. Abia aștept.

Generalul se ridică.

– Excelent! Iată aici cartea mea de vizită cu adresa.

Chris se ridică în picioare ca s-o primească împreună cu oferta chiar din mâna generalului.

– Atunci pe mâine după-amiază, da?

Chris încuviință din cap.

– Pe mâine după-amiază.

Scanned with CamScanner

Capitolul 37

În sfârşit, veni şi o duminică în care Victoria reuşi să meargă până la pensiunea unde poate că Ralph găsise adăpost. Duminicile precedente, singurele zile din săptămână când avea suficient timp pentru misiunea ei, fuseseră ocupate de colonelul Derrick Albrecht. Spre marea ei supărare, îşi programase asalturile la o oră care nu-i mai lăsa suficient timp ca să-i facă o vizită doamnei Duprée la pensiunea acesteia. Dar cu o zi în urmă, colonelul Albrecht sunase ca să întrebe dacă *mademoiselle* ar fi de acord să schimbe ora asaltului de la două la patru. Victoria fusese imediat de acord.

Se va duce în vizită la *madame* Duprée fără s-o anunţe în prealabil. Ar fi preferat să-i telefoneze mai întâi, dar grija pentru siguranţa femeii şi a ei îi interziceau să ia legătura prin telefon. Se ştia că centralistele raportează convorbirile suspecte funcţionarilor poliţiei naziste, iar telefonul de la pensiune ar fi putut nesigur pentru ca proprietara să primească un apel. Era de asemenea periculos să trimită un bilet. Curierii autorizaţi pe bicicletă erau adesea interceptaţi şi percheziţionaţi de patrulele germane, iar Victoria nu avea încredere în nimeni că va transmite fără să citească un bilet suficient de lung ca să poată explica scopul vizitei ei la *madame* Duprée.

Aşa că nu avusese altă soluţie decât să se ducă neanunţată, în speranţa că o va găsi pe curajoasa *propriétaire* acasă şi că aceasta va fi dispusă să vorbească cu ea, în această duminică rece, în care

Scanned with CamScanner

aerul îți încrețea nasul. Parizienilor le era frică să aibă încredere unul în altul, ceea ce era de înțeles și s-ar putea ca femeia care îi salvase viața lui Ralph să nege că făcuse aceasta. Victoriei nu-i venea în minte nici o poveste convingătoare care să explice de ce venise, așa că va avea încredere în *madame* Duprée și îi va spune adevărul.

Inima îi bătea nebunește când sună la soneria pensiunii. Și începu să bubuie și mai tare când îi deschise un tânăr îndesat, care purta cămașa cu mânecile suflecate și cravata desfăcută a unui sergent din Wehrmacht. Nu se așteptase ca pensiunea să fie rechiziționată pentru încartiruirea soldaților germani. Când o văzu, bărbatul făcu ochii mari și maxilarul începu să-i atârne puțin. Victoria îi zâmbi. Profită spre avantajul ei de fascinația pe care o exercita. Sperând că omul înțelege franceza, îi spuse:

– *Bonjour, monsieur.* Am venit la *madame* Duprée. Este acasă?

Bărbatul făcu un pas înapoi ca un surdomut hipnotizat ca să-i facă loc să treacă și arătă cu un exemplar dintr-un ziar de limbă germană, *Pariser Zeitung*, spre partea din fund a casei.

– *Cuisine*, reuși să articuleze, arătând spre bucătărie.

Victoria auzi voci de bărbați care vorbeau nemțește într-o cameră cu ușa deschisă, la câțiva pași mai jos pe hol.

– *Merci*, spuse ea și traversă sufrageria, ca bărbații din cameră să n-o vadă, apoi intră în bucătărie și rosti încet către o femeie care stătea lângă aragaz, întoarsă cu spatele:

– *Madame* Duprée?

Din fericire, în bucătărie nu mai era nimeni altcineva, dar Victoria vedea pe fereastră mai mulți bărbați, unul dintre ei căpitan în armata germană, altul civil, aplecați peste un strat din grădină, unde tăiau varză.

Gabrielle Duprée se răsuci și clipi din ochi:

– Cine sunteți?

– Numele meu nu contează, *madame* Duprée. Trebuie să aveți încredere în mine că nu am să vă fac nici un rău. Sunt logodnica unui pilot din RAF, un american căruia cred că i-ați oferit adăpost în mai anul acesta. A fost doborât deasupra localității Gennevilliers...

– Șșșt!

Scanned with CamScanner

Madame Duprée sâsâi repede și își duse un deget la buze. Se întoarse să închidă flacăra aragazului și îi făcu un semn Victoriei către cămară. Înghesuită între rafturile cu conservele din vară, șopti:

– Ești americancă?

– Da.

– Dovedește-mi.

– Cum?

– Vorbește în engleză. Nu, spune-mi de ce ai venit în *americană*. O să-mi dau seama de diferență.

Accentuând vocalele lungi caracteristice vorbirii din Virginia, Victoria spuse câteva propoziții fără sens despre vremea de afară.

– Ah, făcu *madame* Duprée, părând convinsă de naționalitatea ei. O înconjură cu brațele pe Victoria și îi șopti: Pleacă, *mademoiselle*. Mergi spre sud până la prima intersecție. O să găsești parcul unui cimitir lângă o biserică. Vin și eu acolo în douăzeci de minute.

Auziră cum se deschide ușa de la bucătărie și *madame* Duprée luă repede un borcan de dovlecei conservați:

– Îi pare rău, *mon amie*, spuse ea suficient de tare pentru ca orice intrus să audă. Dar asta e tot ce pot să-ți ofer din cămara noastră modestă. Vremurile... sunt grele.

– *Oui*, spuse Victoria și luă borcanul.

Madame Duprée ieși afară și Victoria o urmă. În bucătărie stătea atent sergentul care o primise în hol. Își pusese vestonul uniformei și își strânsese cravata.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule sergent? întrebă sever *madame* Duprée.

– Păi, ăăă, știți...

Sergentul făcu un pas nesigur înainte, căci strălucirea uniformei nu făcuse impresia pe care o scontase.

– Ca membru al Abwehr, este... este de datoria mea să... să interoghez toți vizitatorii necunoscuți care vin în această casă, se bâlbâi el.

– Chiar așa? N-ai mai făcut asta niciodată.

Sergentul se făcu parcă mai mic în vestonul lui.

– O, ăăă, așa este, dar acum asta e politica...

Scanned with CamScanner

– *Mademoiselle* nu este un vizitator necunoscut în această casă, îl întrerupse *madame* Duprée. Nu o cunoşti dumneata, şi am să-i raportez căpitanul Achterberg. Uite că vine.

Privirile se întoarseră spre bărbaţii din grădină care se îndreptau spre casă cu sacii plin de varză, respirând aerul îngheţat. Faţa grăsună a sergentului se acoperi de pete roşii.

– Nu este nevoie, *madame*, spuse el repede, luând poziţie de drepţi şi bătând din călcâie. Am făcut o greşeală.

Victoriei îi tresări inima în secunda când bărbatul deschisese gura. Vorbea o franceză stricată cu accent de Texas. Omul era american, în slujba agenţiei germane de informaţii. Şi un alt şoc mai că o făcu să scape din mână borcanul cu dovlecei. Cu obrajii înroşiţi de ger şi tropăind din picioare pe preş în spatele ofiţerului german intrase Steaua Polară. Absorbit de ceea ce făcea, nu o văzu decât atunci când ridică privirea şi o zări stând nemişcată şi uitându-se fix la el. Celălalt bărbat, căpitanul Achterberg, păru numai puţin surprins de prezenţa unei astfel de femei în bucătăria proprietăresei lui.

Victoria îşi desprinse privirile, dându-şi seama că mirarea lor reciprocă atrăsese atenţia sergentului. Fusese recunoscătoare când *madame* Duprée, la fel de înaltă ca ea, păşise în faţa ei şi o sărutase pe obraji după moda franceză.

– La revedere, *mon amie*. O să ne mai vedem curând.

– *Oui*, spuse Victoria din nou şi se întoarse spre uşă.

Sergentul se dădu la o parte din calea ei cu o mişcare rigidă din cap.

– *Mademoiselle*.

Douăzeci de minute mai târziu, *madame* Duprée se aşeza alături de ea pe banca din parc pe care stătea încă năucită de faptul că descoperise adresa Stelei Polare şi că acesta locuia împreună cu un american.

– Te asigur de la bun început că, atunci când am văzut cum te uiţi la tânărul meu locatar, mi-am dat seama că vă cunoaşteţi şi ai fost uimită să-l vezi la mine, la *pension de famille*, spuse proprietara pensiunii.

Scanned with CamScanner

Victoria nu făcu nici un comentariu, cu gândul la siguranța amândurora. Pensiunea doamnei Duprée era o casă sigură, iar doamna lucra pentru OSS.

– *Oui*, așa mă gândeam, spuse femeia. Nu mai vorbim despre chestiunea aceasta și am încredere în Dumnezeu că nu vei avea niciodată nici un motiv să-mi divulgi numele sau pe cel al locatarului meu. Nu-ți face griji, *mademoiselle*. Știi că netrebnicul acela este american. Știe cum să se păzească de el. Iar acum să răspund la întrebările dumitale. *Oui*, le-am dat adăpost celor doi piloți RAF doborâți în mai la Gennevilliers. Unul dintre ei, un american, era rănit grav și a murit înainte să poată fi predat Rezistenței. Celălalt, englezul, probabil că a ajuns în Anglia, din moment ce ai aflat despre mine.

Cu inima strânsă, Victoria întrebă:

– Și... și cum îl chema pe... pilotul care a murit?

– Peter Billings. Era din... Idaho. Cred că așa a spus. Așa se numea logodnicul dumitale?

Victoria închise ochii ușurată.

– Nu, rosti ea.

– Dar mai am ceva...

Madame Duprée băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un obiect pe care Victoria îl recunoscu imediat: era echivalentul RAF al tăbliței de identitate americane.

– Am găsit asta la Peter Billings înainte să-l îngropăm, spuse ea și o ridică în sus. Este cumva tăblița de identitate a logodnicului dumitale, *mademoiselle?*

Victoria luă în mână discul cafeniu cu șnur maro și se uită fix la inscripția care menționa numele, numărul de serviciu și afilierea religioasă a locotenentului Ralph W. DuPont. Dădu din cap încet, în timp ce ochii o ardeau.

– Presupun că domnul Billings a scos-o ca s-o dea familiei pilotului, dar a murit înainte s-o poată înmâna, spuse *madame* Duprée. Se ridică în picioare și îi spuse Victoriei, care ședea cu capul plecat: Ține minte numele căpitanului Gavin Longworth. Era din Lewes, East Sussex. După război ai putea să-i faci o vizită și să afli mai multe despre moartea iubitului dumitale.

Scanned with CamScanner

Plecă înainte ca Victoria să-şi dea seama că nu mai este acolo. Cu ochii plini de lacrimi, Victoria îşi trecu degetele peste spatele discului gravat care stătuse la pieptul bărbatului iubit. Duse discul la buze şi îl ţinu acolo. Plăcuţele de identificare RAF erau în două exemplare, unul octogonal verde rămânea pe trup şi altul circular cafeniu era luat pentru înregistrarea decesului. Unde era îngropat iubitul ei? În ce câmp, în ce sat, în ce cimitir? Nu-l va lăsa aici. După război, îl va căuta pe căpitanul Gavin Longworth ca să găsească locul unde era înmormântat Ralph şi să-şi ducă iubitul acasă.

Clopotele bisericii anunţau că slujba din duminica aceea se terminase. Trebuia să plece. Strecură bucata de piele în fundul buzunarului, cu lacrimile şiroind pe obraji. Acum se putea duce acasă. Primise răspunsul pe care venise să-l caute la Paris, iar faptul că descoperise adresa unde locuia Steaua Polară şi legătura dintre *madame* Duprée şi OSS îi punea în pericol dacă erau prinşi şi siliţi să vorbească. Datoria ei era să raporteze descoperirile maiorului şi să se retragă din Libelulă. Dar cum putea să plece acasă şi să lase în seama altora munca aceasta care ar fi putut să-i ajute pe Aliaţi să câştige războiul, motivul pentru care Ralph intrase în RAF?

Nu. Datoria ei era aici, unde murise iubitul ei. Îl va lăsa pe Steaua Polară să raporteze maiorului întâlnirea lor întâmplătoare.

Scanned with CamScanner

Capitolul 38

La biroul lui din Berna, învăluit într-un nor gros de fum de la cele câteva zeci de ţigări Lucky Strike pe care le fumase de când primise mesajul codificat de la Bridgette din Paris, maiorul Alistair Renault era însăşi imaginea disperării. Informaţiile primite de la OSS cu privire la colonelul Derrick Albrecht, născut duce în Bavaria, tocmai sosieră. Omul în costum maro ştia câte ceva despre el, dar numai cine era şi ce făcea în calitate de şef al serviciului de contrainformaţii de la Paris. Nu ştiuse că omul fusese cândva unul dintre campionii la floretă ai Germaniei şi că studiase un an la Harvard. Aceste detalii nu figuraseră în dosar.

Dirk Drechsler era din New Braunfels, Texas, care întâmplător era şi oraşul natal al lui Chris Brandt şi locuia în aceeaşi pensiune cu Sam Barton, cunoscut de membrii Libelulei ca Steaua Polară. Chris îi dădea acum lecţii particulare fiului şefului Abwehr din Franţa, care locuia alături de colegul lui de echipă din Libelula, pescarul Brad Hudson, iar acesta se împrietenise cu acelaşi copil, fiul generalului. Putea fi oare o încurcătură mai mare în planurile lui alcătuite cu atâta grijă de a-şi ţine agenţii separaţi unii de alţii şi în siguranţă?

O săptămână mai târziu sosiră alte mesaje codificate care ameninţau să-i producă atacul de cord prezis de mai mulţi ani. Victoria dăduse întâmplător peste Sam la pensiunea acestuia, când

Scanned with CamScanner

se dusese la Gabrielle Duprée ca să capete informații despre logodnicul ei dispărut, doborât în timpul unui raid aerian deasupra Parisului. De unde știa Victoria că proprietăreasa îi oferise adăpost – sursele lui Alistair nu-i identificaseră pe piloții RAF – s-ar putea să nu afle niciodată, dar vizita ei ar fi putut explica motivul ascuns pentru care acceptase colaborarea cu OSS. *Madame* Duprée îi confirmase moartea logodnicului – aflase aceasta de la omul lui din Paris după ce fusese contactat de Gabrielle, nu de la Victoria sau de la Sam, care de abia acum urma să-l informeze pe Labrador despre întâlnirea lor întâmplătoare. Alistair putea să pună pariu că cei doi deciseseră să treacă sub tăcere această informație, deoarece știau că i-ar fi eliminat din misiune. Întâlnirea accidentală o pusese pe Gabrielle în pericol, iar pe Sam într-un pericol și mai mare, în primul rând din partea trădătorului american care locuia sub același acoperiș cu el și în al doilea rând din partea Victoriei, care acum îi știa adresa. Era vineri, 30 octombrie, iar operațiunea începuse de treizeci și șapte de zile. Planul lui Alistair de a-i proteja pe membrii Libelulei prin faptul că nu-și cunoșteau identitatea, numele de acoperire, adresele și misiunile, iar drumurile lor nu se puteau încrucișa decât în fluxul normal al circulației din Cartierul Latin se spulberase. Ideea lui de a desemna un singur punct de depunere a informațiilor nu fusese nici ea foarte strălucită, ba chiar – prostie curată. După cum raporta omul lui din Paris, fresca atrăgea atât de mult atenția, încât un polițist francez cu înclinații fasciste fusese desemnat s-o păzească. Din acest motiv, Bridgette era mereu sub ochii lui și creștea posibilitatea ca omul să observe că aceleași patru chipuri treceau regulat pe lângă cutia poștală.

Naiba s-o ia de treabă!

Alistair își spuse că nu avusese cum să anticipeze aceste ultime evoluții. Apăreau întotdeauna surprize. Neprevăzutul era nenorocirea oricărei misiuni. Dar în acest caz nu putea să nu-și reproșeze că fusese irațional. Își făcuse iluzii atunci când crezuse că o echipă de americani crescuți fără griji, tineri, fără experiență, sumar instruiți, trimiși într-o țară care colabora pe față cu ocupanții naziști va scăpa atenției. Libelulele erau înghițite tot timpul. Adică, dacă erau prinse. Așadar, exista o singură soluție. Să-i scoată din Paris.

Scanned with CamScanner

– Alistair, ai înnebunit? explodă Will Donovan cu o furie neobişnuită, când şeful spionajului îl chemă să-i comunice propunerea. N-o să scoţi Libelula din Paris pentru că ţi se pare că sunt în pericol iminent. Şi ce-i cu asta? Orice agent trimis în spatele liniilor duşmanului este în pericol *iminent*. Copiii aceştia sunt în poziţii perfecte pentru a ne furniza informaţii preţioase. Dumnezeule mare, ce ne-am putea dori mai mult? Steaua Polară se trage de şireturi cu şeful Abwehr la pensiune, iar Broscăriţa cu şeful contraspionajului din Paris, Nagâţul dă lecţii particulare fiului comandantului Abwehr din Franţa, Melcul-de-Apă este ghidul lui de pescuit şi Labradorul poate să ne transmită totul! Sunt în poziţiile perfecte pentru care i-ai pregătit şi i-ai trimis la Paris! În loc să te flagelezi, ar trebui să te baţi pe spate. Ai reuşit să dai una dintre cele mai mari lovituri din istoria spionajului, dacă ne bazăm numai pe rezultatele lor de până acum. De ce naiba vrei să-i aduci acasă?

– Pentru că arestarea lor este inevitabilă, Bill!

– De unde ştii? Poate că nu iese nimic din aceste descoperiri noi peste care au dat copiii. Ai încredere în curajul şi în ingeniozitatea lor că se vor descurca. Nu par să fie genul care lasă coada în jos şi o iau la sănătoasa la primul semn de primejdie!

Tocmai de asta se temea Alistair.

– Credeam că am convenit că la primul semn de pericol pentru oricare dintre ei, eu voi fi cel care va decide dacă şi când să-i scoatem de acolo, spuse el.

– Nu *am convenit* nimic. Asta a fost ideea ta, născută din ataşamentul emoţional faţă de aceşti copii, deşi te-am avertizat să nu te laşi implicat în felul acesta. Nu, domnule, nu vei ţine seama de sentimentele personale cu preţul atâtor ani de planificare pe banii contribuabililor. Echipa ne-a furnizat deja câteva dintre cele mai preţioase informaţii pe care le avem până acum din Franţa. Poţi să-i avertizezi în legătură cu pericolul, dar trebuie să li se dea şansa să înoate sau să se înece după cum decid ei înşişi. Va fi decizia lor dacă pleacă sau rămân pe loc. Ai priceput?

– Am priceput, colonele, dar nu pot să-i avertizez despre pericolele individuale prin transmisiuni radio. Nu am timp să elaborez

Scanned with CamScanner

un cod pe care să-l înțeleagă toți și volumul de informații ar ține-o prea mult timp în emisie pe operatoarea mea radio. Dacă nu dai voie Libelulei să vină la mine, va trebui să merg eu la ea. Dacă autorizezi transportul, pot să zbor până la Paris și înapoi în treizeci și șase de ore și...

– Alistair, acum chiar sunt convins că ți-ai pierdut mințile!

Vocea lui Bill cel Sălbatic tună ca un muget.

– Nu te autorizez să faci nici o nebunie de felul acesta. Ai uitat că autoritățile și poliția germană și a guvernului de la Vichy te cunosc? Ești marcat ca o țintă, Dumnezeu să ne ajute! Ia legătura cu băiatul tău din Paris pe canalele obișnuite. Lasă-l să dea el veștile. Dacă decid să se retragă *atunci* și *numai* atunci ești autorizat să faci aranjamente pentru recuperarea lor. Este clar?

Alistair nu răspunse imediat, iar tonul lui Bill se mai îmblânzi:

– Consolează-te cu gândul că băieții aceștia știau în ce se bagă atunci când s-au înrolat, Alistair. Dumnezeu ne este martor că le-ai vârât perfect în cap chestia asta.

– Nu înseamnă că îmi este mai ușor.

– Acum chiar că ești copil. În jocul acesta nu are cum să fie ceva ușor. Băieții și fetele trebuie să rămână pe loc atât cât decid ei. E un ordin.

Telefonul amuți. Furios, Alistair trânti receptorul în furcă. Până acum, nu simțise niciodată în toată cariera lui nevoia să nesocotească ordinele. Puțin îi păsa de consecințe, dar șeful lui avea dreptate. Era un risc prea mare pentru OSS și SOE să se arate personal în Paris, iar Libelula era chiar mai bine plasată acum ca să le furnizeze cele mai multe și mai exacte informații pe care le vor obține vreodată de la Paris. Grupurile de Rezistență și armata acționaseră deja pe baza informațiilor pe care le furniza echipa. Un general din Gestapo fusese lichidat – pe tăcute, ca să se evite represaliile – pentru că amanta lui, în timp ce proba o rochie nouă, nu făcuse un secret din faptul că va participa la o petrecere privată împreună cu amantul ei. RAF lichidase o locație nazistă secretă din Norvegia pe baza unor informații care se scurseseră la firma de construcții a lui Sam și din care reieșea că acolo se construia o bombă care ar fi șters de

Scanned with CamScanner

pe fața pământului o țară mai mică. Sam reușise, de asemenea, să fotografieze planurile unui laborator nazist în construcție, unde se sintetizau substanțe chimice pentru distrugere în masă și făcuse copii după schițele unei uzine pentru fabricația de planoare destinate să transporte bombe capabile să distrugă orașe întregi. Brad raportase informații despre un depozit esențial de mine navale, ascuns într-un golfuleț de pe Le Mont-Saint-Michel, o comună de pe o insulă de pe coasta de nord-vest a Normandiei, destinată să fie îngropată de-a lungul coastei în anticiparea invaziei Aliaților. Un grup din Maquis înotase la mal la adăpostul întunericului nopții, doborâse paznicii, demontase focoasele și aruncase totul în râul Couesnon. Pornind de la informațiile lui Brad, partizanii norvegieni aruncaseră în aer o ambarcațiune care transporta armament pentru frontul rusesc, ca să aprovizioneze depozitele secătuite ale trupelor germane.

Chris, care trăia și muncea într-o pepinieră de bârfe, transmisese un pont despre un ofițer german din Înaltul Comandament, care agăța parteneri într-un bar pentru homosexuali, preferință pe care cel de-al Treilea Reich o considera pasibilă de pedeapsa cu moartea, dar îl făcea în același timp vulnerabil la șantaj pentru a lucra de partea Aliaților. Și Victoria îl pusese pe maior pe urmele unui înalt funcționar german furios împotriva lui Hitler pentru că gândise atât de prost războiul pe frontul rusesc, ceea ce dusese la moartea fiului său. Când omul lui Alistair din Paris îl abordase pe tată și îl întrebase dacă este dispus să-și trădeze țara, acesta acceptase imediat. Așa că până acum Libelula fusese o sursă de aur și ar fi putut să mai scoată la iveală și alți bulgărași de aur de acum înainte.

Alistair întinse fără chef mâna după telefon. Omul lui din Paris, Henri Burrell, era un vechi prieten cu care lucrase în timpul războiului precedent, un lucrător care se bucura de încrederea guvernului francez de la Vichy și nu avea restricții de călătorie. Odată contactat, prietenul lui putea trece frontiera elvețiană pentru a ajunge la Berna, la punctul de întâlnire cu el la ora prânzului, după care se putea întoarce la Paris la cină. Alistair va fixa mâine la cafenea întâlnirea lui Henri cu Libelula. Dar adjunctul lui Bill

Scanned with CamScanner

Donovan cel Sălbatic va face o mică schimbare în ordinul şefului său. Va avea grijă ca două avioane Lysander să fie pregătite şi cu rezervorul plin pentru a-i scoate pe agenţi de la Paris în momentul în care Henri le dădea undă verde.

Scanned with CamScanner

Capitolul 39

În seara aceea la ora opt fix, Bridgette își scoase valiza cu aparatul de emisie radio dintr-o nișă spațioasă ascunsă în spatele unui panou mascat de un șifonier din camera ei de la mansardă. Nișa fusese construită în timpul Revoluției Franceze ca ascunzătoare pentru aristocrații care fugeau de ghilotină. Aștepta fără prea mari speranțe ca instrumentul ei fără fir cu volumul dat foarte încet să-i vorbească. Asta se întâmpla foarte rar și atunci foarte scurt, dar în fiecare seară stătea în fața cutiei cu stiloul și hârtia pregătite. După ce termina de transmis, singurul răspuns era. *Recepționat. Excelent lucrat.*

Dar în seara aceasta, sunetele lungi și scurte *punct, linie, punct* rupseseră tăcerea. Bridgette notă grăbită, căci transmisiunea era scurtă. Mesajul era acesta: *L întln 1600/31.* Transcris pe larg, textul ordona ca membrii Libelulei să se întâlnească în ziua următoare, sâmbătă, 31 octombrie la ora 16.00 la librăria unde se servea și ceai. Bridgette privi alarmată convocarea. Însemna că apăruse o urgență. Bridgette bătu răspunsul: *Recepționat. Aștept instrucțiuni.* După câteva minute chinuitoare, apăru și răspunsul, ca și când maiorul s-ar fi gândit dacă să răspundă sau nu. *Asta e tot.*

Bridgette nu știa la ce oră veneau colegii ei să vadă fresca de pe zid în zilele de lucru sau la sfârșitul săptămânii. Ea lucra până târziu. Trebuia să se prezinte dimineața la ora opt la La Maison

Scanned with CamScanner

Boucher și se întorcea la mănăstire de abia la șase seara, iar la sfârșit de săptămână ieșea să picteze la ore diferite. Până acum nici unul din membrii echipei nu lăsase nici un semn pe simbolul său, nici nu fusese nevoită să le lase un mesaj. Nu văzuse nici o libelulă de când începuse operațiunea. Rapoartele lor apăreau de partea cealaltă a ușii ca și când ar fi fost lăsate acolo de o fantomă. Bridgette presupunea că se pierdeau în fluxul de pietoni aglomerat de pe Rue des Soeurs de Charité când se duceau sau veneau de la lucru. Achim nu-i pomenise de nimic suspect și Bridgette era sigură că s-ar fi lăudat dacă ar fi acostat pe cineva cât de cât bănuit de ceva necurat.

Așadar, dimineața următoare se va strecura la frescă cu câteva minute înainte de ora ridicării restricției de circulație, când Achim se proptea în fața zidului. Îi spusese plin de mândrie că intenționa să vină mai devreme în această sâmbătă de dimineață, căci se gândea că vandalii ar putea ataca între schimburile de patrule germane.

Polițistul o uimise. Se așteptase ca omul să se plictisească să stea de santinelă, dar era încântat de atenția care i se acorda ca „paznic al zidului" și era cât se poate de mândru de vigilența lui care, până acum, credea el, protejase fresca de vandalizare. Într-o bună zi, lângă tablou apăruse o bancă mică, meșterită manual, ca să mai cruțe picioarele polițistului. Locuitorii cartierului îi ofereau din când în când câte o ceașcă de ceai și uneori, la îndemnul părinților care abia aveau cu ce să-i hrănească, copiii îi puneau în mână lui Achim o prăjitură sau un fruct. Era rugat în fiecare zi să pozeze pentru fotografii și să semneze autografe. Bridgette era din ce în ce mai uimită și de succesul de care se bucura fresca în cartier. După ce se răspândise vestea despre ea, câștigase un public și mai numeros. Veniseră s-o vadă și locuitori din alte cartiere. Soldații germani veneau la plimbare aici în weekenduri împreună cu prietenele lor. Studenții de la arte plastice o studiau ca exponat. Oamenii lăsau și flori la picioarele zidului.

La început, ca să-și explice prezența zilnică și să alunge bănuielile, în cazul în care ar fi trebuit să adauge un semn codificat,

Scanned with CamScanner

Bridgette avea grijă să apară cu paleta și mai punea câte un punct sau trăgea o linie de culoare mai închisă pe un peștișor, la petală de nufăr, unui norișor. Paleta și pensula îi ofereau lui Bridgette un refugiu în zilele când trebuia să satisfacă cererile soțiilor și amantelor revoltătoare ale căror iluzii de superioritate nu se bazau decât pe autoritatea soților și a amanților lor, impusă unui popor subjugat. Uneori aproape că uita scopul frescei. De teamă să nu doarmă prea mult, în noaptea aceea Bridgette aproape că nu închisese ochii. Oricum, frigul pătrunzător nu te lăsa să dormi bine noaptea. Cu câteva zile mai înainte, fermierul care aducea lemne pentru mănăstire fusese împușcat pentru că adăpostise un evreu. La șase fără un sfert, Bridgette își luă pensulele și vopselele și se strecură afară pe scara îngustă care ducea în curte, întredeschise ușa veche zăvorâtă în timpul nopții și scoase capul afară. Strada era pustie și liniștită, se auzea numai un câine care lătra undeva, departe, în Cartierul Latin. În lumina tulbure a stâlpului din stradă, Bridgette desenă repede o diagonală peste libelula din centrul tabloului și adăugă câteva nuanțe de culoare la celelalte simboluri ca să fie atenți la eventualele capcane.

Câteva minute mai târziu, la ora șase fix, Achim Fleischer, nebun de furie, lovea în poarta boltită a mănăstirii până când o măicuță, trimisă de la rugăciunile de dimineață, veni în fugă să vadă ce era cu hărmălaia asta. Deschise ferestruica de sus, din ușă și întrebă gâfâind cum îl poate ajuta pe domnul.

– În primul rând, ai putea să deschizi nenorocita asta de poartă! strigă Achim spre ochii care îl priveau larg deschiși prin grilaj. Zăvorul fu dat la o parte și Achim o împinse pe femeia în rochie neagră înaintea lui pe alee, dădu de perete ușa mănăstirii și păși vijelios în zona comună a chiliilor, cerând s-o vadă pe sora Mary Frances. Maica superioară apăru câteva minute mai târziu.

– Ce s-a întâmplat, Achim?

– Trebuie s-o chemați pe *mademoiselle* Dufor imediat! ordonă el.

– E în pat.

– Treziți-o!

– Aș putea să știu de ce?

Scanned with CamScanner

Bridgette avea grijă să apară cu paleta și mai punea câte un punct sau trăgea o linie de culoare mai închisă pe un peștișor, la petală de nufăr, unui norișor. Paleta și pensula îi ofereau lui Bridgette un refugiu în zilele când trebuia să satisfacă cererile soțiilor și amantelor revoltătoare ale căror iluzii de superioritate nu se bazau decât pe autoritatea soților și a amanților lor, impusă unui popor subjugat. Uneori aproape că uita scopul frescei. De teamă să nu doarmă prea mult, în noaptea aceea Bridgette aproape că nu închisese ochii. Oricum, frigul pătrunzător nu te lăsa să dormi bine noaptea. Cu câteva zile mai înainte, fermierul care aducea lemne pentru mănăstire fusese împușcat pentru că adăpostise un evreu. La șase fără un sfert, Bridgette își luă pensulele și vopselele și se strecură afară pe scara îngustă care ducea în curte, întredeschise ușa veche zăvorâtă în timpul nopții și scoase capul afară. Strada era pustie și liniștită, se auzea numai un câine care lătra undeva, departe, în Cartierul Latin. În lumina tulbure a stâlpului din stradă, Bridgette desenă repede o diagonală peste libelula din centrul tabloului și adăugă câteva nuanțe de culoare la celelalte simboluri ca să fie atenți la eventualele capcane.

Câteva minute mai târziu, la ora șase fix, Achim Fleischer, nebun de furie, lovea în poarta boltită a mănăstirii până când o măicuță, trimisă de la rugăciunile de dimineață, veni în fugă să vadă ce era cu hărmălaia asta. Deschise ferestruica de sus, din ușă și întrebă gâfâind cum îl poate ajuta pe domnul.

– În primul rând, ai putea să deschizi nenorocita asta de poartă! strigă Achim spre ochii care îl priveau larg deschiși prin grilaj. Zăvorul fu dat la o parte și Achim o împinse pe femeia în rochie neagră înaintea lui pe alee, dădu de perete ușa mănăstirii și păși vijelios în zona comună a chiliilor, cerând s-o vadă pe sora Mary Frances. Maica superioară apăru câteva minute mai târziu.

– Ce s-a întâmplat, Achim?

– Trebuie s-o chemați pe *mademoiselle* Dufor imediat! ordonă el.

– E în pat.

– Treziți-o!

– Aș putea să știu de ce?

Scanned with CamScanner

– Cineva a mâzgălit tabloul! Şi asta sub ochii mei!

Furia vocală a lui Achim se subţie treptat transformându-se într-un scâncet, ca o pânză de corabie în care vântul încetase brusc să mai sufle.

– Trebuie să facă ceva şi să-l repare înainte să înceapă să vină publicul de sâmbătă.

– Dar e în cămaşă de noapte.

– Nu mă interesează nici dacă este... aşa cum s-a născut.

Sora Mary Frances se întoarse calmă spre una din surori.

– Te rog să fii amabilă şi să o chemi pe *mademoiselle* Dufor, soră!

– Şi spune-i să aducă un dizolvant de vopsea! strigă Achim în urma călugăriţei.

Tremurând în cămaşa de noapte, Bridgette examină libelula „mâzgălită" şi afirmaţia lui Achim că „se mai schimbase" şi altceva la tablou, dar nu-şi putea da seama ce.

– Achim, singura schimbare pe care pot să o văd este o linie albă subţire trasată cu o vopsea pe care nu o pot identifica peste libelulă, dar nu desfigurează fresca. Piatra este poroasă, aşa că trebuie să văd care este dizolvantul corect ca s-o îndepărtez. Spirtul mineral şi terebentina nu vor face decât să întindă culoarea.

– Ba nu! Că ai dat cu grunt pe zid. Am văzut. Semnul o să se ia uşor. Dă-mi terebentina aia şi îţi arăt.

Achim întinse mâna după sticlă, iar Bridgette o duse la spate, cu inima bătând nebuneşte. Diagonala trebuia să rămână neatinsă.

– Nu! spuse ea. O să strici libelula! N-am să o mai pot reface aşa cum a fost mai înainte. Fresca este lucrarea mea, nu a ta, Achim. Eşti supărat numai pentru că îţi închipui că cineva a făcut semnul ca să-şi bată joc de tine, dar nu este decât o pişcătură, *mon ami*, şi abia dacă se vede. Puse o mână pe braţul lui şi spuse calm: Fii mulţumit că nu a fost mai rău. Tocmai asta dovedeşte respect pentru frescă şi pentru tine. Nu a fost decât o mică glumă fără răutate şi probabil că nu se va repeta.

Flacăra din ochii lui Achim se potoli. Îi făcea plăcere atingerea uşoară a mâinii domnişoarei Dufor pe braţul lui şi observă conturul trupului ei prin cămaşa de noapte care fâlfâia.

Scanned with CamScanner

– Acum îmi amintesc că și sora mea are dificultăți când încearcă să corecteze tablourile cu terebentină, încuviință el. Foarte bine. Lasă-l așa. Tremuri. Iartă-mă. Trebuie să te duci înăuntru, dar dacă-l prind pe cel care a făcut asta...

– Sunt sigură că o să aibă necazuri serioase, spuse Bridgette.

Capitolul 40

În această ultimă dimineaţă de octombrie, Dirk Drechsler îl studia pe Stéphane Beaulieu pe deasupra ceştii de cafea. Dirk bea *noisette*, un espresso cu foarte puţin lapte. Stéphane sorbea o cafea simplă din cicoare prăjită. Dirk îl invitase în particular să împartă raţia cu el – nu se prea dădea în vânt după cafeaua neagră franţuzească după cum nu-i plăcea nici chestia aceea prăjită numai puţin pe care o dădeau pe gât nemţii – dar inginerul îl refuzase politicos, aşa cum se şi aşteptase Dirk. Stéphane nu era omul care să profite de o mâncare sau de o băutură care nu era oferită şi celorlalţi locatari francezi. Dirk se întreba dacă francezul ştie că îl urmăreşte. Mânca clătitele fără ou, cu un strat subţire de gem, la un capăt al mesei de mic dejun a doamnei Duprée împreună cu chiriaşii francezi, în timp ce Dirk mesteca un crenvurşti şi omletă împreună cu căpitanul şi cu locotenentul la celălalt capăt, fiecare grup vorbind în limba sa maternă.

Dirk se întreba dacă Stéphane Beaulieu îşi dădea seama de interesul lui deosebit pentru el. În ultima săptămână, fuseseră de câteva ori în aceeaşi cameră, iar Dirk nu putea să-şi abată atenţia de la fiecare cuvânt rostit de inginer. Dirk era ocupat cu arestările masive ale evreilor şi trebuia să consemneze în dosare interogatoriile, transportul spre lagărele de concentrare şi execuţiile. Naziştii erau obsesiv de meticuloşi în privinţa ţinerii evidenţelor, indiferent

Scanned with CamScanner

cât de abominabile erau acțiunile lor, dar simțeau nevoia să le consemneze pentru posteritate. La sfârșitul fiecărei zile lungi, Dirk se întorcea acasă la pensiune încă și mai decis că plece din Franța și să se întoarcă la el acasă, iar Stéphane Beaulieu era biletul lui de călătorie. După cele petrecute în ultima duminică, Dirk era absolut convins că omul era mai mult decât un simplu inginer constructor care se ducea în fiecare zi la firma lui și se întorcea acasă să mănânce varză călită și cartofi. Tânăra aceea uluitoare care apăruse duminica trecută la pensiune venea de undeva, din trecutul lui. Fata arăta suficient de bine ca să lase orice bărbat cu gura căscată, ceea ce ar fi explicat reacția lui Stéphane în fața ei, dar nu și reacția ei când îl văzuse pe acesta. Îl recunoscuse, dar nu ca pe cineva care îi amintea de un cunoscut decedat, în ciuda poveștii pe care se străduise să o relateze *madame* Duprée la cină. Privirea din ochii fetei nu era aceea pe care o are cineva când vede o fantomă. Era limpede că ea și Stéphane se cunoșteau, după cum la fel de clară era și hotărârea lor comună de a trece sub tăcere acest fapt. *Madame* Duprée o luase repede de acolo înainte ca cei doi să poată schimba vreo vorbă între ei, iar aceasta îi ridică lui Dirk anumite semne de întrebare în legătură cu proprietăreasa lui. Firește, poate că scena din bucătărie nu însemnase nimic. Poate că între Stéphane și fată fusese ceva cândva și hotărâseră să nu se afișeze în fața altora, iar *madame* Duprée sesizase tensiunea. Era o bătrână doamnă cu multă intuiție. Dirk ar fi vrut să-l întrebe pe Stéphane, dar nu voia să-i atragă atenția că se interesa de el. Deocamdată, relația omului cu fata trebuie să rămână un mister. Dar nu era un mister faptul că Stéphane Beaulieu îl cunoștea, după cum se pare, foarte bine pe generalul Nicholas Cravois. În cazul în care Dirk nu confundase identitatea bărbatului, îmbrățișarea lui Beaulieu și faptul că știa cea mai secretă adresă din Paris dovedea că între ei există o legătură specială; iar acesta va fi un atu pentru Dirk când va veni momentul să negocieze cu Fantoma Neagră. Dirk ar fi putut să transmită această informație și să-l dea de gol pe Stéphane în fața căpitanului, câștigând astfel merite pentru cea mai importantă captură din istoria spionajului german, dar să-i ia

Scanned with CamScanner

naiba! Intenționa să profite de Stéphane ca să ajungă la generalul Cravois și să-l roage să-l ajute. Printre alte crime împotriva celui de-al Treilea Reich pentru care era căutată Fantoma Neagră era și coordonarea unei rețele bine organizate de căi de evadare care îi ajutau pe colaboratorii Aliaților, pe evrei și pe disidenții politici să ajungă în libertate. Dirk plănuia să o ia și el pe una din aceste căi ca să plece din Franța. Iar dacă se va putea, ar fi dorit să nu-l implice pe Stéphane Beaulieu. Părea un om cumsecade, iar Dirk nu-și dorea ca omul să fie arestat și interogat de monștrii cu care lucra el, dar asta depindea de el.

Trebuie să aibă grijă să nu se miște prea repede. O să-și stăpânească nerăbdarea până va strânge suficiente dovezi incontestabile pentru ca francezul să nu-l poată refuza. Era prima sâmbătă liberă a lui Dirk din luna aceasta. Căpitanul și locotenentul plecau curând la un meci de fotbal, apoi își petreceau restul serii împreună cu jucătorii. Firește, el nu fusese invitat să meargă cu ei. Să-i ia naiba! Oricum, avea ceva mai bun de făcut. Haina francezului atârna în cuier. O adusese cu el când coborâse la micul dejun. Dirk se repezise imediat sus și se întorsese cu o sacoșă cu o manta civilă, o pălărie și un fular, ca să le pună peste uniforma militară când îl va urmări și spusese că avea în sacoșă niște haine vechi pe care intenționa să le doneze bisericii catolice din colț ca să le vândă la licitație. Poate că francezul îl va conduce din nou la Nicholas Cravois.

***

În timp ce își aștepta oaspetele la prânz, generalul-maior Konrad March, deschise valiza curierului diplomatic care tocmai sosise. Pachetul sigilat conținea o depeșă de la superiorul și mentorul lui direct, amiralul Wilhelm Canaris, comandantul-șef al Abwehr, cu sediul la Berlin. Konrad citi cu inima strânsă că amiralul intenționa să-i facă o vizită sâmbăta următoare, 7 noiembrie. Era data când Konrad avea bilete la mult așteptata premieră a filmului *Oaspeți de seară*. Nu fuseseră invitate decât câteva persoane alese, iar astăzi intenționase să o invite pe *madame* Gastain să-l însoțească. Întrucât

Scanned with CamScanner

acceptase să vină la el la masă, spera că va accepta și invitația la spectacolul de seară și poate la o cină după aceea. Poate Konrad avea să reușească să-l convingă pe amiral să se retragă devreme.

Konrad clătină din cap citind mesajul criptat. Wilhelm ar fi trebuit să fie mai atent la conținutul pe care îl trimitea cu valizele sale diplomatice. În ciuda regulilor diplomatice, nici un mesaj nu era invulnerabil când venea din Germania zilele acestea. Mesajul amiralului îl anunța, chipurile, despre vizita sa iminentă, dar dintre rândurile criptate răzbătea dezgustul superiorului față de măcelul inutil pe care îl generase războiul dus de Hitler. Mesajul spunea că la 29 octombrie, șaisprezece mii de evrei fuseseră asasinați din ordinul lui Hitler la Pinsk, în Uniunea Sovietică. Numai în octombrie, nouăzeci și patru de submarine germane fuseseră scufundate din cauza superiorității crescânde a forțelor navale și aeriene ale Aliaților.

Konrad era în continuare surprins că Führerul nu descoperise răzvrătirea amiralului. Încă din 1935, șeful serviciului lui de spionaj din armata germană se aflase în spatele câtorva acțiuni subversive menite să-l răstoarne de la putere. În septembrie 1939, după ce fusese martor la sălbăticia armatei germane împotriva populației civile poloneze, amiralul își pierduse toată simpatia pentru cel de-al Treilea Reich atunci când trupele SS încuiaseră două sute de evrei polonezi într-o sinagogă din Będzin, Polonia, și le dăduseră foc. Temându-se pentru viitorul țării sale, prietenul lui încercase atunci fără succes să negocieze o pace separată cu oficialitățile Aliate pentru a împiedica alte măceluri. Chiar sub nasul mereu atent al SS, dușmanul de moarte al Abwehr, Wilhelm aranjase salvarea mai multor evrei condamnați să fie trimiși în lagăre de concentrare, trimisese rapoarte la Vatican în care explica în detaliu atrocitățile naziștilor, în speranța că papa va interveni și va împiedica uciderea celor nouăsprezece ofițeri francezi capturați în Tunisia. Konrad nu ar fi fost surprins dacă șeful lui ar fi fost implicat în atentatele nereușite de asasinare a liderului pe care ajunsese să-l disprețuiască. Cum de nu fuseseră detectate aceste acte de revoltă, Konrad nu știa, dar norocul lui era pe terminate și,

Scanned with CamScanner

odată cu el, probabil și cel al protejatului său din Franța – vinovat de trădare prin prietenie.

Vizita mentorului său însemna necazuri și pentru prima dată de mult timp – de fapt încă de dinainte de război – Konrad se bucura de o perioadă de relativă pace și mulțumire în viață. Trăsese o linie impenetrabilă între casă și locul de muncă, unde petrecea din ce în ce mai puțin timp. Se săturase de război, căci luptase în două și îi era silă și de îndatoririle lui, care duceau la cele mai josnice acțiuni împotriva semenilor săi – și totul în numele unei ideologii și al unui Führer în care nu mai credea.

Pescarul de alături și meditatorul pe care îl angajase îi schimbaseră viața. Konrad venea acum acasă, unde fiul lui era fericit și nu se mai ducea imediat în camera lui după o cină în tăcere la care abia dacă se atingea de mâncare. Acum Wilhelm abia aștepta să-i povestea lui *Vater* ce făcuse în ziua aceea, ce învățase, ce pești prinsese, ce jocuri jucase. Băiatul căpătase poftă de mâncare, mușchii și mintea i se dezvoltaseră, iar Konrad datora toate acestea celor doi tineri care intraseră în viața lor.

Prânzul de astăzi era în special pentru Barnard și Claus. Prezența doamnei Gastain era un dar special în plus. Konrad se gândise că poate nu se cuvenea să o invite pe *madame* Gastain, din moment ce îl invitase pe chiriașul ei. Fusese totuși încântat de uimirea și bucuria cu care aceasta acceptase invitația. Poate că femeia era flămândă, sau se săturase de pește.

Dar se gândise în mod sigur că se cuvine să facă ceva ca să-și exprime recunoștința față de cei doi tineri care îi insuflaseră o viață nouă fiului său. Când adusese acasă o pulpă mare de miel confiscată de la un speculant francez, Konrad se gândise imediat să o împartă cu Barnard și cu Claus. Era oricum timpul ca cei doi tineri să facă cunoștință, căci Konrad era sigur că auziseră amândoi foarte multe unul despre celălalt de la fiul său.

Hans apăru în ușa biroului său:

– Oaspeții dumneavoastră au sosit, *Herr General*, iar tânărul Wilhelm nu mai poate de bucurie.

– Și *madame* Gastain?

Scanned with CamScanner

– Da, *Herr General.*

– Vin imediat.

Depeşa era încă în mâna lui. Nu avea timp să o distrugă. Focul cel mai apropiat era în şemineul din salon, din cauza economiei de lemne de foc, chiar şi pentru şeful Abwehr din Franţa. Mesajul amiralului era în siguranţă pe biroul lui până când va putea să-l distrugă, împreună cu celelalte destinate şemineului din biroul lui. Acum, când îl cunoscuse mai bine pe băiat, aproape că îi era ruşine de bănuiala lui că Barnard Wagner ar putea fi spion.

Scanned with CamScanner

Capitolul 41

În liniştea dimineţii de sâmbătă, la sediul relativ pustiu al Sicherheitsdienst, al serviciului de securitate al SS şi al Partidului Nazist, colonelul Derrick Albrecht termina de citit raportul despre adevărata identitate a lui Véronique Colbert. Informaţiile veniseră de la un cetăţean american de origine germană care transmitea pentru Sicherheitsdienst de la o staţie radio cu unde scurte de pe Long Island, din New York. Nici una din afirmaţiile din raport nu fusese o surpriză pentru el. Deşi petrecuse numai puţin timp în compania domnişoarei Colbert şi nu avusese nici cea mai mică informaţie despre ea, ar fi putut scrie el însuşi dosarul. Victoria Grayson provenea din strămoşi nobili atât pe linie maternă, cât şi paternă, atestaţi încă de pe vremea când nobilimea îl obligase pe regele Ioan al Angliei să semneze Magna Charta Libertatum, iar în ceea ce priveşte aristocraţia americană, putea revendica un loc tot aşa, pe ambele direcţii. În arborele genealogic al familiei Victoriei Grayson figurau personalităţi politice importante, judecători superiori, medici de renume, inventatori, profesori, finanţişti de pe Wall Street din ambele ramuri cu care se mândreau strămoşii lor. După cum părea, nu exista nici o oaie neagră în aceste generaţii.

Privi în josul paginii. Studii la Colegiul William and Mary, Phi Beta Kappa, diplomă în studii franceze. Iar instructorul ei de

Scanned with CamScanner

scrimă fusese nimeni altul decât vestitul maestru de floretă al colegiului, Tucker Jones.

Măi, măi, măi! Colonelul Albrecht întinse mâna pe birou şi scoase capacul unei cutii de trabucuri cu însemnele heraldice ale familiei sale. Luă un Montecristo nr. 2, scoase un cuţitaş de ajustat trabucuri şi o brichetă cu gaz din sertar, apoi se rezemă de spătar ca să execute ritualul necesar pentru a savura cel mai fin „cigar" cum spuneau americanii, în timp ce se gândea la Victoria Grayson. Pregătirea adecvată a unui trabuc cubanez cerea răbdare şi linişte, ocupaţia perfectă pentru a-şi limpezi gândurile.

În timp ce fumul cu mireasmă de lemn şi de piele plutea în jurul lui în aer şi simţea arsura uşoară, plăcută din cerul gurii, ajunse la o concluzie în legătură cu amăgitoarea Victoria Grayson. Prima lui presupunere, că nu mai apucase să plece din Paris după ce Germania declarase război Statelor Unite fusese aproape corectă. În raport se spunea că la sfârşitul lui septembrie anul acesta, Victoria Grayson dispăruse din ţară. Părinţii ei avuseseră impresia că făcea ceva secret pentru Departamentul de Stat al SUA. Aiurea! După ce citise în dosarul ei că fusese logodită cu un pilot din RAF, doborât lângă Paris în timpul unui raid, lui Derrick Albrecht nu-i fusese deloc greu să creadă că fiica lor găsise o cale să se strecoare în Franţa ca să afle ce se întâmplase cu el. Era ceva ce ar fi făcut o fată cu temperamentul ei.

Era aproape sigur că descoperise că pilotul nu supravieţuise. Duminica trecută, pusese să fie urmărită până la o pensiune din Cartierul Latin, proprietatea unei anume *madame* Duprée. Copoiul lui de încredere raportase că *mademoiselle* Colbert intrase în pensiune şi ieşise o jumătate de oră mai târziu, după care se dusese în parcul unei biserici din apropiere, unde venise aproape imediat după ea şi o doamnă de vârstă mijlocie şi îi dăduse ceva. După o scurtă conversaţie, fata lăsase capul în jos, ca şi când ar fi plâns. Apoi femeia se întorsese la pensiune, iar *mademoiselle* se dusese la metrou. Omul lui raportase că *mademoiselle* Colbert privise afară pe fereastra metroului tot timpul cât durase drumul până la L'Ecole d'Escrime Français şi în lumina trenurilor care treceau văzuse că avea lacrimi pe obraji.

Scanned with CamScanner

Raportul explica astfel tristețea ei când intrase în sala de scrimă în aceeași duminică. Insistase că nu avea nimic, dar lupta atât de distrată, încât Albrecht propusese să se oprească la câteva minute după ce începuseră asaltul. Îi fusese recunoscătoare și mărturisise:

– Nu mă simt bine astăzi.

Albrecht exprimase îngrijorarea – întâmplător, autentică – și se oferi să o conducă cu mașina acasă, dar fata refuzase. Nu insistase, dar pusese să fie urmărită ca să fie sigur că ajunge la hotel fără probleme. În ziua următoare îi trimisese flori care probabil că ajunseseră în coșul de gunoi. Ar fi putut să o cheme la interogatoriu pe *madame* Duprée, dar nu voia s-o sperie pe Victoria cu cercetările lui și nici nu voia s-o înstrăineze până nu afla mai multe despre ea. Dar va nota numele proprietăresei pensiunii în dosarele lui. Era... îndrăgostit de *mademoiselle* Véronique Colbert. Gândul la frumusețea ei arunca o rază de lumină în colțurile cele mai întunecoase ale vieții lui și era una dintre cele mai redutabile partenere de asalt pe care le cunoscuse pe planșă.

– *Herr Colonel?* Karl, aghiotantul lui și omul bun la toate, îl smulse din gânduri din cadrul ușii. A venit un anume *monsieur* Beaumont Fournier și dorește să vă vadă.

– Scriitorul?

– Da. Spune că este ceva urgent.

– Chiar așa trebuie să fie pentru el, din moment ce își face apariția la sediul Sicherheitsdienst sâmbătă dimineața. Probabil că nu a fost satisfăcut de partenera lui de sex din noaptea trecută.

Hans se strâmbă.

– Nu-mi place cum scrie.

– Nici mie, aproape la fel de mult cât îmi displace și omul. Spune-i să intre, Karl.

Ca să evite un salut franțuzesc, colonelul stătea în picioare când intră oaspetele, dar nu se mișcă din spatele biroului. Scriitorul înțelese aluzia și se apropie de Derrick cu zâmbetul lui ipocrit și exuberant dintotdeauna și cu mâna întinsă.

– Alteța Voastră, spuse el cu o plecăciune adâncă din cap.

Derrick se strâmbă în sinea lui. „Alteța Voastră" era o formulă de adresare pentru lorzii englezi.

Scanned with CamScanner

– Mă bucur să vă văd, spuse scriitorul.

– Da, aici pot fi văzut de obicei, spuse colonelul și strânse mâna vizitatorului său.

– A, da, de cele mai multe ori, nu-i așa? Servitorul dumneavoastră mi-a spus că vă găsesc aici în această sâmbătă de dimineață.

Omul tremura în pardesiul lui.

– Să sperăm că acest octombrie nu anunță iarna ce vine. Permiteți? făcu un gest spre un scaun din fața biroului.

Derrick încuviință precaut.

– Bineînțeles. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– O, nu, nu – nu ce puteți face dumneavoastră pentru mine, domnule duce, ce pot face eu pentru dumneavoastră. Simt cumva miros de Montecristo?

Privirile scriitorului alunecară spre cutia cu trabucuri.

– Da, spuse Derrick, ignorând aluzia oaspetelui de a i se oferi una din comorile din cutie. Cu ce mă puteți ajuta?

Autorul își puse o țigară Gauloises în țigaretul subțire.

– Am informații despre o tânără despre care știu că este americană și locuiește la Paris sub un nume fals, susținând că este franțuzoaică. Își spune Véronique Colbert, dar în realitate se numește Victoria Grayson și lucrează ca instructoare de scrimă la L'Ecole d'Escrime Français aici, la Paris. Mi se pare că și dumneavoastră faceți scrimă acolo?

Derrick simți cum i se încordează mușchii de pe umăr. Trase nonșalant din trabucul Montecristo.

– Așa este. De unde o cunoașteți?

– Am cunoscut-o la New York. Lucra ca traducătoare de franceză la editura care a cumpărat drepturile de publicare pentru bestsellerul meu internațional *Cathédrale de Silence*. Poate că ați citit-o?

Beaumont duse bricheta la vârful țigării.

Colonelul dădu din cap.

– Am citit-o. *În cea mai mare grabă*, își spuse în sinea lui. Faceți scrimă?

– Nu, deloc.

– Atunci cum ați dat peste *mademoiselle* Colbert?

Scanned with CamScanner

Scriitorul scoase un rotocol de fum și chicoti.

– O, haideți. Alteța Voastră. Nu puteți spune că nu o cunoașteți. Dar legătura dumneavoastră cu ea, indiferent cum ar fi, este în siguranță în ceea ce mă privește. Știu cât de importantă este discreția. Am văzut-o pe Victoria Grayson la masă împreună cu dumneavoastră la Ritz într-o duminică acum o lună. Nu a fost nevoie să pun prea multe întrebări ca să aflu unde lucrează și că are legături cu dumneavoastră la școala de scrimă. De aceea mă aflu aici. Doream să vă avertizez să aveți grijă ce spuneți în preajma ei. Cred că a fost trimisă aici ca spioană. Nu-mi pot imagina ce alt motiv ar putea avea să vină la Paris când țara ei este în război, nu-i așa?

– Pe moment nu-mi vine nici unul în minte.

Beaumont întoarse capul într-o parte ca să scoată altă trâmbă de fum.

– Sper că domnul colonel apreciază faptul că îmi dau seama cât de stânjenitor ar fi ca Gestapoul să afle că șeful organizației sale soră nu știe ce pericol reprezintă *mademoiselle* Colbert pentru serviciul de securitate al Reichsführerului.

Colonelul ridică din sprâncene o fracțiune de secundă.

– Intenționați să transmiteți această informație Gestapoului?

– Da, acesta este planul meu. Motivul meu este clar. Doresc să-l cruț pe duce de neplăcerea de a interoga o femeie frumoasă pentru care ar fi de înțeles dacă ar avea un interes mai mult decât întâmplător. Are maniere cu adevărat regale. Nu m-aș îndoi ca în ascendența ei să fie pe undeva și sânge regal. Trebuie să fii european ca să-ți dai seama de asta.

– Da, așa este. Se pare că știți foarte mult despre... despre această tânără. Ați stat mai mult timp cu ea la New York?

– Numai câteva ore. Nu am avut timp... s-o cunosc. Îmi expira viza.

– O piedică supărătoare în calea atingerii obiectivului pe care îl aveați în vedere și pe care nu mă îndoiesc că l-ați fi atins.

O licărire din ochii scriitorului îi confirmă lui Derrick că nu și-ar fi atins pentru nimic în lume scopul pe care îl avea în minte în legătură cu Victoria Grayson. Beaumont Fournier venise s-o trădeze tocmai pentru că ea îl respinsese.

Scanned with CamScanner

– Da, foarte neplăcut, spuse el încet.

– Ei bine, *monsieur* Fournier, este foarte amabil din partea dumneavoastră că sunteți îngrijorat pentru siguranța mea, spuse Derrick. Trebuie să-mi spuneți cum pot să-mi exprim recunoștința. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Dar mai înainte de aceasta, am obiceiul să iau o cafea la această oră a dimineții. Poate că veți fi de acord să serviți și dumneavoastră una cu mine? Făcu un gest spre bufet: Și avem și croasant proaspăt acolo.

– Nu, croasant nu, mulțumesc, dar aș aprecia o ceașcă de cafea. Trebuie să-mi revin după o noapte... mai agitată.

Colonelul întoarse musafirului său zâmbetul ca de la bărbat la bărbat:

– Sper însă că nu prea stresantă.

Apăsă pe un buton de pe birou.

– Karl, spuse el la interfon, adu-ne două cafele în birou, dintr-acelea pe care le servim oaspeților speciali.

– Da, *Herr Colonel*, se auzi răspunsul.

Zece minute mai târziu, autorul cărții *Cathédrale de Silence* zăcea prăbușit pe scaunul lui, așteptând să fie îndepărtat prin mijloacele obișnuite. Ochii lui priveau holbați în gol și gura era larg căscată, îngrozit de conștientizarea morții iminente, iar ducele nu era dispus să-i închidă. Scriitorul murise otrăvit cu cianură.

Scanned with CamScanner

Capitolul 42

După ce îi dăduse suficient timp lui Dirk Drechsler ca să o ia înaintea lui, Bucky se îndreptă spre stația de metrou, care îl va lăsa la câteva intersecții de locul unde se afla fresca. Așteptase să plece mai întâi sergentul și abia după aceea plecase și el de la pensiune. Bucky nu voise să rişte ca omul să dorească să-l însoțească sau, mai rău, să-l urmărească. Trădătorul – nici mai mult, nici mai puțin texan! – nu putea să se înșele în privința accentului, începuse să manifeste un interes supărător pentru persoana lui.

La început crezuse că își dorește un prieten. Omul era absolut singur. Dacă nu l-ar fi disprețuit, lui Bucky i-ar fi fost milă de el. Colegii lui naziști îl tratau ca pe un câine de pripas care stă chircit la ușa din spate în speranța unei pomeni și nu voiau să aibă nimic de-a face cu el. La început, Bucky crezuse că sergentul, care își dorea cu disperare un tovarăș, se agăța de el numai în speranța de a avea un prieten, dar nu se arătase dispus să se împrietenească cu el. Făcuse eforturi ca să-l evite și își imagina că reușise să anuleze orice șansă a individului de a descoperi vreo urmă de comportament sau de accent care să-l dea de gol că este american. Dar acum nu mai era chiar așa de sigur.

Începuse să aibă anumite bănuieli a doua zi după ce se întâlnise la Honfleur cu tatăl lui în urmă cu aproape trei săptămâni. La micul dejun, Bucky sesizase o schimbare clară a atenției pe care i-o

Scanned with CamScanner

acorda sergentul, încă și mai accentuată săptămâna trecută, după ce fusese martor la reacția șocată a lui Bucky atunci când o văzuse pe Broscăriță în bucătăria doamnei Duprée. Drechsler îi aruncase o privire la fel de clară ca semnele de Achtung! ale naziștilor de la colțurile străzilor. Drechsler îi făcuse impresia că nu este foarte inteligent, dar are instincte puternice, iar privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncase când ieșise din bucătărie cu două duminici în urmă îi spusese lui Bucky că își dăduse seama că el și Broscărița se cunoșteau și tăcuseră, iar în ochii omului se citea clar întrebarea *de ce*? Ca să salveze situația, *madame* Duprée menționase în treacăt la cină că *monsieur* o făcuse pe prietena ei să creadă că vede o fantomă, căci semăna foarte mult cu o persoană pe care o cunoscuse de mult și care murise. Pe chipul lui Drechsler se vedea că nu crede, iar Bucky simți un nod de spaimă în gât la gândul că trădătorul mirosise ceva în legătură cu slujba inginerului la o firmă care se ocupa de proiecte de construcție importante pentru naziști. Bucky nu avea nici cea mai mică idee dacă îl bănuiește că este tot american, ca și el.

Firește, mai putea fi și altă explicație pentru atenția deosebită pe care i-o acorda sergentul. Era puțin exagerată, dar poate că omul simțea o atracție romantică față de el. Nu ar fi fost în nici un caz o atenție bine-venită, dar era oricum mai puțin periculoasă decât altceva. Poate că văzuse în frumoasa Broscăriță o concurență. Indiferent ce se ascundea în spatele acestor ochi mici și vicleni, Bucky știa că este o situație care trebuie raportată maiorului, dar până acum se abținuse. Cealaltă situație era întâlnirea din bucătărie cu Broscărița. Ofițerul lor de caz va considera desigur că acesta este un motiv să renunțe amândoi la misiune, dar Bucky nu era dispus să plece, tocmai acum când se instalase așa de bine. Era sigur că și Broscărița gândea la fel. Avea să fie încă și mai atent în preajma lui Drechsler. Cu timpul, omul va trebui să dea cărțile pe față și Bucky va decide atunci care este următoarea mișcare.

Mirosul și înghesuiala pasagerilor din metroul spre Place Saint-Michel unde se ducea să arunce o privire la frescă îi amintea de drumul la Honfleur și de întâlnirea cu tatăl lui. Fusese un prilej

Scanned with CamScanner

de durere şi de bucurie, câteva ore întipărite pentru totdeauna în memoria lui. O bătrână îl condusese într-o încăpere unde omul-legendă şedea cu picioarele încrucişate pe un scaun, iar în spatele lui era o fereastră acoperită cu o draperie grea. Bucky nu va uita niciodată momentul când îl văzuse pentru prima dată pe Nicholas Cravois, vestita Fantomă Neagră – tatăl său. Purta barbă şi era mai slab decât se aştepta Bucky. Greutăţile războiului şi ale vieţii de gherilă îi măcinaseră statura înaltă, care devenise ascuţită ca briciul. Numai un fiu ar fi putut să-şi dea seama de asemănare şi o vedea în structura trupului şi în ochii tatălui său cu irisul ca de cameleon şi gene dese. Se priviră o clipă unul pe altul ţinându-şi respiraţia, apoi bărbatul legendar se ridică de pe scaun cu braţele întinse.

– Ai zâmbetul mamei tale, spuse el în franceză. Restul e de la mine. Bună ziua, fiule! Ai avut curaj să vii până aici şi să faci ceea ce faci, îi spusese tatăl lui mai târziu, deşi îi poruncise lui Bucky să nu-i povestească exact ce misiune are şi unde lucrează.

– Nu tocmai. Am venit numai ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Restul este... un incident.

– Dar la fel de periculos şi de riscant.

– Aşchia nu sare departe de trunchi.

– Păcat, spusese el cu un zâmbet care exprima şi regret, şi mândrie.

Tatăl lui îi pusese apoi întrebări despre casa lui, despre studii, despre sporturile care îi plăceau.

– Vorbeşte-mi despre viaţa ta, îl îndemnase.

Şi astfel, în timp ce oameni încercaţi în luptă înarmaţi până-n dinţi stăteau de pază la uşi şi la ferestre, iar bătrâna cu basmaua decolorată şi şorţ plecase tăcută să le servească un ceai amar, Bucky îi relată anii din Oklahoma pe care îi ratase.

– Am înţeles de la mătuşa ta că ai aflat despre mine şi mama ta când aveai paisprezece ani.

– Da. Printr-o întâmplare.

– Mama ta ştie... că ştii?

– Nu, domnule, iar mătuşa Claire a jurat că nu-i va spune niciodată.

Apoi tatăl lui dorise să ştie dacă mama lui era fericită.

Scanned with CamScanner

– Aș spune că este mulțumită, răspunsese Bucky.

– Aha, spusese el, dând din cap aprobator. Asta e bine. Fericirea durează de obicei puțin. Mulțumirea este mai durabilă.

Tatăl îl întrebase dacă familia lui știe unde se află și ce face în Franța, iar Bucky îi spusese că li se transmisese doar că este izolat într-o misiune strict secretă pentru Departamentul de Război și nu putea fi contactat. Mătușa Claire promisese să nu le spună că este în Franța.

– Mătușa Claire este în posesia unor informații care o pun în pericol și pe ea, și pe noi. Am aranjat să fie mutată din Paris în noaptea aceasta. Dacă vei avea nevoie să mă contactezi – dar numai în caz de extremă urgență, îl avertiză tatăl său, lasă un bilet în scorbura copacului de vizavi de castel. Este cel care umbrește banca de lângă pârâu. Iar dacă voi fi eu nevoit să iau legătura cu tine, vei găsi un semn făcut cu negru pe interiorul primei trepte de la scara pensiunii tale. Curierii sunt prea riscanți. Du-te la copac.

– Da, domnule, spuse Bucky.

Altfel, nu ar mai fi trebuit să se vadă până la sfârșitul războiului. Era periculos pentru amândoi. Casa din Honfleur va fi închisă, conacul mătușii lui va fi golit și va rămâne acolo un singur îngrijitor. Nicholas Cravois va dispărea în munți, iar Bucky nu-l va mai vedea decât după ce Franța va fi eliberată. Abia atunci îl va contacta și se vor reîntâlni.

– Dar dacă nu voi supraviețui, spuse el susținând privirea fiului său cu aceiași ochi cu nuanțe schimbătoare ca și ai lui, dacă nu voi supraviețui, promite-mi că tatăl tău american nu va afla niciodată adevărul despre nașterea ta.

– Promit, spusese Bucky.

Bucky era mulțumit că mătușa Claire va pleca din Paris. Se închidea încă o ușă pe care ar fi putut fi urmărit, își spusese, până când se deschisese alta prin apariția neașteptată a Broscăriței la pensiune. Căpitanul Achterberg nu observase cum tresărise fata când îl văzuse, remarcase numai frumusețea ei.

– Încântătoare, spusese el. Mă întreb cine o fi.

– Nu am nici cea mai mică idee, răspunsese Bucky.

Scanned with CamScanner

Se apropia de zidul mănăstirii. În ciuda frigului mușcător, cum nici în case și apartamente nu era mult mai cald, în fața zidului se adunase un mic grup de oameni și mai veneau și alții. Chiar și în această zi înghețată de sâmbătă, polițistul obișnuit stătea în picioare de pază, pufăind plin de importanță, cu gura strânsă pungă și cu ochii privind fix pe sub chipiu. Bucky se trase în spatele unui bărbat ale cărui dimensiuni îl fereau de privirile polițistului și zări linia diagonală trasă peste libelula din centru. Inima îi tresări puțin când observă norii mai întunecați de sub Steaua Polară și nuanțele ceva mai închise de la celelalte simboluri codificate.

Cu gulerul ridicat și capul tras între umeri ca să se apere de frig, Bucky se îndepărtă repede. Nu văzuse nici un semn din partea celorlalți. Nu avea cum să știe dacă ceilalți membri ai Libelulei primiseră mesajul decât atunci când își vor face apariția în după-amiaza aceasta la salonul de ceai. Nu fusese stabilit nici un cod pentru „mesaj recepționat".

Inginerul nu-l văzuse, se asigură Dirk satisfăcut când se instală la postul lui de observație așteptând următoarea mișcare a francezului. Ar fi vrut să-i vadă acum pe ticăloșii naziști care își băteau joc de el la lecțiile de filaj, dacă ar fi văzut ce talent avea să nu se lase descoperit după o zi întreagă lungă și plictisitoare în care se ținuse după ținta sa. Dirk parcă îl auzea pe instructorul lui care îi spunea:

– *Herr* Drechsler, într-o stupină ai fi la fel de greu de detectat ca un urs cu mască de apicultor.

Ei bine, ar fi vrut să-l vadă acum pe nesimțitul acela cum ar fi rămas cu gura căscată în fața talentului la filaj de care dăduse dovadă în această zi. Urmărirea inginerului nu fusese ca o simplă plimbare prin parc. Se pare că și inginerul cunoștea câteva trucuri din meseria aceasta. Din când în când arunca o privire înapoi peste umăr sau se oprea în fața vitrinei unui magazin, dar nu se uita la mărfurile expuse, ci la imaginea reflectată a activității din spatele lui, de pe stradă. De ce făcea asta? Să vadă dacă este urmărit? Acesta era un alt semn de întrebare pus sub numele lui Stéphane Beaulieu.

Mai erau cincisprezece minute până la ora patru. Dirk îl urmărise pe inginer de la pensiune până la metroul spre Cartierul Latin,

Scanned with CamScanner

în direcție opusă față de Honfleur. Acolo mersese fără țintă, fără o anumită destinație în minte. Aruncase o privire la o pictură de pe zidul unei mănăstiri în fața căreia stăteau mulți oameni care o admirau. Era ceva frumos pictat pe piatră de cineva care dorise probabil să aducă puțină lumină pe stradă – sfinții să-l binecuvânteze, așa cum ar fi spus mama lui luterană. Apoi francezul hoinărise printre magazinele și bistrourile din străduțele întortocheate ale arondismentului paisprezece. Nu rămăsese nicăieri prea mult. Apoi inginerul se uitase la ceas, pornise ceva mai hotărât decât înainte și intrase într-o ceainărie combinată cu librărie ceva mai retrasă din zona Catacombelor. Inima lui Dirk începu să bată cu putere. Locul promitea. Avea de gând să se întâlnească aici cu Nicholas Cravois?

Strada nu-i oferea nici un loc ferit din care să poată supraveghea magazinul fără să fie observat, dar chiar în față era o clopotniță care părea mai veche decât șopronul pentru fân al străbunicului lui și avea nevoie de reparații serioase. În momentul în care Stéphane dispăru în librărie, Dirk se îndreptă grăbit spre clopotniță și găsi un lacăt ruginit pe ușă. Îl deschise fără probleme și crăpă puțin ușa care scârțâi și pătrunse într-un coridor mic. O scară îngustă, care părea prea șubredă ca să-l țină, ducea spre clopotniță. Mai multe lucarne erau dispuse strategic de jur împrejurul încăperii ca să lase să intre aerul și permiteau o vedere bună spre exterior. Păsările își făcuseră cuib în ele. Dirk o curăță pe cea care îi oferea cea mai bună vedere spre stradă și spre librăria de vizavi. Dacă putea suporta frigul, murdăria de șobolan de sub picioarele lui și fâșâitul picioarelor lor mici în clopotnița de deasupra capului, avea un loc de observație ideal.

Scanned with CamScanner

Capitolul 43

Parcă nu se schimbase nimic în ultimele săptămâni. Lumina scăzută şi mirosul de cărţi vechi, de frunze de ceai stătute şi de fum acru de ţigară erau aceleaşi, cu deosebirea că acum era umezeală şi frig, iar dintr-un reşou radia puţină căldură. Acelaşi proprietar ştergea cu un şervet tejgheaua din încăperea cu cărţi şi acelaşi client şedea, citea şi fuma la masa din colţ de lângă fereastră, în ceainărie. Nu venise nimeni. Bucky se aşeză la aceeaşi masă pe acelaşi scaun pe care stătuse şi mai înainte; era tot mai neliniştit. Venise devreme, dar se aştepta ca măcar Labradorul să fi venit înaintea lui – asta în cazul în care mai era încă în viaţă şi această întâlnire nu era o capcană. Ca o măsură de precauţie pentru a putea pleca repede şi un îndemn pentru francez să plece, Bucky se ridică şi se apropie de masa acestuia. În scrumiera de pe braţul fotoliului lui era o jumătate de duzină de chiştoace de Gauloises.

– *Pardon, monsieur,* spuse Bucky. Vă deranjează dacă deschid uşa?

Francezul trase adânc din ţigară şi nu-şi ridică ochii de pe carte.

– *Non,* spuse bărbatul.

Când deschise uşa spre curte, Bucky auzi un zgomot de voci dragi şi cunoscute care pătrundea în încăpere. Se întoarse şi o văzu pe Labrador şi pe toţi ceilalţi în formaţie completă în spatele ei. Îi făcură semn cu mâna, urmară îmbrăţişări şi strângeri de

Scanned with CamScanner

mână pline de bucurie, iar Bucky o întrebă pe Bridgette în franceză încet, ca să nu audă clientul din colț.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu nimic, spuse Bridgette. Nu știu decât că maiorul mi-a transmis să vă convoc.

Francezul închise cartea, strivi țigara și își deplasă trupul corpolent prin spațiul îngust dintre masă și scaun.

– Pot să vă răspund eu la întrebare, spuse el în engleză, cu accent francez și închise ușa spre ieșire. Nu mai este nimeni aici în afară de noi și la fereastră semnul *ouvert* a fost întors pe partea *fermé*. Suntem singuri.

Echipa Libelula încremeni și privi fix la el.

Francezul ridică mâinile în sus, în semn că se predă.

– Sunt persoana de contact a maiorului Alistair Renault de la Paris. M-a rugat să mă întâlnesc cu voi ca să vă comunic informații importante care nu pot fi transmise prin radio. Au apărut evoluții neașteptate care vă pun în primejdie povestea de acoperire și măresc riscul pentru viața voastră. După ce veți auzi ce am fost trimis să vă transmit, veți lua o decizie, dar fiecare individual, nu ca grup. Deciziile nu pot fi... cum spuneți voi în America? Nu pot fi puse la vot.

– De unde știm că putem avea încredere în dumneata? întrebă Bridgette.

– Nu puteți ști, draga mea, dar vă sfătuiesc sincer să aveți.

– Și de unde știm că te-a trimis maiorul Renault?

Francezul le dădu o foaie de hârtie plină cu mâzgăliturile caracteristice ale lui Alistair Renault, printre care și o libelulă.

– Uite de aici! Și încă ceva, maiorului îi plac în mod deosebit țigările Lucky Strike. Eu nu pot să le sufăr, sunt mult prea slabe, dar fiecare cu viciile lui. Stăm jos?

Membrii echipei își traseră scaunele, cu ochii ațintiți la francez, iar Brad trecu direct la subiect:

– Foarte bine, să auzim. Care sunt informațiile?

Francezul se aplecă înainte și își împleti degetele mari deasupra mesei.

Scanned with CamScanner

– Am să încerc să repet la fel de clar şi concis cum mi-a spus maiorul Renault. Cred că vorbesc cu Labradorul, Broscăriţa, Melcul-de-Apă, Steaua Polară şi Nagâţul, aşa este?

Cum nu primi nici un răspuns, francezul continuă:

– Fireşte, pentru securitatea voastră, nu trebuie să ştiu feţele care se ascund sub fiecare nume de cod, aşa că voi prezenta detaliile pentru fiecare situaţie individuală, ca şi când aş pune cărţile pe masă, iar voi le veţi alege pe cele care se referă la fiecare din voi. Vă sugerez să nu-mi dezvăluiţi nici din priviri, nici prin mişcări ale capului cui aparţine fiecare carte.

Francezul observă că feţele lor sănătoase, trandafirii de americani începuseră să arate semnele stresului şi ale austerităţii condiţiilor de viaţă. Păcat. Era un grup atât de plin de viaţă atunci când sosiseră.

– Vom începe cu numele de cod Broscăriţa. Ai făcut cunoştinţă cu unul dintre cei mai periculoşi nazişti din Paris, care se pare că are un interes special pentru dumneata. Trebuie să ştii că a fost un an la Universitatea Harvard din Statele Unite şi vorbeşte foarte bine engleza. Este doctor în lingvistică şi are un talent deosebit de a depista dialectele şi accentele – un avantaj deosebit în meseria lui, maiorul Renault mi-a cerut să subliniez acest lucru.

Toate feţele priveau fix la el şi nici una nu pălise, dar dacă ar fi trebuit să ghicească, francezul ar fi spus că este vorba de frumoasa înaltă şi zveltă, care părea să se fi schimbat cel mai mult de când era la Paris. În spatele exteriorului rezervat se stinsese o lumină, ca o lampă pe care o vedeai de regulă strălucind printre perdelele unei reşedinţe elegante, iar acum se stinsese, făcându-te să te întrebi ce se întâmplă cu ocupantul din interior. Colonelul Albrecht provenea dintr-una din cele mai vechi familii de aristocraţi din Europa. Din tot grupul, ea era singura care i-ar fi putut trezi interesul.

Trecu la celelalte nume de cod, în timp ce ochii ascultătorilor lui continuau să fie împietriţi.

– Steaua Polară, aceasta este cartea ta. Ai mai multe probleme care îţi ameninţă securitatea. Printr-o întâmplare, Broscăriţa ţi-a

Scanned with CamScanner

descoperit adresa și ai înțeles, presupun, că sub același acoperiș cu dumneata locuiește un sergent din armata germană, născut și crescut în America. Lucrează pentru Abwehr la Paris și misiunea lui este să servească drept interpret în timpul interogatoriilor prizonierilor Aliați. Nu mai este nevoie să spun că această situație creează un pericol grav pentru dumneata și pentru ceilalți.

Nimănui nu i se clinti nici un mușchi, dar francezul simțea tensiunea din încăpere. Ar fi vrut să-și mai aprindă o țigară, dar aceasta ar fi putut să le distragă atenția.

– Încă ceva, spuse el. Nu numai că sergentul din Abwehr locuiește împreună cu Steaua Polară, dar întâmplător este din același oraș american ca Nagâțul. Au crescut împreună și au fost vecini. Se numește Dirk Drechsler.

Grupul primi informația cu uimirea mută a membrilor unui consiliu de administrație care văd cum în încăpere se rostogolește o grenadă. Francezul se așteptase la o tresărire din partea unuia dintre ei la auzul numelui americanului, dar nu se întâmplase nimic. Erau bine pregătiți.

– Din păcate, mai este ceva, adăugă. Generalul-maior din Abwehr s-a împrietenit cu Nagâțul, care este vecin cu el. Întâmplarea face că generalul l-a angajat pe Melcul-de-Apă într-un post care îl scoate în calea Nagâțului. Maiorul Renault m-a instruit să vă spun că cei doi la care se referă informația vor înțelege ramificațiile acestei întorsături neașteptate a evenimentelor.

Francezul evită să se uite la Bridgette, căci ar fi pariat pe pachetul lui de Gauloise că aceasta era Labradorul, preferata lui Alistair.

– O ultimă informație este pentru Labrador, spuse el. Un polițist francez s-a lipit de dumneata. Omul a fost primit în Miliția de la Vichy care va începe să opereze în ianuarie. Maiorul Renault consideră că ai suficiente informații ca să conștientizezi pericolul pe care îl reprezintă acest polițist pentru misiunea dumitale.

Henri își descleștă mâinile și se lăsă pe spătar.

– Acum, *mesdemoiselles* și *messieurs*, rosti el cu aerul satisfăcut al celui care livrase marfa în bune condiții, am pus toate cărțile pe masă, cum s-ar spune. Depinde de voi ce veți face cu ele.

Scanned with CamScanner

Acum putea să fumeze. Scoase pachetul de Gauloises. Nu putea să le sufere gustul oribil, dar era dependent. Lumina de la fereastră dispăruse şi încăperea se cufundase în întuneric. Se făcuse mai frig şi membrii grupului îşi strânseră mai bine hainele în jurul trupului. Înainte să-şi aprindă ţigara, duse chibritul la fitilul unei lumânări, care stătea înfiptă în gâtul unei sticle încrustate cu ceara topită în ani şi ani de zile, apoi la vârful ţigării Gauloise, o aprinse şi aşteptă. Tăcerea era la fel de densă ca şi norul de fum din încăpere.

– Cum să vă spunem? întrebă Bridgette.

Francezul suflă un rotocol de fum şi spuse:

– Nimeni.

– Foarte bine, atunci Nimeni să fie. Aşadar, ce decizie trebuie să luăm, Nimeni?

– Dacă plecaţi sau nu din Franţa. Vă puteţi duce toţi la casele voastre să aşteptaţi să fiţi recuperaţi şi să fiţi scoşi din ţară în zori. Două avioane Lysander stau gata pregătite în Anglia, cu rezervoarele pline şi aşteaptă să-i trimit eu vorbă maiorului Renault. Am fost instruit să vă spun că mâine-seară aţi putea să beţi o halbă la Coroana şi Sceptrul, cred că aşa i-a spus maiorul. La mijlocul săptămânii aţi putea ajunge în oraşele voastre, să vă revedeţi familiile la timp ca să sărbătoriţi împreună Ziua Recunoştinţei.

Alistair îi spusese să sublinieze în mod special acest lucru. Era morcovul pe care trebuia să li-l fluture prin faţa nasului şi, într-adevăr, timp de o clipă o expresie de încântare înflorise pe chipul câtorva dintre ei când menţionase sărbătoarea respectivă. Se foiră pe scaune, tuşiră, unii îşi dreseră vocea. Dar nici chiar acum, când fuseseră eliberaţi de ordine nu vorbeau şi nu se uitau unul la altul. În cele din urmă tânărul brunet, musculos despre care francezul credea că este probabil Melcul-de-Apă, ridică mâna.

– O întrebare.

– Desigur, spuse Henri Burrell.

– Informaţiile furnizate de noi au fost valoroase?

Omul lui Alistair de la Paris ezită, apoi răspunse fără chef:

– Da.

– Cât de valoroase?

Scanned with CamScanner

– Nepreţuite.

Altă mână se ridică în sus. Era micul Labrador. Henri dădu din cap spre ea:

– Maiorul are cu cine să ne înlocuiască?

Altă şovăială. Apoi răspunsul veni la fel, fără chef:

– Nu.

După o clipă, Bridgette îi privi pe ceilalţi:

– Ei bine, ce spuneţi, soldaţi?

Nimeni nu răspunse imediat. Francezul ştia foarte bine să citească limbajul corporal, gesturile şi mişcările. Băiatul cu o frunte şi ochi cunoscuţi care îi aminteau de cineva, dar nu ştia de unde să-l ia, se scărpina la rădăcina nasului, micuţa purtătoare de cuvânt strânsese din buze, iar Nagâţul, tânărul zvelt fără un deget, bătea darabana în masă cu celelalte patru, toate aceste gesturi arătând că oamenii reflectează. Numai Broscăriţa rămăsese nemişcată ca o statuie, ceea ce era deja un mesaj. Francezul îşi dădu seama că speranţele lui Alistair se spulberaseră. *Copiii aceştia îşi ţin prada cu ghearele, ca nişte lei,* spusese Alistair. *Ştiu şi eu şi ştii şi tu, Henri, cât de puternice şi de durabile sunt legăturile stabilite în timpul războiului. Mi-e teamă că, dacă unul se decide să rămână, vor rămâne toţi pe loc, datorită unui sentiment de loialitate a unuia faţă de celălalt. Trebuie să-i convingi să renunţe la nebunia asta, Henri. Trebuie să-i faci să înţeleagă că, dacă rămân uniţi, vor cădea. Dacă se despart, rezistă.* Era spus poetic, dar perfect adevărat şi Henri văzuse cimitirele de pe două continente pline cu morţi din două războaie care făcuseră parte din astfel de cluburi „unul pentru toţi şi toţi pentru unul".

– Ei bine, prieteni? îi îmboldi el.

Bridgette ridică dintr-o sprânceană spre ceilalţi. Răspunsul lor era o tăcere la unison. Se întoarse către francez.

– Ne puteţi da puţin timp să discutăm şi să ne gândim, *monsieur*?

Henri scutură din cap:

– Trebuie să repet: discuţia contravine regulilor. Fiecare dintre voi trebuie să decidă în mod individual ce doreşte să facă. Şi apoi, ce este de discutat şi de reflectat aici?

Scanned with CamScanner

– Ne-ați dat mult material de reflecție, spuse Bucky.

Henri flutură din mână ca și când ar fi ghidat un avion într-o aterizare riscantă.

– Ce atâta reflecție?! întrebă el, căci nu-i venea să creadă. Sunteți cu toții în pericol de a fi descoperiți.

– De fapt, în privința mea nu sunt sigur că este chiar așa, spuse Brad.

– Nici a mea, observă Chris.

– Dar ce contează? Henri îi privea ca lovit de trăsnet. Nu vedeți că este ca o piramidă de conserve dintr-o băcănie? Știți prea mult unul despre altul. Dacă scoatem una, toate celelalte se prăbușesc. Își demonstră ideea aplecându-se în față cu seriozitatea unui avocat care își imploră clienții să accepte o înțelegere cu adversarul. Vă rog să nu vă gândiți decât că trebuie să părăsiți Parisul. Maiorul Renault mi-a spus să vă transmit că aceasta ar putea fi singura ocazie să plecați. Sunteți tineri. Aveți toată viața în față și v-ați servit deja țara bine și cu bravură. Nu este nici o rușine să vă retrageți. Și... Henri trase adânc aer în piept – îmi dați voie să vă amintesc ce vi se va întâmpla dacă sunteți prinși? Cum vă veți simți când veți fi obligați să-i trădați pe ceilalți?

O tăcere solemnă întâmpină această oroare reală. Cum nimeni nu vorbea, Bridgette scoase un sunet politicos din gât ca să arate că vorbește în numele tuturor.

– Puțin timp ca să reflectăm – în particular? spuse ea calm.

Henri încuviință din cap și își împinse scaunul înapoi.

Ah, moi! își spuse. *Asta nu e bine. Nu e bine deloc.*

– Cum doriți. Am să aștept în camera de alături, dar să nu dureze prea mult. Trebuie să-i raportez maiorului Renault în legătură cu avioanele Lysander.

Scanned with CamScanner

Capitolul 44

În încăpere se lăsă o tăcere încordată. Toţi stăteau cu privirile în jos, nu se uitau unul la altul. Lumânarea ardea ameninţătoare, transformând cercul de chipuri adunate în jurul mesei într-un grup pregătit pentru o şedinţă de spiritism. În cele din urmă, Bridgette inspiră adânc şi vorbi:

– Aşa cum a spus omul, băieţi, nu avem mult timp. Cine vrea să vorbească primul?

– Cred că ar trebui să vorbeşti chiar tu, Labradorule, spuse Bucky. Fără tine, ceilalţi ne putem face bagajele.

Toţi încuviinţară, chiar şi Victoria, care stătuse tot timpul până acum ca o statuie de marmură.

– Acelaşi lucru este valabil şi pentru voi, băieţi, spuse Bridgette. Misiunea mea de aici se încheie dacă voi plecaţi, dar dacă măcar unul rămâne, atunci rămân şi eu.

Toţi tăceau, atenţi la ea, ca şi când s-ar fi aşteptat să preia conducerea.

– Foarte bine, spuse ea acceptând misiunea. Am auzit veşti foarte tulburătoare, aşa că vă propun să votăm prin ridicarea mâinii. Cine doreşte să se îndrepte spre uşă în acest moment, fără să mai discutăm nimic?

Nici o mână nu se ridică.

– Foarte bine, spuse ea în timp ce ceilalţi o priveau fix. Să începem cu ideea piramidei de cutii şi a faptului că este poate singura

Scanned with CamScanner

ofertă posibilă. Sunt sigură că veți fi de acord cu mine că orice persoană sănătoasă la minte va opta pentru o halbă de bere la Coroana și Sceptrul. Bridgette apăsase pe cuvântul sănătoasă, uitându-se la Victoria care ședea lângă ea. În afară de Steaua Polară, ea era în cea mai mare primejdie dintre toți. O singură inflexiune de accent american în urechea sensibilă a unuia dintre cei mai periculoși naziști din SS, și totul se termina pentru ea.

Toți murmurară aprobator.

– În acest caz, să nu ezităm să jucăm rolul avocatului diavolului în timp ce discutăm, spuse Bridgette, aruncând din nou o privire rapidă spre Victoria. Cineva ar putea sublinia ceva ce n-am văzut și ne-ar putea afecta deciziile. Broscăriță, să începem cu tine, căci tu și Steaua Polară sunteți în situația cea mai periculoasă.

Victoria aruncă o privire spre Steaua Polară, care îi făcu cu ochiul și îi zâmbi. Evident că nici el nu-i raportase maiorului întâlnirea lor întâmplătoare, din același motiv. Probabil că îi raportase *madame* Duprée. Și cine o putea învinovăți?

– La fel ca și Nagâțul și Melcul-de-Apă, spuse ea, nu cred că sunt într-un pericol atât de mare de a fi dată în vileag cum se pare. Eu și nazistul respectiv nu facem prea multă conversație. Vine două ore pe săptămână acolo unde lucrez și în rest nu-l văd. Vorbesc o franceză impecabilă și mă îndoiesc că urechea lui, oricât de sensibilă, poate detecta o urmă de engleză. Dacă este atât de infailibil, de ce nu m-a arestat deja? Dar un motiv mult mai serios de îngrijorare pentru mine este pericolul pe care îl reprezint pentru Steaua Polară.

Se întoarse spre Bucky.

– Stea Polară, dacă vrei, eu plec.

Bucky neagă din cap.

– Nu pleca din cauza mea. Nu ești o amenințare mai mare decât oricine altcineva din această încăpere. Problema mai mare este trădătorul din Texas.

Bridgette se aplecă mai aproape de Victoria și șopti:

– N-ai să-l găsești niciodată. Așa cum spuneam, ai mai multe șanse să găsești un ac într-un car de fân.

Scanned with CamScanner

– Am găsit acul, spuse Victoria încet.

Bridgette se dădu înapoi, iar expresia de pe chipul ei arăta că înțelesese.

– O, Broscăriţo, îmi pare aşa de rău.

– Vezi, aşadar, că trebuie să rămân ca să fac ce pot, pentru a fi sigură că acul nu a fost înmormântat în zadar. Nu-ţi face griji din cauza mea, *chère amie*. Acum am fost prevenită în legătură cu omul, o să fiu foarte atentă pe unde păşesc.

Victoria o strânse de mână pe Bridgette şi se întoarse din nou către Bucky, ridicând vocea ca să includă şi restul grupului în discuţie.

– Trebuie să ne facem griji pentru Steaua Polară.

– De acord, spuse Brad, întorcându-se spre Bucky. Locuieşti împreună cu un trădător american. Este ca şi când ai trăi cu o grenadă sub pat.

– Da, numai că deocamdată sergentul nu pare înclinat să scoată siguranţa.

Chris, încă şocat de vestea că Dirk Drechsler era la Paris, luă cuvântul:

– Ce înseamnă asta – că Dirk nu a avut chef să te dea pe mâna camarazilor sau că nu are motiv s-o facă? Dumnezeule...

Dădu din cap de parcă încă nu-i venea să creadă.

– Nu pot să cred că nemernicul a făcut-o... adică a trecut la duşman. Ştiam că a plecat de acasă şi că intenţiona să se înroleze într-o agenţie de informaţii germană, dar mă gândeam că e numai gura de el... că era ca de obicei câinele care latră, dar nu muşcă. Mă aşteptam să i se facă frică şi să stea ascuns undeva în State până se termină războiul pentru că nu vrea să dea ochii cu familia şi cu vecinii lui. Nu aş fi crezut niciodată că face parte dintr-o organizaţie care interoghează... şi torturează prizonieri americani...

– Poţi să crezi, spuse Bucky, dar dacă te consolează, cred că regretă şi că este gata să profite de prima şansă ca să se întoarcă acasă.

Se aşeză mai bine pe scaun.

– Dar trebuie să fiu sincer cu voi, băieţi, şi să vă spun că am trezit bănuielile sergentului, aşa că, dacă cineva trebuie să plece, acela sunt eu.

Scanned with CamScanner

– Din cauza mea? întrebă Victoria.

– Nu, Broscăriţo. Poate că i-ai întărit bănuielile, dar Drechsler era cu ochii pe mine înainte să apari tu. Nu cred că mă bănuieşte că nu sunt american. Nu a prins nimic din accentul meu. Nu are un auz aşa de fin pentru franceză. Este altceva, dar nu-mi pot da seama ce anume. Ştiu numai că nu a făcut nimic şi sunt dispus să-mi asum riscul că nici nu va intenţiona să facă nimic, dar dacă credeţi că este prea periculos pentru voi să mai rămân... atunci am plecat.

– Dar de ce crezi că n-o să te demaşte? întrebă Brad.

– Pentru că am impresia că i-a pierit entuziasmul pentru meserie. În mod clar este complet deziluzionat de Partidul Nazist şi regretă că a intrat în armata germană. Este nefericit şi izolat ca naiba. Superiorii îl tratează ca pe o găină plouată într-un cârd de păuni şi presupun că la fel fac toţi cei care lucrează cu el. Este un renegat. Ai putea crede că este gata să mă predea ca să intre în graţiile lor, dar am impresia că nu-i mai pasă dacă este sau nu în graţiile lor. Nu vrea decât să scape.

– Ăsta e Dirk din cap până-n picioare, spuse Chris. Îl cunosc de o viaţă. Sare fără să se uite unde, ca atunci când am fost cu clasa la un picnic şi a încercat să ne impresioneze, sărind de sus într-un râu fără să ştie cât este de adânc, s-a lovit de fund şi a leşinat. A trebuit să-l scoatem de acolo cu autobuzul şcolii.

Imaginea provocă un hohot scurt de râs nervos în jurul mesei.

– Şi tu ce spui, Stea Polară? se întoarse Bridgette spre Bucky. Decizi să rămâi?

– Numai dacă nu este nimeni împotrivă. Nu este vorba aici numai de mine şi de ascunzătoarea mea. Votăm?

– Înainte de asta, spuse Brad uitându-se la Chris, cred că ar trebui să auzim părerea ta, Nagâţule. Tu îl cunoşti pe individ. Dacă ai fi în situaţia Stelei Polare, ţi-ai asuma riscul că te va demasca?

– Nu-l văd făcând una ca asta, spuse Chris. Dirk este omul care, odată ce şi-a pierdut încrederea în cine credea că eşti, s-a terminat. Nu a pretins niciodată altceva. Este dezamăgit de naziști, nu va fi dispus să-l arunce pe Steaua Polară la lupi, mai ales dacă nu are

Scanned with CamScanner

de aici un câștig și mai ales dacă suspectează că este american. Aș zice că Steaua Polară poate să-și asume în liniște acest risc.

Bridgette îi consultă pe cei de la masă:

– E nevoie să votăm?

Toate capetele făcură semn că nu.

Ochii lui Bridgette se îndreptară spre Chris și Brad.

– Haideți, băieți, se pare că e rândul vostru. Spuneți-ne de ce credeți că nu riscați foarte mult? Nu sunteți nevoiți să dați ochii unul cu altul din cauza generalului?

– Am dat deja, răspunse Brad. Ne-am întâlnit astăzi când am venit la el acasă la prânz. Era cât pe ce să mă dau de gol când l-am văzut pe Nagât făcându-și apariția, dar până a deschis ușa eram deja doi străini care se întâlniseră ca oaspeți și ne prezentam unul altuia. Generalul nu a bănuit nimic.

Brad zâmbi ușor.

– Atenția îi era atrasă mult prea mult de proprietăreasa mea nurlie, pe care o însoțeam, ca să ne bage prea mult în seamă pe noi doi.

– Nu vedem de ce faptul că am descoperit ce nume de acoperire și locuri de muncă avem ne-ar pune într-un risc mai mare ca înainte. Cu ocupațiile noastre simple, nu avem de ce să atragem atenția poliției. Pericolul ar veni de la general, dacă i-am trezi bănuiala că nu suntem ceea ce spunem că suntem și nu cred că există un astfel de pericol.

– Dar cum puteți fi atât de siguri? întrebă Victoria.

– Pentru că nu are nici un motiv să cerceteze.

– Cu alte cuvinte, are încredere în noi, spuse Brad. Suntem pur și simplu doi indivizi care am intrat în viața fiului lui fiecare pe altă cale. Suntem acceptați ca membri de încredere ai personalului. Nu este nimic suspect în legătură cu noi.

– Ceea ce înseamnă că avem acces în casa lui, ceea ce înseamnă că putem să ne servim de aparatele noastre de fotografiat, spuse Chris. Ceea ce îmi amintește că trebuie să te rog să-i transmiți maiorului să-mi aranjeze o livrare, căci am să-i transmit un film, îi spuse Brad lui Bridgette.

Scanned with CamScanner

– Se rezolvă, spuse ea. Şi asta înseamnă că rămâneţi pe loc, băieţi?

– Da, rămânem, spuse Chris, iar Brad dădu şi el din cap.

– Foarte bine. Bridgette ridică din umeri şi întinse palmele. Acum că v-am ascultat pe toţi şi am decis că riscurile de acum nu sunt mai mari decât cele pe care am fost pregătiţi să ni le asumăm când am venit, îl chemăm pe francez?

– Nu încă, Labradorule.

Cea care intervenise fusese Victoria.

– Tu nu ne-ai spus nimic. Ce se aude cu poliţistul?

– O, ăla! Bridgette flutură neglijent din mână. Este inofensiv. Este un tânăr recrut prea încântat de atenţia de care se bucură ca paznic al zidului ca să reprezinte o ameninţare. Iar când va intra în Miliţia de la Vichy, va dispărea total din peisaj. Şi apoi, e îndrăgostit de mine. Mă descurc.

Privirea ei făcu din nou înconjurul mesei.

– Ei bine, băieţi, acum ori niciodată. Hai s-o facem oficial. Toţi cei care doresc să rămână, mâna sus.

Toate mâinile se ridicară.

– Foarte bine, dacă nu mai avem altceva de discutat...

Îi aruncă o privire lui Bucky.

– Stea Polară, vrei, te rog, să-l chemi pe francez?

Scanned with CamScanner

Capitolul 45

În turnul clopotniței, Dirk deveni atent în spatele lucarnei sale. Ușa librăriei-ceainărie se deschisese. La fereastră, un bărbat cu șorț, probabil proprietarul, întorcea semnul din nou în poziția sa originală. Magazinul era acum deschis pentru public. Un bărbat masiv, cu umeri largi, de vârstă mijlocie, evident francez, ieși în stradă. Își aprinse o țigară făcându-și mâna căuș în jurul ei, dar nu ca s-o protejeze împotriva vântului inexistent. Mâna mare îi oferea un scut de protecție pentru a scana strada în stânga și în dreapta. O manevră veche de când lumea. Aparent satisfăcut că aceasta nu-i oferea nici un fel de semne de îngrijorare, se întoarse, dar imediat se opri brusc și își ațintì privirile direct spre lucarna lui Dirk. Luat prin surprindere, acesta își feri capul într-o parte și fu cât pe-aici să cadă peste mormanul de mizerie de șobolan. Apucă repede balustrada putrezită care îl salvă de la cădere, dar făcu mult zgomot. Oare francezul auzise ceva? Îi descoperise ochiul care privea prin crăpătura îngustă din zid? Dirk se apropie din nou de aceasta. Văzu că omul își îndreptase privirea spre clopotniță și rămăsese nemișcat. O clipă mai târziu, părând convins că nu era urmărit de nici un ochi nevăzut, își văzu de drum. Dacă ar mai fi avut nevoie de vreo dovadă că la La Petite Madeleine se desfășura o acțiune clandestină în care era implicat și Stéphane Beaulieu, manevra cu inscripția de pe ușă și comportamentul francezului i-o oferise.

Scanned with CamScanner

Convins că omul plecase, Dirk își ațintì din nou privirile pe lucarnă și rămase cu gura căscată când pe ușă ieși tânăra blondă răpitoare care venise la pensiunea doamnei Duprée. Împreună cu ea era o fată cam de aceeași vârstă, pitică în comparație cu înălțimea blondei, dar frumoasă ca o piersică, în timp ce cealaltă era de-a dreptul răpitoare. După ce aruncară priviri rapide în susul și în josul străzii, cele două se îmbrățișară și porniră în direcții diferite.

Cu răsuflarea tăiată, Dirk stătea cu ochii ațintiți pe ușa cafenelei și fu răsplătit atunci când îl văzu ieșind de acolo câteva minute mai târziu pe Stéphane Beaulieu. La fel ca și ceilalți, examină și el rapid strada, animată acum datorită oamenilor care se grăbeau să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului. Își îndreptă și el privirile spre turnul clopotniței. De astă dată, Dirk își retrase repede capul și rămase perfect nemișcat, dar inima îi bătea atât de tare, încât nu mai auzea sunetele de afară. *Calm*, își spuse. Primul francez care intrase putea fi un simplu client; Beaulieu și blonda poate că erau iubiți în secret și locul lor de întâlnire era cafeneaua. Zilele acestea în Franța era un lucru înțelept să-ți ții viața privată numai pentru tine și nu era ceva neobișnuit ca oamenii să se uite în spate peste umăr să vadă dacă nu sunt urmăriți, într-o țară în care tuturor le era frică și de umbra lor.

Stéphane pornise spre metrou. Dirk voia să-i lase timp ca să se distanțeze, iar după aceea, fericit să iasă din adevărata gaură de șobolan, să pornească și el în aceeași direcție și să se gândească ce poate face cu informațiile recent dobândite. Ca să fie sigur că văzuse tot ceea ce era de văzut, mai aruncă încă o privire spre postul lui de observație și își pierdu instantaneu respirația de abia recăpătată. Oprindu-se să cerceteze o clipă strada, din cafenea ieșise prietenul lui cel mai bun, vecinul de o viață întreagă, Christoph Brandt din New Braunfels, Texas.

***

Generalul-maior Konrad March se întreba dacă e numai imaginația lui sau, într-adevăr scrisoarea amiralului Canaris fusese puțin

Scanned with CamScanner

deplasată pe biroul lui. Devenise și el paranoic, la fel ca atât de mulți dintre camarazii săi? Ochii și mintea lui fuseseră antrenate să detecteze și cel mai neînsemnat detaliu care ar fi putut trăda o activitate clandestină, dar numai dacă înregistra bine în memorie ordinea inițială a lucrurilor. Trebuia să admită că, atunci când Hans îi anunțase sosirea doamnei Gastain, mintea lui nu se mai gândise la dispunerea lucrurilor de pe birou, ci numai la formele voluptuoase ale siluetei vecinei sale, iar dacă nu intrase nimeni pe ferestre, care erau închise căci era frig, singurele persoane care fuseseră în casă după ce primise scrisoarea fuseseră Hans, Wilhelm și oaspeții lui. Hans nu s-ar fi atins niciodată de scrisoare. Înțelesese că trebuie să rămână surd, mut și orb la problemele superiorului său, pentru ca să fie amândoi în siguranță. Și apoi, în timpul dejunului, aghiotantul nu ieșise nici o clipă din bucătărie decât ca să-i servească la masă. *Madame* Gastain nu dispăruse nici o clipă, nici măcar ca să se ducă la toaletă. La fel și ceilalți. Singura posibilitate ca cineva să citească scrisoarea fusese atunci când o condusese pe *madame* Gastain până acasă și apoi se întorsese. Se simțea puțin amețit, căci dejunul se desfășurase foarte bine, iar doamna acceptase să-l însoțească la premieră. Îl invitase apoi să bea împreună o ceașcă din cafeaua la cutie pe care i-o trimisese chiar el, împreună cu invitația la dejun. O ceașcă și atât. Bunele maniere cereau să nu zăbovească mai mult, deși ar fi dorit foarte mult s-o roage să-i cânte ceva la pianul Steinway care trona măreț lângă un perete din salonul plin de tablouri prețioase. Îi lăsase pe pescar și pe profesor să joace kickball cu Wilhelm și îi găsise tot acolo terminând jocul atunci când se întorsese. Cei doi tineri plecaseră apoi imediat. I se păruse că oaspeții lui aveau o întâlnire ceva mai târziu în acea sâmbătă. Trebuia să fie de-a dreptul paranoic ca să-l suspecteze pe meditatorul fiului lui că citise scrisoarea amiralului Canaris. Konrad îl verificase înainte să-l angajeze. Tânărul ducea o viață aproape de călugăr la Paris. Nu avea nici rude, nici prieteni în oraș, nu socializa (Konrad nu-l condamna pentru asta!) și deocamdată nu avea nici o prietenă, ceea ce era surprinzător, dat fiind faptul că arăta așa de bine. Probabil că degetul lipsă le îndepărta pe femei. *Herr*

Scanned with CamScanner

Bauer mergea pe același drum de la școală și înapoi în fiecare zi, fără nici o abatere, cu excepția zilelor când venea acasă la general. Nu putea fi cineva implantat, căci *Herr* Bauer nu ar fi avut de unde să știe că va fi angajat ca meditator al fiului șefului Abwehr atunci când preluase postul de la școala de băieți.

Pescarul, poate. Avusese un moment de dubiu în legătură cu el, dar acela trecuse de mult. Barnard Wagner nu-i mai dăduse nici un motiv să suspecteze că este altceva decât ceea ce spune – un tânăr a cărui ambiție era să pescuiască și să-și câștige existența pe apă.

Cu toate acestea – Konrad oftă când își aduse aminte – descoperise trădarea și în spatele unei înfățișări absolut nevinovate și recunoștința pe care o simțea pentru acest tânăr datorită relației cu fiul său putea să-l orbească în privința unor motive. E mai bine să cerceteze.

Hans trăgea un pui de somn după-amiaza la ora aceasta și se întrecuse pe sine la prânz, astfel încât Konrad nu-l deranjă și se duse să-l caute pe Wilhelm. Îl găsi citind o carte pe care i-o adusese Claus Bauer, ca să-și umple orele de singurătate. Ca să completeze educația băiatului, Konrad mai angajase încă o profesoară, o femeie vioaie, de vârstă mijlocie, cu simț practic, care venea dimineața, dar în restul timpului fiul lui era singur. Femeia se înțelegea bine cu Wilhelm, dar pe *Herr* Bauer îl adora pur și simplu. Konrad se așeză pe un taburet.

– Wilhelm, vreau să te întreb ceva. După masă, când tu și musafirii tăi ați jucat kickball, *Herr* Wagner a plecat și s-a întors în casă?

Cu nasul tot în carte, Wilhelm răspunse aparent fără să fie nevoie să se gândească:

– Nu, domnule.

– Foarte bine. Konrad se ridică satisfăcut și își trecu mâna prin părul băiatului. Citește mai departe.

Konrad ajunsese aproape la ușă, când Wilhelm spuse:

– Dar *Herr* Bauer s-a întors.

***

Scanned with CamScanner

Louis Mueller încuie setul dublurilor de chei de la Sorbona în sertarul biroului, simțindu-se ca de obicei frustrat și neputincios. Terminase turele pe care le dădea sâmbăta și, din nou, nu găsise nimic important nici în biroul lui Jules Garnier, nici în cămăruța lui Claus Bauer. Era cu ochii pe amândoi de aproape o lună, din 2 octombrie, când scotocise prin sertarele lor și avusese anumite suspiciuni, dar particularitățile lingvistice ale lui Claus Bauer nu mai apăruseră niciodată în însemnările lui. Frazele respectau sintaxa germană corectă. Și nici în agenda lui Jules Garnier nu mai erau referiri la Claus Bauer și nici vreo altă notiță de natură clandestină. Totuși, însemnarea din planul de lecție al lui *Herr* Bauer să aducă un sendviș pentru Wilhelm March și expresia enigmatică din agenda directorului *CB instalat* continuau să-l sâcâie. Trebuia să însemne ceva. Era sigur.

Ar fi fost încântat să găsească dovezi suficiente ca să-i dea pe cei doi pe mâna Gestapoului, care ar fi scos adevărul de la ei fără sfială, dar fără un dosar mai solid împotriva lor, Louis risca să aibă el însuși necazuri. Claus Bauer, așa handicapat cum era, devenise unul dintre cei mai apreciați membri ai corpului didactic. Părinții – cei mai puternici naziști și oficiali Vichy de la Paris – începuseră să-l solicite pe *Herr* Bauer ca profesor de matematică și instructor de atletism pentru copiii lor. Louis descoperise că și generalul-maior Konrad March îl angajase ca profesor particular pentru fiul său, mișcare care îl jignise, căci l-ar fi putut pune pe el însuși și programul într-o lumină proastă.

Louis nu îndrăznea să arate cu degetul nici spre un om în poziția lui Jules Garnier, numai pe baza unei bănuieli, care s-ar fi putut dovedi o pierdere de vreme pentru Gestapo. Garnier fusese cât se poate de cooperant cu autoritățile naziste când se înființase această școală specială pentru copiii lor, iar Gestapoul se ocupase în mod special de investigarea și de interogarea persoanelor care prezentau un interes real. Organizația începuse să nu-i privească cu ochi buni pe informatorii care îi dădeau în vileag pe așa-zișii suspecți din răzbunare, din invidie sau pentru un folos personal. Și în fundul inimii lui, Louis era nevoit să recunoască toate aceste trei motive.

Scanned with CamScanner

Absorbit în gândurile lui, Louis nu auzi la început că cineva bătea la ușa exterioară a Catedrei. Când își dădu seama, bătaia se înteți ca ritm și volum, persoana cerând insistent să intre. *Cine naiba...?*

Louis scrâșni din dinți și puse mâna pe un baston. Cine e idiotul care bate la ușa lui sâmbătă la ora șase seara, pe frig și întuneric? O să-l facă să regrete că avusese această idee. Se repezi spre o ușă și o deschie larg:

– O, Doamne, Dumnezeule! exclamă el și ascunse repede la spate bastonul, executând salutul nazist în fața vizitatorului din pragul său.

– Proprietăreasa dumitale mi-a spus că te pot găsi aici, spuse generalul-maior Konrad March.

Scanned with CamScanner

Capitolul 46

Sfinte Sisoe! murmură Dirk încet. Christoph Brandt la Paris? Nu se poate. Imposibil. Poate că tipul *semăna* cu Chris Brandt, dar nu putea fi el. Prietenul lui locuia în Austin, Texas, și se bucura de pacea, de siguranța și confortul din ținutul grătarelor și al leagănelor din curte din vestul Americii. Își ațintì privirile prin crăpătura din zid și se uită mai atent. Îi zvâcnea sângele în cap. Dumnezeule mare, dar era chiar Chris! Cu toate hainele lui franțuzești, deși avea gulerul ridicat și o eșarfă, iar cozorocul șepcii îi acoperea fața, nimeni nu stătea cu articulațiile relaxate în acest mod aparte ca prietenul lui, vedeta stadionului de atletism de la liceul din New Braunfels. Când își scoase mâinile din buzunar ca să-și pună mănușile, Dirk nu mai avu nici o îndoială. Îl trecu un fior rece, pătrunzător ca vântul de pe dealurile din Texas. Ce naiba căuta Christoph Brandt la celălalt capăt al lumii, în Franța aflată sub ocupație germană?

Prietenul din orașul lui natal verifică și el strada în ambele sensuri și își îndreptă privirile și spre turnul clopotniței de vizavi. Dirk nu se îndepărtă de lucarnă sperând cu jumătate de inimă că prietenul lui îl va zări și va traversa strada să cerceteze. Va vedea lacătul smuls de la ușă și va băga capul înăuntru ca să vadă ce este acolo și atunci...

Dirk nu știa. Se vor îmbrățișa, se vor bate reciproc pe spate, vor plânge, Dirk se va scuza pentru încrederea lui nebunească, stupidă,

Scanned with CamScanner

ridicolă în Hitler şi în toată nenorocita asta de maşină de război nazistă şi îi va spune că vrea să se întoarcă acasă? *Acasă, Chris, mă auzi? Înapoi la Braunfels,Texas, băiete! Trebuie să găseşti o cale să mă duci acolo, prietene, până nu îmi pierd minţile sau până nu sunt trimis să fiu ucis pe frontul rusesc.* Pentru că Dirk *ştia*, pur şi simplu ştia că prietenul lui, Chris, este într-o misiune secretă pentru Aliaţi, probabil într-o organizaţie de spionaj americană. Nu fusese prea greu să-şi dea seama că prietenul lui, Chris, în disperarea lui de a face ceva, se adresase serviciilor secrete şi acestea îl acceptaseră. Nu le păsa câtuşi de puţin de degetul lui lipsă. Vorbea fluent germana, era zdravăn ca un tăietor de lemne şi cu minte ascuţită ca briciul. Şi era combinat cumva cu blondina şi cu Stéphane Beaulieu, care părea să aibă o legătură strânsă cu Nicholas Cravois. Erau cu toţii împreună în ceva.

Sau... poate că acum Chris îl va evita, nu va vrea să aibă nimic de-a face cu el, o să-i spună că e trădător, o ruşine pentru familia şi prietenii lui şi va refuza să-l ajute? Dirk îl străpungea cu privirea, parcă sperând să-i transmită un mesaj. *Uită-te la mine, Chris! Uită-te la vechiul tău prieten! Sunt aici sus, în turnul clopotniţei, Chris, băiete!*

Dar prietenul lui plecă, iar mersul lui degajat, atât de cunoscut, străpunse ca o săgeată inima lui Dirk. Îi venea să alerge după el şi să-l strige: *Chris, Chris, eu sunt!* Dar ar fi putut fi o mişcare proastă pentru amândoi. Dacă Chris lucra sub acoperire – şi ce altceva făcea aici dacă nu era sub acoperire? – prietenul lui nu va fi încântat că fusese recunoscut, mai ales că îl credea de partea duşmanului. Va decola ca o rachetă şi îşi va pierde urma în oraşul cu milioane de locuitori. Dirk nu-l va mai găsi niciodată pe cel mai bun prieten din viaţa lui ca să repare lucrurile dintre ei. Se hotărî să-l urmărească. Chris se îndrepta probabil spre locuinţa sa, căci se apropia ora stingerii. Deocamdată era suficient să afle unde locuieşte prietenul lui, legătura lui cu cei de acasă.

***

Scanned with CamScanner

Prietenul lui din Paris îl sună pe Alistair în aceeași seară la ora șase. Alistair își simțea gura ca o ladă de gunoi plină de tutun și stomacul ca o râșniță de cafea. Un coș de gunoi plin cu pachete goale de țigări și cercurile lăsate de ceștile de cafea pe biroul lui explicau cum își petrecuse ziua, așteptând să sune telefonul.

– N-o să-ți placă ce o să auzi, îl avertiză Henri.

– Nici nu mă așteptam, spuse Alistair.

– Vor să rămână. Toți băieții și toate fetele au preferat să rămână la Paris. M-am străduit din răsputeri să-i conving să plece, Alistair.

Alistair se gândi în primul rând la fiul Joannei Bukowski Hudson. Aceasta nu-l va ierta niciodată. Apoi la acea mică minge de foc, Bridgette Loring. Îi apărură apoi în minte și chipurile celorlalți, căci fiecare îi era drag, iar Alistair închise ochii cu un oftat de resemnare.

– Sunt sigur că te-ai străduit, Henri, spuse el. Bănuiesc că misiunea ta a fost oricum inutilă, dar merita să încercăm. Te rog totuși să-mi spui că au luat deciziile bazându-se pe ceea ce era cel mai bine pentru ei în mod individual, nu ca echipă.

– Nu am avut privilegiul să ascult conversația lor, așa că nu pot să spun. Tot ce pot să-ți spun este că fiecare s-a străduit să mă asigure că are un motiv întemeiat să rămână pe loc. Au fost cu toții de acord că investiseră prea mult, că misiunile lor erau prea importante ca să le abandoneze tocmai acum. Consideră că au un avantaj pentru că au fost avertizați și aceasta reprezintă o protecție suficientă.

Alistair își frecă fruntea îngrijorat.

– Ce naivitate! Tragi de un fir și se destramă tot ghemul. De câte ori nu le-am spus?

Se întinse să scoată încă o țigară din pachet, se răzgândi și aruncă pachetul în capătul celălalt al camerei cu o mișcare furioasă din mână.

– Și cum arătau? întrebă răsucindu-se cu scaunul spre fereastra prin care se vedeau în depărtare Alpii elvețieni cu vârfurile acoperite de zăpadă.

– Le-ar prinde bine tuturor să mănânce ceva mai mult, dar, în general, băieții tăi par în formă. Blonda cea înaltă se pare că o duce

Scanned with CamScanner

cel mai rău, nu neapărat din lipsă de mâncare. Părea... cumva pustiită pe dinăuntru.

– A suferit o pierdere. Sper din toată inima că nu va deveni neglijentă din cauza aceasta, spuse Alistair.

– În mod sigur așa pare, confirmă și Henri. Trebuie să-ți mai spun să aranjezi o livrare pentru Nagât. Băiatul tău a fotografiat o scrisoare importantă găsită în după-amiaza aceasta pe biroul generalului-maior March. Filmul este depus în rezervorul stiloului.

– Mă ocup imediat de asta, spuse Alistair. Altceva?

– Păi... ar mai fi ceva...

Alistair se încordă sesizând ezitarea lui Henri.

– Ce este?

– Poate că nu înseamnă nimic, dar cred că observația mea merită să fie raportată. Unul dintre tineri... ei bine, este ceva foarte subtil... trăsăturile lui mi-au amintit de cineva pe care nu știam de unde-l să-l iau, dar acum mi-am amintit numele omului.

– Al cui?

– Nicholas Cravois.

Alistair se îndepărtă de birou, cu instinctele în alertă, când își aminti de un afiș cu Nicholas Cravois din dosare. Alistair nu îl cunoscuse pe comandantul din Rezistență supranumit Fantoma Neagră, dar trimisese multe echipe ale OSS să ia legătura cu el în ținuturile muntoase din sudul Franței. Dintre toți comandanții din Rezistență și grupurile ilegale care operau în țările și în teritoriile de sub ocupație germană din Europa, generalul și echipa lui din Maquis erau cea mai mare și mai periculoasă amenințare la adresa mașinii de război naziste. Pe capul lui se pusese o recompensă de un milion de mărci germane.

– Alistair?

Readus în conversație, Alistair întrebă:

– Ce trăsături?

– Structura frunții, dar mai ales ochii. L-am cunoscut pe general înainte să-și lase barba care îi acoperă fața de pe afișele cu recompensa.

– Dacă ai dreptate, mi-ai oferit piesa care lipsea din puzzle.

Scanned with CamScanner

– Ar putea fi un nepot, înrudit cu el prin fratele unuia dintre părinți? Sau poate... chiar un fiu, *mon ami*?

– Tatăl lui este american. Mama franțuzoaică.

Sam Barton nu semăna deloc cu tatăl lui dur, cu fălci puternice, își aminti Alistair. Fusese acasă la băiat și îl văzuse pe Horace Barton plecând la lucru în lunea când se întâlnise cu Sam la cafeneaua din Oklahoma City, dar franțuzoaica, mama lui...

– Recunoștința mea veșnică, Henri, ca de obicei, spuse brusc Alistair.

Îl ținuse destul la telefon pe prietenul lui. Era periculos pentru omul lui din Paris să vorbească mai mult.

– Ai grijă de tine, prietene, îl îndemnă și închise.

Alistair se duse imediat la un dulap și scoase dosarul care conținea afișul cu Nicholas Cravois. Dacă se uita cu multă atenție, făcând abstracție de barbă, vedea ușoarele asemănări la care se referise Henri. Alistair dădu un telefon la sediul OSS și ceru unui funcționar să citească informațiile referitoare la părinții și rudele lui Samuel Barton. Nu era nici o informație care să indice că nu era fiul lui Horace Barton. Mama lui avea o singură soră fără copii, care mai locuia încă la Paris, unde locuise și mama lui Samuel, Monique, până se căsătorise cu Horace Barton. Sergentul Barton fusese staționat la Paris ca membru al Forțelor Expediționare Americane în 1919, anul în care se însurase cu Monique. Alistair simți un fior pe șira spinării imediat ce înțelese. Acum se explica. Dacă soțul ei american știa sau nu că era însărcinată atunci când o luase de nevastă era irelevant. Acum era clar că Samuel Barton se prezentase voluntar ca să fie recrutat în OSS pentru a putea ajunge la Paris ca să-l găsească pe Nicholas Cravois – tatăl lui.

***

Acum era momentul cel mai potrivit, își spuse Achim Fleischer. Călugărițele plecaseră la capelă la slujba de la ora cinci, iar mănăstirea era practic goală. *Mademoiselle* Dufor – Bernadette, cum începuse să-i spună – se dusese să se întâlnească cu niște prieteni

Scanned with CamScanner

la un ceai la ora patru și probabil nu se întorcea până la ora șase. Nu avea nevoie decât de o pauză de o oră de la îndatoririle lui de paznic al zidului ca să percheziționeze camera domnișoarei Bernadette. Îi spusese chiar ea că este la mansardă.

Dorința lui de a vedea unde doarme, unde mănâncă, unde se îmbracă și face baie devenise o obsesie. Părea incapabil să-și controleze nevoia de a-i atinge lucrurile personale, de a vedea cărțile pe care le citea, de a se uita la fotografii și la schițele de rochii, de a scotoci prin sertarele și prin dulapurile ei ca să descopere mai multe despre ea. În camera ei de la mansardă va fi ordine sau o dezordine dezamăgitoare? Va vedea vasele spălate și puse frumos la loc, sau le va găsi îngrămădite nespălate în chiuvetă? Patul va fi făcut, podeaua măturată, baia și toaleta fără pată? Răcitorul va mirosi a resturi de mâncare stricată, aragazul va fi plin de pete de grăsime și de mâncare vărsată – deși zilele acestea mâncarea era prea prețioasă ca să fie lăsată să se strice sau să dea în foc și nici nu prea exista combustibil ca să fie gătită. Va avea plăcerea să descopere lucruri femeiești intime spălate și întinse pe o frânghie la uscat în baie? Cămașa de noapte care îi păstra mirosul va fi atârnată într-un cuier din baie? Erau întrebări pe care și le punea în fanteziile lui pe măsură ce creștea afecțiunea pentru ea – și a ei pentru el, de asta era sigur.

Dar înainte să meargă mai departe, trebuia să vadă cum trăiește. Achim era un bărbat ordonat, unii ar fi spus chiar tipicar, și, indiferent cât de profundă era admirația lui pentru o femeie (nu că ar fi cunoscut prea multe – de fapt, nici una), i s-ar fi părut imposibil să se atașeze mai serios de ea, dacă aceasta nu avea aceeași pasiune ca și el pentru curățenie și ordine.

Mănăstirea era practic pustie. Acum era momentul să caute răspunsul la întrebările despre *mademoiselle* Bernadette Dufor. Se strecură în sus pe scară fără să fie văzut și intră în camera ei de la mansardă. Tânăra trecu cu bine examenul. Totul era așa cum sperase, așa cum visase Achim. Afecțiunea și dorința pentru adorabila, micuța Bernadette Dufor crescură imediat. Poate că dacă se vor căsători, mănăstirea le va oferi dulapul vechi de lângă perete ca

Scanned with CamScanner

dar de nuntă. Era o mobilă prețioasă – secolul al XV-lea, își spuse Achim. Unul din colțuri era puțin strâmb, îi atrăgea atenția. O să-l alinieze corect înainte să plece pe ieșirea pentru incendiu.

Zări crăpătura subțire de pe peretele din spatele dulapului și se gândi mai întâi că acesta fusese pus acolo tocmai ca să mascheze un loc urât. Apoi privi mai atent și își aminti ce citise despre niște secrete pe care englezii le numeau „găuri de preot", făcute în zidurile mănăstirilor vechi din toată Franța ca să-i ascundă pe membrii aristocrației care încercau să scape de ghilotină în timpul Revoluției Franceze. Astăzi erau folosite ca să ascundă evrei. Avea suficient timp. Ar face mai bine să verifice. Mută dulapul ceva mai departe de perete și apăsă pe fisura subțire. Se deschise o ușă.

Sfântă Născătoare!

Într-adevăr, era o intrare abil ascunsă spre o gaură de preot. Dar nu emana miros de locuință omenească. Curios, Achim păși înăuntru și văzu pe o masă în întuneric un obiect care îl făcu să încremenească. Stătea așa neclintit, când de jos se auziră voci. Achim se dădu înapoi repede, abia putând să-și desprindă privirile de la dovada că *mademoiselle* Bernadette Dufor îi trădase toate fanteziile și speranțele, închise ușa și puse dulapul la loc, exact în poziția în care îl găsise, apoi ieși în fugă pe scara de incendiu din pod.

Scanned with CamScanner

Capitolul 47

În după-amiaza următoare, colonelul Derrick Albrecht îl lăsă pe valetul său să termine de fixat banderola cu roșu, alb și negru care înfățișa fulgerul – simbolul organizației Schutzstaffel, ultimul articol al uniformei sale pe care mai trebuia să și-l pună înainte să plece la L'Ecole d'Escrime Français, la asaltul lui de duminică în compania domnișoarei Colbert. Bătrânul servitor al familiei, care avea grijă de el de când era copil, se dădu un pas înapoi și îl privi admirativ. Croită pentru a inspira autoritate și a răspândi teroare, uniforma SS era adesea suficientă pentru a scoate informații de la cineva adus la sediul SD, chiar înainte ca nefericitul să fie escortat în celulele de la etajul de sus.

– Uniforma a fost croită pentru dumneavoastră, *Herr Colonel*.

– Poftim?

Valetul îi întinse cascheta uniformei și repetă:

– Uniforma. Vă stă foarte bine. Buzele bătrânului servitor se întinseră într-un zâmbet. Sunteți cu gândul la frumoasa *mademoiselle* cu care ați fost noaptea trecută, *ja*?

– Ai un spirit de observație foarte ascuțit, Eduard. E adevărat, mă gândeam la o femeie frumoasă.

– Așadar, cine este concurenta mea? întrebase Céleste fără înconjur și fără ranchiună noaptea precedentă, după ce Derrick își încheiase, absent, prestația. Ești cu gândurile în altă parte, *mon ami*, nu în patul meu.

Scanned with CamScanner

Își puse o țigară între buze și apropie o brichetă de aur Cartier de vârful ei. Derrick se rezemase de tăblia capitonată de la capul patului, învelită în satin cu monograma hotelului Ritz și trase din țigara pe care i-o oferea femeia. Céleste era amanta lui. Nu avea alte intenții în privința lui decât să-i fie prietenă și amantă. Locuia la hotel.

– O persoană pe care trebuie s-o protejez, spusese el.

– S-o protejezi? Femeia îi ciufuli părul. Mi se pare mie sau cineva este îndrăgostit? Tu – bărbatul despre care credeam că își va da viața pentru cineva, dar niciodată inima.

– Iubirea este un sentiment irațional, contrar naturii umane, Céleste.

– Adică vrei să spui împotriva instinctului de autoconservare.

– Admit că accept părea lui Kipling despre relații, care spune să-i lași pe toți oamenii să însemne ceva pentru tine, dar nu prea mult. Includ și femeile în această filosofie.

Céleste râsese și își luase țigara înapoi.

– Nu poți iubi o persoană care te urăște, Céleste. Nu poți decât să o admiri pentru bunul ei gust.

Se aplecase și o sărutase pe umărul gol.

– Nu te teme, iubita mea. Am să mă întorc des în patul tău.

Acum Derrick luă o batistă curată de la valetul său și și-o puse în buzunar. Batistele erau necesare când interogai o femeie. Apoi își puse o pereche de mănuși negre. O ultimă privire aruncată în oglindă îi confirmă că era într-adevăr o figură care inspira teroare.

Dar însemnele autorității lui nu aveau prea mare efect asupra domnișoarei Colbert, sau așa voia să-l facă ea să creadă. Evident că se temea de el. O femeie în situația ei ar fi fost o proastă să nu se teamă de un bărbat cu puterea lui, dar ar fi preferat să moară decât să arate cel mai neînsemnat semn de frică. Indiferența ei distantă era o mască modelată de anii petrecuți pe planșa de scrimă și de convingerea, inerentă tuturor celor cu strămoși ca ai ei, că oamenii de rangul ei nu-și dezvăluiau spaima în fața unor asasini.

Căci asta l-ar fi considerat *mademoiselle* Colbert – Victoria Grayson. Regretabil, dar acestea erau consecințele profesiei lui. Datoria lui era să-și apere țara de dușmani și nu își cerea scuze, nici nu căuta pretexte pentru că făcea ceea ce credea că se cuvine. Nu

Scanned with CamScanner

era încântat de metodele cerute uneori în profesia lui, dar cineva trebuia să facă asta, iar el avea calitățile, temperamentul și calificările pentru a face treaba bine. Dar nu era de datoria lui să aresteze oameni despre care știa că sunt nevinovați. Așadar, decisese ce va face în privința Victoriei Grayson.

Pur și simplu, nu va face nimic.

Mademoiselle Colbert nu comisese nici o crimă împotriva celui de-al Treilea Reich. Instinctul de autoconservare nu era un delict penal. Nu se făcea vinovată de nimic altceva decât că se aflase într-un loc nepotrivit și într-un moment nepotrivit și de aceea fusese necesar s-o scape de amenințarea depravatului Beaumont Fournier, această pacoste a lumii literare. Cum puteau să se lase păcăliți literații francezi de scrierile lui? Moartea lui nu va reprezenta nici o pierdere pentru cititorii cu gust și fusese nevoit s-o țină pe *mademoiselle* Colbert – Victoria Grayson – departe de celulele de interogatoriu ale Gestapoului. Era de-a dreptul ridicol cum de își imaginase destrăbălatul de Beaumont Fournier că Victoria Grayson ar putea fi spioană. Acum Derrick și-ar fi dorit să-l fi scăpat pe om de născocirea lui înainte să-l ucidă. Victoria Grayson era la fel de spioană ca Mickey Mouse. Își riscase viața și renunțase la confortul de acasă ca să vină într-o țară dușmană în căutarea bărbatului pe care îl iubea, un curajos pilot RAF, care riscase și el să-și piardă cetățenia americană pentru că intrase în forțele aeriene britanice. Derrick i-ar mai fi spus scriitorului că un om ca el nu poate nici înțelege, nici aprecia – și în mod sigur nu inspirase niciodată – devotamentul care motivase curajul domnișoarei, așadar, nu e de mirare că formulase acuzații atât de absurde împotriva ei. Ei bine, asta este! Plătise cu viața pentru părerile lui greșite.

Derrick intenționa s-o protejeze pe Victoria Grayson. Îi plăceau americanii. Îi plăceau Statele Unite. Câteva dintre cele mai plăcute amintiri ale lui erau legate de prieteniile pe care le legase pe țărmurile ei și regreta că Hitler, într-un gest tipic pentru el, se hotărâse să declare război singurei țări din lume care nu semnase Tratatul de la Versailles, deoarece liderii lor de atunci au considerat că se impun condiții prea severe și nedrepte. Dacă acel tratat nu ar fi fost elaborat cu intenția de a pedepsi Germania pentru Primul Război

Scanned with CamScanner

Mondial, al doilea nu ar fi avut loc. Cel de-al Treilea Reich nu s-ar fi ridicat niciodată din cenușa rezultată ca urmare a penalităților din acel document. *Mein Kampf* și Adolf Hitler, împreună cu toată turma lui, ar fi rămas doar niște nume pierdute în negura istoriei, dacă semnatarii ar fi fost mai generoși în victoria lor. Refuzând Germaniei dreptul de a participa la negocieri, învingătorii elaboraseră un document care îi distrusese economia și îi înfometase populația, dăduse bucăți de teritoriu Franței și Angliei pentru a-și construi propriile imperii și îi redusese armata la o dimensiune care o lăsa lipsită de apărare și vulnerabilă în fața unei eventuale ocupații. La toate acestea se adăugase apoi insulta de a nu permite Germaniei să intre în Liga Națiunilor. Drept urmare, Adolf Hitler, austriacul care abandonase școala, pictor ratat, un nimeni, era acum Führer al Partidului Nazist și Cancelar al Germaniei, iar țara care se mândrea cândva cu arta, cultura, literatura și muzica ei, era acum cea mai temută și mai disprețuită din lume.

– Mașina este aici, *mein Herr.*

– *Danke*, Eduard, spuse Derrick. Du-te și bucură-te de restul zilei de duminică. La cinematograful din colț rulează un film nou. În seara aceasta nu mai am nevoie de tine.

Bătrânul servitor făcu o plecăciune și se retrase.

– Da, *mein Herr.*

În timp ce mașina de serviciu pleca de la hotel pe bulevardul pustiu și liniștit din această după-amiază de duminică, Derrick oftă. În fiecare săptămână, abia aștepta asalturile de scrimă cu *mademoiselle* Colbert, dar astăzi ar fi vrut să lase la o parte floreta și să stea de vorbă – în engleză. Își imagina că Victoria Grayson se va bucura că are posibilitatea să vorbească în limba ei maternă, și va avea și el ocazia să exerseze limba ei. Abia aștepta să-i spună că știa adevărul despre identitatea și naționalitatea ei, dar nu avea de ce să se teamă de el. Nu era dușmanul ei. Înțelegea motivele pentru care se afla în Franța și o admira. Ar fi vrut să fie și el așa de norocos și să fi câștigat afecțiunea unei femei dispuse să sacrifice atât de mult de dragul lui. O va invita să-i povestească despre casa ei, despre familie, despre viața din Virginia, iar el îi va povesti despre timpul petrecut în

Scanned with CamScanner

America, despre experiențele pe care le trăise, despre statele pe care le vizitase și despre prietenii pe care și-i făcuse. Nu cunoștea din întâmplare lucrările celor doi colegi ai lui de la Harvard – criticul de film James Agee, care scria la *The Nation*, și Elliott Carter, care devenise renumit ca profesor și compozitor la Julliard? Jim era un scriitor foarte talentat care dorise întotdeauna să devină romancier. Derrick spera să le facă o vizită și lui, și lui Elliott, când avea să se termine războiul.

Desigur că *mademoiselle* Colbert va zâmbi disprețuitoare în fața acestei tâmpenii. Chiar credea că este posibil să se revadă cu prietenii lui americani – el, un nazist? Pentru ei va fi un renegat.

Și probabil că tocmai așa va fi. Un alt regret, de astă dată aproape dureros, că va fi întotdeauna un renegat și pentru Victoria Grayson. Altădată, în alt loc, poate ar fi avut vreo șansă cu ea.

– O imagine, îi spusese Céleste noaptea trecută, când îi amintise că o cunoștea foarte puțin pe fată. Ești îndrăgostit de *o imagine* a femeii perfecte pentru tine.

Iubire? Poate. Imagine? Nu. Nu era nevoie să pătrundă în mintea și în inima Victoriei Grayson ca să știe că era femeia visurilor lui. Avea totul – toate calitățile pe care și le dorea de la o soție, mamă pentru copii, prietenă, amantă. Știuse acest lucru din momentul în care dăduse ochii cu ea.

Din păcate...

Mașina trase la ușa clădirii. Derrick văzu o lumină slabă în capătul îndepărtat al sălii de scrimă. *Mademoiselle* sosise. *Monsieur* Vogel, directorul, era în vizită la fiica sa și nu va fi cu ei în această duminică, așa că vor lupta fără arbitru și fără însoțitor. Derrick își luă sacul de scrimă, îl lăsă pe Karl să citească la volan și păși pe ușa neîncuiată a școlii. Pe partea dreaptă, ușa de la subsol era întredeschisă și auzea voci venind de jos; recunoscu vocea domnișoarei Colbert și pe cea a unui bărbat, prea tânăr ca să fie omul de serviciu. Omul vorbea într-o franceză stricată și pe un ton aspru. Apoi se auzi un strigăt de spaimă. Derrick lăsă sacul jos și se repezi spre ușa de la subsol.

Scanned with CamScanner

Capitolul 48

Victoria venise la sală mai devreme. Apartamentul ei nu îmbia la somn şi nici la treburile obişnuite, rezervate pentru o zi de duminică. Raţia mică de cărbune a hotelului abia dacă îi ajungea să încălzească jumătate din cameră. Nu exista apă caldă sau săpun ca să-şi spele lucrurile, în cămară nu era nici ceai, nici mâncare. Hotelul se mândrise cândva cu un restaurant mic, dar de înaltă ţinută, care se închisese definitiv în săptămâna când venise ea. Locatarii în vârstă erau nevoiţi acum să mănânce în oraş, situaţie foarte dificilă dată fiind vremea care se înrăutăţea, sau să-şi gătească puţinele alimente în chicinetele apartamentelor. Sursele de pe piaţa neagră ale vecinilor ei secătuiseră complet, iar Victoria era îngrijorată că sărmanii bătrânei se găseau în aceeaşi situaţie ca şi ea în această dimineaţă, îngheţaţi în pijamale şi cu crampe de foame în stomac.

Se trezise chinuită de coşmaruri în care fusese prinsă şi torturată, întrerupte de alte vise la fel de crude că participă la petreceri binecuvântate de Ziua Recunoştinţei în siguranţa şi căldura familiei. Parcă mai simţea şi acum vechiul gust de curcan şi de plăcintă de dovleac, parcă îl vedea pe tatăl ei cum ascute ceremonios cuţitul de tranşat şi pe Lawrence turnând vinul. Avea nevoie de un loc cald unde să se scuture de aceste vise, iar camera boilerului din subsolul de la L'Ecole d'Escrime Français îi oferea această posibilitate.

Scanned with CamScanner

Pentru uzul personalului, încăperea era dotată cu un spălător, apă fierbinte, săpun și o frânghie pentru atârnat rufele să se usuce la căldură. Pe lângă costumul de scrimă, mai avea de spălat niște lenjerie și, dacă tot era acolo, adusese jos și săbiile școlii ca să le curețe cu nisip și să înlăture rugina adunată atunci când stratul protector se tocea.

În fața chiuvetei din sala boilerului, unde era atât de cald încât putea să-și spele rufele fără să stea cu pardesiul și haina pe ea, valul știrilor tulburătoare de ieri continua să se agite în subconștientul ei. Victoria se întreba dacă și ceilalți membri ai echipei regretau decizia din ziua precedentă. Se treziseră oare și ei din coșmaruri în care erau interogați de Gestapo și visuri despre mesele încărcate de bunătăți și paturile calde din buna și bătrâna America? În lumina dimineții, foamea și frigul din jur, dintr-o țară sărăcită și periculoasă, realitățile dure te puneau pe gânduri. Dar nu trebuia să le încurajeze. Cu o zi în urmă, când luase decizia, fusese perfect conștientă de pericolele și inconvenientele pe care le presupunea. Nu avea regrete. Locul ei era aici, unde trebuia să-și îndeplinească rolul indispensabil. Războiul nu va dura o veșnicie, Aliații vor câștiga. Ziarele ilegale anunțau că în Africa de Nord victoria britanicilor era iminentă. Aceasta va spulbera planul lui Hitler de a prelua controlul asupra Canalului Suez, ca să-și asigure accesul spre câmpurile petroliere din Orientul Mijlociu și materiile prime din Asia. Forțele aeriene aliate preluau controlul asupra cerului și livrările uriașe de armament american goleau arsenalele germane. Trebuia să treacă și prin aceste tuneluri ocazionale de deprimare, dar va supraviețui ca să fie prezentă la întâlnirea din Sala Principală de Lectură de la Biblioteca Publică din New York.

Terminase de atârnat rufele, iar un teanc de lame sablate și unse cu ulei stăteau cu apărătoarele rezemate de peretele scării, când Victoria auzi cum ușa de la subsol se deschide scârțâind. Intrarea și jumătate de scară erau ascunse după zid, așa că nu vedea cine intrase, dar ușa rămăsese deschisă, ca și când vizitatorul s-ar fi oprit o clipă, nehotărât dacă să coboare sau nu. Victoria simți un fior de spaimă. Colonelul Albrecht? Era devreme – ceva neobișnuit

Scanned with CamScanner

pentru el, căci venea întotdeauna punctual la întâlnire, în stil german perfect. Și oricum colonelul și-ar fi anunțat prezența din capul scărilor înainte să coboare. *Mademoiselle Colbert? Sunteți aici? Sunt eu, Derrick Albrecht.* Probabil că era omul de serviciu din tura de seară care venise mai devreme ca să scape de frigul de afară. Era un bătrânel amabil, vesel și Victoria îl plăcea. Ar fi fost încântată să-i țină companie și să asculte din nou istorisirile din tinerețea lui tumultoasă – orice ar fi putut s-o abată de la gândurile ei.

– *Monsieur* Dubois? strigă ea.

– *Non*! veni răspunsul. Oberleutnant Peter Janssen.

Victoria înțepeni. Era elevul care se ținea de capul ei și încerca să stabilească o relație cu ea încă de când venise la școală. Renunțase la lecțiile de scrimă când maestrul de scrimă primise ordin să-l șteargă din catalog și să lase locul unui alt elev german cu mai multe calități și o evoluție mai promițătoare. Locotenentul acceptase cu greu respingerea și era convins că fusese eliminat din cauza Victoriei.

Îl auzi cum începe să coboare scara, pășind arogant pe fiecare treaptă de ciment. Victoria își simți gura uscată. Colonelul Albrecht nu urma să vină decât peste cincisprezece minute. Pentru prima dată, Victoria s-ar fi simțit ușurată să-l vadă. Locotenentul lăsă capul în jos ca să ocolească scara venind spre ea, iar Victoria întrebă pe tonul ei cel mai imperios:

– Ce faceți aici?

Locotenentul păși în lumina din subsol. Arăta mai oficial în uniforma militară și cu cizmele lustruite decât în costumul de scrimă, era mai poruncitor. Avea un baston de promenadă acoperit cu piele, în care Victoria văzu o încercare jalnică de a-și ameliora statutul modest.

– Am văzut lumină în sala de scrimă și mi s-a părut ciudat, căci școala este închisă duminica, spuse el într-o franceză stricată. Am decis să cercetez.

Minția, se gândi Victoria. Decisese să se ducă la ea la hotel și portarul înspăimântat îi spusese unde este.

Scanned with CamScanner

– Ei bine, după cum vedeți, nu este nimic de cercetat aici.

– O, n-aș spune chiar așa.

Privirea i se aprinse când văzu sutienul și chiloții atârnați pe frânghie, în ochii lui licări o amenințare lascivă, apoi se uită la spadele rezemate de perete. Încet și deliberat, își puse bastonul și pălăria pe o masă din spălătorie și își scoase mănușile.

– Aici vă spălați rufele?

– Astăzi.

Venise timpul să rostească un nume.

– Am venit mai devreme la întâlnirea cu colonelul Derrick Albrecht. Sala este deschisă pentru că ne întâlnim aici duminica după-amiază, ca să ia lecții particulare de scrimă. Duminica este singura zi din săptămână când este liber pentru astfel de activități. Poate îl cunoașteți? Șeful serviciului de contrainformații din SD? Aștept să vină dintr-un moment în altul.

Locotenentul începu să-și scoată mantaua, iar Victoriei îi zvâcnea pulsul la baza gâtului. Apoi își va scoate tunica. Ar rezolva repede cu el dacă ar ajunge la spade, dar bărbatul stătea între ea și grămada rezemată de scară din spatele lui.

– Colonelul Derrick Albrecht? Vestitul campion al Germaniei la floretă? întrebă el. Bineînțeles că îl cunosc. Dar ce poți dumneata, oricât ai fi de talentată, să-l înveți pe *el*?

– N-am spus că este elevul meu. Colonelul a cerut un partener de asalt cu experiență la floretă ca să se mențină în formă. Va sosi dintr-un moment în altul. Tocmai mă pregăteam să urc scara ca să-l întâmpin, așa că vă rog să mă scuzați...

Locotenentul își scosese mantaua și păși în fața ei, cu ochii aruncând fulgere, plini de ură.

– Nu prea cred, *mademoiselle*. Nu de astă dată. Întâmplător știu că unul din membrii personalului colonelului este și partenerul lui de scrimă. Au fost în aceeași echipă ani întregi și s-au antrenat în asalturi în subsolul hotelului lui.

Victoria reuși să nu-și arate surprinderea. Ar fi trebuit să bănuiască. Colonelul recursese la pretextul acesta ca s-o cunoască.

– M-ai umilit profund, *mademoiselle* Colbert, și vei plăti pentru asta.

Scanned with CamScanner

Făcu agil un pas înapoi și luă una din spadele de duel, care nu mai avea teaca de protecție și vârful de cauciuc. Duse vârful spadei la gâtul Victoriei.

– Dezbracă-te – acum!

– Ce?

– Nu am de gând să repet, *mademoiselle* Colbert. *Scoate-ți hainele!*

– Nici nu mă gândesc!

Locotenentul apăsă mai tare cu vârful armei, iar Victoria simți o împunsătură și o picătură de sânge cald.

– Ba cred că da!

Victoria se dădu înapoi. O prinsese în capcană în spațiul îngust dintre mașinile de spălat, mesele pentru rufe, echipamente și scara din spatele lui. Îi dădu satisfacția să vadă cum aruncă o privire îngrijorată peste umăr la zidul boilerului. Omul rânji:

– Da. Văd că ai înțeles că ai trei opțiuni: arma mea la gâtul tău, metalul fierbinte din spate, sau o după-amiază încântătoare făcându-mă fericit pe canapeaua omului de serviciu. Sunt sigur că nu mă vei dezamăgi.

Începu să-și descheie vestonul.

Victoria încercă să-și tragă gâtul înapoi din fața tăișului lamei și simțea dogorea focului în spate.

– Ah, așadar aceasta este singura modalitate prin care poți face o femeie să intre în patul dumitale. Recurgând la forță!

Furia combinată cu adevărul usturător îl făcu să roșească.

– *Dezbracă-te*, am spus!

– Și cum vrei să mă dezbrac când îmi ții lama la gât?

Locotenentul făcu un pas înapoi, făcându-i loc Victoriei care începu să-și deschidă cu o încetineală seducătoare nasturele de sus de la bluză cu o mână, apoi al doilea și al treilea, fără să-și dezlipească privirile de la chipul lui. Așa cum se aștepta, era atât de fascinat de gândul la ce urma să vină, încât Victoria avu timp și spațiu să înhațe jacheta de scrimă care atârna în apropiere și să lovească cu toată forța peste lama ținută lejer. Aceasta îi sări din mână, se lovi de mașina de spălat și sări departe, înainte ca locotenentul încremenit să-și dea măcar seama că nu o mai are și cu câteva secunde

Scanned with CamScanner

prea târziu ca să mai poată evita șutul pe care i-l aplică Victoria între picioare. Locotenentul se apucă cu mâinile de locul dureros, căzu în genunchi și scoase un răget ca o vacă atunci când fată.

– Târfă împuțită! urlă el, ridicând spre ea fața contorsionată de durere și de ură, oferindu-i astfel Victoriei o țintă perfectă pentru a-i aplica a doua lovitură sub maxilar.

– Ia-o și pe asta, vierme nesuferit! spuse ea în timp ce locotenentul se prăbușea în față.

Victoria o luă la fugă pe lângă el și ajunse la scară exact în momentul în care colonelul Derrick Albrecht își făcea apariția în ușa de la subsol.

Scanned with CamScanner

Capitolul 49

Generalul-maior Konrad March şedea la masa din sufragerie reflectând şi abia se atinsese de puiul suculent gătit de Hans pe un pat savuros de pâine de secară, ciuperci, ceapă şi alune. Bolul cu mere dulci coapte stătea la fel, neatins, şi aşteptau cremşnitul de la desert. Generalul mânca singur. Refuzase cererea fiului său de a-i invita pe *Herr* Bauer şi pe *Herr* Wagner să le ţină companie şi, într-o criză de revoltă împotriva tatălui său, Wilhelm refuzase masa şi plecase sus, în camera lui, unde stătea acum bosumflat şi fără îndoială flămând.

– Nu l-am văzut niciodată aşa, *Herr General*, spuse aghiotantul. Nu ştiu ce a păţit.

– Eu ştiu, spuse Konrad gânditor.

– Şi o să... o să-l pedepsiţi, *mein General?* întrebă Hans îngrijorat.

Generalul îi aruncă o privire înţelegătoare. Afecţiunea aghiotantului pentru fiul lui nu cunoştea limite.

– Nu, Hans. Lasă-l singur un timp, apoi du-i sus o farfurie cu mâncare.

Evident că nu avea de gând să-şi pedepsească fiul. Cum putea un părinte să-şi pedepsească fiul pentru infracţiunea că îşi exprimase dorinţa de a împărţi mâncarea cu cei înfometaţi? Wilhelm ajunsese la vârsta la care observa lipsurile cumplite în care se zbăteau cei din jurul lui. Le vedea în feţele trase ale copiilor şi ale

Scanned with CamScanner

mamelor de la terenul de joacă unde îl ducea Hans ca să se dea în căluşei, la metrou când mergea cu aghiotantul la cinema, în ocaziile când o surprindea pe profesoara de dimineaţă strecurându-şi fursecuri în buzunare – „pentru nepoţii mei", explica ea zâmbind stânjenită. Iar acum Wilhelm înţelesese că *Herr* Bauer şi *Herr* Wagner sufereau de foame, pentru că erau săraci. Sărăcia pe care o provocase Germania poporului francez era un motiv zilnic de ruşine pentru Konrad şi dorea ca Wilhelm să ignore cât mai mult timp cu putinţă rolul jucat de poporul lui. Era mândru de empatia fiului său pentru cei nefericiţi şi de dorinţa lui de a împărţi cu ei bunăstarea de care el se bucura în fiecare zi. Moştenise această calitate de la mama sa.

Konrad îi explicase că nu le poate monopoliza timpul lui *Herr* Wagner şi *Herr* Bauer. Duminicile erau sacre pentru ei şi, oricât de mult l-ar fi iubit pe Wilhelm, nu doreau să-şi petreacă singura lor zi fără obligaţii cu un băiat şi un bătrân cu care luaseră masa ieri şi pe care îi vor revedea mai târziu, săptămâna aceasta. Profesorul şi antrenorul lui de fotbal erau tineri, frumoşi şi necăsătoriţi, şi poate că doreau să-şi petreacă duminica împreună cu o prietenă. Wilhelm înţelegea, nu-i aşa?

Nu înţelegea.

– Dar suferă de foame, declarase el. Ştiu. Aud cum le chiorăie stomacul când suntem împreună. Mâncarea este mai importantă decât o *fată*!

– Bine, atunci data viitoare când mai vin, să-i spui lui Hans să-i servească cu un ceai şi sendvişuri.

Principalul motiv pentru care refuzase cererea fiului său era că nu dorea să-l includă în invitaţie şi pe *Herr* Bauer. Wilhelm considera că meditatorul lui şi antrenorul de fotbal formau o pereche şi dacă îl excludea pe unul din ei, ar fi avut parte de altă scenă, însă Konrad nu mai era sigur de *Herr* Bauer.

Lucra în spionaj de mult prea mult timp ca să ignore mirosul de fum, indiferent cât de slab era acesta. Chiar şi un firicel subţire semnala existenţa focului undeva sau cel puţin un loc unde fusese. Vizita pe care o făcuse ieri la fosta şcoală a lui Wilhelm îi dăduse

Scanned with CamScanner

câteva motive de nedumerire la care merita să reflecteze, dar, din păcate, îl adusese pe *Herr* Bauer mai clar în colimatorul porcului de Louis Mueller. Se dusese la școală ca să ceară să arunce o privire nevinovată pe dosarul personal al *Herr* Claus, sub motiv că dorește să afle adresa părinților tânărului profesor ca să aranjeze cu aceștia să-i facă o surpriză și să-l viziteze de Crăciun, ca dar pentru fiul lor.

Dar din nefericire pentru *Herr* Bauer, cererea lui Konrad îi oferise lui Louis Mueller ocazia de a strecura aluzia perfidă că instructorul recent angajat avea și alte preocupări decât să predea matematică și atletism. Nu putea spune exact ce anume, dar ar fi bine ca generalul să fie prevenit. Mueller părea un om bănuitor de felul lui, astfel că generalul ar fi ignorat insinuările lui, dacă nu ar fi avut propriile dubii.

– Pe ce anume vă întemeiați suspiciunile? întrebase el și *Herr* Mueller descuiase ușa biroului lui Claus Bauer și apoi răsfoise fără jenă planurile de lecție ale acestuia, până ajunsese la pagina pe care o căuta. Dar aceasta lipsea. Fața rozie a omului păli până deveni ca o bucată de carne fiartă, căci se gândea firește că generalul Konrad March își va imagina că vrea să-i arunce nisip în ochi.

– Jur... pot să jur că era aici, strigă el fără să-și dea seama că lipsa paginii era mai incriminatoare decât ceea ce scria pe ea. Uitați, este o dată sărită!

– Văd, spusese Konrad.

Culoarea reveni întrucâtva în obrajii directorului când descoperi că și din agenda directorului de personal de la Sorbona lipsea o pagină pe care Mueller susținea că scria *CB instalat*.

– Nu vedeți ce coincidență ciudată, *Herr General*? întrebă el, cu o sclipire de triumf în ochii lui porcini.

– Înțeleg, spusese Konrad. Am să vă rog ca această vizită să rămână ceva confidențial între noi, înțelegeți?

– Evident, *Herr General*, spusese Louis cu un zâmbet conspirativ, care mai că merita o palmă peste obrajii lui bucălați.

– Iar acum poate o să-mi explicați cum de ați dat peste însemnările personale din agenda instructorului dumneavoastră și a directorului de personal de la Sorbona? întrebă Konrad și văzu cum obrajii bucălați pălesc din nou.

Scanned with CamScanner

Konrad sună din clopoțelul de pe masă. Hans apăru.

– *Mein General?*

– Ca o ofertă de pace pentru Wilhelm, hai să-l invităm pe *Herr* Bauer la masă mâine-seară, după ce termină lecția.

– Prea bine, domnule. Voi servi friptură de vită cu cartofi, varză de Bruxelles și sos picant. Cred că asta îi va umple stomacul lui *Herr* Bauer. Și... pe *Herr* Wagner? sugeră Hans, cu o undă de speranță în voce.

– Desigur, să-l invităm și pe el, de ce nu?

– Tânărul Wilhelm va fi foarte încântat. Am să-i spun când îi duc farfuria sus.

Konrad dorea din toată inima să fie și el la fel de mulțumit mâine-seară, când se va termina cina, căci intenționa să pună o capcană pentru *Herr* Bauer ca să stabilească nevinovăția sau vinovăția profesorului mai presus de orice îndoială.

***

Brad își petrecea după-amiezile de duminică reparând și curățând echipamentul de pescuit pentru clienții căpitanului Allard. Câștiga astfel ceva bani în plus pe care nu trebuia să-i adauge la cei de la OSS, după ce se termină războiul. Spera să-și transforme francii rămași în dolari și să-i pună deoparte în fondul pentru colegiu al copiilor. „Copiii" erau Bobby și Margie. Când va ajunge el înapoi, acasă, Bobby va avea deja vârsta pentru colegiu și nu se putea aștepta ca Jared Cramer, noul soț al mamei sale, să bage mâna în buzunar pentru frații lui adoptivi. Pentru Beata, da. Ca fiică a Joannei, făcea parte acum din casa și din familia lui Jared Cramer, dar ceilalți... ceilalți erau în grija lui.

Încerca să nu se gândească prea mult la casa și la familia lui, la farmecul văii Râului Alb de la sfârșitul toamnei, înainte ca munții să adoarmă sub plăpumile lor de zăpadă și curcubeiele să se așeze în culcușurile lor de iarnă. Erau gânduri inutile. Avea o sarcină specifică în cadrul misiunii sale din Paris și era singurul care putea să o facă. Era esențial să rămână în post, atât timp cât pescuitul

Scanned with CamScanner

mergea bine. Circulau zvonuri despre o invazie a Aliaților pe coasta de vest, ceea ce îi neliniștise pe clienții căpitanului, care erau acum cu nervii încordați la maximum. Deveniseră neglijenți și lăsau să le scape informații secrete în fața ghidului de pescuit care era german de-al lor și pe care nu-l interesa nimic altceva decât meseria lui. Vineri, auzise despre un transport de tungsten care venea din Spania și era destinat unei fabrici naziste de armament, dar nu aflase numele vasului sau al portului unde va fi descărcat. Dacă avea mai mult timp, era convins că va putea scoate informația de la omul pentru care fusese angajat să ghideze vasul în port. Tungstenul era esențial pentru fabricarea armelor și acest transport ar fi fost o țintă perfectă pentru Rezistența franceză sau pentru RAF.

Brad auzi pași pe scara spre apartamentul lui și zâmbi în sinea lui. Știa ai cui erau. Tatăl băiatului și Hans l-ar fi dojenit pe băiat, dar Brad era încântat de compania lui. Se ridică și deschise ușa înainte ca băiatul să apuce să bată:

– Wilhelm, prietenul meu! Ce te aduce în bârlogul meu?

Băiatul întinse o tavă acoperită cu un șervet.

– Pentru dumneavoastră, spuse el, cu ochii albaștri plini de speranța că darul lui va fi bine primit.

Brad dădu șervetul la o parte. Pe tavă era o farfurie cu felii de friptură rece de pui, cu garnitură de ciuperci și mere care miroseau a scorțișoară și a zahăr. Alături era și un bol cu cremșnit.

– Mâncare, spuse băiatul, în cazul că Brad ar fi avut nevoie de o explicație.

– Văd și eu, spuse el. Arată și miroase delicios.

– Dar să nu-i spuneți lui *papa* sau lui Hans. Trebuia să le mănânc eu, dar știu că dumneavoastră vă este mai tare foame.

Brad simți cum i se înmoaie inima în fața generozității băiatului. Își aminti de Bobby, în zilele când îi adusese pe el și pe sora lui acasă. *Uite, surioară, ia o parte din porția mea. Ești mai mică decât mine și trebuie să crești.*

– Promit să nu le spun. Este foarte frumos din partea ta să faci asta.

Scanned with CamScanner

– Trebuie să vă invit mâine-seară la cină împreună cu *Herr* Bauer, spuse băiatul și se lumină la față. O să avem o petrecere!

– Abia aștept! Mulțumesc foarte mult.

– La revedere. Acum trebuie să plec, nu am voie să vă bat la cap, spuse băiatul și o luă la fugă în jos pe scări, înainte ca Brad să apuce să-l invite să rămână.

De la o fereastră de sus, Konrad îl privea pe fiul său care traversa în fugă peluza din spatele casei ca să nu i se descopere lipsa. Îi dusese pescarului propria cină, iar acum se va duce la culcare flămând. Durerea și mândria îi umpleau pieptul. Băiatul nu se va descurca niciodată în armată. Lui Konrad nu putea decât să-i displacă lumea în care fiul lui era prea firav ca să poată trăi, lumea pe care o construiseră el și cei ca el și care îl obliga să fie bănuitor cu tineri ca Barnard Wagner și Claus Bauer. Dar senzorii lui de profesionist erau acum în plină alertă. Detectaseră mirosul de fum, iar pescarul și profesorul intraseră în raza lor de acțiune. Spera din toată inima că nu vor cădea în capcana lui de mâine, care va dovedi că bănuielile lui sunt absurde, dar Domnul să-i ajute pe acești tineri, dacă descoperea că vreunul din ei se împrietenise cu fiul lui ca să-i spioneze tatăl.

Scanned with CamScanner

Capitolul 50

Colonelul Derrick Albrecht întrebă din capul scărilor:

– Ce se întâmplă acolo jos?

Dar o privire rapidă spre bluza descheiată a Victoriei, spre sângele de pe guler și rana care încă sângera pe gât îi dădură repede răspunsul. Victoria privi în sus, spre el. Adrenalina i se consumase, nu mai avea putere să respire și nici dorință să dea explicații. Auzind voci pe scară, Oberleutnant Peter Janssen se ridică gâfâind în picioare, iar furia i se preschimbă în uimire, când o siluetă în mantaua neagră de piele a SS cu rangul de Standartenführer cobori scările. Făcu ochii și mai mari când colonelul ajunse în subsol și văzu că, într-adevăr, ofițerul era colonelul Derrick Albrecht.

Arătă imediat cu degetul spre Victoria și gemu în germană:

– M-a atacat, domnule colonel! Franțuzoaica ticăloasă m-a ademenit aici jos, sub pretext că are nevoie de ajutor cu o mașină de spălat, dar avea intenția să mă omoare, ca să scape Franța de un ofițer al Wehrmachtului, așa a spus. S-a repezit la mine cu una din spadele acestea! Se răsuci și arătă spre teancul de spade cu lamele sablate și curățate. Aș fi fost mort dacă nu i-aș fi azvârlit lama din mână! arătă cu mâna spre direcția unde căzuse spada. Slavă Domnului că ați venit dumneavoastră!

– Da, chiar așa! Se pare că am sosit la timp, fu de acord Derrick. Îmi dau seama ce ar fi însemnat moartea unui ofițer ca dumneata pentru Wehrmacht.

Scanned with CamScanner

Privirea i se îndreptă spre lenjeria Victoriei care atârna pe frânghie, apoi se mută la vestonul descheiat al locotenentului.

Acesta se grăbi să-l încheie roşind.

– Eu... ăăă... este aşa de cald aici că... că a trebuit să...

– Să-ţi scoţi vestonul. Înţeleg foarte bine.

Îşi întoarse atenţia spre Victoria.

– Sângeraţi, *mademoiselle* Colbert, observă el calm, revenind din germană la franceză şi îi întinse batista lui albă.

Victoria o apăsă pe gât. Nu se putea să nu fi înţeles ce era să se întâmple, dar va accepta colonelul cuvântul unui ofiţer al Wehrmachtului împotriva cuvântului ei? Urmărise dialogul celor doi în germană, dar spuse în franceză:

– Nu am înţeles ce a spus, domnule colonel, dar nu suna adevărat.

Derrick se întoarse din nou spre locotenent şi îi vorbi în germană:

– Cum te numeşti, Oberleutnant?

Locotenentul luă poziţie de drepţi şi execută salutul corect nazist.

– Oberleutnant Peter Janssen din personalul maiorului Hartmann la Oficiul pentru Comunicaţii al Wehrmachtului, *Herr Colonel!*

– Şi ce faci la L'Ecole d'Escrime Français duminică, Oberleutnant Peter Janssen?

– Am... am văzut lumină în sală. Am încercat uşa şi am văzut că nu este încuiată. M-am... m-am gândit că aş putea găsi pe vreunul din instructori sau dintre elevi ca să facem un asalt.

– A, eşti scrimer?

– Ăăă... da, floretist.

Locotenentul aruncă repede o privire spre Victoria să vadă dacă înţelesese afirmaţia lui şi o va nega. Derrick zâmbi:

– Chiar aşa? Foarte bine.

Pe faţa locotenentul se citi uşurarea, văzând atitudinea prietenoasă a colonelului, ceea ce era pentru el o dovadă că povestea lui fusese crezută. Dar expresia de uşurare fu înlocuită de una de groază când văzu că Derrick păşeşte spre teancul de arme şi apucă de mâner două florete.

– *Mademoiselle* Colbert, spuse blând Derrick, cu ochii la locotenent, poate că ar fi mai bine să mergeţi sus. Astăzi nu vom lupta, dar v-aş fi recunoscător dacă m-aţi aştepta. De asemenea,

Scanned with CamScanner

aş putea îndrăzni să vă rog să-i spuneţi şoferului meu să coboare la subsol?

Victoria se conformă fără un cuvânt, dar când ajunse în capul scărilor auzi şfichiuitul unei florete încercate în aer, apoi colonelul spuse:

– *En garde!*

Mai puţin de cincisprezece minute după aceea, netulburat, nelăsând să se vadă nici o urmă a faptei vitejeşti pe care Victoria era convinsă că o făcuse la subsol, colonelul Derrick Albrecht reapăru în mica sală de şedinţă, unde îl aştepta tremurând în bluza plină de sânge, încă sub impresia şocului. Colonelul era fără mănuşi, dar cu mantaua pe el, căci după cum bănuia Victoria, nu fusese nevoie s-o scoată pentru confruntarea din sala boilerului. Ducea pe braţ jacheta şi pardesiul ei.

Victoria ridică privirile acuzatoare spre el.

– Floretele acelea nu aveau vârf de protecţie, spuse ea.

– Asta a descoperit şi Oberleutnant Peter Janssen.

Cu toată ura ei faţă de locotenent, Victoria întrebă:

– Ce i-aţi făcut?

– Nu am scăpat Franţa de un ofiţer al Wehrmachtului, dacă asta este ceea ce vă îngrijorează, spuse el. I-am dat numai o lecţie de bune maniere. Haideţi, probabil că aţi îngheţat şi mi se pare mie sau am auzit un murmur de foame mai înainte? Când aţi mâncat ultima dată?

– Nu contează, spuse Victoria, strecurându-se în căldura binecuvântată a jachetei şi a paltonului. Mă simt bine. Vă mulţumesc pentru ajutor. Acum nu vreau decât să mă întorc la hotel.

– Fără rufe? Presupun că acele lucruri delicate de pe frânghie vă aparţin.

– O, da, mai sunt şi astea. Mă duc să le iau...

– Nu este nevoie. Karl tocmai le împătureşte. S-au uscat. Este însurat, deci ştie cu câtă fineţe trebuie aranjate astfel de lucruri. Le aduce la maşină.

– Nu... nu, serios, domnule colonel, spuse ea, înţelegând ce vrea să spună. Sunteţi foarte amabil că vă oferiţi să mă duceţi cu maşina şi vă sunt recunoscătoare şi pentru că aţi apărut când aţi

Scanned with CamScanner

apărut, dar acum sunt bine. Metroul nu e departe și o plimbare îmi va face bine. Pot să mă duc și singură la hotel.

Colonelul o apucă de cot.

– În momentul de față nu îți poți face asemenea iluzii, Victoria. Oare toți membrii familiei Grayson sunt așa de încăpățânați, sau este o trăsătură caracteristică numai pentru dumneata? Poți să-mi răspunzi la această întrebare în mașină.

Timp de câteva clipe, inima i se opri în loc, deși Victoria credea că își imaginase, că erau tot coșmarurile ei din noaptea trecută, combinate cu oboseala, foamea, insomnia, încercarea de viol, o voce care îi vorbea în engleză pe numele ei adevărat. Apoi ceața se ridică. Nu avea rost să încerce să nege ca să scape. Colonelul Albrecht nu era omul care să se lase înșelat. Fusese o proastă când își închipuise că poate să scape de auzul lui infailibil. Respiră adânc. În acel moment, știind cu ce se confruntă, moartea nu i se părea o opțiune prea rea. Pilula de cianură era în căptușeala hainei. Dacă ar fi avut mâinile libere, ar fi tras repede de cusătură și ar fi fost moartă înainte să iasă din sală. Iar prietenii ei din Libelula ar fi rămas în siguranță. Dar colonelul se aștepta ca ea să nege. În timp ce o conducea spre ieșire, Victoria îi vorbi în franceză:

– Despre ce vorbiți? Sunt *mademoiselle* Véronique Colbert.

– Mă tem că nu. Ești Victoria Grayson din Williamsburg, Virginia, Statele Unite ale Americii. Ai absolvit studii de franceză la Colegiul William and Mary, unde erai speranța Americii pentru câștigarea medaliei de aur la floretă la Olimpiada din 1940. Fratele tău, locotenentul Lawrence Grayson, este pilot în RAF.

În fața tăcerii ei, Derrick continuă:

– Te întrebi, firește, de unde am aceste informații. Sicherheitsdienst are surse în America, dar mi-am dat seama din primul moment că ești americancă, Victoria.

Zâmbi ușor.

– Cu riscul de a părea lăudăros, trebuie să-ți spun că am un auz infailibil pentru limbi străine și recunosc că în privința limbii engleze, acesta mi-a fost ascuțit și de anul petrecut la Universitatea Harvard. O țară măreață, America! M-am simțit extraordinar de

Scanned with CamScanner

bine acolo. Atenție la treaptă, spuse Derrick când ajunseră la ușă. Sunt îngrijorat de starea dumitale. Ai pălit și mai tare.

– Unde mă duceți? întrebă Victoria. Presupun că la celulele de interogatoriu de la sediul Sicherheitsdienst, nu-i așa?

Colonelul se opri și se uită la ea, sincer șocat.

– De ce crezi așa ceva? Știu tot ce trebuie să știu despre dumneata, inclusiv de ce te afli în Franța.

– Cum așa?

– Ca să afli ce s-a întâmplat cu logodnicul dumitale, Ralph DuPont, pilot american din RAF, doborât anul trecut în mai în apropiere de Paris. Iar acum ai descoperit, spre marea dumitale tristețe, că este, într-adevăr, pierdut.

Alarmată pentru *madame* Duprée, Victoria întrebă:

– Dar de unde aveți această informație? Nu putea să vină de la sursa dumneavoastră din America.

Colonelul deschise ușa sălii și o conduse afară.

– Nu am știut sigur până nu mi-ai confirmat chiar dumneata trista descoperire. Așadar, de ce aș dori să arestez o femeie care a venit în țara dușmanului ei numai ca să-l caute zadarnic pe bărbatul pe care îl iubea? Mă crezi chiar atât de ticălos?

Făcu o pauză cu sprâncenele ridicate, așteptând răspunsul Victoriei. Cum ea nu răspunse, oftă dezamăgit.

– Nu pot decât să-mi exprim condoleanțele față de o asemenea femeie și să-l invidiez pe bărbatul care a meritat atâta curaj și devotament. Acum putem merge?

Arătă ușa pe care Karl o ținea deschisă spre bancheta din spate a mașinii. Victoria se strecură înăuntru și colonelul se așeză lângă ea. În vârtejul emoțiilor, se simțea ușurată în acel moment că povestea de acoperire era în siguranță. Putea presupune că cercetările colonelului în viața ei personală omiseseră perioada de studii universitare din Germania și amănuntul anului ei sabatic de la G.P. Putnam's Sons din New York – informație care ar fi tras un semnal de alarmă în orice organizație de spionaj din lume. Așadar, deocamdată nu era suspectă ca spioană. Naziștii îi împușcau pe spioni.

Scanned with CamScanner

Nu îi trimiteau în lagăre de concentrare sau de muncă forțată; îi aliniau în fața unui zid și îi împușcau. Victoria își reprimă cu greu o răbufnire de râs isteric în fața acestei ironii a sorții. Zborul ratat al lui Ralph deasupra Parisului îi salvase misiunea, iar moartea lui îi salvase viața din fața plutonului de execuție.

Scanned with CamScanner

Capitolul 51

Duminica, Achim Fleischer lua o pauză de la îndatoririle lui de pază, dar sâmbăta stătea până la ora stingerii pentru evrei, când era schimbat de patrulele germane din zonă. De aceea, Bridgette fu surprinsă să nu-l găsească la post când se întorsese de la La Petite Madeleine şi nu era acolo nici luni, 2 noiembrie, când plecase spre La Maison Boucher. Dimineaţa începuse cu ceaţă şi se prognozase ploaie, dar pe Achim Fleischer, la fel ca poştaşul american, nici ploaia, nici zăpada, arşiţa sau întunericul nopţii nu-l împiedicau să-şi execute turul de inspecţie. Era bolnav?

Puţin îngrijorată, Bridgette privi în susul şi în josul străzii ca să-i zărească uniforma gri, chipiul alb şi mantaua purtate de poliţiştii municipali, dar pe Rue des Soeurs de Charité nu era nici ţipenie de om. Bridgette rămase o clipă tăcută în ceaţa densă. Absenţa lui o neliniştea. Strada părea ciudat de pustie fără el. Achim devenise o prezenţă constantă a dimineţilor ei. Când nu era nimeni prin preajmă suspect că ar putea să provoace necazuri, o conducea până la colţul străzii şi o urca în metrou, urându-i o zi bună.

Bridgette era acum mai convinsă ca oricând că Achim Fleischer nu reprezenta un pericol pentru activitatea clandestină care se desfăşura în spatele lui. Dulăul de pază al străzii era concentrat pe protejarea picturii murale, nu pe ea. Iar dacă îi văzuse pe cei patru membri ai Libelulei, îi luase drept locuitori obişnuiţi din cartier,

Scanned with CamScanner

care se duceau la muncă în fiecare zi pe lângă acea clădire. Nu se simțea deloc în pericol.

Bridgette își dădea seama că sentimentul ei de neliniște avea de fapt prea puțină legătură cu Achim Fleischer. Era un alt semn de întrebare care apăruse în dimineața rece și umedă, când se gândea dacă își va mai revedea vreodată prietenii. După ce sunase deșteptătorul, primul ei gând fusese că, dacă s-ar fi decis să ia acele avioane Lysander, s-ar fi trezit acum în siguranța și căldura de la Milton Hall, puțin mahmuri după seara petrecută la Coroana și Sceptrul, cu stomacurile încă pline de peștele crocant cu cartofi prăjiți de la cârciumă. Câteva zile mai târziu, ar fi plecat spre casă, ar fi schimbat adrese între ei și ar fi făcut planuri să se întâlnească mai curând la New York.

Francezul era sincer convins – la fel ca maiorul – că nu vor supraviețui. Sărmanul om fusese îngrozit de votul lor unanim de a rămâne pe loc. I se lungise fața mai rău ca unui baset când auzise deciziile lor. Când s-au ridicat să plece, în scârțâitul scaunelor pe pardoseală auzise scrâșnetul ușilor de la celulă care se trânteau și al capacelor de la sicriu.

– Ofițerul vostru de caz nu va fi încântat de asta, spusese el, la care Broscărița răspunsese în felul ei senin:

– Știm.

Achim Fleischer, deși era ca o pietricică în pantof, reprezenta atmosfera cunoscută și stabilitatea. Absența lui îi mărea sentimentul de izolare și însingurare, într-o zi care nu-i oferea nici un mod de a scăpa de tristețea din suflet. Simțea teribil lipsa prietenilor ei. Îi văzuse ieri pentru foarte puțin timp și era ca o picătură de apă pe o limbă însetată, iar astăzi urma să vină la probă *Frau* Helga Richter, vrăjitoarea care domnea în iad. Era soția Sturmbahnführerului Gottlob Richter, maiorul SS care răspundea de cunoscutele facilități naziste de tranzit din Drancy, o suburbie din nord-estul Parisului. Lagărul era o locație în care erau ținuți evreii până când puteau fi transferați în lagăre de concentrare ca Auschwitz-Birkenau și Treblinka, unde se spunea că vor fi gazați. Circulau povești de groază despre brutalitatea gardienilor și despre

Scanned with CamScanner

condițiile inumane de viață sub biciul maiorului Richter pe care personalul de la Casa Boucher fusese instruit să nu le transmită soției acestuia, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Dar întâlnirea cu femeia respectivă l-ar fi descurajat chiar și pe cel mai curajos om să ignore avertismentul. Plată acolo unde ar fi trebuit să fie rotundă, rotundă acolo unde ar fi trebuit să fie plată, având gusturile unei prostituate care face trotuarul la Paris și atitudinea unui rechin ucigaș, femeia aștepta miracole de la modă ca să atenueze nedreptățile crude pe care le făcuse natura siluetei sale. Și o alesese pe Bridgette ca să fluture din bagheta magică sau, în cazul de față, să aplice creionul de desen.

După ce auzise poveștile de groază despre *Frau* Richter, Bridgette se așteptase ca femeia s-o salute cu aroganță la fel ca celelalte cliente care o priveau de sus în jos, apoi îi spuneau disprețuitoare doamnei Boucher:

– Vreau să fiu servită de un designer de modă cu experiență, nu de o ucenică.

Dar în mod surprinzător, *Frau* Richter îi aruncase o singură și privire și apusese:

– Înțeapă-mă cu un ac cu gămălie, piticanie, și te-am și cârpit.

Așadar, aici nu se punea problema *acceptării*.

Acesta era cuvântul – *acceptare* – pe care îl căuta Bridgette ca să explice legătura ei cu echipa Libelula și cu maiorul Renault. De la bun început, toți o acceptaseră așa cum era. Nu trebuia să demonstreze că este demnă de locul pe care îl ocupa. Nu fusese judecată imediat și tratată ca o persoană mai tânără sau mai delicată, așa cum sugerau dimensiunile ei. Nimeni nu i se adresase pe un ton îngăduitor spunându-i *cea mică, aia mică* sau *Mărunțica*. Nu se repeziseră în timpul instruirii să-i ofere neinvitați ajutorul, atunci când erau de față oameni mai înalți, mai puternici și mai isteți. Nu o protejaseră, nu-i oferiseră ajutor, nu împinseseră cutia de ceai mai în față. O considerau la fel de puternică, inteligentă și capabilă ca ei. Și atunci cum să nu se simtă legată de niște oameni ca ei? Cum putea să nu simtă... ei bine, să nu se simtă ca în mijlocul familiei?

Dar femeia realistă din ea nu putea să nu anticipeze obstacolele care se ridicau în calea celor mai trainice prietenii. Când încerca să

Scanned with CamScanner

se gândească la Gladys, își dădea seama că timpul tocea legăturile, amintirile păleau, loialitățile se fosilizau. Erau adevăruri de viață. Bridgette presupunea că tocmai povara acestei eventualități era motivul depresiei deosebite pe care o simțea în această dimineață, când ar fi dorit să vadă chipul zâmbitor al lui Achim Fleischer și salutul lui prietenos.

Scanned with CamScanner

Capitolul 52

– Aţi primit o scrisoare, *Herr* Bauer, spuse Louis Mueller când Chris sosi la academie luni de dimineaţă şi îi înmână un plic mare de pergament greu. Strâmbătura omului şi plicul deschis îi spuneau că citise deja conţinutul.

– Scrisoarea pare deschisă, spuse Chris.

– Aşa a sosit. Poate că a umblat curierul de la Abwehr, care a adus-o.

– Hm, făcu Chris.

Luă plicul şi se îndreptă spre biroul lui, conştient de privirea ochilor mici ai directorului sportiv care rămăsese aţintită pe spinarea lui până închisese uşa. Îl scutură un fior de neplăcere între omoplaţi. Parcă *Herr* Mueller era şi mai bănuitor în dimineaţa aceasta de luni. Chris ştia că omul îl luase în colimator încă de când venise, aşa că avusese grijă să îndepărteze câteva pagini notate neglijent în caietul de planificări şi îl avertizase şi pe Jules Garnier să facă la fel. Erau amândoi convinşi că cineva din şcoală scotocea prin sertare după orele de curs, iar Chris era sigur că acesta era directorul sportiv. Chris îi lăsase o capcană, un bilet pentru un elev pe care băiatul trebuia să-l dea tatălui său. Instructorii nu aveau voie să stabilească un contact direct cu părinţii. Şi evident, în aceeaşi după-amiază, Louis convocase o şedinţă ca să amintească personalului că nu au voie să interacţioneze cu

Scanned with CamScanner

părinții elevilor. Aceasta era misiunea lui și numai a lui, spusese el clar, străfulgerându-l din priviri pe Chris. Biletul primit prin curier era de la generalul-maior Konrad March. *Te rog să ne faci plăcerea, mie și fiului meu, să rămâi la noi la masă după lecția de astăzi.* Herr *Wagner ne va face și el plăcere să ne țină companie.*

Dumnezeule mare, își spuse Chris. Biletul era aproape o invitație oficială. Poate că generalul se aștepta ca Louis Mueller să-l citească și limbajul acesta era pentru el? Și, în general, de ce să-i trimită o invitație scrisă? De ce să nu-i spună lui Hans să i-o transmită în după-amiaza aceasta, când se ducea acasă la general? Poate că el și Melcul-de-Apă fuseseră invitați la cererea lui Wilhelm și invitația trimisă atât de devreme în timpul zilei era modalitatea generalului de a se asigura că băiatul nu va fi dezamăgit.

Dar era ceva în legătură cu invitația care nu-i dădea pace. Era acel ceva nelămurit la care maiorul îi îndemnase să fie deosebit de atenți. *Dacă ceva nu vă miroase bine în aura unui lucru* (maiorului Renault îi plăcea să folosească cuvântul aură), *aveți grijă. Este foarte probabil să existe ceva putred în grămada de lemne pe undeva. Gândiți limpede și feriți-vă.*

Dar nu-i dăduse generalului nici un motiv să se îndoiască de el și era sigur că nici Melcul-de-Apă. Generalul nu avea de unde să știe că fotografiase scrisoarea amiralului Canaris. Dar va fi cu băgare de seamă și îl va avertiza și pe Melcul-de-Apă.

Ieri de dimineață se sculase din pat fără nici o urmă de regret că se hotărâse să rămână pe loc și nu fusese surprins nici de faptul că ceilalți membri ai Libelulei votaseră la fel. Așa erau ei – plini de curaj și fără să aștepte gloria. Dar ar fi dorit să plece acasă. Ar fi fost o mângâiere pentru el să-i știe în siguranță. Le-ar fi propus o idee cu care spera că toți vor fi de acord dacă vor ajunge la New York. Să meargă la un salon de tatuaje. Chris era sigur că orice atelier de tatuaje are și un model de libelulă.

Oricum, Chris nu ar fi fost cu conștiința împăcată în nici un caz dacă ar fi plecat din Paris acum. Era ca o vulpe liberă să se miște în cotețul cu găini și nu putea renunța la sursa de informații pe care i le oferea accesul în casa generalului March. Singura lui părere

Scanned with CamScanner

de rău era că trebuie să profite de încrederea unui tată și a unui fiu pe care și el, și Melcul-de-Apă îl îndrăgiseră. Dar, își aminti el, în această meserie, încrederea era un instrument care deschidea seifurile. Îi făcea pe oameni să devină neglijenți, de pildă să lase scrisoarea amiralului Canaris pe birou, unde putea s-o citească oricine. Și ce șoc îi provocase! Dacă înțelegea bine, șeful Abwehr era un trădător al regimului nazist.

***

În timp ce dârdâia bărbierindu-se cu apa rece, o privire aruncată afară pe fereastra camerei sale de sus îl avertiză că ziua aceasta merita descrierea de „lunea albastră". Cerul era acoperit și în aer plutea o ceață densă. Bucky își aminti cum arăta în această perioadă a anului Oklahoma City, când era vremea cea mai plăcută – aerul proaspăt, uscat, cerul albastru, o peliculă aurie așternută peste tot, o vreme perfectă pentru fotbal. Alungă imaginea din minte. Nu avea rost să rătăcească acolo. Vor mai fi și alți ani cu toamnă reală în statul lui de origine și atunci își va aminti zilele acestea din Paris, din noiembrie 1942.

Votase pentru rămânerea în Paris, aici nu încăpea discuție. Firma lui primise un contract pentru construirea unei facilități secrete în Alpii Francezi, unde naziștii intenționau să fabrice tunuri capabile să lanseze bombe peste Canalul Mânecii. Lucrările urmau să înceapă în ianuarie. Dacă putea pune mâna pe planuri, ar fi avut grijă ca fabrica să nu fie construită niciodată.

După întâlnirea de sâmbătă, Bucky îi acordase o atenție deosebită lui Dirk Drechsler. Aparent putea fi considerat firește o grenadă gata să explodeze. Maiorul avea motive să fie îngrijorat. Poate că sergentul aștepta să-l demaște abia după ce va avea mai multe dovezi despre el, dar pentru Bucky era clar că omul voia să obțină mai întâi ceva de la el și, indiferent despre ce era vorba, aceasta îi va determina decizia de a-l da în vileag sau nu. Parcă auzea cum se rotesc rotițele în capul grăsanului. Atât timp cât sergentul nu bănuia că este american, nu-l putea suspecta că este spion. Dacă ar

Scanned with CamScanner

fi fost arestat din acest motiv, Bucky avea povestea gata pregătită și șeful lui îl va susține. Da, era american și fusese angajat de firma franceză de construcții înainte de război și nu plecase înainte să se închidă frontierele. Era băiat deștept, așa că de ce să nu aibă la el un set de documente false ca să-l protejeze?

Echipa avusese încredere în el că nu va da de necazuri și așa va fi. Un om prevenit era deja un om înarmat. Horace Barton spunea că, dacă vezi lovitura care se îndreaptă spre tine, poți s-o parezi sau să te dai la o parte din calea ei. Se pare că maiorul uitase de supapele lor de evadare. Atât timp cât locuințele lor nu erau compromise – ceea ce francezul ar fi menționat –, Steaua Polară va continua până când planurile acelea vor ajunge în mâinile Aliaților. Între timp, avea mai multe motive să-și facă griji pentru siguranța celorlalți. Dumnezeule mare! Micuțul Labrador stătea sub ochii polițistului colaborationist, frumoasa Broscăriță dansa cu șeful serviciului de contrainformații din SD, iar Melcul-de-Apă și Nagâțul luau masa cu șeful Abwehr din Franța. Iar ei își făceau griji pentru el? Hristoase!

Dirk Drechsler tocmai își punea mantaua, când Bucky coborî scările. Aruncându-i o privire, Bucky avu impresia că sergentul se învârtea fără rost pe acolo așteptându-l pe el.

– *Bonjour, monsieur* Beaulieu, spuse Dirk. Văd că și dumneavoastră vă pregătiți să plecați. Putem merge până la metrou împreună?

Ziua de luni devenea încă și mai tristă.

– Desigur, de ce nu? spuse Bucky.

Erau numai zece minute de mers. Îl evitase pe individ toată duminica, răsfoind tarabele vestiților *bouquinistes*, vânzătorii de cărți din Paris aliniați cu lăzile lor verzi de-a lungul cheiurilor Senei, unul din farmecele Parisului încă existent.

– Cum v-ați petrecut sfârșitul de săptămână? întrebă Dirk în franceza lui chinuită, imediat ce porniră. Nu v-am văzut deloc sâmbătă.

– Pentru că ați fost plecat la licitație.

Un clopoțel de alarmă se declanșă în mintea lui Bucky. *De ce numai sâmbătă? De ce nu și duminică?*

– Cum? A da, la licitația de haine vechi.

Scanned with CamScanner

– Aţi avut succes, nu-i aşa?

– Succes, la ce?

– La vânzare.

– O, da, hainele mele s-au dus imediat.

– Unde s-au dus?

– Unde s-au dus?

– Hainele dumneavoastră. Când au fost luate?

– O, e felul meu american de exprimare. Vreau să spun că au fost culese imediat.

– Culese? De unde? Au căzut cumva pe jos?

– Nu, vreau să spun... o, lăsaţi. Ce aţi făcut sâmbătă?

– Ce am făcut? M-ai întâi m-am dat jos din pat, apoi m-am dus la toaletă...

– Nu! Nu! îl întrerupse nerăbdător Dirk. Vreau să spun ce aţi făcut dumneavoastră, cum v-aţi ocupat timpul toată ziua?

Bucky luă un ton indignat.

– De ce întrebaţi, domnule? Mă interogaţi?

– Nu! Nu! Dirk ridică mâinile în sus, într-un gest de scuză. Deloc! Eram... eram pur şi simplu curios, asta e tot. Este... este întotdeauna interesant pentru noi, americanii, să ştim cum îşi petrec francezii timpul liber.

– Pentru noi? Vreţi să spuneţi pentru *toţi* americanii?

– Nu, ăă, numai eu, de fapt, voiam să spun, numai eu... ca prieten... *votre ami!*

Ajunseseră în staţie.

– *Monsieur,* trenul meu este aici. Trebuie să vă spun *adieu*, altfel întârzii la lucru. Vă urez o dimineaţă frumoasă. *Au revoir!*

Strivit între pasageri, cu alţi clopoţei de alarmă sunându-i în cap în faţa interesului sergentului pentru felul în care îşi petrecuse sâmbăta, Bucky se simţi uşurat cel puţin într-o singură privinţă: Dirk Drechsler nu bănuia câtuşi de puţin că este american.

Scanned with CamScanner

Capitolul 53

Titlul articolului bătător la ochi al numărului din 2 noiembrie al ziarului *Le Temps*, cel mai important cotidian de la Paris, suna cam aşa: *Scriitor cunoscut găsit înecat în Sena!* Victoria văzuse ziarul pe tejgheaua portarului când trecuse prin holul de la recepţie în drum spre serviciu şi, împinsă de un instinct ciudat, se opri să arunce rapid o privire la numele celui decedat din articolul lung de o pagină. Beaumont Fournier. Un pescar scosese din apă cu plasa trupul lui plin de alge. O străbătu un fior rece. Uitase că scriitorul era la Paris până seara trecută, când numele îi fusese menţionat în compania dubioasă a colonelului Derrick Albrecht. Examinarea preliminară a corpului nu sugera nimic suspect, dar se făceau în continuare cercetări pentru a se stabili cauza exactă a morţii misterioase. Se aştepta ca autopsia să scoată la iveală un anevrism, însă un membru al familiei celui decedat declarase că nu ştia ce făcea scriitorul pe malul Senei atât de aproape încât să cadă în apă, căci îi displăcea mirosul fluviului şi nici nu ştia să înoate.

Victoria continuă să meargă gânditoare spre uşă. Beaumont Fournier... Nu ar fi trebuit să se simtă uşurată aflând vestea morţii lui, dar nu putea nega că respira mai bine ştiind că nu mai era un pericol pentru identitatea ei şi nu mai avea motive să se teamă după discuţia ei cu colonelul din seara trecută. Parcurgând lista numelor celor care îşi exprimaseră şocul la aflarea veştii morţii premature

Scanned with CamScanner

a scriitorului, Victoria își dădea seama că avea cunoștințe printre colaboratorii lui Derrick Albrecht și știa foarte bine cum funcționează legăturile din lumea mică a celor bogați și cu relații sus-puse. Era numai o chestiune de timp până când *mademoiselle* Véronique Colbert, alias Victoria Grayson, ar fi ajuns față în față cu Beaumont Fournier. Chiar și dacă și-ar fi amintit că acesta locuiește la Paris, ar fi fost puțin probabil să dea peste el, altfel decât dacă ar fi zărit-o întâmplător pe stradă, însă seara trecută, la o friptură de vițel marsala, acceptase de bunăvoie o propunere care ar fi scos-o în cele din urmă în calea lui.

Când se urcase în mașina oficială, nu avea nici cea mai mică idee unde o ducea colonelul sau ce intenționa să facă. Colonelul răspunsese la tăcerea ei tot cu tăcere, iar Victoria se aștepta la orice. Locul era o cafenea mică, iar programul ei dovedea că este închisă duminica. Când ajunseră, în șemineul mare de piatră ardea focul, iar în fața lui era așezată o masă cu pahare și tacâmuri, un coș cu pâine proaspătă și o farfurie cu boluri mici de unt și de brânză. Alături era un suport cu o frapieră și o sticlă de vin de Burgundia cu gâtul înfășurat într-un șervet. Proprietarul francez ieși repede din umbră ca să ia mănușile și mantaua lui Derrick.

– Și ale dumneavoastră, *mademoiselle?* se oferi el.

– Nu, răspunse Victoria, mai apăsat decât intenționase. Nu voia să fie niciodată prea departe de capsula cusută lejer în căptușeala hainei.

– Foarte bine. O supă pentru început, așa cred, *monsieur?* i se adresă el lui Derrick, în timp ce trăgea scaunul Victoriei.

– Ceva gustos și consistent, sper, Emile.

– Așa cum ați comandat, domnule colonel.

Chelnerul despături un șervet ca să-l așeze pe genunchii Victoriei, iar aceasta riscă să arunce o privire nerăbdătoare spre pâinea care mirosea îmbietor, fiind proaspăt scoasă din cuptor. Colonelul îi dădu coșul cu pâine și fata luă cu indiferență prefăcută o felie de franzelă caldă, refuzând să cedeze în fața chiorăiturilor stomacului sau să-i ofere colonelului un motiv s-o compătimească pentru că îi era foame. Dar colonelul nu se lăsă păcălit. Împinse

buletele de unt și de brânză spre ea și spuse în engleză imediat ce proprietarul îi părăsi.

– Zău așa, domnișoară Grayson, să nu ne mai ascundem după deget. Suferiți de foame, situație care mă întristează foarte tare. Nu pot suporta acest gând. Trebuie să-mi permiți să-mi ușurez durerea și să-mi corectez cel mai nefericit motiv de nemulțumire pe care îl am împotriva lui Hitler.

Erau numai ei doi în încăpere, dar Victoria privi automat în jur să fie sigură că sunt singuri. Spusese „Hitler", nu „*mein Führer*", așa cum vorbeau naziștii lingușitori despre dictator, iar *cel mai nefericit* presupunea că mai are și alte motive de nemulțumire față de dictator. Fraza rostită cu dispreț era aproape o răzvrătire și ar fi fost în pericol dacă l-ar fi auzit cineva. Îl luase gura pe dinainte sau era o manevră deliberată ca s-o facă să creadă că împărtășea convingerile ei despre omul nebun care târâse lumea în război? Despre membrii SD se știa că nu prea îi ia gura pe dinainte.

– Din păcate, nu pot să vă ofer această alinare, domnule colonel.

– Ei bine, dacă nu pentru alinarea mea, atunci din simț de fair-play. Trebuie să vă menținem în formă.

– Pentru ce? întrebă ea sever.

Cu un chicotit scurt, colonelul scoase sticla din frapieră și turnă vin în paharul ei. Strălucirea focului din șemineu se reflectă în jetul de culoarea sângelui.

– Nu pentru motivul pe care îl presupuneți, vă asigur. Haideți, *mademoiselle* Colbert, după cât de rapid v-ați debarasat de locotenent credeți că aș fi atât de nesăbuit încât să ispitesc destinul pe care îl aveați în minte pentru el, dacă ați fi putut ajunge la spade?

– Atunci pentru ce?

– Nu ar fi corect să câștig împotriva unui adversar de scrimă lihnit de foame.

– Apreciez grija dumneavoastră, domnule colonel, dar nici eu nu pot să-mi umplu stomacul când colocatarii mei suferă de foame.

– Ei bine, va trebui să îndreptăm și această situație.

Astfel că atunci când se treziseră în dimineața aceasta, cei nouă locatari din hotelul ei găsiseră cutii cu alimente în fața ușilor. Era

Scanned with CamScanner

atașată și o cartelă pentru carne, brânză, ouă și lapte și numărul de telefon pentru livrarea la domiciliu. Vecinii ei, ca răspuns la zgomotele neobișnuite auzite în hol înainte de a se lumina de ziuă, stăteau acum în prag în hainele de noapte cu gura căscată la teancurile de cutii cu fructe, legume, pâine, cafea, ceai și conserve destinate aparent consumului lor. Când Victoria deschise și ea ușa, toate capetele se întoarseră spre ea la unison, într-un gest în care se amestecau uimirea și conștientizarea tristă a costului acestui belșug. Seara trecută o văzuseră când se întorsese la hotel într-o mașină de serviciu germană, așezată alături de un tânăr colonel chipeș din serviciul de securitate al Reichsführerului.

În timpul cinei de la cafenea, colonelul o încântase cu povestiri de pe vremea când era la Harvard și despre excursiile lui prin America, vorbind engleza aproape ca un nativ englez și făcând-o să râdă când imita vorbirea tărăgănată din Texas.

– Am ajuns chiar până în Texas și am stat un timp la Foat Wurth. Dogorea de parcă era incendiu și era uscat ca albia unui pârâu în vreme de secetă.

Victoriei i se părea că este de-a dreptul ireal să stea acolo cu un ofițer în uniformă neagră SS, angajată într-o discuție despre ultimele filme și romane publicate în Statele Unite, despre probabilitatea ca Washington Redskins să-i învingă pe Chicago Bears în campionatul Ligii Naționale de Fotbal sau, nici mai mult nici mai puțin, argumentele pro și contra în disputa dintre hotdog și hamburger. Colonelul îi punea întrebări despre familia ei și ținutul natal, la care Victoria răspundea cu reținere, și îi povesti degajat despre el însuși. Vorbea cu un respect aproape idolatru despre părinți, amândoi în viață, dar destul de suferinzi, ceea ce era o preocupare pentru el, și despre faptul că avea grijă de o soră mai mică, „o violoncelistă talentată" – iar Victoria îi mărturisi îngrijorarea pe care i-o provoca boala de inimă a mamei sale. Era ca și când ar fi stat la o cafenea de la Colegiul William and Mary și ar fi relatat povești de familie și noutăți actuale unui student străin venit în cadrul schimburilor de studenți.

Numele lui Beaumont Fournier apăru atunci când colonelul o întrebă despre cariera ei de traducătoare din franceză. Îi plăcea?

Scanned with CamScanner

Numai atunci când nu era nevoită să traducă lucrări ale unor scriitori francezi care nu-i plăceau, spusese ea.

– Ca de exemplu?

– Beaumont Fournier, autorul romanului *Cathédrale de Silence*. Sper că nu este prietenul dumitale, spusese ea.

– Numai o cunoştinţă, spusese el şi schimbase subiectul.

Examinând acum, în această luni de dimineaţă, acel scurt schimb de replici dintre ei, Victoria simţi cu siguranţă că expresia lui se schimbase când menţionase numele scriitorului, apoi se dojeni. Derrick Albrecht se făcea vinovat de suficiente crime fără să-l mai suspecteze că ar fi avut ceva de-a face şi cu înecul scriitorului.

După-amiaza se transformase în seară şi lumânările aprinse de pe masa din restaurant aprofundau umbrele când Victoria, cu stomacul plin, somnoroasă din cauza vinului, decise să danseze cu cobra.

– Sâmbătă este premiera filmului *Les Visiteurs du Soir* la cinema Madeleine, spusese el. Este aşteptat cu mare nerăbdare, ca unul dintre cele mai bune filme ale anului. Ţi-ar face plăcere să mergi să-l vezi?

Victoria citise despre viitoarea premieră, rezervată numai pentru membrii Înaltului Comandament German şi pentru oficialităţile importante ale guvernului de la Vichy. Era pe punctul de a refuza, când îşi dădu brusc seama că va sta faţă în faţă cu o sursă de informaţii la fel de valoroasă ca rezerva de aur a unei bănci, iar acum nu mai trebuia să se teamă că va scăpa vreun cuvânt american care s-o dea de gol. Colonelul avea contacte cu naziştii care elaborau planurile de război, avea acces la saloanele, la petrecerile şi la dineurile lor, unde schimbul de bârfe şi de zvonuri era ceva la fel de firesc într-o comunitate de încredere, ca şi jeturile de şampanie. Mişcându-se în cadrul acestor petreceri la braţul colonelului Derrick Albrecht, putea surprinde informaţii de o valoare inestimabilă pentru Aliaţi. *Alistair Renault nu trebuie să afle nimic despre planul ei! Absolut nimic! Culcatul cu duşmanul depăşeşte atribuţiile misiunii tale!* Va ordona să fie retrasă, dar cum să renunţe la asemenea ocazie de a deschide lada comorilor?

Scanned with CamScanner

Dar va trebui să-şi joace bine cărţile. Colonelul se va aştepta la o împotrivire fermă.

– Am de ales? întrebase ea.

Colonelul păruse sincer afectat.

– Cum aşa, domnişoară Grayson, ţi-am lăsat impresia că profit de poziţia mea ca să te oblig să faci ceva ce consideri reprobabil?

– Nu ai profitat? spusese ea rece.

– Mi s-a părut că îţi fac plăcere asalturile noastre de duminică, dar date fiind împrejurările actuale cred că înţeleg părerea greşită pe care ţi-ai făcut-o despre intenţiile mele. Dă-mi voie, totuşi, să te asigur că, deşi te consider extrem – incomparabil – de atrăgătoare, bănuielile dumitale sunt nejustificate. Te rog numai să-mi dai voie să-ţi dovedesc acest lucru.

– Şi cum anume să fac aceasta?

– Poate să-mi permiţi plăcerea de a-mi perfecţiona engleza cu această ocazie? Nu vreau să-ţi răpesc timpul, dar poate vei fi de acord să iei din când în când masa cu mine, să mergem la un film, poate să te însoţesc la o petrecere. Cu siguranţă că ne va prinde bine amândurora un mic divertisment dincolo de cei patru pereţi ai serviciului nostru şi ai locuinţei puţin îmbietoare.

– Te vei plictisi curând.

– Mă îndoiesc. Să începem micul nostru exerciţiu încercând să demonstrăm cine are dreptate în această privinţă sâmbătă seară?

– Dacă doreşti.

Derrick ridică din sprâncene plin de speranţă.

– Asta... asta înseamnă că accepţi invitaţia mea?

– Da, mi-ar plăcea foarte mult să văd filmul.

– *Mademoiselle* Colbert... domnişoară Grayson... Victoria! Îi luă mâna şi o duse la buze. Sunt încântat.

– Nu ai de ce să fii. Nu promit să fiu o companie plăcută.

– Nici nu este deloc necesar. Va fi pentru mine o mare plăcere să mă bucur de frumuseţea dumitale şi de posibilitatea de a vorbi engleza.

Bineînţeles că fusese tot coerciţie, dar diferită faţă de cea pe care bărbaţii în poziţia lui puteau s-o impună pentru a determina o femeie să vină în patul lor în pofida voinţei ei. Îi trecu prin minte

Scanned with CamScanner

imaginea Oberleutnantului Peter Janssen, dar era convinsă că poate avea încredere în colonelul Derrick Albrecht şi că acesta nu intenţiona s-o forţeze. Va recurge la farmecul personal, la manierele civilizate şi la atracţia considerabilă de bărbat prezentabil ca s-o câştige, dar va fi dezamăgit.

Nu se va culca cu duşmanul, dar va fi judecată ca şi când s-ar fi culcat. Chiar şi cea mai nevinovată relaţie cu el o va face să pară o franţuzoaică dispusă să împartă patul cu un ofiţer de rang înalt din detestatele trupe SS, în cel mai rău caz, o colaboraţionistă. Judecând după privirea pe care i-o aruncă portarul când ieşi pe uşa hotelului, locatarii şuşoteau deja între ei.

Scanned with CamScanner

Capitolul 54

– Aşadar, Wilhelm nu va lua cina cu noi în seara aceasta, spuse Chris, care sosise la lecţia obişnuită cu băiatul, dar descoperise că Hans îl dusese la un meci de fotbal.

Generalul-maior March le explicase că cina ar fi trebuit să fie o surpriză pentru fiul lui, căci îl invitase şi pe Barnard, dar făcuse rost pe neaşteptate de bilete şi nu putuse refuza rugăminţile fiului său de a merge la meci, când aflase că are bilete. Generalul îşi ceruse scuze că le răpeşte timpul lui şi lui Brad când Wilhelm se bucurase de compania lor nu mai departe de acum două seri, dar i se păruse că este prea târziu să anuleze invitaţia la cină. Le lăsase o cină rece, dar foarte apetisantă aranjată pe bufet. Îi ruga să se servească.

Chris se simţi stânjenit auzind veştile.

– Şi *madame* Gastain? Nici ea nu vine?

– Astăzi rămânem numai între bărbaţi, deşi am să trec pe la ea să o văd după cină. M-a invitat să bem împreună un pahar.

Brad ridică din sprâncene. Chris, prinzând privirea nedumerită a lui Brad, întrebă încet după ce gazda îi părăsi ca să se ducă în pivniţa cu vinuri:

– Ce se întâmplă? Pari uimit de cuvintele generalului.

– Da, pentru că *madame* Gastain nu îl aşteaptă, răspunse Brad la fel de încet, explicându-i că proprietăreasa nu-i pomenise de

Scanned with CamScanner

invitația la un pahar de vin, atunci când el îi spusese că se duce la cină la general. Era în grădină, îmbrăcată călduros, cu părul ieșind de sub o beretă strânsă, pregătindu-se să-și acopere plantele împotriva gerului aspru așteptat în noaptea aceasta.

– Ar avea foarte multe de făcut ca să se pregătească pentru vizita generalului, spuse Brad. Servitorul ei spune că *madame* Gastain are nevoie de câteva ore bune ca să-și aranjeze toaleta, atunci când așteaptă oaspeți.

– Crezi că a uitat? întrebă Chris.

– Și nu și-ar fi amintit când i-am spus că mă duc la cină la general?

Chris scoase invitația generalului din buzunar.

– Și mie mi se pare că ceva nu e în regulă astăzi. Am primit asta prin curier.

Îi întinse biletul lui Brad.

– Presupun că March mi-a trimis-o înainte să facă rost de bilete.

Brad se încruntă.

– Altfel ar fi putut să-i spună lui Hans să te invite să rămâi la cină când ai venit astăzi după-amiază la lecție.

– Exact, făcu Chris. Tocmai de aceea am impresia că ceva nu e în regulă în seara aceasta. Dintr-odată, Wilhelm nu este aici. *Madame* Gastain nu vine și a uitat că l-a invitat pe general la un pahar mai târziu. Firește poate că ne luptăm cu niște fantome, ceea ce este destul de ușor când te aștepți ca dușmanul să se năpustească din tufiș în orice clipă.

Brad încuviință.

– Hans mi-a spus că Wilhelm s-a certat cu tatăl lui ieri. Drăgălașul copil a făcut o criză când generalul a refuzat să ne invite la cină, ca să împărțim cu el supa de găină. Poate că invitația noastră de astăzi este ca să se revanșeze față de el pentru seara trecută. Nu cred că poate fi mai mult de atât, decât dacă am dat cuiva motive să ne bănuiască.

– Nu văd cum ar fi posibil, doar dacă Abwehr are o cârtiță la Berna.

– Atunci am fi fost interceptați până acum, spuse Brad. Dar ca să fim mai siguri, e bine să fim cu ochii în patru în seara aceasta.

Scanned with CamScanner

După masă, generalul aruncă o privire la ceasul de mână și spuse:

– *Madame* Gastain mă așteaptă peste câteva minute. Trebuie să plec înainte să se termine meciul de fotbal.

Privi spre Brad și Chris cu aerul că își cere scuze.

– Domnilor, aș putea să vă rog să așteptați aici până se întorc Hans și Wilhelm? De când soția mea nu mai este... prefer ca fiul meu să nu se întoarcă într-o casă pustie. Probabil că abia așteaptă să-mi povestească cum a fost, dar sunt sigur că va fi și mai încântat să vă povestească dumneavoastră.

Brad se uită la Chris, care dădu din cap.

– Bineînțeles, *Herr General*. Va fi plăcerea noastră, spuse el.

Priviră în urma generalului care ieșea ferm pe ușă, apoi Chris se întoarse spre Brad.

– Ei bine, tu ce crezi?

– Cred că este o ocazie prea bună să aruncăm o privire pe biroul generalului ca să profităm de ea.

– Sau o capcană.

Chris arătă spre masă.

– Generalul a uitat sticla de vin roșu pe care a adus-o din pivniță ca s-o ducă la *madame* Gastain, ceea ce înseamnă că poate are totuși o întâlnire cu ea. Cred că trebuie să profităm de ocazie și să lăsăm cărțile să cadă așa cum vor. Du-te și fă ce ai de făcut, iar eu stau de pază pentru eventualitatea că se întoarce după vin. Am să-i spun că ești la toaletă.

Generalul nu se întorsese, iar zece minute mai târziu, Brad reveni lângă Chris, stingherit, dar satisfăcut. În aparatul Minox din buzunarul lui se afla o fotocopie a listei numelor și adreselor agenților sub acoperire care operau în Marea Britanie. Apoi sosiră Hans și Wilhelm, iar Chris îi vorbi lui Brad despre listă abia după ce plecară împreună.

– Unde ai găsit-o?

– Pe biroul lui, vârâtă într-un album de fotografii sub un teanc de cărți. Presupun că a băgat-o acolo ca să nu fie la vedere până când va putea s-o încuie în seif. Am pus lista la loc exact în poziția în care am găsit-o, așa că, dacă generalul ne suspectează, nu va

Scanned with CamScanner

descoperi nici măcar un colțișor nealiniat. Am simțit că merită să fotografiez lista, Nagâțule.

– Sunt de acord, spuse Chris, dar mie tot îmi miroase a capcană. Generalul ne lasă singuri, chipurile ca să meargă în vizită la o femeie care nu-l așteaptă, oferindu-ne astfel timpul și posibilitatea de a vedea o listă strict secretă de agenți străini ușor de găsit pe biroul lui. Este o treabă aproape de amator, dacă stai să te gândești.

Își trase fularul mai sus pe gât împotriva aerului rece al nopții, dar simți cum îl străbate alt fior înghețat.

– Am să semnalez bănuielile noastre când am să predau lista și să-l lăsăm pe maior să decidă dacă este un risc prea mare să se acționeze conform acestor informații, spuse Brad. Cred că verificarea autenticității ei va dura câteva zile. Dacă decide să riște să investigheze numele, iar acestea se vor dovedi false, vom ști cu siguranță că a fost o capcană.

– Iar dacă sunt reale... și agenții sunt arestați...

– Atunci generalul va ști că informațiile au venit de undeva, dar cred că își va bănui mai întâi propriii oameni, spuse Brad, motiv pentru care numele agenților erau pe birou și nu încuiate în siguranță la sediu. Aici nimeni nu are încredere în nimeni. În acest caz, vom avea timp să dispărem. Presupun că vom avea două zile la dispoziție să aflăm și să fugim. Labradorul ne va lăsa un semn codificat. Ține minte, este o linie transversală undeva în simbolul nostru.

– Iar dacă maiorul decide să nu acționeze pe baza informațiilor, atunci suntem în siguranță, spuse Chris. Am să sun la serviciu să spun că nu mă simt bine, căci va trebui să verificăm fresca în fiecare oră. Dar tu? Poți să-ți iei liber?

– Eu am program flexibil, spuse Brad. Va trebui să fim atenți la polițist...

Se întrerupse și privi înainte. Chris se uită și el ca să vadă de ce tăcuse. Casa doamnei Gastain era complet cufundată în întuneric, camuflată pentru noapte, în salonul ei nu era lumină și nici în altă parte a casei, din câte putea vedea și nici nu se întâlniseră cu generalul la întoarcere.

– Poate că generalul a avut noroc și s-au retras la ea în dormitor, spuse Brad.

Scanned with CamScanner

– Poate că da, murmură Chris, dar poate că nu. Melcule?

– Da?

– Roagă-te să ni se fi năzărit nouă și să fie vorba de fantome.

În noaptea aceea, nici unul dintre ei nu putu să doarmă și își petrecu o parte din timp făcându-și bagajele pentru zbor, verificându-și dispozitivele explozive și accesul rapid la pilula de cianură. Cris nu regreta riscul pe care și-l asumase. Și el ar fi făcut la fel. Făcea parte din riscul asumat. Dacă lista spionilor germani se dovedea autentică, valoarea informației era covârșitoare, dar o găsiseră prea ușor pe biroul generalului. Aici amândoi erau de acord. Nici un șef al serviciilor germane de informații nu ar fi avut atâta încredere în cineva, încât să lase un document secret de asemenea importanță strecurat în grabă între paginile unei cărți de pe birou. Dar faptul era consumat. Nu puteau decât să aștepte să vadă ce se întâmplă.

În seara aceea, când se întoarse acasă, generalul March urcă imediat scările spre camera lui Hans. Nu se dusese la *madame* Gastain la un pahar de vin, ci pornise în direcție opusă. Nu i-ar fi impus văduvei compania sa fără să o anunțe și urma să o vadă sâmbătă seara, când vor merge împreună la premieră. Se lăsa gerul și ceața rece se înfășura în jurul lui ca o pătură de gheață și ar fi preferat să fie oriunde în altă parte, în loc să meargă pe jos pe întuneric, pe străzile pustii ale unui cartier necunoscut la această oră din noapte, dar trebuia să acorde suficient timp cursei de șoareci ca să se închidă. Credea sincer că aceasta nu va prinde nimic, dar îl va asigura că nu sunt șoareci care se zbenguie în voie prin casă.

– Ai pus deoparte paharele și ai marcat numele pe ele?

– Desigur, *mein General*. Sunt în sacoșa de pe biroul dumneavoastră, răspunse aghiotantul.

– Mulțumesc, Hans.

Generalul March coborî în birou. Își puse mănușile și introduse cu grijă documentul secret care conținea lista agenților Abwehr din Anglia, Scoția și Irlanda în sacoșa unde erau și paharele de vin. Le va duce mâine-dimineață la sediul Abwehr unde se vor prelua amprente de pe pahare și vor fi comparate cu cele de pe document.

Scanned with CamScanner

Capitolul 55

O durere puternică îi apăsa pieptul, radia în jos, pe braţe, îl ardea ca un cărbune încins la ceafă. Dacă nu ar fi ştiut care este sursa durerii, Achim ar fi crezut că face un infarct. Speranţele, visurile, viitorul lui zăceau sfărâmate în nişa aceea de preot din apartamentul domnişoarei Dufor. Bernadette Dufor era spioană, o spioană conspiratoare, înşelătoare, mincinoasă, îi trădase încrederea în ea, în *ei!* – îl făcuse să creadă că fresca era o simplă pictură murală! Fusese dus de nas şi obligat să protejeze un mod de comunicare cu prietenii ei din Rezistenţa franceză sau cu cine ştie ce alt grup nenorocit cu care lucra. De la bun început, suspectase că pictura este un instrument clandestin şi ar fi trebuit să treacă peste capul de dobitoc al comandantului cu obiecţiile lui cu tot şi să se ducă direct la Gestapo să raporteze bănuielile. Ar fi fost cruţat de suferinţa de acum.

Şocul descoperirii fusese atât de puternic, încât îl obligase să stea în pat sâmbătă. Îşi părăsise postul şi se dusese împleticindu-se acasă, ca să se cuibărească sub plapuma bunicii lui iubitoare şi să şi-o tragă peste cap. Patul şi plapuma erau refugiul lui, locul în care se scutura în copilărie de dezamăgiri şi de credinţa înşelată. Acolo putea să dispară din faţa cruzimii lumii – de tatăl lui şi de mama vitregă, de profesori, de bătăuşii de la şcoală, de fetele pe care el le admira, dar care râdeau de el şi dintre care

Scanned with CamScanner

mademoiselle Bernadette Dufor era cea mai rea. În acest cocon întunecos, în ascunzătoarea liniștită, își putea linge rănile și își putea planifica răzbunarea. Rămase tot restul zilei de sâmbătă, toată ziua de duminică și luni înfășat în vizuina lui. Acum era marți de dimineață. Era la post și avusese grijă să ajungă după ce plecase *mademoiselle* Dufor la lucru; avea în minte un plan. Nu o va reclama la Gestapo. Va aștepta până la 30 ianuarie, când Miliția guvernului de la Vichy va începe să opereze. Cererea lui de intrare în Miliție fusese deja aprobată cu condiția să demonstreze că merită să facă parte din aceasta. Și va face aceasta dând-o în vileag pe *mademoiselle* Bernadette Dufor. Ce permis de intrare! Cu asta își va câștiga desigur un loc în organizație – și probabil unul de seamă. Abia aștepta să vadă mutra domnișoarei Dufor atunci când va fi arestată împreună cu toți ceilalți și prețioasa ei frescă ștearsă literalmente de pe fața pământului. Fusese crescut în credința catolică – deși nu se prinsese mare lucru de el –, dar își amintea rugăciunea pentru pace a Sfântului Francisc și versetul pe care i-l băgaseră călugărițele în cap și conform căruia ar fi trebuit să trăiască: *Să semănăm iubirea acolo unde este ură.* Când se gândea acum la Bernadette Dufor și la sentimentele lui de altă dată pentru ea, simțea gust de cenușă în gură și schimbă versetul: *Acolo fusese iubire, el va semăna ură.*

***

Monsieur Stéphane Beaulieu nu era la micul dejun. Nu răspunsese nici când Dirk îi bătuse în ușă mai devreme, trecând prin fața ei ca să coboare la masă. *Madame* Duprée îi spusese că inginerul plecase de la pensiune mai devreme ca de obicei:

– Imediat după ridicarea interdicției de circulație, spusese ea.

Dirk intrase în panică. Dumnezeule! Nu cumva omul plecase din oraș? Poate că tocmai despre evadarea lui se vorbise sâmbătă la întrunirea conspiratorilor de la librărie? Dirk plănuise să-l pândească în dimineața aceasta pe francez și să insiste să stea de vorbă. Îi va spune să-și sune șefii și să le spună că este bolnav, iar

Dirk va face același lucru cu căpitanul lui la micul dejun. Era pregătit chiar să joace o scenă, prefăcându-se că-l doare stomacul, dacă ticălosul nu ar fi vrut să-i dea liber. După ce analizase situația pe toate părțile după descoperirea făcută sâmbătă, Dirk se hotărâse să-l abordeze pe francez și să-i dezvăluie ce știe. Era gata să riște să fugă din această țară infernală înainte să se închidă căile ferate din munți și trenurile să rămână înzăpezite, sau – Doamne ferește! – să-l surprindă invazia înainte să apuce să fugă și să fie împușcat ca trădător.

– Știți cum pot să dau de el? o întrebă pe *madame* Duprée.

– Nu, domnule sergent.

Minte, își spuse Dirk și îi venea să-i tragă o palmă. Adică proprietara pensiunii nu avea un număr de telefon al locatarilor pentru situații de urgență? Pe cine credea ea că păcălește?

– A plecat la lucru? întrebă Dirk.

– Așa presupun.

– Unde lucrează?

– Nu știu, *monsieur*.

Dirk ridică vocea:

– Ce naiba *știți* despre chiriașii dumneavoastră?

Madame Duprée răspunse calmă:

– De când armata germană mi-a invadat țara, cât mai puțin cu putință, *monsieur*.

Ceilalți locatari răspunseseră la întrebările lui scuturând din cap sau ridicând din umeri. Nimeni nu știa unde lucrează *monsieur* Stéphane Beaulieu.

Da, bineînțeles. Corect. De sâmbătă, lui Dirk îi vâjâia capul de întrebări fără răspuns, de parcă era un roi de muște captive într-un borcan. Despre ce fusese întâlnirea de la cafenea? Ce plănuiau? Cum să evadeze? Nicholas Cravois participase și el la întâlnire și plecase apoi neobservat? Pentru cine lucra grupul? Pentru rezistență, pentru OSS, SOE? Vor fi dispuși să-l ajute să plece în schimbul informațiilor pe care le deținea? Nu se gândea să-l implice pe Chris. Dirk voia să plece fără ca prietenul său să afle că fusese aici și în ce anume se băgase. Poate cândva, după ce se va termina

Scanned with CamScanner

războiul și vor fi din nou acasă... dar deocamdată francezul era cheia lui pentru ușa de ieșire. Fără el totul era pierdut.

– *Madame* Duprée, *monsieur* Beaulieu avea cu el o sacoșă când a plecat?

– Nu am observat, *monsieur*.

– Nu, bineînțeles că nu.

Nu fusese nevoie să joace teatru la micul dejun. Căpitanul fusese imediat de acord cu cererea lui:

– Bineînțeles, sergent. Ne descurcăm în mod sigur și fără dumneata.

Așadar, avea la dispoziție o zi întreagă, dar tot nu era mai aproape de biletul spre libertate. Dar nu era omul care să aștepte un ascensor lent. O lua întotdeauna pe scări și ajungea la etajul lui gâfâind, pentru a constata ca un prost că ascensorul cel lent ajunsese acolo înaintea lui. Așadar, incapabil să stea pe loc și să aștepte întoarcerea francezului, Dirk luă trenul spre Honfleur cu intenția de a discuta direct cu Nicholas Cravois, legendara Fantomă Neagră. Ca să fie sigur că se va întoarce în viață, îi va spune liderului Rezistenței că își luase măsuri ca să se întoarcă în siguranță la Paris, apoi îi va oferi un târg: Fantoma Neagră îl va ajuta să ajungă în Elveția, iar Dirk va păstra tăcere în legătură cu Stéphane Beaulieu. Acordul omului va depinde de cât de mult însemna francezul pentru el.

Îi tremurau genunchii la gândul că se va întâlni cu marele bărbat și îi pieri curajul de a merge țanțoș direct spre vilă ca să bată la ușa pe unde îl văzuse ieșind împreună cu Stéphane Beaulieu. Se ascunse în cimitirul de vizavi și își lipi ochii de aceeași crăpătură mică din zid, dar nu văzu pe nimeni intrând sau ieșind din casă. După o oră de supraveghere inutilă, obosit de atâta stat în picioare, pătruns de frig, își spuse, *la naiba*, și traversă repede strada spre casa de vizavi.

Îi deschise ușa o femeie, care după cum vedea Dirk, părea să fie o servitoare, judecând după basmaua și șorțul decolorate și după înfățișarea îmbătrânită și obosită a celei care fusese obișnuită să frece podele toată viața. Ținea în mână o mătură și tresări văzând uniforma. Dirk presupuse că o întrerupsese din măturat.

Scanned with CamScanner

– *Oui, monsieur?*

Dirk, cu creionul deasupra unei foi de hârtie împăturite de mărimea unui plic, întrebă pe un ton oficial în franceza lui şchioapă:

– Înregistrez numele locuitorilor de pe această stradă, *madame*. Cine locuieşte aici şi câte persoane?

– Nimeni, *monsieur*, răspunse femeia. Proprietarii au plecat în Elveţia. Nu ştiu cum îi cheamă. Eu am fost angajată să fac curat în absenţa lor.

– Trebuie să mă conving singur.

Trecu pe lângă femeie şi intră într-un hol în care dădeau mai multe camere. Mirosea a aer stătut şi a casă goală. Mobila era acoperită cu cearşafuri albe. În bucătărie nu erau semne, nici mirosuri de mâncare gătită recent. Saltele erau neînfăţate. Dulapurile goale.

Servitoarea mergea în urma lui, tot cu mătura în mână. După această percheziţie rapidă, Dirk se răsuci spre ea.

– *Danke, madame.*

Dar în tip ce dădea să plece, se decise să mai încerce ceva. Despături foaia de hârtie de mărimea unei hârtii de scrisori ca să se vadă faţa. Era un afiş cu Nicholas Cravois.

– L-aţi văzut pe acest bărbat?

Femeia se uită atent la portret, apoi dădu din cap:

– Nu, *monsieur.*

– *Danke.*

În drum spre casă, ca să-şi îndulcească frustrarea provocată de eşecul misiunii, Dirk se opri la o brutărie patronată de nemţi şi se tratăcu mai multe *canelés*, prăjiturele delicioase cu cremă de cremşnit, cu rom şi vanilie şi cu un miez de caramel. Dacă ar fi privit în spate, ar fi văzut-o pe servitoare fără basma, fără şorţ şi mătură pornind grăbită în direcţie opusă cu o vioiciune în contradicţie cu părerea lui Dirk despre vârsta şi profesia ei.

Scanned with CamScanner

Capitolul 56

Marți seara târziu, o siluetă în halat alb de la unitatea de amprente de la sediul Abwehr depuse un plic pe biroul generalului-maior Konrad March.

– Raportul pe care l-ați cerut, *Herr General,* spuse el. Vreți să vă explic?

– *Nein, danke.* Mă descurc.

Konrad privea la dovada care îi va implica sau îi va exonera pe Barnard Wagner sau Claus Bauer de suspiciunea de spionaj. Konrad va afla curând dacă sunt vinovați, pentru cine sau pentru ce organizație lucrează. Presupunea că nu poate fi vorba de Rezistența franceză. Profesorul și pescarul erau germani. Rezistența franceză nu accepta cetățeni din țara dușmană, nici chiar dacă erau antinaziști declarați. Francezii nu ar fi avut încredere în ei. Nu, tinerii fuseseră plantați din inițiativa unor servicii străine ca OSS sau SOE, sau pe plan intern, de SS sau de SD ca să-i testeze loialitatea față de regim.

Aproape toată noaptea, neputând să adoarmă, Konrad se luptase cu întrebarea dacă unul dintre tineri putea fi spion. Nu cumva adulmeca degeaba? Brânza era tot în capcană când verificase. Nici un obiect nu părea deranjat de la locul lui, dar agenții bine instruiți știau cum să facă pentru a lăsa totul exact așa cum găsiseră.

Scanned with CamScanner

Logica era în favoarea nevinovăției tinerilor. Konrad își aminti că nici unul dintre ei nu anticipase că va ajunge să fie invitat în casa șefului serviciului german de spionaj de Franța ca prieten al lui și al fiului său.

Dar anumite oportunități de a spiona i se ofereau uneori pe nepregătite unui agent angajat în altă operațiune. Misiunea lui Barnard Wagner ar fi putut fi să raporteze în legătură cu activitatea militară germană de pe căile fluviale din Franța, iar a lui Claus Bauer să transmită informații obținute de la elevii naziști, aflate în timpul discuțiilor libere de la masă dintre tații și mamele lor – un teren nu foarte fertil pentru spionaj, după părerea lui Konrad, dar puteau fi și nestemate printre pietricele. Konrad considera că poate exclude curiozitatea întâmplătoare. Nici unul din cei doi tineri nu părea dispus să-și bage nasul în hârtiile personale ale gazdei, mai ales când aceasta era un ofițer superior din Abwehr. Vechiul proverb „curiozitatea a omorât pisica" nu fusese niciodată mai adevărat ca în Parisul ocupat de nemți.

Konrad inspiră adânc și deschise plicul din care scoase două rapoarte. Unul se referea la amprentele găsite pe paharul notat cu A, celălalt pe paharul asemănător notat cu B. Alături de fiecare imagine erau amprentele de pe lista agenților germani care operau în Anglia. Konrad expiră aerul din piept. Amprentele din lista cu nume se potriveau cu cele de pe paharul B. Barnard Wagner.

Konrad se lăsă pe spate. Bunul lui prieten pescarul, partenerul de fotbal al fiului său, era spion. Ar fi trebuit să fie mai atent la prima îndoială pe care o simțise în legătură cu adevărata identitate a lui *Herr* Wagner atunci, în septembrie, când surprinsese conversația dintre el și căpitanul Allard pe ambarcațiune: *Sper că nu a fost ceva intenționat, nu-i așa?... Cu cât știți mai puțin, domnule căpitan...*

Așadar, pentru cine lucra acest tânăr german despre care crezuse cândva că este un simplu pescar oarecare – pentru americani, pentru englezi sau pentru naziști? Cine îl instalase alături de el cu undițele și momelile lui de pescuit, ca să se strecoare în grațiile generalului și în inima fiului său? Firește, Konrad ar fi putut să-l

Scanned with CamScanner

aducă aici pe căpitanul Allard şi să-l interogheze, dar deocamdată prefera să-l lase în pace.

Luă telefonul de pe birou şi formă un număr privat. În cazul în care cineva din departamentul lui asculta telefonul, se va descoperi că numărul aparţinea unui destinatar justificabil, pe care şeful Abwehr ar fi avut motive să-l contacteze din când în când, în ciuda animozităţii dintre cele două organizaţii.

– Bună dimineaţa! se adresă vesel Konrad persoanei de la celălalt capăt al firului. Am raportul acela pentru dumneata. Îl trimit pe canalele obişnuite.

Două ore mai târziu, îmbrăcat în haine civile, Konrad coborî de la volanul maşinii personale lângă un parc dintr-un cartier liniştit al Parisului, pustiu la această oră a unei zile de lucru şi se aşeză pe o bancă în aşteptarea persoanei cu care stabilise prin cod o întâlnire. Îl văzu curând făcându-şi apariţia din desişul de copaci golaşi care stăteau ca nişte santinele de-a lungul aleii. Îi veni în minte un tablou pe care îl văzuse de curând. Braţele cenuşii, dezgolite ale copacilor întinse spre cerurile înnegurate şi bărbatul care păşea sub ele în uniforma neagră SS cu banderola roşie îi aminteau de pictorul care îi înfăţişase pe evreii în pielea goală cu braţele ridicate într-o chemare îngrozită spre cer, pe fundalul cuptoarelor încinse. Konrad îşi învinse un val de greaţă şi se ridică în picioare, scoţându-şi mănuşa.

– Derrick, spuse el zâmbind şi întinse mâna. Ai fost foarte amabil că ai acceptat să te întâlneşti cu mine.

Colonelul Derrick Albrecht îşi scoase şi el mănuşa şi îi strânse mâna.

– Plăcerea e de partea mea, Konrad. Ce s-a întâmplat?

Cei doi bărbaţi se aşezară pe bancă, iar Konrad turnă două cești de cafea dintr-un termos aburind pe care îl adusese.

– Am descoperit că vecinul meu este spion.

– *Madame* Gastain?

– Nu, slavă Domnului! Chiriaşul ei care locuieşte deasupra garajului. Lucrează ca ghid de pescuit pentru o companie care organizează excursii la pescuit. Amândoi suntem pasionaţi de pescuitul

Scanned with CamScanner

cu undița la muscă, iar fiul meu și el sunt amatori de kickball. Joacă câte un meci împreună aproape în fiecare după-amiază. Fiul meu este înnebunit după el. Și țin și eu la el.

– Aha, făcu Derrick, pe un ton înțelegător. Tristă situație.

– Este unul din oamenii dumitale? întrebă calm Konrad.

– Nu.

– Ești sigur?

– Sunt sigur.

– De la Waffen SS?

– Nu am cum să știu.

– De la Gestapo?

– Nu ar îndrăzni să intre pe teritoriul meu.

Cei doi bărbați, șefi ai unor organizații de spionaj care se disprețuiau reciproc, puseră întrebări și primiră răspunsuri într-un spirit de prietenie în totală discordanță cu disprețul reciproc dintre cele două agenții. În 1938, Hitler transformase Sicherheitsdienst, divizia SS cunoscută ca SD, în serviciu de informații militare al Partidului Nazist. Misiunea sa era să-i depisteze și să-i demaște pe membrii guvernului german, ai elitei intelectuale, ai clerului și ierarhiei militare care se opuneau regimului nazist și să-i elimine prin orice mijloace necesare. Pentru a duce la îndeplinire aceste ordine, SD trimitea spioni și informatori nu numai la departamentele funcționarilor oficiali ai guvernului, ci și în diviziile armatei germane ca să strângă informații împotriva celor bănuiți de trădare. Sarcina de a-i identifica pe dușmanii celui de-al Treilea Reich din rândurile celor mai puțin exaltați revenea Gestapoului. De la înființarea lui, între Abwehr – cea mai veche organizație de informații militare a Germaniei, comandată de amiralul Wilhelm Canaris – și organizația diletantă Sicherheitsdienst, comandată de dușmanul de moarte al amiralului, Heinrich Himmler, existase un conflict. Abwehr, a cărui misiune era să protejeze Reichul de spionajul intern și extern, disprețuise misiunea SD și metodele pe care le folosea. Noua organizație sustrăgea materiale, resurse și forță de muncă de care Abwehr avea nevoie, îi submina rapoartele de informații, îi stingherea activitățile și, în general, călca pe urmele

Scanned with CamScanner

Abwehr. Recent, Hitler ordonase SD să-i cerceteze pe câțiva ofițeri ai Abwehr-ului, suspectați că ar fi implicați în comploturi împotriva lui.

După toate aparențele, aceeași animozitate plutea și între generalul-maior Konrad March și colonelul Derrick Albrecht, dar aparențele pot fi înșelătoare. Șeful serviciului de contrainformații din SD și șeful Abwehr din Franța erau membri ai unui grup foarte select de camarazi de arme reciproc angajați în chestiuni strict secrete.

– Ai de gând să-l aduci la interogatoriu? întrebă Derrick, după ce Konrad îi explicase temeiurile suspiciunilor lui.

– Nu. O să-l las pe băiat liniștit să-și facă treaba fără să știe că l-am luat în vizor până când voi descoperi pentru cine *nu* lucrează. Lista de nume era autentică. Dacă agenții mei englezi sunt arestați, voi ști că lucrează pentru SOE sau OSS. Dacă sunt lăsați în pace...

Konrad ridică din umeri, lăsând nerostită deducția că este în serviciul SS sau al Gestapoului sau al unei entități din propriile lui rânduri, care strânge probe împotriva lui ca să-l acuze de trădare.

– O mișcare înțeleaptă, aprobă din cap Derrick. În acest caz, vei scăpa Reichul de câți – cincisprezece agenți? – în poziții strategice pentru a provoca daune Aliaților. Să sperăm că spionul dumitale lucrează pentru britanici sau americani. Și ce vei face cu el dacă așa este?

– Îl voi îndopa cu informații pe care le va trimite plin de entuziasm șefilor săi.

– Ai grijă, Konrad, te implor. Poate că l-au implantat americanii sau englezii, dar aceasta nu înseamnă că organizațiile noastre surori nu se interesează de tine.

Konrad umplu din nou cestile cu cafea.

– Intenționez să am mare grijă. Sunt îndrăgostit.

Derrick ridică surprins capul.

– Serios? De cine?

– De frumoasa *madame* Adeline Gastain, vecina mea.

– Și doamna este și ea îndrăgostită de dumneata?

Scanned with CamScanner

– Am o scânteie de speranță că va fi și ea într-o zi. Mă duc cu ea la premierea filmului *Les Visiteurs du Soir*, sâmbătă seara.

– Atunci ne vedem acolo, spuse Derrick. Vin și eu cu frumoasa *mademoiselle* Véronique Colbert, partenera mea de scrimă de la L'Ecole d'Escrime Français.

– Vorbești despre ea ca și când ai fi îndrăgostit, *mein Freund*.

– S-ar putea să fiu.

Konrad ridică o sprânceană.

– Dar ea te iubește?

Derrick scutură din cap.

– Nu, din păcate, nu, și nu am nici o scânteie de speranță că mă va iubi vreodată.

Scanned with CamScanner

Capitolul 57

Când se întorsese marți, după serviciu, la pensiune, Bucky simțise că „îi sare inima din piept", expresie folosită de iubita lui bunică din Oklahoma, acum decedată, pentru a descrie reacția la șoc. În fiecare zi, când pleca și când se întorcea la pensiune, Bucky căuta un semn negru pe partea inferioară dreaptă a primei trepte. Că nu-l găsea, nu era o surpriză pentru Bucky, căci nu se aștepta să mai primească vești de la tatăl său până la sfârșitul războiului.

Dar marți după-amiază, privirea aruncată ca din întâmplare acolo se lipi parcă de semnul negru, iar instrucțiunile tatălui îi răsunară în urechi: *Dacă va fi nevoie să te contactez, vei găsi un semn negru pe partea dreaptă a primei trepte de la pensiunea ta. Curierii sunt prea riscanți. Du-te la copac.*

Dacă se ducea atunci până la platanul din Passy-Auteuil, risca să fie prins afară după ora stingerii. Trebuia să aștepte până a doua zi de dimineață, așa că miercuri se sculase devreme și plecase de la pensiune la câteva minute după încetarea interdicției de circulație. Nici nu se luminase bine de ziuă când ajunse la copacul de vizavi de casa mătușii lui și scoase mesajul din ascunzătoare. Era scurt și succint. Mesajul îl avertiza că marți un sergent din Abwehr venise la casa de pe cheiul din Honfleur și o întrebase pe îngrijitoare despre Nicholas Cravois și Stéphane Beaulieu. Bucky își aminti de femeia cu basma decolorată și șorț care pășea fără zgomot și

Scanned with CamScanner

le servise ceai lui și tatălui lui. Spera că plecase deja de mult. Fața i se umplu de sudoare. Cum naiba descoperise nătărăul de Dirk Drechsler casa din Honfleur? Singura explicație era că îl urmărise pe Bucky până acolo. Asta însemna că îl filase și când se dusese sâmbătă la cafeneaua din Montparnasse? De asta fusese atât de curios să afle pe unde fusese Bucky în acea zi? Bucky se așeză pe banca din parc și își apăsă palmele pe tâmple. Sângele îi năvălise în creier și simțea că amețește. Din cauza neglijenței lui stupide, Dirk Drechsler știa acum de legătura cu Nicholas Cravois, ba poate chiar și de Broscărița – o, Doamne! – și de tânărul din același oraș cu el, Nagâțul! Ce să facă acum? Să renunțe și să fugă cât mai putea? Era curajos și dur la fel ca oricare bărbat, dar maiorul îi avertizase de multe ori că nimeni nu rezistă la tortură. Dacă ceda, instalau o capcană pentru tatăl lui la scorbura din copac și pentru Libelulă la cutia poștală. O arestau pe *madame* Duprée...

Dar stai puțin! Trebuie să se gândească. Acum era 4 noiembrie. Fusese la Honfleur duminică, 11 octombrie, în urmă cu trei săptămâni și jumătate și încă de pe atunci Dirk era interesat în mod special de el. Acum Bucky înțelegea de ce. Cel puțin acest mister era rezolvat, dar puzzle-ul pe care nu-l putea completa era motivul pentru care sergentul ținuse această informație pentru el. Prinderea lui Nicholas Cravois l-ar fi promovat la gradul de general. Drechsler ar fi putut să se ducă imediat înapoi la Paris de la Honfleur și să raporteze ce constatase, dar e clar că nu o făcuse. Nici chiar când Broscărița își făcuse apariția la pensiune duminica următoare și îi crescuse suspiciunile tot nu-și dăduse cărțile pe față. Dar de ce? Bucky ar fi vrut să stea de vorbă despre asta cu Nagâțul, ca să-l ajute să descifreze intențiile prietenului lui confuz din copilărie.

Bucky se ridică și bătu din picioarele, care îi amorțiseră, apoi începu să meargă. Mersul pe jos îl ajuta să gândească. Presiunea din cap scăzu. Din duminica aceea, simțise tot timpul că Drechsler voia ceva de la el și aștepta numai momentul favorabil ca să se năpustească asupra lui. Avea un dosar împotriva lui Bucky ca să-l aresteze, dacă îl urmărise și la cafenea, dar trădătorul păstrase

Scanned with CamScanner

tăcerea, așa că nu va renunța încă și nici nu-i va raporta maiorului descoperirile și bănuielile lui. Maiorul Renault i-ar fi scos imediat pe toți din dispozitiv, asta era sigur. Bucky se va întoarce la pensiune și va miza pe faptul că el și colegii lui de echipă avuseseră dreptate în privința lui Dirk Drechsler. Detesta oamenii și misiunea pentru care se înrolase și nu avea de gând să pună bețe în roate celor care ar fi putut să-l ducă înapoi acasă. Era disperat să se termine războiul ca să se poată întoarce acasă. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Sergentul ar fi putut chiar să fie convins să lucreze pentru OSS, o cârtiță chiar sub nasul Abwehr. Indiferent despre ce era vorba, Bucky se gândea să țină pilula L la îndemână și să o înghită rapid. De dragul tatălui său și al echipei, nu se va lăsa prins viu.

***

Marți după-amiază, Bridgette se întoarse la mănăstire și descoperi că Achim nu este la post. În dimineața aceasta, când plecase la serviciu, avusese sentimente amestecate în legătură cu absența lui. Începuse să fie îngrijorată să nu i se fi întâmplat ceva, dar în dimineața aceea găsise pe jos, în spatele cutiei poștale, un bilet de la Melcul-de-Apă, pescarul, să-i mijlocească predarea unui material și îi trimisese urgent cererea maiorului. Răspunsul venise imediat: *S-a făcut. Locul și ora obișnuite,* și Bridgette se simțise ușurată că îi poate transmite mesajul codificat Melcului-de-Apă fără să simtă privirea vigilentă a lui Achim ațintită asupra ei.

În timp ce se apropia de mănăstire, văzu că Achim era absorbit de studierea frescei și se încrunta. Îi sări inima din piept. Descoperise detaliul adăugat la simbolul codificat al Melcului-de-Apă? Își compuse o expresie fericită.

– Achim! Mă bucur să te văd! Am fost îngrijorată pentru dumneata! Ai fost bolnav?

– S-ar putea spune și așa, răspunse el pe un ton lipsit de jovialitatea obișnuită a salutului.

Arătă cu bastonul spre moluscă.

Scanned with CamScanner

– Asta nu era aici mai înainte.

Luată prin surprindere de purtarea lui bruscă, Bridgette spuse:

– O, ce ochi ai! Da, m-am simţi inspirată în dimineaţa aceasta! Din când în când simt nevoia să mai adaug câteva tuşe ca să-i confer mai multă profunzime. Îţi place ce am făcut cu Melcul-de-Apă?

– Nu tocmai, spuse el, parcurgând tabloul cu privirile. L-ai supraîncărcat inutil, dacă mă întrebi pe mine. Văd că i-*ai ciupit nasul*, cum s-ar spune – linia diagonală a dispărut.

Bridgette continuă să zâmbească, în pofida insinuării că semnul reprezenta mai mult decât o glumă nevinovată.

– Da, am găsit soluţia perfectă să-l elimin, ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo, spuse.

– N-ar fi trebuit să-l atingi. Pe viitor, dacă mai apare altă ciupitură pe nas, trebuie s-o laşi acolo până cercetez mai profund, înţelegi?

Bridgette simţi că trebuie să se resemneze. De ce începuse să se ia la ceartă cu ea?

– Este pictura mea, Achim. Eu decid ce să fac cu astfel de semne.

Achim se întoarse, privind-o cu răceală:

– Acum este proprietatea oraşului Paris, deoarece se află pe o stradă publică. Eu sunt în slujba poporului, aşadar, eu sunt cel care decide dacă aceste semne trebuie şterse. Ar putea fi semne de răzvrătire.

Bridgette se sili să râdă, ca să-şi ascundă valul de panică din piept.

– Răzvrătire? O, Achim, asta e ridicol!

– Râzi de mine, *mademoiselle?* spuse el ridicând vocea indignat. O să-ţi treacă pofta de râs când voi fi membru al poliţiei Vichy şi voi putea să tratez asemenea obrăznicii aşa cum merită.

Bridgette rămase cu gura căscată.

– Achim... Vocea ei se transformă într-o pledoarie blândă. Ce s-a întâmplat? Nu mai eşti acelaşi. Te-am jignit cu ceva?

Se apropie de el, dar Achim se dădu înapoi, ca din faţa unui balaur care aruncă flăcări. Timp de o clipă, privirea i se înmuie, dobândind o nuanţă de tristeţe, dar aceasta dispăru repede, ca şi când cineva ar fi răsucit un comutator.

– Mă simt perfect, spuse el rece. Acum trebuie să mă întorc la datorie. Bună seara, *mademoiselle!*

Scanned with CamScanner

Bridgette privi în urma lui cum se duce să-şi preia „îndatoririle", adică să meargă câţiva metri mai încolo şi să stea înfipt în faţa fluxului aglomerat de seară de la metrou, lăsând-o să împingă singură poarta grea de la mănăstire pe care de obicei o deschidea el, ca un gest de curtoazie când se întorcea seara de la lucru. Poate că era vorba de ceva neînsemnat, de un amănunt care îl montase împotriva ei, îşi spuse Bridgette. Achim Fleischer va face curând parte din Miliţia de la Vichy, acel corp supradetestat al poliţiei franceze care descuraja prietenia cu persoanele din circumscripţiile lor şi poate considera că prietenia cu *mademoiselle* Dufor nu mai era potrivită. Dar Bridgette nu era convinsă. Văzuse cum se aprinsese ura pe chipul lui, genul acela de ură care izvorăşte dintr-o trădare profundă, dar când îl trădase ea pe Achim Fleischer? Un motiv mai mare de îngrijorare era bănuiala lui că pictura nu era un simplu peisaj acvatic. Bridgette o să-l mai lase câteva zile. Poate că va reuşi să afle de la el motivul schimbării de atitudine, înainte să decidă dacă îi raportează sau nu maiorului.

***

La o oră după ce lăsase solicitarea de a livra un material, Brad trecuse pe lângă zid din nou cu speranţa că Labradorul acţionase. Speranţa îi fusese răsplătită când aruncase o privire şi văzuse liniile negre paralele trase inteligent în umbra moluştei şi se duse să se întâlnească cu intermediarul, ca să-i predea comoara găsită în biroul generalului March. Predarea se efectuase fără probleme, Brad se aştepta ca lista agenţilor germani să ajungă la Berna în acea zi. Maiorul Renault avea să acţioneze repede după ce punea mâna pe nume, iar după aceea el şi Nagâţul aveau să ştie dacă trebuie să dispară sau pot să rămână pe loc. Aşteptarea era cumplită şi trebuia să treacă de mai multe ori prin faţa zidului, ceea ce prezenta un risc. Poliţistul nu fusese acolo în dimineaţa aceasta şi nici luni, iar Brad sperase că dispăruse de tot.

Pe la jumătatea după-amiezii, în speranţa că va găsi un mesaj pentru el şi pentru Nagâţ, trecu din nou prin faţa picturii. Semnalul

Scanned with CamScanner

„totul în ordine" ar fi trebuit să fie un cerculeț desenat discret printre detaliile celorlalte simboluri. Codul ar fi însemnat că agenții de pe listă erau reali. În acest caz, se punea problema dacă generalul îi bănuia pe Barnard Wagner și pe Claus Bauer că transmit informații. Brad credea cumva că generalul nu-i va suspecta. Alt suflet nefericit și-ar fi luat tălpășița, dar decizia de a-i scoate pe el și pe Nagât din Franța îi aparținea maiorului. Dacă lista era falsă, atunci retragerea lor era sigură. Linia ondulată îi va spune totul.

Nu se vedea nici o linie ondulată, în schimb, polițistul se întorsese și stătea de pază cu un aer de devotament și mai profund față de misiunea lui. Brad, cu gulerul de la haina groasă de marinar ridicat, cu bereta trasă pe ochi și umerii strânși de frig, trecu repede pe lângă el, fără să arunce nici măcar o privire la tablou, un pescar obișnuit care se grăbea să scape de vremea de afară. Dar polițistul observase mersul, silueta și îmbrăcămintea, după ale cărei detalii putea stabili cine locuiește în cartier și cine nu, precum și pe cei care își făceau apariția pe aici mai des decât ar fi trebuit. Pescarul era ceea ce numea el un „obișnuit". Vigilența lui Achim se ascuțise. Acum nu se va mai uita după ceva ieșit din comun pe stradă, ci după ceea ce era banal și comun, după figurile obișnuite.

Scanned with CamScanner

Capitolul 58

Lista agenților germani ajunse în mâinile lui Alistair la sfârșitul zilei de marți, 3 noiembrie. Bănuitor, dar și entuziasmat, transmisese informațiile directorului MI5, serviciul de contrainformații și securitate al Marii Britanii, cu sediul în Casa de pe Tamisa din Londra. MI5 începuse imediat să aresteze persoanele de pe listă. În dimineața următoare, un poștaș din Brighton, East Sussex, fusese foarte uimit când cineva sunase la ușa lui, iar când deschisese se pomenise față în față cu cei mai buni agenți ai Majestății Sale. La fel pățise și paznicul unui far de pe coasta Doverului, un vânzător ambulant care lucra pentru o companie de aspiratoare din Whirby, Yorkshire, și un profesor pensionar de științe politice din satul Southwold din Suffolk. În câteva zile, MI5 și alte departamente de informații ale guvernului de pe tot teritoriul Marii Britanii îi adunaseră încet în plasa lor pe alți locuitori din orașele de pe coastă și din satele din interior, umplând până la refuz camerele de interogatoriu. Lista spionilor care lucrau pentru Germania în Anglia era autentică.

Spre sfârșitul săptămânii, maiorul Renault le trimise vorbă în acest sens lui Brad și lui Chris prin intermediari, dar, în mod surprinzător, nu le ordonase să-și abandoneze posturile. Tinerii se așteptaseră la un asemenea ordin, deoarece accesul lor la biroul generalului-maior March îndrepta bănuielile Abwehr împotriva lor.

Scanned with CamScanner

Până sâmbătă, pe simbolurile lor nu apăruseră linii ondulate, dar stăteau cu sacul de zbor gata pregătit. Mai aveau de aşteptat încă o săptămână înainte să răsufle uşuraţi.

La celălalt capăt al oraşului, generalul-maior Konrad March şi colonelul Derrick Albrecht ciocneau paharele pline cu un merlot francez fin, sărbătorind o lovitură încununată de succes.

Până la sfârşitul săptămânii, Achim Fleischer memorase figurile celor care treceau pe lângă zid mai mult de două ori pe zi. În fruntea listei celor pe care stătea cu ochii în mod deosebit era tânărul robust cu haina groasă de marinar pe care îl remarcase luni, urmat de un alt vizitator frecvent de aceeaşi statură şi cu o înfăţişare asemănătoare, un tânăr blond, cam de aceeaşi vârstă cu marinarul. În poziţia lui, Achim ar fi putut să-i oprească în orice moment, să le ceară documentele şi să-i întrebe ce caută în acel cartier, dar prefera să aştepte să aibă o frânghie mai lungă cu care să-i târască într-o celulă de interogare, firește, nu în biroul comandantului lui de district, ci în ianuarie, la sediul Miliţiei din Zona Liberă a Franţei.

Miercuri, Dirk Drechsler îl aşteptase pe Bucky când se întorsese de la Honfleur târziu, spre sfârşitul după-amiezii.

– *Monsieur* Beaulieu, putem sta puţin de vorbă? întrebă el încet.

Neliniştea care îl măcina pe Bucky pe dinăuntru se intensifică, strânse degetul în jurul cataramei de la curea unde era pilula L.

– Desigur, *monsieur*, spuse Bucky. Unde doriţi să mergem?

– Nu vreau să-ţi provoc necazuri, Stéphane, spuse Dirk după ce se aşezară în căldura relativă din camera sergentului. Trebuie să ai încredere în mine în această privinţă. Dă-mi voie să dau cărţile pe faţă...

La încheierea conversaţiei, Dirk îi confirmase lui Bucky bănuiala motivului care îl determinase să-şi îndrepte atenţia spre el. Băiatul voia să plece şi dorea ca Nicholas Cravois să-l ajute.

– Până la Ziua Recunoştinţei, spusese Dirk plin de speranţă, dar nu amenințase: Că de nu...

– În ce dată sărbătoresc americanii ziua aceasta? întrebase Bucky.

– A patra joi din noiembrie, răspunsese Dirk.

– Ah, bine, spusese Bucky nesigur.

Scanned with CamScanner

Monsieur trebuia să înțeleagă că era posibil ca generalul Cravois să nu poată aranja dispariția lui atât de repede, pentru că lucrurile acestea cereau timp și era nevoie de o planificare minuțioasă, dar va vedea ce poate face.

Dirk nu îl contrazisese și nu ceruse imposibilul, dar Bucky trăsese concluzia că, dacă nu reușea, sergentul va decide să-și îmbunătățească situația nefericită din Abwehr și îl va demasca. Fiecare din ei își păstrase secretele. Dirk nu-și divulgase prietenia cu Christoph Brandt și nici că îl văzuse pe prietenul lui blond la cafenea, iar Bucky nu-i oferi informația că, de fapt, era american și fiul lui Nicholas Cravois.

***

Sâmbătă, amiralul Wilhelm Canaris sosi ca oaspete al protejatului său, dar îl informă imediat că se va întoarce la Berlin cu un zbor de noapte, eliberându-l astfel pe Konrad de teama că îi va zădărnici întâlnirea cu văduva. Amiralul venise numai ca să-l avertizeze pe prietenul său că în Cancelaria Reichului apăruseră suspiciuni în legătură cu propriile activități antinaziste. Dorea ca March să pregătească un plan de salvare, „în cazul în care ciocanul care va cădea pe mine, va cădea și pe dumneata".

Konrad simțise un nod în stomac, deoarece, fără știința superiorului său, era la fel de profund implicat în conspirații împotriva celui de-al Treilea Reich ca și comandantul lui. Considerase că este mai bine să nu-l implice pe amiral în activitățile lui, deoarece avea destule griji și așa, și cu cât fiecare știa mai puțin despre treburile celuilalt, cu atât era mai bine. Dar Konrad avea un atu de care mentorul lui nu dispunea. Descoperirea că Barnard Wagner lucra ca agent sub acoperire pentru englezi sau americani putea să-i aducă un beneficiu neașteptat. Le oferea lui și fiului lui o cale de evadare.

Conversațiile de la recepția pentru spectatorii proiecției private a filmului *Les Visiteurs du Soir* de sâmbătă seara încetară în momentul când își făcură apariția chipeșul colonel Derrick Albrecht

Scanned with CamScanner

și noua stea strălucitoare de la brațul lui, *mademoiselle* Véronique Colbert, o instructoare de floretă despre care se spunea că este la înălțimea lui pe planșă. Victoria, în rochia de satin ivoriu, și Derrick, în jacheta neagră cu revere albe a uniformei de gală SS, formau o pereche răpitoare. Frumusețea Victoriei o punea în umbră chiar și pe actrița principală a filmului, Arletty, în timp ce făceau turul elitei naziste, ținând în mâini paharele de cocteil. Victoria avea senzația că se mișcă într-un cuib de șerpi îmbrăcați în uniforme de gală. Un moment tensionat se produse atunci când ea și colonelul Albrecht se întâlniră cu comandantul Abwehr din Franța, la brațul căruia pășea o franțuzoaică extrem de atrăgătoare, prezentată ca *madame* Adeline Gastain. Se știa că cele două organizații se detestau și bărbații ar fi încrucișat spadele, metaforic vorbind, dacă doamnele nu ar fi reacționat cu căldură când fuseseră prezentate, făcându-și complimente referitoare la toaletă și exprimându-și entuziasmul pentru film.

Victoria era neliniștită în privința felului în care avea să se încheie seara. Derrick avea de gând să se autoinvite în apartamentul ei ca să împartă una din sticlele de Bordeaux trimise mai înainte în cutiile cu alimente? Cum trebuia să procedeze? Dar la ușa hotelului, sub privirile recepționerei care îi spiona prin geam de la postul ei, colonelul Derrick Albrecht se aplecase deasupra mâinii ei, bătuse din călcâie și spusese:

– Mulțumesc, *mademoiselle* Colbert, pentru cea mai încântătoare seară din viața mea. Din păcate, mâine am o chestiune urgentă de rezolvat și nu voi putea fi prezent la întâlnirea noastră. Voi aștepta cu nerăbdare asaltul de duminica viitoare. *Bonne nuit!*

***

Duminică, la Berna, maiorul Alistair Renault simți o nevoie specială să-și petreacă ziua într-o biserică, unde putea să găsească un moment de liniște în timp ce aștepta să afle care este soarta Libelulei. Se aștepta să primească de pe o zi pe alta vestea că unul dintre membrii echipei fusese arestat, sau poate chiar întreaga

Scanned with CamScanner

echipă. Henri, ochii și urechile lui în Paris, îi raportase că Victoria fusese văzută în compania colonelului Derrick Albrecht la o premieră cinematografică, iar sora Mary Frances îi spusese că polițistul era montat acum împotriva lui Bridgette. Alistair bănuia acum să lista secretă pe care i-o transmisese Brad de pe biroul lui Konrad March fusese un chilipir neașteptat.

– Generalul este obosit, spusese Sălbaticul Bill când Alistair îi transmisese temerile lui că Brad și Chris ar putea fi sub supraveghere. Oboseala ne face să devenim neglijenți, ceea ce s-a demonstrat nu o dată. Uneori și eu sunt neglijent cu materialele secrete.

Șeful Abwehr din Franța neglijent? Poate că da, poate că nu. Sălbaticul Bill fusese încântat de informații. La Milton Hall SOE scosese șampania, dar nasul lui Alistair, la fel ca și instinctele lui impecabile, depistase ceva ce nu-i plăcea.

Și celelalte miresme care veneau de la Paris erau la fel de îngrijorătoare. Cantitatea uriașă de materiale secrete pe care le trimitea Victoria – cum ajunsese la ele? Cu siguranță că Derrick Albrecht și-a dat seama până acum de limba ei maternă. Atunci de ce nu fusese arestată? Același lucru în cazul lui Bridgette – dacă polițistul aflase de activitățile ei secrete care se desfășurau în spatele lui. Alistair se întreba de ce trădătorul american nu-l dăduse în vileag pe Sam Barton superiorilor săi și de ce Brad și Chris nu fuseseră arestați. Știind că lăsase materiale strict secrete pe biroul de acasă, era logic ca ei să fie primii suspectați de general că transmit informații Aliaților, dar nu se atinsese nimeni de ei. De ce? Nimic din toate acestea nu avea sens pentru spionul versat, care cunoștea toate trucurile, jongleriile și iluzionismul din spionaj. Nasul, instinctele, totul îi spunea că băieții lui erau folosiți de naziști de rang înalt care acționau împotriva regimului sau fuseseră angrenați într-un joc de-a șoarecele și pisica, în care ei erau șoarecii din cușca unui leopard și nu se puteau apăra decât cu viclenia și curajul lor.

Scanned with CamScanner

JOCUL

1942-1944

Scanned with CamScanner

Capitolul 59

Luni, 2 noiembrie, începutul primei săptămâni a lunii, debutase cu vreme frumoasă și calmă. Zilele însorite și norii pufoși ofereau un răgaz după săptămânile precedente cu cer acoperit și ploaie măruntă. Armata germană încălcase armistițiul din 1940 și își extinsese ocupația și în zona presupus liberă a Franței de la Vichy, dar alte vești aduceau raze de speranță că Aliații făceau progrese împotriva puterilor Axei. În Africa de Nord, Algeria, provincie a Franței ocupată de Germania, fusese eliberată de trupele americane cu ajutorul unui detașament de luptători din Rezistența franceză. În Pacific, americanii repurtaseră o victorie decisivă împotriva japonezilor la Guadalcanal. În Libia, Armata a VIII-a britanică reocupase Tobrukul, oraș port de importanță strategică pentru planurile Germaniei de a intra în Cairo și de a prelua Canalul Suez.

În Orașul Luminilor, pe când cei mai mulți parizieni se îmbărbătau cât de cât auzind despre evenimentele din lume răspândite din gură în gură, de ziarele ilegale sau de aparatele de radio ascunse și puse pe BBC, echipa Libelula își desfășura activitățile săptămânale, privind mereu peste umăr, cu simțurile în alertă, cu nervii întinși, iar expresia „tresărind la fiecare umbră" nu fusese niciodată înțeleasă și simțită mai clar ca acum. Victoria își aruncă ochii pe un titlu din *Le Temps* în timp ce traversa grăbită holul hotelului ca să se ducă la serviciu și fu cât pe-aici să se împiedice. Articolul

Scanned with CamScanner

susținea că moartea lui Beaumont Fournier fusese clasificată ca omucidere prin otrăvire cu potasiu. Poliția stabilise deplasările făcute de scriitor în acea săptămână până în ziua când fusese văzut pentru ultima oară, sâmbătă, 31 octombrie. După cum reieșea din declarația valetului său, în dimineața aceea plecase de la locuința sa ca să facă o vizită la biroul colonelului Derrick Albrecht, șeful contraspionajului din Sicherheitsdienst, cu sediul în Avenue Foch 84, apoi la hotelul Ritz, ca să se întâlnească cu actrița Michèle Morgan la prânz. După declarația ambelor persoane, Beaumont Fournier nu venise. Declarațiile fuseseră confirmate de aghiotantul colonelului Albrecht și de un *maître d'hôtel* de la restaurantul hotelului. Când fusese întrebat despre natura vizitei scriitorului, colonelul Albrecht spusese că nu avea nici cea mai mică idee și nici nu îl aștepta, deoarece în agenda lui nu era menționată nici o întâlnire. Poliția continua cercetările.

Victoria simți cum i se face pielea de găină și fu cuprinsă de aceeași senzație de neliniște ca atunci când auzise pentru prima dată de moartea lui. Alungă din minte suspiciunea că Derrick Albrecht ar fi implicat cumva în moartea lui Beaumont Fournier. Își spuse din nou că Derrick Albrecht avea destule morți pe conștiință ca să-l mai adauge și pe scriitor pe listă. Și ce motiv ar fi avut? Abia dacă îl cunoștea.

Portăreasa ieșise din cămăruța ei din spatele recepției cu un zâmbet special pentru tânăra și frumoasa binefăcătoare a hotelului. Victoria trebuia să-și spună în permanență că femeia nu era nici prietenă, nici dușmană, ci doar supraviețuitoare. Ar fi mers oriunde bătea vântul, numai să rămână în viață și să-și păstreze hotelul.

– Știam eu că te găsesc aici, spuse portăreasa.

Victoria era întotdeauna în hol la ora aceasta și prima care se uita pe ziar, înainte ca toți ceilalți locatari să și-l treacă unul altuia la cafeaua de dimineață din salon. Ochii portăresei căzură pe titluri.

– Văd că ai citit deja despre asasinarea celui mai vestit scriitor francez și despre amestecul colonelului dumitale, spuse ea. Mă întreb dacă în ziua de astăzi cineva cu rangul lui va fi tras la răspundere pentru o crimă împotriva unui francez?

Scanned with CamScanner

Femeia părea sincer îngrijorată. Voia să știe dacă sursa de alimente și de căldură a locatarilor ei va fi suspendată în cazul în care colonelul va fi arestat.

– Nu este colonelul meu, *madame*, o corectă Victoria. Și nu am citit nicăieri în articol că Derrick Albrecht este suspectat de asasinarea lui Beaumont Fournier.

– O, trebuie să citești printre rânduri, spuse portăreasa. Este cel puțin suspect. Altfel de ce ar fi fost menționat numele lui?

Întrebarea aceasta îi mări neliniștea care o măcina deja de sâmbătă, când la premieră colonelul îi prinsese din zbor haina înainte ca aceasta să atingă podeaua. I se oprise inima în loc când o apucase de căptușeală, unde ținea ascunsă capsula de cianură. Derrick îi zâmbise ca s-o asigure că totul e în ordine și tot restul serii nu avusese nici un motiv să creadă că nu este așa, dar omul era subtil, un expert în arta disimulării, farmecul și jovialitatea lui erau o mască. Simțise pilula? Un om cu experiența lui în spionaj și-ar fi dat seama imediat ce reprezintă și ce căuta acolo.

Neliniștea ei crescu atunci când săptămâna trecu și nu mai primi vești de la el. Se aștepta la ceva – un bilet, o cutie de bomboane de ciocolată, flori, o sticlă de vin – care să fie aduse la ușa ei în semn de mulțumire pentru plăcerea companiei ei de sâmbătă seara, dar nu sosi nimic de felul acesta. În fiecare zi, Victoria urmărise cercetările efectuate de poliție în legătură cu misterul morții scriitorului, pe care abonații ziarului *Le Temps* le considerau o schimbare captivantă față de propaganda nazistă care, de regulă, umplea paginile ziarului. Editorii, cititorii, fanii, rudele și prietenii familiei făceau mult caz de asasinat. Se pare că fuseseră interogați toți cei care îi spuseseră vreodată bună ziua scriitorului, inclusiv actrița Michèle Morgan, dar numele lui Derrick Albrecht nu mai fusese menționat.

***

Duminică de dimineață, după premiera filmului, Derrick trimise un mesaj codificat operatorului lui radio sub acoperire din

Scanned with CamScanner

Long Island, New York. Dorind ca cercetările lui să rămână private, se ocupă personal de chestiune și îl trimise pe tânărul sergent SS de la serviciul de comunicații electronice după cafea, astfel încât să poată transmite el însuși textul criptat. Când sergentul se întoarse, Derrick îi dădu ordin strict să lase răspunsul nedescifrat atunci când va veni. Nu se aștepta să primească vești până luni târziu după-amiază. În mesajul cifrat, îi cerea sursei sale să se deplaseze până în Williamsburg, Virginia, și să inventeze ceva ca să-l abordeze pe arhivarul de la Colegiul William and Mary.

Luni de dimineață, după ce nu dormise decât câteva ore în noaptea precedentă și suportase o duminică anostă, lipsită de obiectivul asaltului în compania domnișoarei Colbert, ajunsese la biroul lui de la sediul Sicherheitsdienst mai devreme ca de obicei și se instală în așteptarea raportului agentului său. Știa deja adevărul pe care îl va conține, dar dorea să aibă confirmarea. Era genul de vânător care dorea să fie sigur că toate rațele sunt aliniate, înainte să ochească.

Așezând ceașca de cafea pe biroul șefului său, Karl remarcă:

– Nu sunteți în apele dumneavoastră astăzi, *mein Oberst.*

– De sâmbătă seara, de fapt, spuse Derrick, sorbind din cafea.

– *Mademoiselle* Colbert îl poate face pe orice bărbat să nu se mai simtă în apele lui, dacă îmi permiteți îndrăzneala unei astfel de observații, *Herr Colonel.*

Aghiotantul fusese șoferul lor sâmbătă seara și apariția domnișoarei Colbert în ușa hotelului în toaleta ei rafinată de seară îi pusese la grea încercare instrucția de militar ca să fie în stare să privească înainte.

– Ar fi greu să nu observi ceea ce este evident, spuse Derrick.

Chiar foarte greu, ba chiar păcat, se gândi Derrick după ce Karl ieși din încăpere.

Singurul element discordant din înfățișarea ei era paltonul. Era paltonul ei de toate zilele, într-un contrast strident cu rochia elegantă de satin. Derrick crezuse că va fi învăluită într-o haină de blană. Când se oferise să i-o lase la garderobă, refuzase, spunând că o ține la ea, căci se putea să-i fie frig. Derrick atrăsese atenția că tivul se va târî pe podea de pe spătarul scaunului și o asigurase că

Scanned with CamScanner

temperatura din încăpere este plăcută. O lăsase din mână cu oarecare reticență și Derrick înțelesese de ce când un nătărău dăduse peste el și apucase apoi paltonul înainte să cadă pe jos. Recunoscuse imediat capsula mică cu pereți subțiri de sticlă din căptușeală și simțise că îl trece un fior. Era un obiect căutat întotdeauna la percheziția hainelor agenților dușmani. Derrick nu putea fi foarte sigur de conținutul capsulei sau de scopul ei, dar dacă nu era pilula de cianură, ce căuta acolo, ascunsă în căptușeala paltonului domnișoarei Colbert – al Victoriei Grayson? Nu putea trage decât o singură concluzie: Femeia uluitor de frumoasă al cărei palton îl ținea în mână era spioană.

Stătea la mai puțin de trei metri de el, dar era cu ochii pe el. Observase accidentul și felul cum îi prinsese paltonul, iar ochiul antrenat al lui Derrick observase că pălise ușor și înghițise un nod, trădând întrebarea din ochii ei verzi-cenușii. Descoperise pilula? Îi trimise un zâmbet liniștitor – Salvați de clopoțel! – în timp ce aștepta să-i vină rândul ca să predea paltonul la garderobă. Spre sfârșitul după-amiezii, sergentul cu care vorbise în ziua precedentă apăru în fața biroului șefului său:

– Transmisia pentru dumneavoastră va sosi în câteva momente, *Herr Colonel.*

Derrick se așeză grăbit în fața telegrafului și transferă mesajul codificat pe o foaie pe care o descifră la biroul său. Informația era cea pe care o aștepta și pe care neglijase să o caute. Foaia matricolă a Victoriei Grayson, alias Véronique Colbert, de la colegiu arăta că cea de-a doua ei specialitate era limba germană.

Scanned with CamScanner

Capitolul 60

Ziua de luni, 9 noiembrie, începu pe o notă de neliniște și pentru Chris. În timpul unei pauze în sala de gimnastică, unul dintre elevi se apropiase de el pe la spate, ținând în mână o prăjină pentru menținerea echilibrului. Văzându-i umbra pe podeaua sălii, Chris reacționase prompt, executând rotația numită „tirbușonul" pentru a evita un atac din spate, una dintre manevrele defensive învățate în timpul sesiunilor de antrenament de la OSS. Stânjenit, își ceruse scuze de la elevul înmărmurit, care fusese cât pe-aici să primească o lovitură între picioare. Louis Mueller văzuse scena și traversase grăbit sala ca să-l liniștească. După ce îl bătu prietenește pe umăr, Chris îl trimise repede de acolo pe elev, înainte să ajungă Louis la el.

– Doamne sfinte, ce a fost asta? L-ai speriat îngrozitor pe sărmanul băiat!

– Este una dintre tehnicile de apărare pe care o predau la clasă, improviză Chris.

– Și de când ai inclus astfel de manevre în programa dumitale de atletism?

– Domnule Mueller, nu sunteți de acord să li se predea tinerilor luptători tehnici de autoapărare, mai ales pentru situația când sunt neînarmați în fața unui adversar care vine cu o armă pe la spatele lor?

Scanned with CamScanner

– Nu asta este problema!

– Dar care?

Neavând ce să răspundă, Louis încheie disputa, fluturând frustrat din mână.

– Ai primit un mesaj.

Chris se simți străbătut de un curent electric. Era un mesaj de la generalul-maior March? Altfel directorul nu s-ar fi obosit să i-l dea, poate nici măcar nu i l-ar fi transmis. Nu-l mai văzuse pe general de când luase masa cu el în urmă cu o săptămână, luni, ceva ciudat, deoarece de regulă generalul se străduia să fie de față la încheierea lecției cu fiul său ca să întrebe cum a mers, și nici Melcul-de-Apă nu-l mai întâlnise pe malul fluviului duminica trecută, ziua când vecinul lui obișnuia să arunce undița. Iar în dimineața aceasta directorul sportiv îl întâmpinase cu o strâmbătură și o sclipire în ochi care îl făcură pe Chris să creadă că omul descoperise ceva în legătură cu acoperirea lui în weekend și că avea motive să fie îngrijorat.

– Și ce spune mesajul? întrebă Chris.

Chipul directorului se făcu stacojiu de furie:

– A fost transmis telefonic! Generalul-maior Konrad March dorește să iei masa diseară cu el și cu fiul lui, după lecție.

– Ce amabil din partea lui! Îmi prinde bine o masă bună.

În timp ce Chris păși pe lângă el, Louis întrebă:

– Manevra pe care ai demonstrat-o pentru băiat este militară. Dosarul dumitale nu menționează că ai instruire militară. Unde ai învățat-o?

– La școala de arte marțiale pe când eram copil. Am învățat cum să mă apăr din această cauză, spuse Chris și ridică în sus mâna fără degetul mare.

– Bine ai făcut, pufni nemulțumit Louis.

Chris se dojeni în sinea lui în timp ce se îndepărta. *Ar trebui să te stăpânești. Ești agitat ca un vierme într-un cuib de vulturi!* Louis Mueller va pune la dosar și această manevră pe lângă alte frânturi de suspiciuni în legătură cu el. Privirea piezișă pe care i-o aruncase în dimineața aceea, implicând că avea cunoștință de anumite secrete legate de *Herr* Bauer, îl îngrijora. Dar poate că era modul

Scanned with CamScanner

de operare al lui Louis Mueller pentru a-şi ţine fieful într-o strânsoare de fier – să-i facă pe oameni să creadă că ştie ceva despre ei pentru cazul în care aceştia ar întrece măsura cu ceva. Chris ştia că aşteptarea îşi spune cuvântul în cazul lui. Deocamdată, nici un val nu încreţise suprafaţa calmă a apelor existenţei lui zilnice sau, din câte ştia după ultimul contact, a Melcului-de-Apă, deşi semnele codificate de pe simbolurile lor confirmau că lista agenţilor germani era autentică. Chris se gândea că poate Abwehr nu ajunsese încă cu verificările la ghidul de pescuit al generalului şi la meditatorul fiului său, căci erau la coada procesului de eliminare.

Chris urma să afle în după-amiaza aceasta dacă Melcul-de-Apă este în siguranţă. Probabil că fusese şi el invitat la masă. Cu siguranţă că Wilhelm insistase. Vinerea trecută, când venise la lecţia cu băiatul, Chris văzuse o undiţă rezemată de balustrada apartamentului Melcului-de-Apă de deasupra garajului. Era semnalul pe care i-l sugerase Melcul-de-Apă când se întâlniseră din întâmplare marţi în staţia de autobuz.

Stând unul lângă altul, în timp ce se făcea că se uită după autobuz, Melcul-de-Apă îi şoptise cu gura pe jumătate închisă:

– Am să las o undiţă rezemată lângă uşă în zilele când vii la lecţie. Dacă nu este acolo, vei şti că am fost ridicat şi trebuie să fugi ca să-ţi salvezi viaţa.

Chris văzu cu mare uşurare undiţa aşezată la vedere, rezemată de balustrada din faţa apartamentului. Întâlnirea din staţia de autobuz unde Melcul-de-Apă îi vorbise despre îngrijorarea lui în legătură cu faptul că generalul nu apăruse duminică pe mal fusese singurul contact pe care îl avusese cu colegul lui de echipă.

Chris avea propriile motive de îngrijorare. Generalul avea obiceiul să vină cel puţin de două ori pe săptămână la sfârşitul lecţiei de matematică a fiului său ca să se convingă singur cum progresează băiatul, dar nu apăruse. În astfel de momente, Wilhelm se lăuda în faţa tatălui cu ce învăţase şi strălucea fericit auzind laudele lui, iar Chris îşi spunea că şi băiatul îi simţise lipsa săptămâna trecută. La fel şi Chris, în modul acela straniu în care unui om poate să-i fie dor de un urs domesticit şi blând de care s-a ataşat, deşi

Scanned with CamScanner

știe că acesta poate reveni în orice clipă la firea lui obișnuită și să-l doboare la pământ într-o clipă.

Dacă vremea ar fi ținut cu ei săptămâna trecută, Chris ar fi propus să joace o partidă de kickball după lecții și să-l cheme și pe Melcul-de-Apă și poate ar fi aflat ce intenții are generalul, dar pământul fusese prea ud ca să joace. În zilele când venise la meditații, Hans îl salutase fără nici o sclipire de suspiciune în ochi, iar Wilhelm fusese la fel de vesel, vorbăreț și bucuros să-l vadă ca întotdeauna. Încercase să-l tragă de limbă pe băiat ca să afle unde este tatăl lui, dar acesta răspunsese că este foarte ocupat.

Omul era într-adevăr foarte ocupat, dar în acest moment orice abatere de la comportamentul obișnuit era un motiv de îngrijorare. Cina cu generalul din seara aceasta – dacă acesta era motivul invitației – îi va arăta dacă temerile lui erau întemeiate sau nu.

***

Generalul-maior Konrad March telefonă de la biroul lui din sediul Abwehr la unitatea de contrainformații de la sediul SD și ceru să vorbească cu colonelul Derrick Albrecht. Funcționarul care pusese o factură pe biroul generalului auzi solicitarea în timp ce aștepta semnătura acestuia și nu-și făcu nici un fel de gânduri. Știa că din când în când cele două departamente adversare colaborau în chestiuni delicate de informații în interesul securității naționale.

– Aș dori să te rog să ne ajuți cu cazarea unuia dintre oaspeții noștri, îl informă generalul pe omologul lui din serviciul de contrainformații. Nu reacționează bine la atențiile noastre și am încercat tot ce am putut ca să-i satisfacem toate nevoile. Crezi că am putea să-l trimitem la voi ca să-i oferiți ospitalitatea voastră?

Funcționarul de la aprovizionare tresări. „Oaspetele" era un prizonier adus săptămâna trecută la interogatoriu – un maior din Abwehr acuzat că dezvăluise dușmanului numele câtorva dintre cei mai buni agenți germani din Marea Britanie. Funcționarul nu voia nici măcar să se gândească la „ospitalitatea" SD.

Scanned with CamScanner

– Nici o problemă, *Herr General,* răspunse colonelul Derrick Albrecht. Când îl putem aştepta?

– Îl trimit imediat la voi.

– Aşteptăm.

Generalul închise telefonul, semnă factura cu oftatul cuiva care încercase şi dăduse greş.

– I-am dat omului posibilitatea să mărturisească. Acum nu mai depinde de mine cum va fi tratat. Spune-i sergentului meu să pregătească prizonierul pentru transport.

– *Jawohl, Herr General!*

Tânărul funcţionar luă factura şi se întoarse în departamentul său. Nu era de prea mult timp în această funcţie la Abwehr şi nu se obişnuise cu imaginea unui ofiţer superior înspăimântat şi plin de sânge, târât din celula lui spre un iad încă şi mai cumplit.

În seara aceea, generalul-maior Konrad March era gazda morocănoasă, dar amabilă dintotdeauna, nelăsând să se vadă în nici un fel că ar putea bănui că unul dintre tinerii pe care îi primise la el în casă este spion. Confiscase de la un speculant de pe piaţa neagră o versiune de lux a unui joc american de societate numit Monopoly, ceva nou pentru el şi pentru fiul său. Pescarul şi meditatorul fiului său înţeleseseră imediat jocul şi jucaseră apoi în patru până la ora unsprezece, când Hans îl duse la culcare pe Wilhelm, care pica de somn. Oaspeţii erau pe punctul de a pleca, când în bibliotecă sună telefonul.

– Un moment, vă rog, domnilor, vin imediat să vă conduc, spuse Konrad, întotdeauna meticulos, şi ieşi din încăpere ca să răspundă la telefon.

Brad se duse în vârful picioarelor până la uşa întredeschisă şi ciuli urechile.

– ...şi aveţi dovezi dincolo de orice îndoială că maiorul i-a trădat pe vitejii noştri agenţi? O pierdere tristă, domnule colonel. Eram sigur că îl veţi convinge să vorbească, auzi Brad.

Reveni repede lângă Chris în vestibul înainte să apară generalul cu o faţă tristă.

– Veşti rele? întrebă Chris.

Scanned with CamScanner

– Din păcate, da. Tocmai am aflat că unul dintre oamenii noştri este trădător al cauzei. A divulgat informaţii secrete unei agenţii de informaţii a duşmanului. Ei bine, noapte bună, domnilor! Vă mulţumesc că aţi venit.

Ajunşi afară, departe de uşă, unde nu mai puteau fi auziţi, Brad vorbi încet, cu o voce răguşită de vinovăţie.

– L-au torturat pe nefericit ca să spună că transmisese Aliaţilor numele agenţilor. Probabil că va fi executat.

– Ceea ce înseamnă că noi am ieşit din vizor, spuse Chris, dar Dumnezeu să aibă milă...

Privi într-o parte şi strânse buzele, ca şi cum ar fi muşcat din ceva amar.

– Mă întreb cu ce alte păcate pe conştiinţă va mai trebui să trăim până când se va termina totul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 61

Bucky aşteptase încordat toată săptămâna, gata să sară în sus la atingerea unei mâini pe umăr. Acum era luni, 9 noiembrie, patru zile de când plecase mai devreme de la serviciu ca să lase un bilet în scorbura copacului din Passy-Auteuil în care cerea o întrevedere urgentă. „În caz de extremă urgenţă", spusese tatăl lui. „Urgenţa" era o monedă preţioasă pe care Bucky nu voia s-o cheltuiască nesăbuit şi s-o păstreze pentru ceva cu adevărat important, iar salvarea unuia de teapa lui Dirk Drechsler nu se încadra în această categorie, dar altfel ar fi riscat ca trădătorul să-l predea serviciului Abwehr. O altă opţiune ar fi fost să plece de la pensiune într-o bună dimineaţă şi să nu se mai întoarcă, să-l lase pe sergent să-l aştepte degeaba seara. Dar abandonarea misiunii nu era o soluţie. Trebuia să pună mâna pe schiţele hangarului pentru tun, care se construia undeva în Alpii francezi.

Din motive lesne de înţeles, nu putea explica scopul întrevederii într-un bilet. Trebuia să-l transmită prin viu grai, faţă în faţă. Tatăl lui va înţelege că mesajul simplu era suficient de urgent. *Dragul meu, trebuie să ne întâlnim cât mai curând, imediat ce vei putea.* Bucky calcula pe ore şi minute cât va dura până când biletul va fi luat şi în ce fel va fi contactat. Îl lăsase pe 5 noiembrie, cu trei săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei, termenul limită fixat de Dirk Drechsler.

Scanned with CamScanner

Parcă îl vedea pe cel care căuta zilnic în scorbura copacului – poate că era bătrânul servitor al mătușii lui? – și avea grijă ca mesajul să ajungă la destinatar. Nu avusese de ales și fusese nevoit să lase mesajul, dar era chinuit de grija că răspunsul îl va expune pe Fantoma Neagră unui pericol și mai mare. Dirk Drechsler nu merita așa ceva.

Bucky fusese cât pe-aici să-i spună chiar așa joia trecută, când trădătorul îl înghesuise într-un colț de la pensiune și vorbise atât de aproape de fața lui, într-o încercare stupidă de a păstra secretul, încât îl împroșcase în obraji cu un jet de salivă. Idiotul își imaginase că ajutorul se va materializa imediat.

– Ceva vești?

– *Non*, scrâșnise Bucky, împingându-l înapoi. Trebuie să aveți răbdare, *monsieur*. Am făcut primul pas ca să onorez cererea dumitale abia ieri. Lucrurile acestea cer timp.

– Bine, dar să nu aștepți prea mult, *amigo*.

Contactul lui își făcu apariția o zi mai târziu, vineri, sub forma cuiva care îi smulse servieta din mână în timp ce aștepta metroul.

– *Pardon, monsieur,* murmurase omul, aplecându-se să ridice servieta.

I-o înmânase lui Bucky, se răsucise imediat pe călcâie și dispăruse înainte să apuce să arunce o privire spre chipul lui. La început, Bucky se gândi că fusese un hoț de buzunare, căci aceștia mișunau peste tot în Paris, și se bătu pe buzunarul de la piept să vadă dacă portofelul cu documente era la locul lui, când observă colțul unui bilet care ieșea de sub clapa servietei. Privi în jur și văzu că nici unul dintre oamenii care alcătuiau mulțimea de fețe mohorâte ale călătorilor cu metroul, absorbiți fiecare de propriile probleme, nu manifesta nici cel mai mic interes pentru bucățica de hârtie pe care o strecură în buzunar. După ce plecă trenul, citi că întâlnirea era fixată pentru seara aceasta la ora șase într-o *bibiothèque publique* convenabilă și accesibilă, o bibliotecă publică mare, aflată la numai o intersecție de firma de construcții undè lucra el. Parola era *Victor Hugo*. Era un loc ales inteligent și logic. Bucky se ducea deseori pe acolo după orele de serviciu ca să citească, într-o relativă pace

Scanned with CamScanner

și liniște. Biletul nu oferea instrucțiuni unde anume urma să se întâlnească cu persoana de contact. La o masă de scris? În sala de referință? În nișele pentru lectură? La rafturi? Și la care anume? Erau câteva zeci. Nu se aștepta să-l vadă pe Nicholas Cravois în persoană. Trimitea un intermediar, dar trebuia să se aștepte la un bărbat sau la o femeie? Cum îl identifica persoana respectivă? Trebuia să poarte sau să aibă în mână un obiect de identificare, de pildă un fular sau o anumită carte? Bucky presupunea că trebuie să se ducă acolo și să se așeze într-un loc unde putea fi văzut. Mesagerul îl contacta. Cu câteva minute înainte de ora șase, se așezase la una din mesele din sala principală, cu fața spre ușă, unde se simțea expus și se gândea că ar trebui să se ascundă într-un colț unde el și persoana lui de contact nu vor fi observați.

La ora șase, sosi un val de oameni îmbrăcați în paltoane, cu respirația aburind în aerul înghețat – Bucky numără cinci din spatele ziarului său – și se răspândiră prin încăpere cu privirea vizitatorilor obișnuiți care se îndreaptă spre locurile preferate unde citesc. Nici unul nu-i dădu nici cea mai mică atenție. Câteva minute mai târziu, se năpusti pe ușă o ceată de studenți cu chipuri vesele, râzând și sporovăind; încetară imediat când bibliotecara făcu șșt! spre ei. Fără să-i dea nici o atenție lui Bucky, aleseră o masă într-un colț îndepărtat, unde puteau să vorbească în șoaptă despre lucrările lor, departe de ochii cerberului de la catedră. Bucky aștepta, tot mai neliniștit cu fiecare minut.

O oră trecu târându-se încet. Se apropia ora închiderii pentru bibliotecă și pentru el, ca să prindă metroul de la Saint-Michel. Mai avea și drumul până la stație, uneori trenul întârzia sau era prea aglomerat și trebuia să-l aștepte pe următorul. Să calculeze apoi cât îi trebuia ca să ajungă la pensiune și ar fi ajuns foarte aproape de ora stingerii. Și trebuia să țină seama și de timpul pentru întâlnirea propriu-zisă – asta dacă persoana de contact își făcea apariția.

Aceasta apăru zece minute mai târziu. Era o bibliotecară cu cardul de identificare în piept; se îndepărtă de standurile din spatele catedrei cu brațul plin de cărți pe care trebuia să le pună înapoi în rafturi. Când trecu pe lângă masa lui spuse încet:

Scanned with CamScanner

– Victor Hugo.

Bucky împături nonşalant ziarul, îşi luă servieta şi se ridică în picioare. Se uită la ceas – *Încă mai am timp să aleg o carte înainte să plec* – sugera gestul lui celor care l-ar fi privit. Ca s-o mulţumească pe bibliotecara-şefă, ocupată la postul ei de comandă, dar cu ochii pe tot câmpul de luptă, examină calm din priviri raftu-rile, până dădu peste cel în spatele căruia dispăruse bibliotecara.

Aceasta era tânără, frumuşică şi foarte preocupată de ceea ce făcea. Bucky se gândea că, atunci când se va mai maturiza, va arăta ca domnişoara bătrână cu mutră rigidă şi păr cărunt de la catedră, genul tipic de bibliotecară care la sfârşitul zilei se duce acasă la pisica şi la garsoniera ei, dacă era într-adevăr, o bibliotecară.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebase ea.

Bucky îi explică.

– Veţi fi contactat, spusese ea.

Aşa că acum aştepta, iar Dirk Drechsler pândea şi pufnea în jurul lui.

În această dimineaţă de luni apăruse o rază de speranţă. Când ieşi din pensiune ca să se ducă la serviciu, Bucky verifică treptele şi constată că trebuia să meargă până la copacul scorburos. Porni imediat într-acolo, intenţionând să-i explice mai târziu supervizorului său, facilitatorul OSS, de ce întârziase. Era sigur că acesta va înţelege. În parc găsi un singur ordin: *Aşteaptă pe bancă.*

Bucky se conformă, întrebându-se cât timp va trebui să aştepte până va apărea cineva. Nu aşteptă mult. Înainte să-i îngheţe picioarele, un om trecut de vârsta mijlocie cu o pungă de hârtie intră în parc cu intenţia vizibilă de a se aşeza pe aceeaşi bancă cu Bucky. Presupuse că omul şi punga lui erau vizitatori obişnuiţi în acel loc, căci se pare că în copacii golaşi îl pândea un stol de porumbei.

Omul făcu un gest indiferent cu capul spre Bucky, se aşeză la celălalt capăt şi deschise punga; ca la un semnal, stolul de păsări coborî din copac la picioarele lui. Bucky privea înciudat cum omul fărâmiţa pâinea şi se întreba cum va şti persona lui de contact pe care din ei doi să-l abordeze.

Bărbatul avea un palton elegant căptuşit cu blană şi o căciulă în stil rusesc asortată, îi lipsea aerul acela de om care suferă de

Scanned with CamScanner

lipsuri, vizibil la alți parizieni, ceea ce îl situa printre locuitorii din acest cartier înstărit. Vremea însorită îi scosese pe mulți dintre rezidenții prosperi ca el afară din case și se plimbau acum braț la braț prin parc.

Bucky se întreba ce să facă, când omul spuse:

– Victor Hugo ședea aici, știați, domnule?

Bucky înghiți în sec. Omul lui de contact! Căută un răspuns potrivit:

– Victor Hugo. Am auzit recent acest nume.

Omul aruncă niște firmituri crocante spre porumbei.

– Unde?

– La biblioteca publică de pe Quai André Citroën.

– A, da. Am primit instrucțiuni să vă dau asta ca s-o transmiteți prietenului dumneavoastră.

Îi înmână lui Bucky un bilet împăturit, cu marginile capsate.

– Spuneți-i să respecte instrucțiunile din scrisoare. Acum să-mi spuneți ce știți despre acest om, ce ați observat despre caracterul lui, despre personalitate, temperament, condiția fizică, predilecții, capacitatea de rezistență la suferință. Ce sentimente personale aveți în legătură cu el, *monsieur*. Este important.

Scutură punga de hârtie ca să le arate prietenilor lui cu pene că era goală, apoi o împături, o puse în buzunarul hainei – astăzi merita să păstrezi totul – și se rezemă de spătarul băncii cu brațele încrucișate ca un spectator de teatru care așteaptă să înceapă piesa. Iar Bucky analiză impresia pe care i-o făcuse Dirk Drechsler. Înțelese că evaluarea lui era necesară pentru ca tatăl lui să poată stabili tipul de marfă pe care îl vor transporta colaboratorii lui. Calea de ieșire din Franța spre teritoriile libere era dură și anevoioasă, în mod sigur nu pentru cineva fricos și nedemn de încredere. Vor fi implicați și alți oameni indispensabili, bărbați viteji care își riscau viața pentru a-l duce înapoi în țara lui pe acest trădător american. Bucky nu avea încotro, trebuia să-l descrie pe Dirk Drechsler așa cum observase că este – nehotărât, plin de ifose, schimbător, egoist, disperat, dar intuitiv și receptiv.

– Aș fi dorit să pot enumera mai multe calități, spuse Bucky când termină.

Scanned with CamScanner

– Mai spune-mi un singur lucru, spuse omul când se ridică să plece.

După ce curățase și ultima firimitură, stolul de porumbei îl părăsise și ajunsese în copaci dintr-un singur fâlfâit de aripi.

– Crezi că omul reprezintă un pericol pentru dumneata dacă cererea lui nu este îndeplinită?

Bucky ezită.

– Nu ar dori să fie, dar...

Ridică din umeri.

– Dar este așa cum este, nu?

– Da. De aceea este periculos.

Scanned with CamScanner

Capitolul 62

În dimineața aceea, sora Mary Frances o întâlni pe Bridgette când aceasta cobora scara ca să plece la Casa Boucher și îi spuse:

– *Ma chère*, putem schimba două vorbe în particular? și îi făcu semn cu boneta de pe cap spre biroul ei, înainte ca Bridgette să poată răspunde.

– Firește, soră, murmură Bridgette.

Un ordin, nu o rugăminte, își spuse ea și porni pe hol în urma siluetei în negru, spre încăperea cu lambriuri negre unde până și îngerii păşeau în vârfurile picioarelor. Oare ce se întâmplase? Nu o văzuse niciodată pe stareță atât de încruntată.

Când ajunseră în „donjonul castelului", cum vorbeau cu afecțiune călugărițele despre biroul stareței, aceasta se întoarse spre ea.

– *Mademoiselle* Dufor, mi-e teamă că avem o problemă.

Bridgette simți cum i se strânge inima. Oh! *Mademoiselle Dufor*, nu *mademoiselle Bernadette*. Înseamnă că avea necazuri.

– Oh?

– Da. Ai face mai bine să te așezi.

Bridgette se așeză. Sora Mary Frances își așeză vălurile bonetei pe scaunul din spatele biroului, încrucișă mâinile pe suprafața mesei și i se adresă pe un ton care îi confirma demnitatea fermă și reputația de femeie inteligentă.

– Cred că Achim Fleischer a aflat cu ce te ocupi.

Scanned with CamScanner

– Poftim? Cum așa?

– Schimbarea inexplicabilă a atitudinii lui față de dumneata din această săptămână confirmă un raport pe care l-am primit mai devreme în dimineața aceasta. Un locatar vecin și-a luat inima în dinți și a venit la mine. Se pare că sâmbăta trecută după-amiază târziu, l-a văzut pe Achim Fleischer strecurându-se afară din camera dumitale pe scara de incendiu de la mansardă, în timp ce noi eram la rugăciunea de seară. Informatorul meu nu vrea să aibă de-a face cu poliția franceză, dar conștiința l-a îndemnat să vină la mine. Dumneata erai plecată atunci, din câte îmi amintesc, te duseseși să te întâlnești cu niște prieteni la un ceai.

Era sâmbăta în care Bridgette se întâlnise cu echipa la librăria cu ceainărie. Întrebă nedumerită:

– Dar ce să caute Achim la mansardă?

Sora Mary Frances lăsă capul într-o parte și o privi fix pe Bridgette prin ochelarii cu lentile bifocale:

– Chiar așa, copilă, trebuie să-ți explic? A profitat de absența noastră ca să scotocească prin camera dumitale. Poate că la început a căutat ceva de contrabandă, dar instinctul îmi spune că voia să afle mai multe detalii intime despre dumneata ca femeie. Ar fi ceva tipic pentru elevul căruia îi plăcea să privească pe furiș, așa cum l-am cunoscut.

– Și a găsit radioul, șopti Bridgette încremenită, realizând situația.

– Cred că da. Ai observat ceva întredeschis, un lucru deplasat de la locul lui în camera dumitale?

Bridgette reflectă.

– Da, cămașa mea de noapte căzuse pe jos. În momentul acela nu m-am gândit la nimic deosebit, dar am fost mirată, pentru că o atârn întotdeauna de agățătoarea interioară. Îngrozită de ceea ce însemna aceasta, Bridgette spuse: Dar dacă a descoperit aparatul de radio, de ce n-am fost arestată până acum?

– Presupun că așteaptă momentul potrivit, poate atunci când va intra în Miliția de la Vichy. Poate că este asta, sau poate că încă nu l-a lăsat inima. Oricum, trebuie să-ți contactezi superiorul, să-i comunici această schimbare de situație și să-ți cauți imediat alt loc de

Scanned with CamScanner

operare. Regret, *ma chère*, dar nu pot pune mănăstirea în primejdie. Maica stareță se ridică de la birou ca un val negru, amenințător din ocean. Poate că e momentul potrivit să faci asta, nu crezi?

– Da, maică stareță.

Bridgette se ridică ascultătoare, cu inima înghețată, uitând de proba fixată cu *madame* Richter pentru rochia ei de bal. O, Dumnezeule, cutia de scrisori, fresca, locuința ei, locația ideală pentru aparatul de radio... totul trebuia înlocuit. Se duse imediat în camera ei de la mansardă ca să-l anunțe pe maior.

***

Anii buni de experiență la conducerea operațiunilor clandestine îl imunizaseră pe Alistair pentru dezastrele neașteptate de felul celor din mesajul transmis de Bridgette. Maiorul Renault răspunse calm, aproape fără să inspire: *Nu face nimic. Stai liniștită.* Imediat după aceea transmise un semnal SOS omului lui din Paris.

– Mă ocup, spusese Henri.

După-amiază târziu, Achim Fleischer ieșise din schimb și stătea pe peronul metroului, așteptând în mijlocul mulțimii de pasageri, hotărât să fie primul care va păși în vagon ca să apuce un loc să stea jos. Auzi fluieratul trenului care se apropia, se bază pe statutul uniformei sale și ignoră avertismentul angajatului de la metrou care îi spunea să se îndepărteze de marginea peronului. O clipă mai târziu, pasagerii se năpustiră spre tren înainte ca acesta să oprească, aerul se umplu de scrâșnetul frânelor locomotivei, de fluierături disperate și urletele oamenilor. Un om – polițistul cel înfumurat, așa fusese descris Achim mai târziu de un martor – căzuse în fața trenului care intra în stație. Moartea lui fusese declarată accident. Victima fusese împinsă spre moarte de indiferența mulțimii – o lecție de securitate personală și comportament moral pe care călătorii cu metroul ar trebui s-o țină minte, sfătuiau autoritățile metroului.

Luni seara la ora opt așa cum fusese convenit, Bridgette primi o transmisie de la Berna: *Problema rezolvată. Rămâi pe loc.*

În aceeași seară, sora Mary Frances primi un musafir, un gen de francez mai rar invitat la mănăstire, niciodată în apartamentul

Scanned with CamScanner

ei privat și în nici un caz la această oră din noapte. După ce ascultă veștile pe care străinul venise să i le transmită, maica stareță își făcu cruce:

– Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui! spuse ea, la care bărbatul răspunse:

– Amin.

***

În aceeași după-amiază la pensiune, Bucky îi dădu biletul lui Dirk, care îl citi zâmbind cu gura până la urechi.

– Pe toți sfinții! Mulțumesc, prietene! Îi dădu în glumă un pumn în umăr lui Bucky. Se pare că trăsura mea este pe drum. O să știu mai multe mâine după-amiază, când mă întâlnesc cu cineva care îmi va da instrucțiuni.

– Șșșt, îl atenționă Bucky.

Dirk își duse un deget la buze.

– Nu suflu nici un cuvințel, *amigo!*

N-ar fi trebuit să spui nici atât, îl mustră din priviri Bucky și se uită după el în timp ce acesta se ducea la ceilalți locatari germani care beau șnaps în hol, rânjind ca școlărițele care se tachinează pe terenul de joacă în recreație: *Ha, ha, ha, am un secret, am un secret!* După câteva halbe de bere, cine putea garanta că zevzecul nu se va lăuda că zilele pe care le mai avea de petrecut cu torționarii lui erau numărate? Lui Bucky nu-i păsa nici cât de o ceapă degerată de consecințele pentru Dirk Drechsler, dar era îngrijorat pentru viețile oamenilor tatălui său.

Bucky se perpeli în suc propriu până când reuși să vorbească între patru ochi cu trădătorul seara următoare ca să afle detaliile fugii. La micul dejun, căpitanul observase dispoziția fericită a sergentului său și se interesase de motivul acestei bucurii subite a subalternului său. Bucky îi făcu semn cu ochiul când Dirk îi aruncă o privire rapidă peste masă și răspunse aparent nepăsător:

– Ați vrea să știți?

Căpitanul și locotenentul se întoarseră la cârnăciorii cu ouă, căci nu-i interesa absolut deloc ce îl mușcase de fund pe sergentul

Scanned with CamScanner

Drechsler, dar această purtare nesăbuită îl făcuse pe Bucky să stea de pândă la fereastră și să-l aștepte să se întoarcă în acea seară. Cu cât individul pleca mai repede de aici, cu atât era mai bine pentru el, pentru tatăl lui, pentru echipă și pentru misiune.

– Ei bine, *monsieur?* spuse el când acesta își făcu în sfârșit apariția.

Privirea posomorâtă a sergentului spunea totul.

– Nu plec, spuse el cu vocea plină de o dezamăgire amară. Este prea periculos, prea dificil. Nu am să reușesc. Mai bine să mor aici la căldură, cu burta plină și oarecum în siguranță, decât să mor de foame și de frig încercând să traversez Pirineii pe timp de iarnă. Nu, mulțumesc. Poate o să mă mai gândesc din nou la primăvară, dar deocamdată am să risc să mă întorc acasă abia după ce se termină războiul.

– Dar de ce, cum credeai că va fi drumul, *monsieur?* pufni Bucky. O plimbare prin parc, cum spuneți voi, americanii?

– Credeam că vom merge cu trenul.

Bucky înțelese. Echipa profitase de slăbiciunile sergentului, așa cum i le explicase omului din parc și le folosise ca să-l descurajeze de la încercarea de evadare. Îi prezentaseră lui Drechsler imaginea completă a tuturor dificultăților, pericolelor și lipsurilor, iar el dăduse înapoi, scutind echipa de salvare a tatălui său de timpul pierdut și de efortul de a-l trece pe Drechsler peste granița cu Spania. Dar cum rămânea atunci cu Bucky, fiul Fantomei Negre? Acum era încă și mai expus la pericolul demascării din partea sergentului.

Două zile mai târziu, Unterfeldwebel Dirk Drechsler, născut și crescut în America, dispăru de pe străzile Parisului pentru a nu mai fi revăzut niciodată. Nu au urmat represalii din partea nemților. O scrisoare dactilografiată de pe biroul lui de la unitatea din Abwehr spunea că era în drum spre Statele Unite și declara că îi urăște pe căpitan, pe locotenentul acestuia, cel de-al Treilea Reich, pe Adolf Hitler și Partidul Nazist.

Scanned with CamScanner

Capitolul 63

Şi din nou colonelul Derrick Albrecht era în situaţia în care trebuia să decidă ce să facă cu Victoria Grayson, despre care acum ştia sigur că este agentă sub acoperire şi lucrează aproape sigur pentru OSS. Nu mai luase legătura cu ea din seara premierei, adică de aproape o săptămână. Probabil se întreba ce este cu el, ce are de gând în afară de asalturile de duminică. Era vineri, 13 noiembrie, o dată din calendar pe care mulţi oameni o considerau nefastă. Mama lui nu ieşea niciodată din casă în acea zi. Susţinea că are experienţe personale care îi confirmaseră că acestea erau cele mai periculoase douăzeci şi patru de ore din calendar. Derrick se întreba dacă Victoria credea în superstiţii. Ar fi pus pariu că nu, că ar fi pufnit dispreţuitoare, spunând că sunt stupidităţi.

Ar fi trebuit să se ridice, să-i dea drumul lui Karl să se ducă la distracţiile lui de vineri şi să încheie ziua, aşa cum ar fi spus prietenii lui de odinioară de la Harvard. Nu avea chef să facă nimic şi nu era nici un loc în care ar fi dorit să se ducă în mod deosebit, deşi asta nu era chiar exact. Anulase întâlnirea cu Céleste din seara aceasta. Ar fi trebuit să se întâlnească cu prietenii ei la un cabaret cunoscut, dar nu avea nici un chef de atmosfera jovială încărcată de fum de ţigară din sala de dans zgomotoasă, plină de oameni care încercau disperaţi să uite că este război. Prietenii lui Céleste erau un amestec de pictori, scriitori, muzicieni, cineaşti cu

Scanned with CamScanner

mintea și limbile ascuțite, dar la fel de superficiali ca și arta lor și începuseră să-l plictisească.

Așa că rămase în biroul lui, învăluit în fumul parfumat al trabucurilor Montecristo care se încolăcea sub lumina lămpii de birou. Reflecta mai clar și fără patimă la îndatoririle misiunii sale aici, în acest birou rece și impersonal, decât în apartamentul lui de la hotel, unde obiectele cunoscute îl făceau să-i fie dor de casă și de familie. Scurta relaționare cu Victoria Grayson descuiase ușa spre amintirile tânărului fără griji din acea vreme, atât de diferit de bărbatul din ultimii ani.

Dar atunci, în acele zile, Germania nu era în război.

Minunată Victoria... Ce să fac cu tine, frumoasa mea?

Durase aproape o săptămână până să se decidă, în timp ce se lupta cu tentația de a-i face o vizită. Primul lui gând când descoperise fiola de cianură fusese să o scoată din Franța înainte să o descopere cineva și soarta să-i fie pecetluită. Avea de gând s-o dea înapoi deconspirată, dar nevătămată americanului ingenios care se gândise să plaseze femeia perfectă în calea lui. Și ce schemă genială fusese!

Cunoscut pentru propria ingeniozitate strălucită în jocul manipulării, Derrick era uluit de subtilitatea schemei. Șeful Victoriei plasase o floretistă la L'Ecole d'Escrime Français cu convingerea că performanța ei cu arma va ajunge la urechile colonelului Derrick Albrecht, campionul Germaniei la acest sport. Curiozitatea și fiorul provocării l-ar fi ademenit și l-ar fi determinat să-i pună la încercare talentele, iar după prima duminică... indiferent cine trăgea sforile lăsase pur și simplu înclinația firească a colonelului Albrecht să-și urmeze cursul în fața unei femei cu frumusețea și educația Victoriei. Lucrurile se legau și Victoria ajungea alături de colonel la funcționarii naziști, poate și în patul lui, culegând informațiile ca pe niște margarete de pe câmp.

Dar cum putuse păpușarul-șef să neglijeze faptul că auzul lui exersat va depista accentul american al marionetei sale? Se bazase oare pe faptul că Derrick Albrecht se va face că nu aude accentul ei din afecțiune pentru America și din respect și fascinație pentru o femeie frumoasă? Această simplă presupunere și nepăsarea

Scanned with CamScanner

aroganță față de viața agentei îl înfurie pe Derrick și spuse că, dacă va pune vreodată mâna pe acest regizor, o să-i sfâșie beregata. Dar dacă planul lui dădea greș? Dacă maestrul păpușar se înșela în privința sentimentelor colonelului odată ce agenta era demascată? Acum ar fi fost deja în fața plutonului de execuție.

Și mai era o parte a planului care nu se împăca deloc cu imaginea femeii pe care o cunoscuse. Victoria nu avea nici o intenție să împartă patul cu el. Nu dăduse nici un semn că împărtășește cătuși de puțin atracția lui pentru ea. Cum de nu-și dăduse seama șeful ei în timpul procesului de testare că o femeie ca ea nu va fi niciodată de acord să seducă un bărbat pe care îl considera demn de dispreț? Din câte știa OSS, Derrick Albrecht era un jucător-cheie al marelui rău comis împotriva omenirii. Țara lui dezlănțuise războiul care îi ucisese iubirea vieții.

Reexaminând primele impresii, ajunse la concluzia că Victoria Grayson nu fusese plasată acolo ca să-i atragă lui privirile și ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în superiorul ei. Colonelul Albrecht Derrick nu figurase deloc în planul OSS. Fusese pur și simplu un intrus în câmpul de acțiune al misiunii Victoriei Grayson de la școala de scrimă.

Își reconsideră planul de acțiune în lumina acestor concluzii. Era în joc ceva mai mult decât sentimentele lui pentru ea. Trebuia să se gândească la țara lui și să facă tot ce poate ca s-o scoată din acest război nebunesc; decise s-o lase să-și continue misiunea și să creadă că nu fusese depistată. La fel ca și cei doi spioni ai lui Konrad, care nu știau că joacă așa cum dorește el, o va folosi pe Victoria Grayson ca o pâlnie prin care să transmită informații strict secrete ca să-i ajute pe Aliați să-l îngenuncheze pe Hitler. Dar va trebui să aibă și mai multă grijă ca să-și protejeze poziția, care la rândul ei o va proteja pe Victoria. Derrick avusese această intenție încă din 1 septembrie 1939, când Waffen SS masacrase două sute de evrei la Będzin în Polonia, alături de câțiva membri ai nobilimii, prietenii de o viață ai familiei lui, inclusiv pe iubitul lui naș. Tatăl lui Derrick, scârbit de decizia greșită, deși patriotică a fiului său de a intra în Waffen SS, declarase:

Scanned with CamScanner

– Domnia de o mie de ani pe care dorește s-o înființeze Partidul Nazist este halucinația unui nebun delirant. Cel de-al Treilea Reich nu este altceva decât un castel construit pe nisip în fața unui tsunami care se îndreaptă spre el. Germania este pierdută dacă nu se poate face ceva pentru ca acest nebun să fie oprit.

Derrick, decorat de mai multe ori, primise Crucea de Fier chiar din mâna lui Hitler și era foarte bine văzut în cercurile militare. Ajunsese să fie de acord cu părerea tatălui său, însă era prea târziu ca să se retragă din Waffen SS fără a trezi bănuieli în legătură cu loialitatea lui față de Führer. Nu numai că ar fi fost arestat pentru trădare, dar Himmler i-ar fi persecutat și pe membrii familiei lui, iar titlurile nobiliare ale acestora nu i-ar fi salvat.

Inițial, Derrick nici nu se gândise să intre în această formație. SS fusese formată pentru a salva poporul german de dușmani. Era organizația de elită a regimului nazist. Crescut într-o lume a elitelor, era cât se poate de firesc să-și ocupe locul cuvenit în eșaloanele superioare ale armatei germane.

Ce naiv fusese! Smuls din armata regulată a Wehrmachtului înainte să apuce să servească acolo, nu fusese îndoctrinat cu modul de gândire SS. Fusese cruțat de participarea la Bad Tolz, școala pentru ofițerii SS care cerea „elitei" paramilitare a lui Hitler să renunțe la credința în Dumnezeu, să-și ucidă părinții dacă li se cerea, să fie imuni în fața suferinței omenești, să depășească orice inhibiție morală.

Dar acționase alături de cei mai răi dintre ei și avea să ardă și el în flăcările iadului pentru atrocitățile la care participase, chiar dacă nu era pedepsit mai întâi de legile omenești.

În 1940, Derrick era gata să ispășească pentru crimele lui și dispus să-și asume sarcina secretă de a-i salva pe ofițerii germani, politicieni și clerici suspectați de trădare împotriva celui de-al Treilea Reich de la tortură, închisoare și moarte. Realiza aceasta scoțându-i din celule de interogatoriu ale Abwehr și SD-ului spre așa-zise morminte, camere de interogatoriu, lagăre de concentrare și plutoane de execuție false. Eliberarea acestor oameni însemna manevre periculoase, care puneau nervii la grea încercare. Cel mai mic pas greșit

Scanned with CamScanner

putea duce la lichidarea colonelului Derrick Albrecht, a familiei lui, a generalului-maior Konrad March și a celor doi bărbați din personalul SD loiali cauzei eliberării Germaniei din strânsoarea lui Hitler care o sugruma.

Ultimul candidat la salvare pe care i-l trimisese Konrad de la sediul Abwehr, un maior din Wehrmacht, era tocmai un astfel de caz. Acesta fusese de acord să joace rolul de țap ispășitor pentru scurgerile de informații referitoare la agenții germani. Fusese arestat, „interogat", apoi „cadavrul" lui fusese transportat din celulă la „locul de debarasare", unde putea fi depus în mâinile prietenilor. Un caporal din personalul lui exclamase:

– Stați așa! Mi se pare că am auzit un zgomot din sicriu. Să deschidem capacul ca să vedem dacă trădătorul este încă în viață?

– Ghinionul lui, spusese Derrick rece. Va constata că este mult mai nostim să fii îngropat de viu decât mort.

Caporalul izbucnise în râs.

– *Jawohl, Herr Colonel!*

Derrick trase pentru ultima dată din trabuc, apoi îl stinse gânditor în scrumiera de bronz cu blazonul familiei lui. Victoria Grayson... Firește, știa exact ce planuri avea pentru ea, dar mai întâi trebuia să obțină dovada irefutabilă că este spioană.

Și avea să afle acest lucru duminică, la școala de scrimă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 64

Bucky află despre dezertarea lui Dirk Drechsler miercuri seară, pe 11 noiembrie, când se întorcea la pensiune de la lucru. *Madame* Duprée îl întâmpină în uşă înainte să termine să se şteargă pe picioare pe preşul de la intrare.

– Vino în bucătărie, spuse ea coborând vocea.

O urmă fără comentarii, strecurându-se prin faţa uşii de la sufragerie fără să fie văzut de ceilalţi locatari, care discutau pe un ton aprins.

– Ce s-a întâmplat? întrebă după ce *madame* Duprée închise bine uşa în spatele lor.

– Prietenul dumitale american a dezertat şi a plecat înapoi, în America, şopti ea. Sergentul a lăsat un bilet în acest sens. Căpitanul Achterberg tocmai ne-a informat. Buzele proprietăresei se arcuiră într-un zâmbet rar văzut la ea. Nu mai trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, ah, *mon ami*. Am... cum se spune – ne-am descotorosit de el.

– A plecat de tot?

Lui Bucky nu-i venea să creadă.

– Cel puţin de sub acest acoperiş. Dacă va fi găsit înainte să apuce să iasă din Franţa, va fi împuşcat. A fost dat în urmărire. Oftă fericită. Acum pot să respir mai uşurată. Şi dumneata la fel, Stéphane.

– Da... făcu Bucky nesigur.

Scanned with CamScanner

Se pare că ideea care îi trecuse și lui prin minte mai înainte că echipa de salvare ar putea folosi un glonț ca să scape de necazul cu trădătorul american nu fusese chiar absurdă. Se întreba dacă planul de eliminare a sergentului din Franța fusese ordonat de maior sau de tatăl lui. Încă stingherit, Bucky se duse lângă ceilalți în sufragerie ca să audă relatarea dezertării lui Dirk.

– Nu ajunge departe, le spunea căpitanul colegilor lui și francezilor agitați.

– American nenorocit! Știam eu că nu trebuie să ai încredere în corcituri. Dacă este prins va avea parte de plutonul de execuție.

Nu va fi prins, ar fi putut să-i spună Bucky, sigur dintr-odată de soarta lui Dirk Drechsler. Nefericitul de el nu ar fi trebuit să plece din Texas. Acum trebuia să-l anunțe cumva pe Nagât să nu se mai teamă că va da nas în nas cu cel mai bun prieten al lui din copilărie. Bucky bănuia că va fi trist, va răsufla totuși mai ușurat.

***

Marți seara, ziua când reportajul fusese publicat în *Le Temps*, Bridgette îi spuse surorii Mary Frances:

– Credeți că a fost un accident?

– Ce altceva ar fi putut să fie, *ma chère amie*? Peronul metroului la orele de vârf este unul dintre cele mai periculoase locuri din Paris. Achim a stat prea aproape de șine, fără îndoială, ca să apuce să se urce primul în tren. Fusese avertizat în mod corespunzător, dar a preferat să nu asculte. Propria lui fire i-a provocat moartea prematură.

Prematură, chiar așa! își spuse Bridgette, privind fix la sora Mary Frances. „Accidentul" lui Achim la numai câteva ore după ce îl informase pe maior despre raportul primit de stareță survenise într-un moment prea potrivit ca să nu fi fost provocat deliberat. O străbătu un fior rece. Nu anticipase o măsură atât de drastică pentru îndepărtarea definitivă a pericolului pentru siguranța ei.

Sora Mary Frances își puse degetele reci pe obrazul lui Bridgette.

Scanned with CamScanner

– Trebuie să continui la fel ca și până acum, copila mea. Lupți de partea corectă – de partea Domnului – ca să scapi lumea de un mare rău. Uneori binele mai mare cere sacrificii. Achim era de partea cea rea.

Bridgette o privea înmărmurită. Dumnezeule mare! Maica stareță era și ea implicată în asta. Călugărița știa ce se întâmplase cu Achim Fleischer.

– Trăiește împăcată, copila mea, o sfătui blând femeia. Achim este acum cu Dumnezeu. Mă voi ruga să aibă parte de mila Domnului.

Va mai dura ceva timp până când va trăi împăcată, asta dacă va mai reușit vreodată să fie cu inima împăcată, își spuse Bridgette, stăpânindu-și valul de ameteală. Mai mult ca sigur că Achim Fleischer ar fi denunțat-o la Miliția franceză. Sentimentele lui de odinioară pentru ea muriseră ca o floare ofilită presată într-o carte, totuși... Bridgette oftă. Singura pace pentru ea, singura alinare era să știe că Achim nu mai prezenta un pericol pentru siguranța prietenilor ei.

***

Până sâmbătă, Brad și Chris se ușuraseră și ei de îngrijorarea care îi chinuise zi și noapte toată săptămâna, dar nu puteau scăpa de sentimentul de vinovăție pentru interogatoriul ofițerului nevinovat din Abwehr care fusese învinuit de crima lor, deși, în virtutea faptului că făcea parte din Abwehr, omul comisese fără îndoială alte crime de care era cu adevărat vinovat. Trăiau acum realitatea în legătură cu care maiorul îi avertizase:

– Nimeni nu-și îndeplinește misiunea cu conștiința curată. Treburile murdare fac parte din misiune.

Dar erau recunoscători că nu mai trebuie să doarmă iepurește și să se uite peste umăr la fiecare pas. Existau toate indiciile că generalului nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Brad și Chris ar fi putut fi implicați în arestarea spionilor Abwehr.

Tot sâmbătă, Chris avusese norocul să se elibereze și de norul negru sub care trăia. Își petrecea dimineața la Hale, Les Halles, piața centrală a Parisului cu alimente proaspete, „pântecele Parisului".

Scanned with CamScanner

Chris își imagina cum arătase locul înainte de ocupație, cu mulțimile de oameni mișunând sâmbăta, cu multitudinea de cărucioare și de tarabe supraîncărcate cu produse proaspete, brânză, carne, pâine, patiserie – piață care funcționa de opt sute de ani. Mai erau și acum alimente, dar în cantități reduse și la prețuri exorbitante. Tocmai ieșise de pe una din aleile subterane labirintice unde negociase prețul unei sticle de vin pentru general și a unui joc pentru Wilhelm, când îl zări pe Louis Mueller în haine civile împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Râdeau fericiți, activitate de care Chris nu l-ar fi crezut în stare pe Louis, dar erau atât de preocupați unul de altul, încât își spuse:

– Măi să fie!

Curios să vadă dacă înțelesese greșit, se hotărî să-i urmărească pe cei doi. După cum susținea ghidul, Les Halles fusese locul preferat al homosexualilor și lesbienelor încă din timpul Revoluției Franceze, când fuseseră abrogate legile care declarau relațiile între persoanele de același sex drept delict penal. Deși germanii care încălcau legile celui de-al Treilea Reich împotriva homosexualității erau pedepsiți, autoritățile de ocupație se făceau că nu-i văd pe infractorii francezi. Erau convinși că francezii nu pot fi oricum salvați de corupția morală. În consecință, înghesuite printre stabilimentele mai potolite, erau fel de fel de baruri, cafenele, saloane și băi cu tradiție care deserveau exclusiv această clientelă. Iar Louis și prietenul lui se îndreptau tocmai spre unul dintre acestea.

Chris îi urmă într-o cafenea mică de la subsol, situată într-o alee lăturalnică și avu norocul să poată intra și el acolo câteva minute mai târziu fără să fie observat. Așa cum era de așteptat, barul era slab luminat și plin de ceața fumului de țigară prezentă întotdeauna în astfel de localuri, care începeau să se aglomereze odată cu ora prânzului. Chris reuși să se amestece printre clienți fără să fie văzut de țintele lui și se așeză la distanță potrivită pentru aparatul de fotografiat Minox. Peste mai puțin de șaizeci de secunde, momentul pe care îl anticipase sosi. Cu un oftat de regret (iubirea unui om trebuie să fie chestiunea personală a acestuia, dar acum propria lui viață era în pericol), îi făcu o fotografie lui Louis

Scanned with CamScanner

în timp ce îl sărută cu pasiune pe iubitul său. Chris făcu mai multe instantanee ca să fie sigur că această scenă îl va îndepărta pe Louis din viața lui și se strecură afară să ia un autobuz în direcția unui studio fotografic de încredere care developa filme fără să pună întrebări. În aceeași după-amiază, un plic conținând fotografiile lui Louis cu iubitul său, precum și un bilet anonim în care se dădeau explicații, porni spre sediul Gestapoului din Rue de Saussaies 11, arondismentul opt.

Capitolul 65

Victoria plecă spre L'Ecole d'Escrime Français epuizată de nopțile nedormite și cu nervii întinși precum corzile de vioară. Tot nu primise vești de la colonelul Derrick Albrecht. Înainte îi lăsa un mesaj la recepția hotelului ca să-i amintească de întâlnirea de duminică, dar astăzi nu primise nimic. Asta însemna că intenționa să nu vină? Gândul că nu va veni și teama sau speranța care o însoțeau dispăruseră când Victoria coti spre școala de scrimă și văzu mașina de serviciu a colonelului parcată în locul obișnuit și pe Karl la volan. Derrick Albrecht sosise mai devreme. Această abatere de la rutina obișnuită însemna ceva în mod deosebit? Când o văzu prin fereastra laterală, șoferul sări de la locul lui să-i deschidă ușa școlii.

– Bună ziua, *mademoiselle* Colbert. Astăzi este în sfârșit o zi frumoasă.

– Da, așa este, fu de acord Victoria și aruncă rapid o privire spre chipul neclintit al șoferului, dar nu văzu nimic care s-o îndemne să creadă că în sala de scrimă o aștepta un pericol.

– *Merci*, spuse ea.

– Întotdeauna o plăcere, *mademoiselle*.

Ei, asta o să mai vedem, își spuse Victoria, intrând în clădire. Își dădu seama că nu știe numele de familie al lui Karl, așa că nu poate să-i spună decât *monsieur*. „*Herr* Karl" părea prea familiar, dincolo de limita de prietenie în cadrul căreia se simțea în largul ei.

Scanned with CamScanner

Își dădea seama că este un bărbat cu multe funcții în slujba domnului și stăpânului său – șofer, aghiotant, confident, bodyguard, torționar, asasin – tot ceea ce îi cerea datoria. Era cât se poate de politicos cu ea, chiar grijuliu. După premieră, scosese o pătură ca s-o învelească căci era frig – fusese ideea lui, nu a șefului. *Mulțumesc pentru grijă, Karl. Sunt sigur că domnișoara îți este foarte recunoscătoare*, îl felicitase colonelul în germană.

Victoria urcă fără chef scările la etajul de sus al școlii de scrimă. Purta paltonul ei obișnuit, după o lungă reflecție dacă să-l schimbe sau nu cu altul și să coasă acolo pilula L, sau să continue să-l poarte în speranța că îngrijorarea ei era neîntemeiată. Dacă, într-adevăr, colonelul o simțise și acum pilula ar fi lipsit, iar căptușeala ar fi fost vizibil cusută din nou, ar fi avut o dovadă în sprijinul bănuielilor sale. În orice caz, ambele opțiuni o vor condamna, dacă Albrecht va continua cercetările.

În sală nu era nimeni. Victoria se așteptase să-l găsească în costum, biciuind aerul cu floreta.

– Bună ziua, *mademoiselle* Colbert, se auzi vocea colonelului din sala de ședință. Sunt aici.

Mademoiselle Colbert. Victoria înaintă cu grijă spre ușa deschisă și se opri în prag. Colonelul Derrick Albrecht era în haine civile – tweed, catifea reiată, piele – genul de costum pe care îl purtau oamenii din Virginia când mergeau la vânătoare pe domeniile lor. Pe masă era o șapcă de tweed ca aceea pe care o poartă jucătorii de golf.

– Ai venit mai devreme, observă Victoria.

– Am vrut să vin înainte să te schimbi pentru asaltul nostru.

– Credeam că facem scrimă astăzi.

– Este o după-amiază prea frumoasă ca să stăm închiși, nu crezi? Așa că nu vom rămâne aici. Mi-am permis să organizez o mică excursie.

– O excursie?

– O excursie. Pregătește-te pentru o surpriză.

– Surpriză, repetă Victoria.

Erau surprize și surprize. O surpriză din partea unui colonel bănuitor din SS putea avea conotații foarte neplăcute.

Scanned with CamScanner

– Ce fel de surpriză?

– Nu ar mai fi surpriză dacă ţi-aş spune, nu-i aşa? Îi oferi braţul. Mergem?

– Unde?

– Asta face parte din surpriză.

Cu Karl la volan şi cu acoperişul maşinii de serviciu coborât ca să lase soarele să le mângâie feţele, Victoria privea cu inima din ce în ce mai strânsă cum Parisul rămâne în urmă. Una era să fii o americană nevinovată prinsă în spatele liniilor inamice şi cu totul alta să fii prinsă ca spioană americană.

– Unde ne duce Karl? întrebă ea când ajunseră în zona rurală.

Pretindea că o interesează numai aşa, în general, dar nici nu mai auzea vuietul vântului din cauza bătăilor inimii care îi răsunau în urechi.

– Face parte din surpriză. Trăieşte bucuria călătoriei! răspunse el.

Pentru că va fi ultima? Victoria aruncă o privire spre profilul lui – stoic, indescifrabil. Poate că era din cauza hainelor civile, dar i se părea o persoană diferită faţă de bărbatul pe care îl cunoştea ea, chiar un străin. Îl prefera în uniforma militară, o cobră la vedere, nu un şarpe cu clopoţei ascuns în tufişuri. Derrick lăsase capul puţin pe spate, faţa îi era scăldată în soare şi nu vorbea deloc în timp ce maşina alerga înainte; părea interesat numai de simpla plăcere a zilei însorite.

După vreo zece kilometri, pulsul îi crescu şi mai mult când Karl intră pe o poartă maiestoasă care marca intrarea pe un drum şerpuind printr-o pădure întunecoasă de conifere. Câteva sute de metri mai târziu, drumul se bifurcă: într-o parte era un castel ca din poveşti pe vârful unui deal din depărtare, în partea cealaltă un pavilion de piatră. Karl porni spre pavilion, iar colonelul vorbi pentru prima dată:

– Moşia contelui Darold Archambault. Contele s-a retras împreună cu familia în Elveţia pe durata războiului.

Ca toată lumea, îşi spuse Victoria şi se întrebă în sinea ei dacă ducele îl confiscase pentru uzul personal. Cetăţile vechi ca aceasta aveau donjoane.

Scanned with CamScanner

Din câte știa Victoria, pavilioanele de acest fel erau construite de oameni care voiau să se știe că au bani de aruncat pe fleacuri. Acesta cel puțin avea un farmec, căci scruta blând întinderile ondulate care îi aminteau de splendoarea verde a câmpiilor engleze. Era înconjurat cu un zid, avea o intrare prin față și una în spate, o masă de piatră cu bănci de o parte și de alta și un șemineu plin de lemne.

– Karl, te rog să faci dumneata onorurile, îl instrui colonelul Albrecht în germană, făcând un gest spre ladă și îi oferi Victoriei mâna ca s-o ajute să coboare de pe bancheta din spate.

– Un loc perfect pentru picnic, nu-i așa? spuse colonelul în franceză.

– Un picnic?

– În genul american. A fost pregătit special pentru dumneata. Friptură de pui și salată de cartofi. La desert, plăcintă de mere, cu gust de acasă.

– Aceasta este surpriza?

– Da. Îți place? Păreai... înspăimântată la început, când am vorbit de surpriză. Ce credeai – că am gânduri necurate? Dar de ce să crezi așa ceva?

În ochii lui era o lumină jucăușă, ironică. Se juca cu ea? Victoria simți alt val de neliniște. Aici se petrecea în mod sigur ceva.

– Am vreo vină? Nu am știut niciodată la ce să mă aștept de la dumneata, domnule colonel Albrecht.

– Derrick, te rog. Nu am căzut de acord să ne spunem pe nume și nu ți-am dat asigurări că nu ai de ce să te temi de mine? Hai să ne plimbăm puțin în timp ce Karl pregătește focul și masa.

Colonelul porni spre o culme de deal acoperită cu zăpadă, care încă mai avea ceva verdeață cu toată iarna care se apropia. Pădurea, adâncă și întunecoasă, cu crengile exterioare ale copacilor scânteind pline de zăpadă, stătea de pază în spatele lor, iar o fâșie de câmp deschisă străbătută de un pârâu șerpuitor se întindea în față. Aerul înghețat avea un miros proaspăt și astringent, purtând arome de pin și de apă curată, Victoria inhală adânc ca să-și potolească nervii în timp ce pășea alături de el.

– Ai tras aer în piept de parcă te-ar fi scuturat un fior, comentă Derrick și observă înainte ca Victoria să poată răspunde: Este un

Scanned with CamScanner

loc încântător, nu-i așa? Trebuie să te aduc aici când va fi mai cald. Primăvara, valea este de un verde orbitor.

Victoria îi aruncă o privire. Vorbea despre viitor, dar era maestru al manipulării psihologice – *cel mai bun anchetator pe care il avem fără a recurge... la alte metode*, îi spusese cândva un coleg al lui din SS. Nu făcu nici un comentariu. Era mai sigur să tacă. Dacă știa că îl bănuiește că o suspectează, orice răspuns ar fi sunat forțat. Dacă se înșelase, nu se întâmpla nimic. Știa că nu poate aștepta nimic de la el. Nu o atinsese, cu excepția momentelor când îi oferise brațul ca s-o ajute să pășească peste un loc mai greu de pe poteca cu pietriș. După-amiaza era încă destul de răcoroasă, dar părea aproape o binefacere după săptămânile urâte, reci și umede de până atunci. În orice alt moment, cu oricine altcineva, Victoria ar fi fost încântată de escapada pastorală din atmosfera cenușie a Parisului.

Ajunși pe vârful dealului, se opriră să admire priveliștea încântătoare.

– Locul acesta îmi amintește de casa mea strămoșească din Germania, motivul pentru care îmi place să vin aici, spuse Derrick în engleză. Ai fost vreodată în Germania, Victoria? Casa mea este în Franconia, în Bavaria, în ținutul cârnaților, al berii, al pantalonilor de piele, dar este mult mai mult. Vorbea cu nostalgie, iar privirea lui îmbrățișa cu lăcomie priveliștea. Este cea mai frumoasă regiune din toată Germania, poate din toată Europa. Este o zonă de munți și lacuri și castele semețe, cu structuri înalte de piatră care datează din perioada jurasică. Sătucurile noastre drăgălașe sunt foarte pitorești, în cărțile poștale ilustrate nu arată așa de frumos.

– Se pare că ți-e dor de casă, comentă Victoria.

– Sper să mă întorc acolo după război, poate că n-am să mai plec niciodată... într-un fel sau altul.

Victoria nu se putu abține să-l întrebe:

– Nu intenționezi să rămâi în SS și să-l ajuți pe Führerul dumitale să pocnească din bici ca să asigure domnia milenară a celui de-al Treilea Reich?

– Nu va mai exista SS. Nu va mai fi Führer. Nu va mai fi al Treilea Reich. Se întoarse spre ea zâmbind subțire: Ne întoarcem? Cred că focul s-a întețit până acum.

Scanned with CamScanner

Nu vorbise niciodată atât de deschis despre sentimentele lui referitoare la viitorul pe care îl prevedea Hitler pentru Germania, deşi Victoria se convinsese că nu împărtăşea iluziile maniacului. Dar revolta bruscă, clară a colonelului nu ar fi trebuit s-o pună în gardă? Îl studie în tăcere un moment, până când pacea şi liniştea fură tulburate din nou de zgomotul motorului unei maşini care alerga nebuneşte pe drum.

Se întoarseră şi văzură o maşină de serviciu SS, cu steguleţul nazist roşu şi negru fluturând la antenă; pe bancheta din spate stăteau doi ofiţeri în uniformă. Victoria încremeni. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Veniseră după ea.

– Hai să mergem, ordonă sec colonelul şi o apucă de braţ.

Unul din pasagerii din maşină, un maior, coborî imediat din vehicul şi veni repede în întâmpinarea lor, cu poalele mantalei de piele fluturând. Se întâlniră la jumătatea drumului. Se salutară ca de obicei ridicând braţul drept ţeapăn în sus şi rostind *Heil Hitler!*, iar maiorul, încruntat, aruncă o privire spre Victoria. Întrebă în germană:

– Pot să vă vorbesc, *Herr Colonel*?

– Da, însoţitoarea mea nu înţelege germana.

Urmă un schimb rapid de întrebări şi răspunsuri în timp ce Victoria, uşurată, se îndepărtă de bărbaţi ca să admire priveliştea. Rămase destul de aproape ca să audă conversaţia acestora, fără să-şi dea seama că înregistra fiecare informaţie importantă pe care o rosteau. O clipă mai târziu, colonelul se despărţi de maior şi se apropie de Victoria.

– Cele mai sincere scuze, *mademoiselle*, spuse el în franceză, dar trebuie să ne întoarcem imediat la Paris. A apărut o urgenţă.

– Ce păcat! spuse ea. Abia aşteptam friptura de pui.

Scanned with CamScanner

Capitolul 66

Săptămâna următoare, luni, 16 noiembrie, când se pregătea să plece acasă, Louis auzi ușa exterioară de la Sorbona trântindu-se cu putere și zgomot de pași spre intrarea birourilor personalului. Uimit înainte să apuce să fie înspăimântat, Louis sări în sus din spatele biroului, când îi văzu pe cei trei bărbați cu pălăriile trase pe frunte și cu hainele lungi de piele până la glezne ale Gestapoului care dădeau năvală în clădirea școlii. Unul dintre ei îl zări pe Louis care stătea uimit în biroul lui cu geamuri de sticlă și porni spre ușa acestuia ca să-l ia la întrebări pe directorul sportiv. Louis privea la el cu gura căscată.

Omul de la Gestapo avea un plic în mână.

– *Herr* Louis Mueller?

Louis înghiți anevoie nodul din gât.

– Da.

– Ești arestat pentru sodomie!

Fața lui Louis se înroși ca o pătlăgică roșie.

– *Cum*?

Chris și ceilalți instructori care încă nu plecaseră acasă scoseseră capetele pe ușile birourilor ca să vadă de unde vine larma. Șeful cu manta neagră trânti plicul pe biroul directorului sportiv.

– Dumneata ești bărbatul din aceste fotografii?

Scanned with CamScanner

Cu ochii ieşiţi din orbite, cu obrajii pulsând ca nişte foale, Louis luă plicul şi scoase încet câteva fotografii. Încuviinţă moale:

– Da.

– Vino cu mine!

Mâini aspre îl apucară şi îl traseră afară din birou sub privirile uluite ale personalului şi ale oamenilor de serviciu care soseau în grabă. Înainte să fie târât peste pragul fiefului său pe care nu avea să-l mai vadă niciodată, Louis aruncă o privire sălbatică spre Claus Bauer, care îl privea din uşa biroului său. Privirile li se întâlniră. Privirea lui Chris rămăsese neclintită, fără urmă de viclenie în ea, dar în ochii lui Louis se aprinseră flăcări, când îşi dădu seama şocat cine îl denunţase oamenilor care îl târau acum urlând după ei şi pe mâna cărora intenţionase să-l dea pe Claus Bauer.

Un alt instructor care stătea cu gura căscată lângă Chris spuse:

– *Herr* Mueller, poponar, cine ar fi crezut?

– Chiar aşa, cine? răspunse Claus Bauer.

***

Derrick termină biletul pentru Victoria Grayson şi puse sigiliul familiei sale pe spatele plicului. Se scuza în scris pentru picnicul întrerupt din ziua precedentă şi o ruga să-i permită să se revanşeze, invitând-o la o altă plimbare la ţară, la un mic han care avea o privelişte unică şi servea cea mai bună limbă-de-mare cu lămâie din Franţa. Era liberă vinerea aceasta, 20 noiembrie? Alături era un număr de telefon la care putea fi găsit. După ce îl chemase pe Karl ca să găsească un curier să-i înmâneze scrisoarea luni de dimineaţă la şcoala de scrimă, Derrick se aşeză satisfăcut să-şi termine cafeaua.

Victoria Grayson muşcase momeala şi demonstrase dincolo de orice îndoială că este spioană. Acum spera că cel pentru care lucra, indiferent cine este, va înghiţi şi el momeala la fel. Toată scena dramatică de la pavilion fusese aranjată ca s-o oblige să ia legătura cu cel pentru care lucra. Când se întorseseră la Paris, Derrick se scuzase că are ceva urgent de făcut şi îi spusese lui Karl să-l lase mai

Scanned with CamScanner

întâi pe el acasă și după aceea s-o conducă pe *mademoiselle* Colbert la locuința ei. Urcase apoi în apartamentul lui de la Crillon să aștepte raportul de la agentul lui de filaj, instalat la post și gata s-o urmărească imediat ce va părăsi hotelul. Nu exista om mai priceput la filaj decât acest anchetator cu experiență îndelungată. Derrick nu fusese mirat când văzuse ce mutră lungă făcuse atunci când primise instrucțiunile de la el. Deși Derrick avea încredere în el și în Karl mai mult decât în oricine altcineva pe lume, confidențele pe care le făcea celor doi se limitau la nevoia de a afla anumite informații. Nici unul dintre ei nu punea sub semnul întrebării ordinele lui și nici nu ceruse vreo informație în plus, dincolo de ceea ce li se oferise, dar ca toți bărbații care o vedeau pe Victoria Grayson, agentului lui de filaj îi părea rău să vadă că o femeie atât de frumoasă era suspectată de șeful serviciului de contrainformații din Sicherheitsdienst.

Soarele apusese și în camera lui fusese aprins focul, când omul bătu la ușa apartamentului lui privat. Derrick îl aștepta cu un whisky. Omul îl bău recunoscător.

– Ați avut dreptate, *mein Colonel*, spuse el. *Mademoiselle* Colbert a plecat aproape imediat după ce s-a întors și a luat metroul până la Saint-Michel. La o casă de pe strada Soeurs des Charité, lângă mănăstirea de la care își ia numele și strada, am văzut că a strecurat ceva în fanta unei cutii de scrisori, apoi s-a întors la hotel.

Derrick încuviință din cap.

– O cutie de scrisori confidențială. Ce altceva ai mai observat?

– Ceva foarte curios. Cineva a pictat o frescă uimitoare pe zidul curții mănăstirii care este lipit de casă. A devenit atracția străzii, după cât se pare. În jurul ei erau adunați câțiva admiratori.

– Ce reprezintă fresca?

– O scenă tropicală. Apă albastră, păsări de apă și nuferi și alte elemente acvatice. Se văd un câine și niște libelule care zboară pe sus. Foarte drăguț. Foarte pașnic. O plăcere pentru ochi.

– Mă îndoiesc că cele două chestiuni au legătură între ele, dar merită să o supraveghem. Am să pun imediat un om pe stradă. Derrick ridică paharul de whisky. Bine lucrat!

Scanned with CamScanner

– Este o onoare pentru mine să vă servesc, *mein Colonel*, spuse agentul de urmărire, iar paharele de cristal licăriră în lumina șemineului.

Acum Derrick trebuia să aștepte până când omul de contact al Victoriei va reacționa la raportul ei informativ. Derrick alesese ținta în așa fel încât să excludă situația puțin probabilă ca Victoria să raporteze cuiva din interiorul Partidului Nazist. Dacă ținta aleasă rămânea neatinsă, Derrick va ști că Victoria făcea parte dintr-o agenție de informații a Aliaților. Punea pariu că era vorba de OSS. Era o organizație mai greu de indus în eroare și câtva timp Derrick suspectase că este vorba de jocul pe care îl jucau el și Konrad împotriva celui de-al Treilea Reich.

Derrick decisese să nu-i împărtășească colaboratorului său din conspirație bănuielile referitoare la Victoria Grayson. Pentru siguranța ei, era mai bine ca generalul să nu știe. Prietenul lui era deja în pericol din cauza legăturii cu amiralul Wilhelm Canaris. Circula zvonul că vulturii lui Heinrich Himmler începuseră să se rotească pe deasupra capului amiralului, iar Derrick se temea că tot ce i se va întâmpla amiralului se va răsfrânge și asupra protejatului său. Ce nu știa, prietenul lui nu putea trăda.

Bâzâitul interfonului îl smulse din reverie.

– Da, Karl?

– Detectivul-șef Maurice Corbett și un colaborator de la Departamentul de Cercetări Penale din Poliția Națională Franceză au venit să vă vadă, domnule colonel.

Derrick încremeni. Ce naiba mai voiau? Credea că terminase cu întrebările lor.

– Trimite-i înăuntru, Karl, dar explică-le clar că nu le pot acorda decât câteva minute.

Stătea în picioare când intrară polițiștii, detectivul cel tinerel și superiorul lui, un veteran de vârstă mijlocie al poliției, ale cărui trăsături adâncite ale feței lăsau impresia că fuseseră cusute din nou laolaltă după ce fuseseră sfâșiate într-un anumit moment al vieții.

Asta e trecut prin multe, comentase Karl, după vizita anterioară a omului. *Și viclean ca un vulpoi*, își spusese Derrick, un om care

nu trebuia subestimat. Bărbaţii îşi scoaseră pălăriile apropiindu-se de birou, iar cel mai tânăr examina neliniştit din priviri încăperea.

– Cărui fapt datorez onoarea acestei noi vizite, domnilor? întrebă Derrick.

Detectivul-şef Maurice Corbett scoase mai multe fotografii mărite dintr-un plic.

– Ne cerem scuze că vă deranjăm din nou, dar aş dori să vă rog să identificaţi această tânără.

Puse pe birou două fotografii. Îi reprezentau pe Derrick şi pe Victoria Grayson aşezaţi la o masă de la Ritz, când fuseseră acolo în prima duminică.

Derrick fu străbătut de un fior rece. Se sili să zâmbească şi răspunse nonşalant.

– Da, desigur, tânăra este *mademoiselle* Véronique Colbert. Este instructoare de floretă la L'Ecole d'Escrime Français.

– De unde o cunoaşteţi?

– Este partenera mea de scrimă. Derrick îşi aspri tonul. Acum aţi putea să-mi spuneţi de unde aveţi aceste fotografii?

– Desigur. Le-am găsit acasă la *monsieur* Fournier, într-un dosar ascuns, unde mai erau şi alte fotografii ale unor persoane importante în poziţii compromiţătoare.

– Dar pentru ce Dumnezeu să pună acolo fotografiile mele cu *mademoiselle* Colbert? Luam masa la Ritz după ce executasem un asalt, spuse Derrick cu o privire enervată.

Nu mai adăugă nimic. Ca interogator cu experienţă, ştia că nu trebuie să ofere nici un fel de informaţie în plus, faţă de ceea ce era strict necesar pentru a-şi sublinia nevinovăţia, căci atunci ar fi fost un indiciu sigur că are ceva de ascuns.

– Nu ştim, speram să ne puteţi spune dumneavoastră.

– Nu este nimic de spus, răspunse rece Derrick. Poate că *monsieur* Fournier făcuse fotografiile ca să-i servească într-o zi, dar nu-mi pot imagina la ce anume. Motivul este evident, dar nu are nici o valoare. În momentul în care au fost făcute fotografiile, nici eu, nici *mademoiselle* Colbert nu aveam, şi nici acum nu avem nici un fel de obligaţie faţă de alte persoane.

Scanned with CamScanner

Asta dacă nu cumva dosarul conținea și informații despre modul în care porcul o cunoscuse pe Victoria Grayson, îi trecu dintr-odată prin minte lui Derrick. Își permise să zâmbească ușor și spuse fără pic de umor:

– Aș putea adăuga, domnule detectiv, că este foarte periculos să încerci să-l șantajezi pe șeful serviciului SS de contrainformații din Franța, aflat în serviciul Reichsführerului.

Ofițerul mai în vârstă puse fotografiile la loc în plic.

– Exact aceasta a fost și deducția mea, domnule colonel, spuse el, plecând capul în jos respectuos. Nu vă vom mai deranja. La revedere!

Derrick își mușcă buzele câteva clipe după ce se închise ușa. Nu îndrăznea să se ducă la școala de scrimă s-o avertizeze pe Victoria să fie pregătită pentru o discuție cu poliția. Detectivul Corbett va anticipa această mișcare. Ridică telefonul și sună pe linia lui sigură la L'Ecole d'Escrime Français.

Scanned with CamScanner

Capitolul 67

Alistair, cunoscut la agenția OSS din Berna ca omul care nu dormea, nu mânca și nu pleca niciodată de la biroul lui, primi informația Victoriei și reacționă la ea cu asemenea viteză și atenție încât, deși țigările deveneau tot mai greu de procurat cu fiecare zi, lăsase țigara Lucky Strike să ardă singură și să se transforme în cenușă în scrumieră. Un informator nazist din Maquis strecurase o vorbă la SD despre un raid planificat să aibă loc peste două zile la o stație de recepție germană instalată într-o fermă modestă de pe stâncile din Le Havre. Stația de radio provocase pierderea multor avioane RAF și semnalase adesea din timp germanilor apropierea vapoarelor și a avioanelor Aliaților de coasta Europei Occidentale. Misiunea colonelului Derrick Albrecht era să organizeze comitetul de întâmpinare SS care să zădărnicească raidul și să-i aresteze pe sabotori. Misiunea lui Alistair era să-i prevină la timp pe cei din Maquis că li se întinde o capcană.

Acum sarcina era îndeplinită. Luptătorii din Rezistență fuseseră avertizați, iar SS își așezase oamenii pe poziții pentru a respinge un atac care nu avea să vină niciodată. Informația Broscăriței salvase viețile curajoșilor partizani care vor ataca în altă zi. Alistair ar fi trebuit să fie recunoscător pentru miracolul prin care reușise să îndepărteze pericolele care amenințaseră identitatea secretă a membrilor Libelulei în ultimele săptămâni, cruțându-se în același

Scanned with CamScanner

timp de infarctul pe care mai mult ca sigur că l-ar fi făcut până să-i scoată de acolo.

În trei dintre cazuri, riscurile la adresa siguranței lor fuseseră eliminate, unul de mâna lui, celelalte într-un mod necunoscut. Polițistul Achim Fleischer nu mai era un pericol pentru Bridgette, nici Dirk Drechsler pentru Bucky, nici Louis Mueller pentru Chris. Chris și Brad nu văzuseră cum își rotise ochii în cap generalul-maior March când un alt sărman nefericit mărturisise că furase lista agenților germani din Marea Britanie. Așadar, deocamdată puișorii lui puteau zburda în voie.

Însă maiorul Alistair Renault nu credea în miracole.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alistair, relaxează-te un pic și răsplătește-i pe copii cu o mică recompensă pentru munca lor, ordonase Bill Donovan. Se apropie Crăciunul. Gândește-te la ceva frumos pentru ei.

Alistair se gândise și găsise darul perfect. Le va permite agenților lui să scrie familiilor lor de acasă – firește, el va cenzura scrisorile –, iar Bridgette le va lăsa pe toate în cutia poștală, de unde vor fi recuperate de Henri. Planul lui impunea două vizite la ceainăria din librărie, dar ridicarea moralului merita riscul ca grupul să fie văzut împreună. Una era necesară pentru ca Bridgette să informeze echipa despre surpriză și să le dea instrucțiuni să pună scrisorile fără adresă în cutia poștală, cealaltă pentru a le împărți răspunsurile primite de la familii. Ținând seama de rutele ocolitoare și imprevizibile pe care era obligată să circule zilele acestea corespondența dintre Franța și țările aliate, scrisorile spre și dinspre Statele Unite aveau nevoie de câteva săptămâni ca să ajungă acolo și înapoi, dar scrisorile de la familii trebuiau să ajungă în mâinile echipei până la Crăciun pentru toți, cu excepția lui Bridgette, care era orfană. Va trebui să se gândească la ceva special și pentru ea, ca să compenseze situația.

***

Colonelul Derrick Albrecht o avertizase la telefon despre o vizită iminentă a Poliției Naționale Franceze, așa că Victoria era

Scanned with CamScanner

pregătită când fusese chemată ceva mai târziu, în aceeași dimineață, în biroul lui Jacques Vogel.

– Nu trebuie să te temi de nimic, o asigurase colonelul după ce îi explicase că poliția descoperise fotografiile. Spune pur și simplu că nu știi de ce erau în posesia domnului Fournier.

– Dar dacă a lăsat o explicație în care spune cine sunt și de unde mă cunoaște? întrebase Victoria.

– M-am întrebat și eu, dar detectivul nu a menționat nimic în genul acesta. Cel puțin nu în fața mea.

– Dar poate că mă va întreba pe mine. Pe mine intenționa să mă șantajeze Fournier.

– Sau pe mine, pentru că aveam legături cu o americană. Din câte știa Fournier, puteam să ignor naționalitatea ta și să fiu foarte fericit.

– Sau poate că dorea să mă denunțe dumitale. Poate că acesta era motivul pentru care se îndrepta spre biroul dumitale în ziua în care a dispărut, spuse Victoria.

Urmă o tăcere ca și când Victoria ar fi rostit ceva nelalocul lui.

– Cel puțin așa scria în *Le Temps*.

– Ah, da. Am auzit și eu. Oricum, omul nu a mai ajuns, așa că misiunea lui va rămâne un mister.

După discuția cu Victoria, care susținu că nu-l cunoștea pe scriitor și nu știa de ce are fotografiile ei cu colonelul Derrick Albrecht, detectivul cel tânăr îi prezentă superiorului său următoarea teorie, în timp ce plecau de la școala de scrimă:

– *Mademoiselle* Colbert este o femeie foarte frumoasă, șefule. Mi-a lăsat impresia că nu s-ar fi uitat nici o clipă la afemeiatul ăla, nici dacă ar fi încercat s-o șantajeze, mai ales dacă se culcă cu un colonel SD. Ticălosul nu ar fi îndrăznit să-i arunce nici măcar o privire pe furiș.

– Și s-ar fi gândit, firește, la primejdia care îl pândește dacă încearcă să-l șantajeze pe colonel, sublinie Maurice. Nu, dacă i-a făcut într-adevăr o vizită colonelului Albrecht în acea zi, a avut alt motiv în minte.

Polițistul cel tânăr îl privi uimit.

Scanned with CamScanner

– Credeți că domnul colonel a mințit?

– Cred că domnul colonel o protejează pe *mademoiselle* Véronique Colbert.

***

În timp ce săptămâna care începuse la 23 noiembrie continua să înainteze sub cerul plumburiu, echipa Libelula se bucura de răgazul de liniște relativă care intervenise în viața membrilor ei. Bridgette, Bucky, Chris și Victoria știau că această liniște fusese adusă de eliminarea pericolelor care îi amenințau și își continuau munca la serviciu și activitățile clandestine, simțindu-se eliberați de sentimentul de vinovăție. Informațiile curgeau una după alta, consolidând atitudinea din timpul războiului „pentru un bine mai mare", prin care justificau existența victimelor. Brad reușise să afle detaliile referitoare la transportul de tungsten care permisese RAF să-l arunce în aer și să le provoace astfel naziștilor o întârziere în fabricarea armelor pe care regimul lor o suporta cu greu. Într-o zi, limba ascuțită a doamnei Richter, soția vestitului comandant al lagărului de tranzit de la Drancy, de lângă Paris, scăpă de față cu Bridgette informația că soțul ei va însoți un convoi de camioane încărcate cu lăzi de Cyklon B pentru camerele de gazare de la Auschwitz. Bridgette, care stătea îngenuncheată ca să însăileze tivul celei mai recente rochii a doamnei și era, ca de obicei, invizibilă pentru *madame* Richter, ascultase cum îi explicase soției la fel de detestabile a unui alt înalt ofițer german, că acesta „era cel mai bun lucru pentru exterminarea evreilor", când se transforma în gaz la contactul cu aerul.

– Gardienii aruncă cutiile prin gurile de ventilație și evreii sunt morți în douăzeci de minute.

La câteva minute după plecarea femeii, cu un gust de vomă în gură, Bridgette plecă spre mănăstire ca să-i transmită informația maiorului. Două nopți mai târziu, acesta transmitea înapoi: *Convoiul de camioane interceptat. Abătut din drum.* Stéphane Beaulieu câștigase atât de mult încrederea și simpatia celor de la

firma de construcții, încât neamțul care răspundea de „Proiectul Muntele" îl invită să viziteze locația din Alpii francezi unde se construiau proiectilele destinate să anihileze coasta Marii Britanii. Bucky memoră locația și detaliile și făcu singur planul pe care îl transmise apoi unui intermediar OSS.

Victoria află întâmplător numele unui turnător care lucra pentru naziști la ambasada americană din Berna, iar Chris reuși să transmită date referitoare la strategia prin care germanii plănuiau să apere coasta franceză împotriva invaziei.

Toată săptămâna, fresca rămase neatinsă. Bridgette era îngrijorată, căci acum, fără protecția lui Achim, zidul ar fi putut fi vandalizat de răufăcătorii care abia așteptau să-și facă mendrele. Totuși, spre surprinderea ei, mândria pe care o nutreau locuitorii cartierului pentru tablou și prezența intensificată a patrulelor germane care o admirau fuseseră suficiente ca s-o protejeze. Cu toate acestea, sâmbătă, 28 noiembrie trecătorii observară o linie diagonală trasată peste libelula din centru. Aceeași persoană care marcase libelula la fel ca și mai înainte sfidase și interdicția de circulație și reușise să strecoare în timpul nopții și numărul de telefon la care putea fi apelată.

Scanned with CamScanner

Capitolul 68

În timp ce se apropia luna decembrie și, odată cu ea sfârșitul anului, în Paris începu să ningă abundent. Orașul se înveșmântă într-o nesfârșită mantie albă de vis, până și gunoiul din rigole se transformă în sculpturi fantastice printr-o artă specială a vrăjitoriei, liniștea de pe străzile drapate în alb era atât de profundă, încât până și o tuse ușoară răsuna ca o explozie.

Parizienii ar fi spus că este o lume feerică cu copaci încărcați de zăpadă și acoperișuri cu căciuli albe, cu ornamente de gheață atârnând de streșini și dantele de gheață la ferestre, împodobite pentru sărbătorirea Crăciunului, dacă nu ar fi fost huruitul camioanelor germane care transportau arme și soldați și răcnetele difuzoarelor care transmiteau propagandă germană, muzică triumfătoare și ordinea de zi pentru populație. Prezența nemților era ca un smog care îmbâcsea aerul orașului, iar ura pentru ocupanți creștea cu fiecare zi, pe măsură ce restricțiile împotriva cetățenilor francezi se înăspreau, represaliile pentru acțiunile Rezistenței deveneau mai frecvente, iar goana după alimente și combustibil pentru a salva oamenii de la moartea prin înfometare și prin hipotermie devenea tot mai disperată. Numai nevoia îi mai scotea pe cei ocupați din siguranța relativă a caselor lor.

– Și acum, *asta!* spuse furios generalul-maior Konrad March arătând spre un stâlp de afișaj cu un anunț pentru public. Urma

Scanned with CamScanner

să se vadă ca de obicei cu Brad, Chris și *madame* Gastain, care fuseseră invitați să împartă cu el un fondue și o sticlă de vin în confortul focului îmbietor din locuința lui.

– Și când te gândești că acest – acest sacrilegiu împotriva semnificației Crăciunului a fost impus copiilor din Germania și acum și în Franța!

Toată ziua soldații germani umblaseră prin oraș, lipiseră afișe și împărțiseră trecătorilor fluturași prin care se interzicea expunerea oricăror elemente legate de Crăciun. Ziarele franceze se aliniaseră deja în spatele afirmației naziste că sărbătoarea Crăciunului nu are nimic comun cu nașterea lui Hristos. Sărbătorea provenea din obiceiul străvechi al celebrării solstițiului de iarnă și a renașterii soarelui. Moș Crăciun era o invenție creștină inspirată de zeul germanic Odin. Afișul care provocase dezgustul generalului era o imagine a lui Odin cu barbă căruntă călare pe un armăsar de luptă și cu un sac de daruri în spate. Ieslea Mariei, a lui Iosif și a pruncului Iisus fusese înlocuită de o grădină presărată cu jucării de lemn reprezentând animale.

– Și asta nu e tot, spusese *madame* Gastain. Magazinele au primit dispoziții să înlocuiască jucăriile obișnuite de Crăciun cu imitații de tancuri, avioane de luptă și mitraliere. Astăzi am văzut într-un magazin că steaua din vârful bradului de Crăciun a fost înlocuită cu zvastica.

– Afișele au apărut astăzi și la școală, spuse Chris. Personalul a primit dispoziții să le spună elevilor că sărbătoarea Crăciunului nu se referă la venirea lui Iisus, ci a lui Hitler și că pe el trebuie să-l considere adevăratul Mântuitor al lumii. Trebuie să i se spună Führerul Mântuitor.

– *Verdammt noch mal!*[1] explodă Konrad.

– Am trăit prea mult, oftă *madame* Gastain.

Brad și Chris observaseră că generalul vorbea mai liber în prezența lor, mai ales după câteva pahare de șnaps. Deși nu era chiar neglijent, nu mai era foarte meticulos în privința dosarelor secrete pe care le aducea acasă și care ar fi trebuit să rămână sub cheie la

[1] „Naiba sa-l ia!" (în limba germană în original)

Scanned with CamScanner

sediul Abwehr, probabil pentru că nu avea încredere în personalul său de la birou. Brad raportă, de asemenea, că generalul Konrad March era ceva mai deschis și atunci când discuta chestiuni militare cu colegii lui ofițeri la bordul ambarcațiunii căpitanului Allard.

– Și ce crezi? Este indiscret în mod deliberat? îl întrebă Brad pe Chris.

– Nu sunt sigur... ce joc joacă?

– Poate că are pur și simplu încredere în noi.

– Aș zice că, în ceea ce-l privește, încrederea este ceva la fel de inexistent ca niște cute încrețite pe uniforma lui.

Dar nici una din informațiile pe care le culeseseră de pe biroul lui și de pe barca de pescuit nu se întorsese împotriva lor, astfel că cei doi tineri își continuară misiunea.

Nici Victoria nu acceptă prea curând ideea că Derrick Albrecht avea încredere în ea. Nu-l înțelegea. Cum putea un om cu un intelect ca al lui, cu asemenea cultură, cu manierele lui, un om care aprecia arta, muzica și literatura de cea mai bună calitate a lumii, un adevărat simbol al bărbatului civilizat, să facă parte dintr-o organizație atât de inumană ca SS? Rapoartele zilnice scoteau în evidență brutalitățile SS care îți înghețau sângele în vine. Văzuse ea însăși cum un ofițer SS scosese calm revolverul și împușcase un civil pe stradă, lăsându-l să moară în zăpadă într-o baltă de sânge, pentru crima că nu se dăduse la o parte din calea ofițerului. Asasinatul nonșalant îi făcuse atât de rău Victoriei, încât anulase întâlnirea cu Albrecht din seara aceea, căci nu putea suporta să privească uniforma lui.

Nu-l mai văzuse niciodată singur. După excursia lor la țară ca revanșă pentru picnicul ratat, o invitase numai la evenimente sociale ale armatei, la dineuri cu ofițeri, la cinema sau la petreceri organizate la restaurant, iar comportarea lui fusese întotdeauna meticulos de corectă și compania foarte agreabilă. Evenimentele naziste îi făceau pielea ca de găină, dar ofereau o abundență de informații după care Victoria era sigură că îi lăsa gura apă chiar și unui veteran uns cu toate alifiile ca maiorul Renault. Totuși, un

Scanned with CamScanner

firav glăscior interior o avertiza să fie cu băgare de seamă. O cobră ademenită de muzică nu însemna că era adormită.

Bridgette nu avea astfel de temeri. Eliberată de ochiul vigilent al lui Achim și convinsă cu nu raportase nimic despre aparatul de radio, se bucura de luxul de a lucra la fresca de pe zid, concentrându-se asupra ei ca operă de artă, dincolo de funcția ei de cod secret. În pauzele dintre ninsori, crescuse în dimensiuni, în profunzime și în frumusețe și dusese la stabilirea unor relații prietenoase între localnici, ba chiar și cu soldații din patrulele germane de stradă. Bridgette începuse să se simtă la mănăstire ca la ea acasă. Îi plăcea să participe la masa comună de seară și să joace câte o partidă de șah cu călugărițele. Câteva dintre Surorile Carității, fără să facă nici cea mai mică aluzie că ar fi la curent cu ceea ce face ea, se oferiseră de bunăvoie să stea de pază ca s-o avertizeze dacă se apropia mașina de detectare germană în timp ce transmitea mesaje radio.

Singurul motiv de îngrijorare pentru Bridgette era invidia unora dintre angajatele de la *madame* Boucher, despre care se știa că sunt colaboraționiste. Lumea modei din Franța și școlile ei reprezentau o societate mică, închisă. Chiar din prima ei zi la casa de modă, colegele își exprimaseră deschis perplexitatea față de modul în care *madame* o angajase pe această novice necunoscută în cercul lor și în care îi acorda un tratament special și îi permitea să vină și să plece când dorește.

– Întotdeauna este câte ceva care te ține tot timpul cu ochii în patru, oftase Bridgette în fața stareței, când îi împărtășise impresiile despre colegele ei.

– Am să mă rog pentru tine, *ma chère amie*, dar trebuie să ai grijă, o avertizase sora Mary Frances.

Odată Dirk plecat, și Bucky putea să se bucure de o relativă siguranță acasă și la serviciu. Grija lui cea mai mare și permanentă era siguranța tatălui său. Fantoma Neagră apărea în fiecare săptămână pe prima pagină a ziarelor clandestine. Într-o după-amiază când se apropia deja Crăciunul, Bucky se întorsese acasă la pensiune de la serviciu și găsise un semn negru proaspăt pe partea interioară a primei trepte de la intrare. Simți un nod de spaimă în gât. A doua zi de dimineață ajunse devreme la parcul unde nici o

Scanned with CamScanner

urmă de paşi nu păta albul imaculat al aleilor acoperite de zăpadă. Dispăruseră şi păsările, şi omul cu punga de hârtie. Era singur. Bucky bâgă mâna în scorbura copacului şi scoase un bilet. *Dragul meu, acasă la CB te aşteaptă un pachet de Crăciun.*

Bucky traversă în fugă strada spre casa lui Claire Bellerose şi sună. Bătrânul valet şi administrator al mătuşii lui deschise imediat şi, fără un cuvânt, îi puse în mâini un pachet, apoi închise uşa. Bucky luă pachetul şi se duse să se aşeze pe banca din parc, unde îl desfăcu. Ochii i se umplură imediat de lacrimi. Ţinea în mâini epoleţii cu ciucuri aurii ai tatălui său de pe vremea când fusese cadet şi student la Saint-Cyr, cea mai prestigioasă academie militară din Franţa. *Crăciun fericit, fiule,* citi Bucky pe biletul de alături.

Scrisorile către familii fuseseră trimise şi răspunsurile sosiseră, eveniment emoţionant care produsese alt semn în diagonală peste libelula din centru. Bridgette le împărţise şi repetase ordinele maiorului Renault.

– Citiţi-le şi distrugeţi-le imediat după ce le-aţi citit.

Bineînţeles că nimeni nu le distrusese, nu imediat.

La acea întâlnire, ultima pe care se aşteptau s-o aibă cât va mai dura misiunea lor, dacă nu intervenea altă urgenţă, Victoria făcu o propunere:

– Ce părere aţi avea să ne mai întâlnim o dată chiar în acest loc, la ora patru, pe 23 septembrie 1962?

Se lăsă tăcerea. Toţi înţelegeau psihologia care se ascundea în spatele propunerii. Broscăriţa îi ruga să-şi afirme convingerea că vor supravieţui până atunci ca să se revadă la reuniunea de douăzeci de ani.

– Ei bine, de ce nu? insistă ea, cu o mişcare hotărâtă din bărbie. Nu-i aşa că libelulele se întorc întotdeauna pe malul râului unde au apărut pe lume?

– Aşa este, Broscăriţo, aşa fac, spuse Brad. Întinse mâna cu palma deschisă pe masă şi ceilalţi îşi puseră câte o palmă deasupra, peste a lui.

– Pe 23 septembrie 1962, chiar aici, în acest loc din Paris, spuse el.

– La 23 septembrie 1962, chiar aici, în acest loc din Paris, repetară ceilalţi în cor.

Scanned with CamScanner

***

Victoria și Bridgette plecară ultimele de la ceainărie și merseră împreună pe jos.

– Ce mai faci, Labradorule? întrebă Victoria cu o voce blândă. Nu ai pe nimeni acasă care să-ți scrie?

– Prietenii și rudele mele sunt aici, spuse Bridgette.

Când se întoarse în seara aceea, în camera ei de la mansardă o aștepta un pachet ambalat în hârtie de Crăciun. Înăuntru era un bilet:

Crăciun fericit din partea lui A. Renault.

Bridgette zâmbi. Cadoul era o cutie care conținea unul dintre lucrurile ei preferate: gem de cireșe din Michigan.

Anul 1942 se apropia de sfârșit. La 31 decembrie, veștile referitoare la război păreau ceva mai luminoase pentru Aliați. Armata Roșie îi prinsese pe nemți în clește la Stalingrad, oprind cu succes înaintarea lor în URSS. Feldmareșalul Erwin Rommel, comandantul Afrika Corps, era blocat în Tunisia, iar britanicii câștigaseră o bătălie navală strategică în Marea Barenț împotriva vaselor germane trimise să distrugă paisprezece nave comerciale ale Majestății Sale care transportau materiale de război în Rusia.

La Berna, în Elveția, în noaptea de Ajun a Anului Nou, maiorul Alistair Renault, abstinent total, acceptase un pahar de șampanie la petrecerea agenției și ciocnise cu membrii personalului în cinstea tuturor agenților Aliaților care lucrau pe teritoriul inamicului și le ură să se întoarcă acasă teferi și nevătămați. Alistair tot se mai temea pentru soarta celor cinci tineri agenți operativi, dar deocamdată șoriceii scăpaseră de pisică și Libelula rămăsese în joc.

Scanned with CamScanner

Capitolul 69

– *Herr General*, pot să vă reţin un moment? spuse Hans, ajutându-l pe Konrad March să-şi scoată mantaua.

– Bineînţeles, Hans. Pare ceva grav. Este vorba de Wilhelm?

– *Nein, mein General*. Putem vorbi în bucătărie?

– Înainte de şnaps? spuse Konrad, observând că Hans îi pusese mantaua în cuier fără să-i scuture zăpada de pe umeri.

– Pari cam distrat.

– Aşa este, cer iertare domnului general.

– Ia-o înainte.

Acum ce mai este? se întrebă Konrad. Avusese o zi mizerabilă. Toate zilele lui fuseseră mizerabile luna trecută şi februarie abia începuse – încă unsprezece luni de nefericire până să se termine totul – asta dacă începutul amărât al unui nou an era vreun indiciu în acest sens. Astăzi, 2 februarie, se anunţase oficial că bătălia de la Stalingrad se încheiase, ceea ce, aşa cum se aşteptaseră şi el, şi colegii lui, fusese un dezastru pentru Germania. Cu o zi în urmă aflase că printre cei un sfert de milion de soldaţi ai Wehrmachtului luaţi prizonieri în Rusia era şi bunul lui prieten, generalul feldmareşal Friedrich Paulus. Hitler sperase că Friedrich se va sinucide înainte să fie luat prizonier, deoarece nici un feldmareşal german nu se predase niciodată, dar prietenul lui avusese alte idei, care îl înfuriaseră la culme pe Hitler, aducându-l până

Scanned with CamScanner

în pragul apoplexiei. Konrad își petrecuse toată ziua în ședințe cu membrii Înaltului Comandament. Toți se temeau că sovieticii, după doi ani în care fuseseră mereu împinși înapoi de forțele naziste, acum vor începe să înainteze spre Germania. Sau și mai rău, dacă victoria rușilor întorcea războiul în favoarea Aliaților?

Și tot astăzi, SS interceptase și arestase o familie de evrei care intrau în Elveția cu un pașaport al Abwehr, semnat personal de amiralul Wilhelm Canaris. Când fusese întrebat, mentorul lui cu mintea ascuțită spusese că era un agent secret trimis în misiune în Elveția de departamentul lui. SS înghițise povestea tatălui acceptând că este destul de plauzibilă, dar cum se explica prezența soției, a copiilor și a bunicii? Konrad simțise cum i se ridică părul măciucă la ceafă. Cât va mai dura până când se va descoperi că serviciul de informații militare al Germaniei făcea joc dublu? Dumnezeule, ce zi! Avea nevoie de un șnaps și un foc cald.

– Da, Hans? spuse generalul când ajunseră în domeniul aghiotantului său.

Hans coborî vocea, ca și când pereții ar fi avut urechi.

– Este vorba de *Herr* Wagner și *Herr* Bauer.

– Ce e cu ei?

– Sunt americani.

Konrad îl privi fix.

– De unde știi?

– I-am auzit vorbind între ei. În engleză cu accent american. Eram în spatele gardului și acopeream țevile de apă când *Herr* Bauer a venit la lecție și s-a întâlnit în stradă cu *Herr* Wagner, care aducea lemne pentru *madame* Gastain. Nu m-au văzut și strada era pustie, așa că au crezut că pot vorbi în engleză. Urechea mea nu se înșală, *mein General*. Așa cum știți, după ultimul război, mama a închiriat camere unor soldați din Forțele Expediționare Americane. Recunosc accentul american.

– Și ai înțeles ce spuneau?

– *Nein*, dar am prins câteva cuvinte americane.

– Care anume?

– Cuvinte ca *zigzag* și *boondoggle* și *Archie*, adică apărare antiaeriană germană.

Scanned with CamScanner

Generalul reflectă o clipă în tăcere la descoperirea lui Hans, apoi puse o mână pe umărul aghiotantului său:

– Această informație trebuie să rămână între noi, până mă gândesc ce să fac cu ea. Ai înțeles?

– Ca întotdeauna, *mein General*, spuse Hans abătut. Îmi pare rău că am fost nevoit să raportez. Nu aș fi crezut niciodată că tinerii sunt... spioni. Mie îmi plăceau și, desigur, Wilhelm...

– Da, da, înțeleg, spuse generalul și lăsă să-i scape un oftat. Se pare că oamenii ne pot dezamăgi în nenumărate feluri, nu-i așa? Dădu din cap întristat. *Danke*, Hans. Ești liber.

Ieșind din bucătărie, Konrad zâmbi în sinea lui. Americani, nu-i așa? De ce nu era surprins? Pisoii păcăliseră vulpoiul cel bătrân. Crezuse că sunt tineri germani antinaziști recrutați de SOE, dar nu, erau americani, lucrau pentru OSS, era chiar mai bine pentru planurile lui. Konrad își turnă un șnaps ca în fiecare seară și se instală confortabil în fața căldurii bine-venite a șemineului său. Ziua nu fusese până la urmă o pilulă chiar așa de amară.

***

Detectivul Maurice Corbett avu o idee care îi veni în minte când îl văzu pe omul de serviciu francez cum dădea cu aspiratorul pe covorul de pe holul din fața biroului colonelului Derrick Albrecht după ultima lui vizită. Era o încercare cu puține speranțe și periculoasă, dar se gândea să acționeze de unul singur, fără ajutorul colegului său. Băiatul era priceput în toate privințele, dar Maurice nu-l cunoștea și știa că în zilele acelea nu puteai avea încredere în francezii pe care nu-i cunoșteai. Unii erau gata să-și trădeze propria bunică pentru o bucată de pâine.

Aștepta pe trotuarul de vizavi în fața intrării sediului SD, deasupra căruia flutura steagul nazist. Maurice stătuse de pază zile întregi într-un magazin din apropiere ca să observe plecarea colonelului Derrick Albrecht de la birou. Se pare că domnul colonel prefera să ia masa de prânz în afara clădirii. Și cine l-ar fi putut învinui pentru asta? Urletele care se auzeau din bulevardul Foch 84

se ajungeau uneori și în stradă. Maurice își imagina ce efect aveau asupra unui stomac gol.

O mașină germană de serviciu trase în fața intrării și un gardian SS deschise ușa clădirii, apoi se dădu înapoi și luă poziție rigidă de drepți cu brațul drept întins în față în salutul nazist. Colonelul Albrecht ieși din clădire – un specimen izbitor al idealului lui Hitler de mascul arian, înalt, frumos, blond, sigur de el, într-o formă fizică excelentă, înfricoșător ca naiba. Maurice așteptă până când mașina Mercedes-Benz se îndepărtă și nu mai putea fi văzut în oglinda retrovizoare a acesteia și abia după aceea traversă strada spre intrare, cu hârtiile deja în mână, aparent un alt francez venit să-și trădeze un concetățean. Arătă documentele și insigna de polițist gardienilor, apoi porni pe hol spre o ușă pe care scria Întreținere și Camera boilerului, pe care o observase în timpul vizitei lui anterioare.

Își reaminti că, urmărind o anumită linie de investigație în legătură cu moartea lui Beaumont Fournier, își risca nu numai poziția ca anchetator-șef la Departamentul Omucideri al Poliției Naționale Franceze, dar și propria piele. Superiorul lui îi ordonase să înceteze orice contact cu colonelul Derrick Albrecht.

– Omul spune că scriitorul nu s-a prezentat la întâlnire și cu asta, basta, spusese el. De ce nu îl crezi, Maurice?

– Pentru că taximetristul a spus că l-a lăsat în fața sediului Sicherheitsdienst și nasul meu de copoi îmi spune că domnul colonel minte.

– Poate că nasul tău se înșală și oricine ar fi putut ajunge la scriitor înainte să pună piciorul în Sicherheitsdienst. Omul nu era chiar un sfânt.

– Nimeni nu știa mai bine decât servitorul lui dacă era acolo la acea oră a dimineții. Iar gardienii de la intrare nu ar fi văzut ceva dacă ar fi fost răpit de pe stradă?

– Din câte știm, servitorul așa spune. Iar gardienii de la ușă și aghiotantul colonelului confirmă că scriitorul nu a apărut. Eu îi cred și trebuie să-i crezi și dumneata, Maurice, pentru binele dumitale, indiferent de ce-ți spune nasul. Îți ordon să-l ștergi pe om de pe lista

Scanned with CamScanner

suspecților, nu numai din motive care ar trebui să-ți fie clare, dar și pentru că probabil este o pierdere de timp.

Dar nasul nu înceta să-l sâcâie pe Maurice și nici conștiința profesională nu-l lăsa să renunțe. Cineva era răspunzător de moartea unui cetățean francez și, conform acordului încheiat cu autoritățile de ocupație, poliția franceză avea privilegiul de a investiga și de a rezolva crimele împotriva francezilor comise pe teritoriul francez. Maurice presupunea că în acord cuvântul-cheie era *francez*. Acesta nu se extindea și asupra germanilor care ucideau cetățeni francezi.

Maurice își dădea seama cât se poate de bine că reapariția lui la sediul SD nu avea să treacă neraportată și nici faptul că interogase un membru al echipei de curățenie. Pe de altă parte, poate că alerga după cai verzi pe pereți. Ce șanse avea să-l găsească pe același bătrânel cocârjat care făcea curat atunci în fața biroului colonelului Albrecht? Cine putea paria că același om de serviciu dăduse cu mătura în acea dimineață de sâmbătă, când se pare că Beaumont Fournier îi făcuse o vizită colonelului Derrick Albrecht? Și un aspect încă și mai important: cine putea garanta că un francez care muncea la un serviciu SS va fi dispus să stea de vorbă cu un inspector din poliția franceză?

Dar iată că bătrânul era acolo și își încălzea mâinile la foc în momentul în care Maurice deschise ușa. În încăpere erau și alți îngrijitori. Maurice îi arătă discret insigna omului său și trăi un moment de uimire când văzu că în ochii tulburi ai bătrânului se aprinde o scânteie de viață, care părea să spună că înțelege de ce venise. Fără o vorbă, omul îi făcu semn spre ușă și se ridică de pe scaun. Porni șontâcăind spre ieșire și Maurice îl urmă.

Ajungând în hol, omul se întoarse spre el:

– *Oui, monsieur?* întrebă el.

– Am câteva întrebări. Ești dispus să vorbești cu poliția franceză?

– Depinde de întrebări.

– Erai la lucru aici și în acest hol în dimineața de sâmbătă, 31 octombrie?

– *Oui, monsieur.*

Maurice îi arătă o fotografie.

– L-ai văzut pe acest bărbat aici în acea zi?

Scanned with CamScanner

– *Oui, monsieur.*

Maurice înțepeni.

– L-ai văzut intrând în biroul colonelului Derrick Albrecht?

– *Oui.*

– L-ai văzut plecând?

– *Non, monsieur.*

– Nu? Erai cumva plecat sau în altă parte a clădirii când ar fi putut pleca?

– *Non, monsieur.*

– Poate în camera boilerului.

– *Non, monsieur.*

Ochii bătrâni și obosiți ai bărbatului clipiră, lăsând să se înțeleagă că știa anumite lucruri pe care nu era dispus să le împărtășească. Omul știa foarte bine ce se șușotise pe etaj în dimineața de 31 octombrie, dar răspunsurile lui scurte arătau clar că nu va mai spune nimic pe acest subiect.

– Ai fost pe hol tot timpul cât a durat vizita?

– *Oui, monsieur.*

– Și l-ai fi văzut când ar fi plecat?

– *Oui, monsieur.*

– *Merci, oncle.*

Maurice plecă din clădirea ororilor, simțind că aerul ei malefic îi impregnase stofa paltonului ca fumul de țigară îmbibat în țesătură. Așadar, colonelul Derrick Albrecht mințise. Beaumont Fournier venise la întâlnirea cu șeful diviziei de contraspionaj din Franța, a Sicherheitsdienst, și acum el, ca anchetator-șef la Departamentul Omucideri din Poliția Națională Franceză, trebuia să afle dacă scriitorul plecase așa cum sosise.

Scanned with CamScanner

Capitolul 70

Brad știa că ar trebui să se conformeze ordinului și să distrugă scrisoarea de la mama sa, în care avea vești de la întreaga familie, chiar și de la tatăl lui vitreg. Se introduseseră rațiile. În Meeker, Colorado, practic nu mai erau tineri, căci fuseseră chemați la arme, iar compania de cherestea ducea lipsă de mână de lucru. Casa cea nouă era în construcție, Beata și Margie luau lecții de dans, iar Bobby avea o slujbă după-amiaza ca ajutor la băcănia lui Shreve. Se rugau cu toții pentru siguranța lui Brad, indiferent unde se afla, și îl iubeau foarte mult.

Bobby băgase și un bilet de la el, deosebit de emoționant și probabil că nu fusese citit de mama lui. Brad parcă auzea vocea băiatului care se străduia să fie bărbat: *Am pus mai jos, în ordinea importanței, lucrurile pe care trebuie să le știi. Mama și sora ta sunt bine. Asta e nr. 1. Numărul 2 este că Jared este un tip cumsecade. Se vede că o iubește pe mama ta așa cum o iubea tata pe mama. Îmi amintesc cum era atunci, demult. Numărul 3, se poartă cu Margie și cu mine la fel de frumos ca și cu Beata, ceea ce spune foarte mult. Nu trebuie să-ți faci griji. Cred că asta este cam tot. Mi-e dor de tine. E pustiu aici fără tine.*

Brad citise și recitise scrisoarea de câteva ori, storcând fiecare detaliu din fiecare rând, ca să fie sigur că nu i-a scăpat nimic. Se pare că totul era bine la el acasă, în Meeker, Colorado. Dar, deși o

Scanned with CamScanner

ştia aproape pe dinafară, nu se îndura s-o arunce în foc, însă nu exista nici un loc sigur în apartamentul lui. În cele din urmă o vârî într-o carte lăsată la vedere, cea mai bună ascunzătoare în lipsă de alta. Fără îndoială că până acum generalul pusese să i se percheziţioneze deja camera, iar altcineva nu mai avea motive s-o facă.

***

A doua zi după dezvăluirile făcute de Hans, cartea fu unul dintre primele locuri în care se uită generalul după ce Brad plecase la serviciu. Nu putea să citească scrisoarea ascunsă acolo, dar şi-a dat seama că era în engleză. Acum avea dovada că tânărul lui prieten era spion american.

***

– *Herr* Bauer, se pare că acum dumneata eşti noul director sportiv de la academie, îi spuse Jules Garnier lui Chris. Am primit ordin în acest sens în dimineaţa aceasta.

Chris îl privi uimit.

– Cum se poate? Eu sunt cel mai tânăr instructor de aici!

Jules zâmbi.

– Dragul meu, astfel de considerente, precum rangul şi vechimea în muncă, corectitudinea, nu contează decât rareori pentru nazişti când se fac promovări. Se ţine seama de realizări. Ţi-ai făcut treaba fără să-i intimidezi şi să-i hărţuieşti pe elevi, dar ai realizat în totalitate programa şcolară. Părinţii elevilor din grupa dumitale te laudă – şi se pare că acolo unde trebuie. În dimineaţa aceasta am primit ordin să te instalez în funcţia lui *Herr* Mueller.

Jules clipi din ochi conspirativ şi spuse:

– Te poţi aştepta la şi mai multe invitaţii la masă, acasă la copii.

Chris primi vestea promovării cu sentimente amestecate. „Promovarea" putea însemna că generalul-maior March îşi va reînscrie fiul la şcoală, ca să aibă ocazia să socializeze cu copiii de vârsta lui. Era sigur că profesorul nu-i va băga cu de-a sila pe gât lui Wilhelm

Scanned with CamScanner

programa şcolară, dar reînscrierea la şcoală putea însemna şi încetarea accesului la casa generalului şi la sursa vitală de informaţii, precum şi la singurele ocazii când putea să stea de vorbă cu Melcul-de-Apă. Aveau să-i lipsească amândouă foarte mult. Ajunsese să considere casa generalului drept un refugiu din locuinţa lui dărăpănată şi pe Melcul-de-Apă un prieten apropiat. Se înţelegeau în toate privinţele. Lui Chris îi plăcea purtarea înţeleaptă şi tolerantă a pescarului. Scrisoarea primită de Crăciun de la părinţi nu pomenea nimic despre întoarcerea lui Dirk la New Braunfels, iar Chris era acum sigur că vechiul lui prieten nu va mai fi văzut niciodată în oraşul lor natal. Fusese sacrificat ca să nu pună în pericol siguranţa Stelei Polare. Lui Chris îi păruse rău după el, iar Melcul-de-Apă îl înţelesese, deşi Dirk fusese un trădător.

– Cum poţi plânge după prieteni care fac alegeri proaste? întrebase el.

În după-amiaza aceea Chris îl informă pe general că fusese promovat într-un post nou, iar Konrad spusese:

– Sper că noua dumitale funcţie nu va însemna că nu vei mai fi disponibil să-l meditezi pe Wilhelm.

– Am presupus că veţi dori să-l reînscrieţi pe fiul dumneavoastră la şcoală, acum când directorul sportiv nu mai este acolo, domnule general.

– Presupunere greşită, Claus, zâmbi generalul. Fiul meu este mulţumit cu situaţia aşa cum este şi, în mod egoist, cei ai casei vor duce dorul companiei dumitale. Putem conta pe dumneata în continuare?

– Desigur, *Herr General.*

***

Colonelul Derrick Albrecht primi ultimul raport referitor la activităţile din Rue des Soeurs de Charité. Îi mulţumi omului pe care îl repartizase să stea de pază şi ordonă suspendarea filajului. Nu mai avea nevoie de alte informaţii.

Scanned with CamScanner

Derrick citi repede, gânditor, apoi băgă raportul într-un sertar, alături de alte lucruri care se strânseseră acolo în ultimele trei luni. Rămânea o singură întrebare fără răspuns: Victoria îi cunoștea pe ceilalți conspiratori, toți bărbați, sau lucrau independent? Nu fusese văzută niciodată cu bărbații în același timp și nici nu se raportase că ar fi comunicat cu ei. Erau trei: un pescar și doi alții cu profesii nedeterminate. Fotografiile arătau că sunt tineri, puțin peste douăzeci de ani, puternici, în formă, atrăgători. Fuseseră văzuți cum lăsau mesaje, dar fiecare separat, în fanta pentru scrisori a casei de lângă mănăstire, pe al cărei zid se întindea acum peisajul frumos pictat. Karl îl dusese să vadă și el casa, deși exista riscul ca prezența mașinii lui pe stradă să-i avertizeze pe conspiratori că le fusese compromisă cutia poștală. Fresca era într-adevăr demnă de admirat. Oare tabloul acesta pașnic înfățișând viața pe malul unei ape avea ceva de-a face cu activitatea clandestină care se desfășura alături?

Dulăul lui amușinase și informații despre micuța pictoriță blondă. *Mademoiselle* Bernadette Dufor era designer de modă la La Maison Boucher. Céleste era printre clientele casei. Derrick trebuia s-o întrebe dacă o cunoscuse. Erau două detalii care nu-i dădeau pace. După cum afirma dulăul lui, tânăra fusese angajată cam în aceeași perioadă în care fusese angajată și Victoria la L'Ecole d'Escrime Français, aparent căzută din cer, absolventă a unei școli obscure de design din Lyon, care acum dispăruse din cauza războiului. Nu avea nici un fel de reputație deosebită care să justifice poziția într-o casă de modă renumită, dar proprietara casei avea o nevoie disperată de designeri în locul celor care refuzaseră să le servească pe soțiile invadatorilor nemți. Coincidență? Derrick nu credea în coincidențe. Iar celălalt lucru era domiciliul fetei. Locuia dincolo de zidurile groase ale mănăstirii, o locație ideală pentru a instala un post de radio care nu putea fi detectat. Derrick ar fi vrut să știe cum de ajunsese să locuiască într-o casă a călugărițelor, rezervată numai pentru ordinul acestora, dar dulăul lui refuzase să pună întrebări femeii care răspundea de locație.

– Sunt catolic, explicase el, și nu pot să iau la întrebări o stareță de mănăstire.

Scanned with CamScanner

Își exprimă totuși opinia, care venea în contradicție cu bănuielile lui Derrick.

– Urmărirea domnișoarei Dufor nu a dezvăluit nimic care să indice că știe care este scopul fantei pentru scrisori de alături. După părerea mea, domnule colonel, pictorița nu face parte din celulă.

Asta rămânea de văzut, dar Derrick nu voia să sperie găina de pe cuibar. Nu avea de gând să percheziționeze casa cu fanta pentru scrisori, nici să-i aducă pe cei trei bărbați la interogatoriu. Avea alte planuri. Dacă în Rue des Soeurs de Charité se desfășura o operațiune OSS, o va lăsa să continue. Nu va interveni în jocul în care erau angajați Victoria și cei trei tovarăși ai ei de conspirație, atât timp cât continuau să joace cum îi convenea lui.

Scanned with CamScanner

Capitolul 71

Anul 1943 mergea înainte. Aliaţii învingeau constant puterile Axei pe uscat, pe mare şi în aer. Pe tot parcursul primăverii, care se transformă apoi în Europa într-o vară fierbinte şi secetoasă, soarta inamicului se schimba. Japonezii erau împinşi de pe insulele din Pacific; forţele Aliaţilor începuseră cu succes invadarea Italiei, care dusese la predarea necondiţionată a acesteia în septembrie; iar campania din nordul Africii se încheie în mai. Organizaţiile de rezistenţă din toată Europa creşteau numeric şi sabotau cu succes instalaţiile Wehrmachtului, uzinele controlate de germani, depozitele de explozivi, liniile de cale ferată şi de comunicaţii, fabricile de cauciuc şi de oţel. În Franţa, grupul nevăzut din Maquis al Fantomei Negre teroriza patrulele, convoaiele şi posturile de radioemisie germane, silindu-i pe naziști să alcătuiască unităţi de protecţie cu soldaţi pe care cu greu îşi puteau permite să-i scoată din rândurile armatei. În biroul lui de la Prefectura Poliţiei din Paris, Maurice Corbett urmărea cu atenţie înaintarea Aliaţilor şi victoriile francezilor, aşteptând cu răbdare să vină şi momentul lui.

Tot anul şi până toamna târziu, Libelula plutise deasupra apelor care musteau de informaţii despre disperarea tot mai mare a duşmanului. Cu toate măsurile extreme luate de poliţia nazistă pentru a-i depista şi a-i pedepsi pe spionii şi informatorii Aliaţilor, Libelula continua să furnizeze neîntrerupt informaţii esenţiale

Scanned with CamScanner

postului de la Berna, argument puternic în favoarea menținerii echipei pe loc.

Dar Alistair nu putea scăpa de teama că nu era decât o chestiune de timp până când Libelula va zbura în gura dușmanului. Anul 1944 începuse și înaintase deja, când apărură motive de îngrijorare reale pentru Alistair că temerile lui ar putea să se materializeze. În ziua de 19 februarie, pe biroul lui apăru un raport care provocă o înjurătură atât de puternică, încât se auzi în întreaga clădire. Sergentul de serviciu în fața ușii sări în sus și se repezi în biroul lui Alistair.

– Ce s-a întâmplat, domnule maior?

Alistair își frământa tâmplele cu degetele.

– Ieri Hitler l-a demis pe amiralul Wilhelm Canaris de la comanda Berlinului și a desființat Abwehr. Acesta va fi absorbit de SS.

Ofițerul întrebă înmărmurit:

– Și ce se va întâmpla cu generalul-maior Konrad March?

– De unde naiba să știu eu?

Alistair îi dădu imediat telefon lui Bill Donovan, care „nu era disponibil". Asta însemna că este undeva, într-o misiune secretă.

– Spune-i să mă contacteze cât mai curând, ordonă el.

Alistair trăgea din țigară și se plimba prin birou. În raport nu se menționa dacă amiralul Canaris fusese arestat și nici de ce fusese demis. Înlăturarea lui părea să fie manevra lui Heinrich Himmler, care avea anumite bănuieli în legătură cu Canaris și insista ca Abwehr să fie pus sub controlul SS. Dacă se descoperea că amiralul Canaris făcea joc dublu, ceea ce și făcea, atunci arestarea lui ar fi dus fără îndoială și la arestarea bunului său prieten, Konrad March.

Alistair nu fusese niciodată sigur dacă cei doi bărbați erau împreună în acest joc sau acționau separat, dar ceva mai înainte îl suspectase pe generalul-maior că îi folosește pe Brad și pe Chris ca să transmită informații întotdeauna autentice la OSS. Fără îndoială că împărtășea aceleași convingeri ca și amiralul că Hitler era un nebun care târa Germania pe calea distrugerii. Ce altceva putea să însemne fluxul constant de informații secrete dezvăluite

Scanned with CamScanner

în fața urechilor și a aparatului de fotografiat ale ghidului său de pescuit și ale meditatorului particular al fiului său?

Dacă Alistair avea dreptate, după arestarea lui Canaris, generalul era următorul care cădea, iar Brad și Chris odată cu el. Valabil și pentru ceilalți membri ai echipei. Alistair știa că șeful lui îi va da ordin să stea pe loc și să vadă dacă temerile lui referitoare la Libelulă se materializează și numai atunci să retragă dispozitivul. La naiba! Alistair se va conforma până la un punct. Va decide singur când să scoată echipa de acolo.

***

SS preluase Abwehr imediat și prompt. Abia fusese amiralul informat că va fi eliberat din îndatoririle sale de la Berlin, că superiorul lui Derrick intrase în biroul lui Konrad de la hotelul Lutetia împreună cu adjunctul său. În timp ce un contingent de personal SS se răspândea în sediul Abwehr și lua în posesie încăperile și birourile, comandantul SD îl anunță pe generalul-maior Konrad March că, prin decretul Führerului, Departamentul de Informații Militare din Franța era oficial desființat și îndatoririle lui plasate sub comanda Schutzstaffel. Îl va lăsa pe colonelul Derrick Albrecht, șeful serviciului de contrainformații a secției serviciului de securitate al Reichsführerului, să-i explice.

Prietenul și tovarășul de conspirație al lui Konrad își jucă foarte bine rolul cuceritorului îngâmfat. Cu o privire de gheață și pe un ton la fel, care exprima anii îndelungați de ură dintre cele două organizații, Derrick îl anunță că departamentul generalului va intra în jurisdicția lui. Generalul-maior March va deține o funcție inferioară, asta, firește, dacă nu dorește să se transfere la altă divizie din Wehrmacht. Derrick va prelua sarcinile generalului imediat. Konrad trebuia să-i dea cheile de la toate ușile, fișetele și seifurile și să își ia toate lucrurile personale din birou. Colonelul va ocupa atât propriul birou din bulevardul Foch 84, cât și pe cel al generalului de la hotelul Lutetia.

Scanned with CamScanner

Konrad primi un birou în altă încăpere din clădire, care nu avea nici ventilație corespunzătoare, nici lumină. Misiunea lui era deocamdată să repartizeze personalul la alte divizii din cadrul armatei germane și să-i prezinte noului superior operațiunile Abwehr. Konrad ar fi plecat la un post pe măsura rangului său, dacă nu ar fi fost misiunea secretă pe care o desfășura împreună cu omul care ocupa acum biroul lui.

Celor câțiva oameni din personalul lui care erau la curent cu conspirația, le prezentase opțiunea de a rămâne pe loc, sau de a se transfera la alți comandanți. Aceștia acceptaseră toți până la unul posturile pe funcții inferioare în SS pentru a continua operațiunile de salvare. Derrick nu avea norocul să aibă astfel de oameni în organizația sa. Nu putea avea încredere decât într-un ofițer inferior și un sergent care îl ajutau în activitățile lui clandestine.

Acum, când Abwehr fusese absorbit de SS, cei doi șefi trebuiau să aibă mare grijă cum aplică decretul *Nacht und Nebel*, emis de Hitler, care dădea organizațiilor germane de spionaj permisiunea de a ignora acordurile și procedurile Convenției de la Geneva cu privire la prizonieri. În traducere, *Nacht und Nebel* însemna „Noapte și ceață", o denumire foarte potrivită pentru decret, căci prizonierii erau duși la adăpostul întunericului într-o locație secretă de unde dispăreau fără urmă, iar familiile lor nu mai aflau niciodată ce se întâmplase cu ei. Era o politică detestabilă pentru a intimida populația locală și a o constrânge să se supună, dar le oferea lui Konrad și Derrick acoperirea perfectă să organizeze evadarea unor prizonieri fără să li se pună întrebări. Dar în multe cazuri, victimele fuseseră evacuate prea devreme, spre supărarea altor organizații care ar fi vrut să le interogheze sau să dea un exemplu cu ajutorul lor.

În ziua preluării, Konrad calcula când va trebui să pună mecanismul în mișcare pentru a-l scoate pe fiul său din Franța, înainte ca amiralul Canaris să fie arestat. Se așteptase de mult să cadă și el atunci când vasul amiralului se va duce la fund. Dorea să-i asigure o cale de scăpare fiului său. Îl trimise pe Hans să-l roage pe Barnard Wagner să vină la el acasă în seara următoare și să-i

Scanned with CamScanner

telefoneze la școală lui Claus Bauer ca să-i spună că are ceva urgent de discutat cu el.

În seara următoare, Hans îi conduse pe Brad și pe Chris în biroul superiorului său fără ca Wilhelm să știe că sunt în casă. Nu se pusese masa cu mâncare și șnaps. Konrad stătea deja la birou și le făcu semn să se așeze în fața lui. Observă că cei doi tineri îi arătau același respect, fără schimbarea manifestată în comportamentul colegilor și al cunoștințelor sale, care îl stimau mai puțin acum, de când își pierduse funcția înaltă. Ziarele din Paris aflate sub controlul naziștilor se grăbiseră să anunțe desființarea serviciului Abwehr și demiterea șefului acestuia.

Tinerii așteptau curioși. Konrad își împreună degetele pe birou și spuse solemn:

– Domnilor, știu că sunteți americani și lucrați pentru organizația de informații din țara voastră, OSS. Ridică o mână în sus ca să-i împiedice să vorbească. Nu încercați să negați. Am dovezi irefutabile, dar nu trebuie să vă temeți. Sprijin cauza voastră și vă cer o mare favoare.

Scanned with CamScanner

Capitolul 72

În dimineața următoare, Chris lăsă un mesaj prin fanta pentru scrisori, cerând o întâlnire de urgență cu francezul în aceeași zi la ceainăria din librărie, la ora obișnuită. El și Melcul-de-Apă aveau informații importante care trebuiau transmise prin viu grai. În aceeași după-amiază, la ora patru, Brad și Chris intrară în ceainărie separat. Pe ușă era atârnat semnul *Închis*. Francezul ședea deja la masa lui din colț și fuma aceleași Gauloises cu miros urât.

După ce se așezară cei doi tineri agenți, francezul se mută la masa lor și îl ascultă răbdător pe Chris, care îi spunea că generalul-maior Konrad March știa de peste un an că erau agenți americani pregătiți de OSS. Nu îi explică de unde aflase generalul această informație.

– *Mon Dieu!* exclamă francezul. Și nu v-a arestat?

– Dorește victoria Aliaților la fel de mult ca noi, după cât se pare, ca să salveze Germania și Franța de distrugere, spuse Brad.

– La început, eu și Melcul-de-Apă ne-am întrebat dacă nu cumva încearcă să ne întindă o capcană, dar când informațiile noastre s-au dovedit autentice și nu am fost arestați, ne-am imaginat că poate fusese vorba de o neglijență. Acum însă generalul se teme că, dacă amiralul Canaris este arestat pentru trădare, va fi arestat și el, adăugă Chris.

– Aș zice că are dreptate, spuse Henri. Avem motive să credem că până și Erwin Rommel, generalul preferat al Germaniei, este bănuit. Așadar, ce dorește generalul? Azil?

Scanned with CamScanner

– Numai pentru fiul lui, spuse Brad. El nu poate pleca. Spune că sunt prea mulți oameni care depind de el. Este soldat și își iubește patria. Rămâne până la sfârșit, indiferent cât de amar va fi acela.

– Să sperăm că va mai apuca să vadă înfrângerea Germaniei. Și unde dorește generalul să-și trimită fiul?

– În Elveția, la o mătușă, Helga Wolfe. Generalul March a întrebat dacă putem folosi sistemul nostru de recuperare ca să-l scoatem de aici, răspunse Brad.

– Dar de ce nu aranjează chiar el să-l scoată din țară? Nu cred că nu are posibilități.

Brad clătină din cap.

– Crede că acum este prea primejdios, căci el este luat în vizor de SS și poate fi arestat în orice clipă. Noi credem că generalul este implicat în ceva mai mult decât lasă să se înțeleagă. Bănuim că este în legătură cu o rețea mult mai mare, nu numai că ne furnizează nouă informații. Dacă așa este și este arestat și făcut să vorbească, rutele sigure ale organizației lui sunt compromise. Dorește să-și vadă fiul în siguranță cât mai este timp. Și am dori și noi același lucru.

Se uită spre Chris care dădu din cap afirmativ.

– Dar cum rămâne cu voi, tinerilor? Dacă generalul cade, cădeți și voi cu el.

– Generalul va avea suficiente informații să le furnizeze, fără să le mai pomenească despre ghidul lui de pescuit și despre meditatorul fiului său. Putem avea încredere în el în această privință. Vom avea timpul și mijloacele necesare să fugim.

Francezul oftă.

– Am să-i raportez maiorului.

***

Trei zile mai târziu, generalul îl privea în ochi pe fiul său și îi spunea că îl trimite în Elveția, la mătușa lui, Helga, pentru un timp și urma să vină și el acolo imediat ce putea.

Hans era pe hol cu bagajele lui Wilhelm.

Scanned with CamScanner

– De ce? întrebă băiatul cu ochii plini de lacrimi și buza de jos tremurând. Nu vreau să plec. Nu-mi place mătușa Helga, și nici verișorii mei.

Nici mie, își spuse disperat în sinea lui Konrad. Cumnata lui era o nesuferită și copiii ei niște draci împielițați, dar era singura rudă care trăia în afara Germaniei unde fiul lui era în siguranță.

– În Franța nu mai suntem în siguranță acum, iar mătușa te așteaptă. Nu vrei s-o dezamăgești, nu-i așa?

– Nu-mi pasă, spuse Wilhelm, cu vocea tremurândă.

Konrad întinse brațul și îl trase pe copil la piept. Îi venea să plângă, nu putea scăpa de gândul că aceasta ar putea fi ultima oară când îl strânge în brațe pe fiul său.

– Te iubesc, fiule. Să ții minte mereu că s-ar putea să mai dureze ceva timp până când ne vom revedea.

– Dar ai să vii după mine, nu-i așa, *papa?*

Hans îl scuti de nevoia de a răspunde. Intră în încăpere și spuse calm:

– Șoferul este aici, *Herr General.*

– Pot să-i spun la revedere lui *Herr* Wagner? întrebă Wilhelm.

– Nu este aici, fiule. Am să-i spun eu în locul tău. Acum trebuie să mergem jos.

Ținându-se de mână, tatăl și fiul porniră pe scări în urma lui Hans. În ușă, Hans, luptându-se cu lacrimile, îi spuse la revedere, după care Konrad îngenunche și își îmbrățișă fiul strâns încă o dată. Își apăsă buzele pe fruntea băiatului și spuse:

– *Auf Wiedersehen*, fiule. Domnul fie cu tine, până ne vom revedea.

***

În seara aceea Brad sună neinvitat la ușa generalului. Când Hans îi deschise, Brad își dădu seama imediat după ochii lui umflați și fața căzută că Wilhelm plecase. Maiorul se ținuse de cuvânt. Hans, incapabil să vorbească, se mulțumi să-i facă semn cu capul spre birou, unde Brad îl găsi pe general prăbușit în fotoliul lui de lângă foc; tăciunii din șemineu îi luminau ochii pustiiți,

Scanned with CamScanner

fața brăzdată de lacrimi și sticla goală de șnaps de pe măsuța de lângă el.

– În țara mea se spune că nefericirea simte nevoia unui tovarăș, spuse Brad. Acceptați compania mea?

– Ia loc, spuse generalul.

***

În ziua următoare, 24 februarie, colonelul Derrick Albrecht primi la sediul de la hotelul Crillon vizita omului său de la filaj cu ultimul raport. De peste un an, el și echipa lui de schimb ocupaseră un post într-un bistrou închis de vizavi de Mănăstirea Surorilor Carității. Pe zidul mănăstirii era pictată o frumoasă frescă și ar fi fost o tragedie să o distrugă cineva. Protejarea frescei nu făcea parte din îndatoririle lui, dar dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, l-ar fi făcut să regrete pe cel care ar fi comis asemenea faptă. Deși misiunea lui ca expert în supraveghere era uneori plicticoasă, nu se săturase niciodată de ea. Era bine plătit ca să nu facă, practic, nimic, iar să-i privească pe oameni fusese întotdeauna una dintre ocupațiile lui preferate, tocmai motivul pentru care era așa de bun în meseria aceasta. Nu-i scăpa nimic. Îi plăcea să observe cum frumoasa pictoriță mai adăuga câte o tușă la tabloul ei și era încântat de ocazia pe care o avea de a învăța și de a citi în franceză, având grijă în același timp să nu-i scape nici o mișcare din ceea ce se petrecea în stradă. Consecințele omiterii unui lucru important care ar fi putut fi raportat șefului serviciului de contrainformații din SD nu lăsau loc pentru greșeală în meseria lui.

Pe baza experienței lui în materie de filaj, dexteritatea cu care trei bărbați și o femeie strecurau în mod regulat mesaje în fanta pentru corespondență a casei de lângă mănăstire, precum și eforturile pe care le făceau pentru ca gestul să pară firesc îi confirmau mai presus de orice îndoială că erau membri ai unei organizații subversive care foloseau o cutie poștală conspirativă.

În rapoartele lui, îi numea pescarul, zeul grec, servieta și zeița. Colonelul Albrecht ar fi trebuit să-i aresteze în orice moment, dar

Scanned with CamScanner

acesta le ordonase lui și schimbului lui să rămână la post și să raporteze imediat orice activitate sau persoană care părea să prezinte un pericol pentru grup.

Și iată că astăzi apăruse așa ceva.

Derrick îl ascultă până la sfârșit în tăcere, simțind un nod în gât.

– Un Citroën cu tracțiune pe față?

Era mașina preferată a Gestapoului, cea mai sinistră apariție de pe străzile Parisului.

– Da, *Herr Colonel*. Neagră ca inima diavolului, cu trei bărbați, inconfundabil de la Gestapo.

– Și s-au oprit în fața frescei?

– Douăzeci de minute. Fiecare din ei s-a dat jos și a privit. Am crezut că vor s-o mâzgălească, dar nu i-au făcut nimic. E greu de spus ce gândeau.

– Ai spus „au privit". Indiferenți? Atenți?

– Aș spune foarte atenți. Fiecare a privit de parcă ar fi inspectat-o.

– Și mașina nu trecuse întâmplător pe stradă?

– Nu, *Herr Colonel*. Fresca părea să fie destinația lor. Mașina a plecat imediat ce oamenii au părut satisfăcuți de ceea ce văzuseră.

– Dacă mai observi alte activități ale Gestapoului pe stradă trebuie să-mi raportezi imediat, ai înțeles?

– *Unbedingt, Herr Colonel.*

După ce omul de la supraveghere părăsi încăperea, Derrick reflectă la raport. Atractivitatea tot mai mare a frescei trebuie să fi ajuns și la urechile Gestapoului. Orice era ciudat și neobișnuit, indiferent că era vorba de o jucărie nevinovată a unui copil sau de o operă de artă inofensivă le trezea suspiciunile. Poate că astăzi avuseseră numai intenția să analizeze și să stabilească dacă aceasta merita atenția Gestapoului și după aceea plecaseră, satisfăcuți că nu merita. Va conta pe atenția sporită a echipei lui de supraveghere ca să fie sigur.

Scanned with CamScanner

Capitolul 73

Operațiunea începea să se destrame. Mai fuseseră câteva raze de soare în lunile anterioare, după care cerul se întunecase complet. Vineri, 25 februarie, Brad îi raportase generalului că Wilhelm ajunsese cu bine în Elveția. Generalul își invitase oaspeții obișnuiți ca să sărbătorească vestea cu o sticlă de șampanie, dar nu se putea face prea mult pentru a se ușura liniștea mormântală din casă fără prezența fiului său. *Madame* Gastain îi oferi o oarecare alinare. După ce le spusese noapte bună lui Chris și Brad, generalul se dusese să o conducă până acasă și nu se mai întorsese. Vecinei i se făcuse milă de el și îl invitase să rămână acolo peste noapte.

Circulau zvonuri că invazia Aliaților este iminentă, poate pe coasta franceză în acea primăvară, când vremea va fi mai favorabilă. În martie, Bucky avu noroc și fu cooptat în echipa de ingineri care trebuia să verifice structura de rezistență a masivului Zid al Atlanticului, destinat să protejeze Franța ocupată de o invazie dinspre mare. Priveliștea sistemului defensiv în lungime de peste 4 000 km avea să-i rămână întipărită în memorie cât va trăi. Din Norvegia, prin Belgia și pe coasta Franței până la frontiera cu Spania se întindeau kilometri întregi de sârmă ghimpată și un lanț nesfârșit de buncăre inexpugnabile, din care nemții puteau secera forțele de debarcare chiar în momentul în care atingeau solul, fiind complet protejați de focul acestora. Mii de mine erau presărate de-a

Scanned with CamScanner

lungul coastei și erau legate de structuri din oțel și beton destinate să oprească tancurile, transportoarele de trupe și alte vehicule amfibii de debarcare. În timp fluxului, invadatorii s-ar fi apropiat de mal fără să vadă capcanele, iar când venea refluxul, numărul lor uriaș ar fi descurajat până și cele mai hotărâte forțe să lanseze o invazie pe mare.

Cu inima grea, cu imaginația șocată de oroarea unui astfel de atac și de victimele din rândul bărbaților viteji care ar fi încercat să-l lanseze, Bucky consemnă detaliile sistemului fortificațiilor de coastă ale inamicului într-un raport atât de meticulos, încât fusese folosit drept una din principalele surse de consultanță pentru strategii Aliaților care planificau invazia.

În ziua de 4 martie, amiralul Wilhelm Canaris fusese pus sub arest la domiciliu, dar trecuseră apoi mai multe săptămâni și nu se aflase nimic despre o eventuală trimitere a acestuia la închisoare. La biroul lui Konrad ajunse un zvon conform căruia fostul lui șef urma să primească o funcție de importanță minoră la Berlin, în cadrul guvernului. Dar Konrad nu avea încredere în Himmler. Știa cum lucrează șeful nazist al SS. Se juca cu peștele până când venea momentul să-i înfigă cârligul mai adânc și îl smulgea afară din apă. Brad și Chris deciseseră să-l ia pe general cu ei în Elveția, când va veni pentru ei momentul să plece. Acolo se va întâlni cu Wilhelm și va aștepta să se termine războiul.

În aprilie, informațiile secrete cădeau în fața membrilor echipei ca dintr-un măr scuturat. Tensiunea era tot mai mare în cadrul guvernului de la Vichy și al Înaltului Comandament German, încât Chris primea mai puține invitații acasă la elevii de la Academie, căci tații nu erau siguri că vor ajunge seara la cină, dar fiii lor nu se sfiau să repete explicațiile părinților referitoare la activitățile care îi împiedicaseră să fie prezenți la cina din familie.

La Casa Boucher, soțiile și amantele disperate discutau deschis despre strategiile militare ale soților și amanților lor pentru contracararea valului ce urma să vină. La firma de construcții a lui Bucky, inginerii germani nu se fereau să-i invite pe francezi la ședințele pe care le țineau altă dată în mare secret, iar Victoria abia

Scanned with CamScanner

mai putea ține pasul cu fluxul crescând de informații clasificate aflate de la școala de scrimă și cele primite de la colonel.

Rezultatul era că membrii echipei treceau aproape zilnic pe la cutia poștală.

Expertul în urmărire al colonelului Albrecht continua să stea la post și nu vedea nimic pe strada Surorilor Caritații care să-i dea de bănuit, deși era puțin cam îngrijorat din cauză că cele patru ținte ale lui treceau prea des pe stradă, iar în cazul în care mai era și altcineva care supraveghea locul, aceasta l-ar fi dus cu gândul la un anumit tipar. Și într-o dimineață de la sfârșitul lui mai, când era la post, atenția îi fu atrasă de un cerșetor orb, cu ochelari negri, care se instală în fața zidului cu cutia lui de tinichea cu bastonul și cu o pancartă pe care scria: *Vă rog, dați-mi de mâncare!* Omul îl urmări atent toată ziua, văzu cum se roagă insistent de trecători, câțiva îi puseră bănuți în cutia de tinichea, unul îi dădu un pachețel mic de hârtie, în care era pâine; omul îl desfăcu și înfulecă pâinea cât putu de repede. Expertul în supraveghere preluă toate schimburile din ziua aceea și din zilele următoare, trecu el însuși pe lângă om ca să-l verifice. Decise că cerșetorul era inofensiv. De fapt, poziția de lângă fresca de pe zidul unei mănăstiri era un loc bine ales pentru a cerși, mai ales că pictoriței care locuia la mănăstire – ce fată drăgălașă, întotdeauna îmbrăcată cu gust! – i se făcuse milă de el și îi punea câte ceva de mâncare în mână în fiecare dimineață când pleca la lucru. Veteranul în supraveghere știa că orice eveniment neobișnuit de pe stradă trebuia raportat, indiferent că era mic sau mare. Nu puteai ști niciodată, dar dacă îl raporta pe cerșetor, sărmanul om ar fi fost târât la sediul SD, interogat fără milă și când s-ar fi dovedit că este inofensiv ar fi fost aruncat în stradă, înspăimântat, derutat și lipsit de ajutor ca să se întoarcă în locul care era pentru el acasă. Supraveghetorul îl va cruța de aceasta.

În 4 iunie, Konrad le comunică vestea cea bună. Amiralul fusese eliberat din arestul la domiciliu și primise o funcție nesemnificativă ca șef al Departamentului de Război Economic și Măsuri de Luptă Economică. Postul era o insultă pentru rangul lui și

Scanned with CamScanner

poziția anterioară, dar retrogradarea însemna că este liber. În acea seară, în casa generalului pocniră dopurile de șampanie.

Nu mult timp după aceea, Libelula făcu prima sa greșeală capitală. Trecuseră aproape doi ani de când erau în misiune și în prima marți din iunie, în după-amiaza târzie a unei zile cenușii de primăvară, se întâlniră întâmplător toți pe stradă. Pe stradă nu era nimeni la ora aceea, în afară de cerșetor, care mânca punga cu alune lăsată de cineva în poala lui.

Toți se uitară în susul și în josul străzii să verifice dacă există vreo activitate și, nevăzând nimic, se repeziră toți ca unul, se îmbrățișară și începură să discute repede.

Oh, făcu omul aflat la postul de observație, având acum dovada că agenții se cunoșteau între ei, inclusiv pictorița. Pentru colonel acum se ridica altă întrebare în legătură cu scopul real al frescei. Dar membrii grupului dăduseră dovadă de neglijență, discutând în prezența cerșetorului care îi putea auzi. În această atmosferă, nu se putea avea încredere nici chiar într-un orb care cerșea o fărâmă de pâine. Văzu cum cei cinci se despart apoi repede, patru depuseră ceva în cutia poștală, iar pictorița intră grăbită în mănăstire. Atunci își făcu apariția o patrulă a detestatei Miliții franceze, ceea ce explica retragerea grăbită. Omul de la postul de urmărire lăsă ochii în jos ca să-și noteze observațiile, iar când îi ridică din nou, cerșetorul dispăruse, cutia, bastonul și punga cu alune zăceau împrăștiate acolo unde șezuse mai înainte. Înnebunit, omul băgă creionul și carnetul de notițe în buzunar și porni în grabă spre sediul SD. Fu nevoit să ia metroul, care întârzia mai mult ca de obicei. În timp ce aștepta nerăbdător, încerca să se liniștească, spunându-și că Miliția, o bandă de derbedei care se năpusteau împotriva propriilor concetățeni, nu făcuse altceva decât să-și aplice tactica obișnuită, adică să profite de cei slabi și neajutorați. În cele câteva clipe cât își consemnase observațiile, îl târâseră pe cerșetor de acolo și îi împrăștiaseră lucrurile, numai ca să-l tortureze pentru plăcerea și amuzamentul lor. Poate deciseseră chiar că prezența cerșetorului reprezenta un sacrilegiu pentru frescă, dacă erau cumva în stare de asemenea sensibilitate, dar experiența îi spunea omului care stătuse

Scanned with CamScanner

la postul de observație că nu poate spera să fie așa. Înțelese că orbul vedea la fel de bine ca oricine altcineva și fusese așezat acolo de Gestapo. Se lăsase păcălit de un truc la fel de vechi ca profesia lui. Colonelul o să vrea să-i ia capul pentru această greșeală, dar încă și mai important era că dacă nu făcea nimic, tinerii aceștia încăpeau pe mâna Gestapoului înainte de lăsarea nopții.

Când ajunse în cele din urmă la sediul SD și ceru să vorbească cu colonelul Derrick Albrecht, un soldat de la recepție îi spuse că acesta era într-o ședință și nu putea fi deranjat sub nici un motiv. Agitația din clădire, soneriile telefoanelor care sunau ca ieșite din minți, fețele încordate ale personalului SD îi spuneau omului că se întâmplase ceva foarte grav. Constatase și în metrou o atmosferă de emoție stăpânită. Pasagerii păreau mai tăcuți ca de obicei, dar fusese prea absorbit de propriile griji ca să se întrebe de ce și firește că nu-l putea întreba pe soldatul de la recepție.

– Vă rog, domnule sergent, este urgent, se rugă el.

– Nu am de gând să-mi risc pielea pentru tine, indiferent cine ai fi, se stropși sergentul. Lasă un mesaj. Am să-l transmit colonelului când se termină ședința.

Omul îi dădu raportul.

– Trebuie să ajungă la domnul colonel cât mai repede, că altfel gâtul *dumitale* va ajunge în ștreang.

Era 6 iunie 1944. În acea dimineață, în întunericul de dinaintea zorilor, forțele americane, britanice și canadiene debarcaseră prin atacuri amfibii simultane pe cinci plaje de-a lungul coastei Normandiei. Începuse invazia Aliaților în Franța.

Scanned with CamScanner

Capitolul 74

Debarcarea Aliaților pe coasta Normandiei fusese o surpriză pentru germani, care crezuseră că vremea nefavorabilă va amâna invazia. În ziua aceea, trupele primiseră permisiunea să se relaxeze de la îndatoririle lor legate de Zidul Atlanticului și alte fronturi de apărare de pe coastă, numeroși ofițeri superiori nu se întorseseră din weekend, multe unități germane de artilerie și comandanții lor erau la manevre și lipseau de la posturi. Chiar și feldmareșalul Erwin Rommel își permisese câteva zile de concediu ca să serbeze ziua de naștere a soției. Parizienii aflaseră despre invazie când știrea ajunsese în orașul lor prin ziarele clandestine, prin aparatele de radio ascunse fixate pe BBC și prin foile volante distribuite în secret de Rezistența franceză. Cetățenii francezi jubilau. Eliberarea era aproape.

În noaptea de marți, Bridgette își trăsese patul mic chiar lângă dulap, pentru eventualitatea că maiorul ar fi contactat-o în afara orei normale de transmisie. Maiorul parcă nu dormea niciodată. Și într-adevăr, înainte de zorii zilei de 7 iunie, fu trezită de țăcănitul unui mesaj și sări din pat ca să-l transcrie. Era o alertă de la maiorul Renault. În dimineața aceea, când afară se luminase suficient ca să vadă, Bridgette încălcă interdicția de circulație și se strecură cu pensula afară din mănăstire ca să traseze peste o plantă de

Scanned with CamScanner

broscăriță semnalul care o avertiza pe Victoria că locuința ei sigură fusese compromisă. Acum fata trebuia să fugă, dacă avea unde.

Soldatul căruia omul de la postul de observație îi lăsase raportul pentru colonelul Derrick Albrecht își aminti să i-l înmâneze acestuia de abia trei zile mai târziu, în dimineața de vineri, 9 iunie.

– Pentru dumneavoastră, *Herr Colonel*, spuse el. A fost adus de un om de pe stradă care spunea că e ceva important. Erați în ședință și nu am vrut să vă deranjez.

Derrick citi mesajul și soldatul de la recepție, care era deja un pachet de nervi, păli și mai tare văzând cum colonelul încleștează fălcile și ochii lui aruncă flăcări când ridică privirile de pe raport.

– Când a sosit?

– Păi, ăă, marți după-amiază, pe 6 iunie, așa cred, *Herr Colonel* și, ăăă, ieri a mai venit un mesaj pentru dumneavoastră... ieri... de la maiorul Schultz de la sediul Gestapoului. Erați și atunci în ședință și aveam ordin să nu vă deranjez.

– Idiotule! tună superiorul lui. Ar trebui să te împușc!

Îl strigă pe Karl, care veni imediat.

– Du-mă imediat la sediul Gestapoului. Repede! ordonă Derrick.

Între timp, cei patru membri ai Libelulei fuseseră arestați și duși la înfricoșătoarea adresă de pe Rue de Saussaies 11, din arondismentul opt, pe care luptătorii din Rezistență o numeau „strada ororilor". Arestările membrilor echipei începuseră pe data de 7 iunie. În seara aceea, cerșetorul era din nou la locul lui, când Bridgette se întorsese la mănăstire. Ce se întâmplase? îl întrebase tânăra. Unde plecase? Fusese îngrijorată din cauza lui, când văzuse că nu mai este acolo, iar cutia lui de tablă, bastonul și punga de alune împrăștiate pe stradă. Cerșetorul scuipă în rigolă și spuse că fusese târât de nenorociții ăia din Miliție, care nu credeau că este orb și îl acuzau că se preface ca să primească mâncare și bani. Îi dăduseră drumul când văzuseră că greșiseră și îl aduseseră chiar înapoi ca să-și ia cutia și bastonul. Cineva plecase cu punga de alune.

Omul nu i-l arătase nici atunci, nici în zilele următoare pe turnătorul cu șorț de vânzător care mătura în fața unui magazin ceva

Scanned with CamScanner

mai încolo. Ar fi salvat-o de o altă unitate de poliție de unde ar fi primit o recompensă care, adăugată la cea de la Gestapo, ar fi fost mai mult decât ceea ce va primi pentru toți cinci laolaltă.

Prima care căzu sub vârful bastonului lui fu Victoria. La semnalul lui, trei bărbați cu mantale de piele și pălăriile trase pe față ieșiră alergând din magazin ca niște șobolani care se năpusteau la caşcaval. Se apropiară de ea în timp ce Victoria studia semnul codificat și o apucară de brațe pe la spate, înainte să apuce să tragă de firul cu care era cusută capsula de cianură. În timp ce o duceau de acolo, Victoria aruncă o privire spre cerșetorul nevăzător, care stătea lipit de zid, ca și când ar fi încercat să-și dea seama ce era cu toată această agitație. *Tu ai fost*, își spuse Victoria, îngrozită de propria orbire a membrilor echipei care nu văzuseră că omul era pus acolo de Gestapo. Era numai o chestiune de timp până când erau arestați și ceilalți.

La sediul Gestapoului, cu chipul neclintit, dar cu inima zbătându-se atât de tare încât credea că îi va ieși din piept, Victoria fu invitată să ia loc în fața biroului unui maior.

– Sunteți *mademoiselle* Véronique Colbert, instructoare de scrimă la L'Ecole d'Escrime Français? întrebă el în franceză.

– Da.

– Așa credeam și eu.

Făcu semn unui paznic care o smuci pe Victoria și o duse într-o celulă murdară de închisoare, unde fu legată de un scaun sub lampa fierbinte din tavan. Prin zidul pe care erau scrijelite mesajele de spaimă, de sfidare și ultimele cuvinte adresate celor dragi – *Nu mărturisi niciodată! Mi-e frică. Nu vorbi! Păstrează-ți credința! Simone, te iubesc* – Victoria auzea gemetele celui torturat în celula de alături. Cât va mai dura până vor veni după ea, se întreba Victoria și i se strângea stomacul când se imagina în pielea goală în fața anchetatorilor care veneau să o tortureze. Și ea, și Labradorul fuseseră avertizate să se aștepte la așa ceva. Maiorul Renault le spusese că una din torturile Gestapoului era să le dezbrace pe femei în pielea goală, pentru a umili și a demoraliza victima, făcând-o astfel să fie și mai vulnerabilă. *Să fiți*

Scanned with CamScanner

pregătite pentru această umilire dacă sunteți prinse, spusese el, dar și ea, și Labradorul spuseseră că nu au cum să fie pregătite pentru așa ceva. Va rezista cât va putea. Oare ceilalți fuseseră și ei arestați? Cât va putea rezista? Trebuia să se gândească la siguranța Labradorului.

Trecu o oră. Îi venea greu să înghită din cauza setei, sudoarea îi curgea pe tot corpul din cauza lămpii din încăperea fără aer. Vezica începuse să i se umple, membrele o dureau din cauza poziției în care fuseseră legate și i se înfundaseră urechile din cauza bătăilor puternice ale inimii și a urletelor celor în suferință. Exercițiile de respirație și de gândire pentru calmarea nervilor pe care le învățase în timpul instruirii se dovediră inutile. După un timp, ochii i se închiseră și capul îi căzu în piept, în timp ce aștepta să audă bufnetul ușii care se deschide. Momentul acela sosi în sfârșit și în încăpere intrară doi bărbați, unul era un colonel din Sicherheitsdienst și celălalt maiorul care o interogase. Victoria deschise gura. Omul de la Gestapo arătă spre ea:

– Asta este?

– Da! se răsti colonelul Derrick Albrecht. Este partenera mea de asalt de la L'Ecole d'Escrime Français.

– Când am văzut că femeia care avea legături cu ceilalți trei bărbați pe care i-am ridicat era partenera dumneavoastră de scrimă și... prietena dumneavoastră specială, m-am gândit că nu este înțelept să încep interogatoriul până nu vă informez despre arestarea lor. Am fost sigur că doriți să conduceți chiar dumneavoastră ancheta. Sunt cu toții conspiratori și credem că sunt agenți americani, probabil de la OSS, care se dau drept cetățeni germani sau francezi. Li s-au confiscat capsulele de cianură.

Maiorul vorbea pe un ton plin de mândrie, de parcă ar fi așteptat să fie lăudat și bătut pe spate pentru decizia lui de a lua legătura cu șeful contraspionajului din SD pe care îl disprețuia în secret. Îl enerva faptul că Gestapoul, despre care se considera că este alcătuit dintr-un segment mai puțin educat și mai puțin dezirabil al societății germane, era subordonat SS, cu personal mai rafinat și mai cultivat.

Scanned with CamScanner

– Înțelepciunea dumitale este demnă de laudă, maior Schultz, spuse Derrick privind aspru la Victoria. Biroul meu îi ține sub supraveghere pe cei trei bărbați din celulele dumitale de mai mult timp și am așteptat să putem aresta tot grupul. Informatorul dumitale, cerșetorul orb, a intrat în joc târziu.

Se duse spre Victoria, se opri în fața ei și își scoase mănușa.

– Dar despre asta nu știam!

Dădu mâna pe spate și apoi îi trase o palmă zdravănă pe obraz. Din buză îi țâșni sângele.

– Mincinoaso! Spioano! O să-ți pară rău că am încrucișat spada cu tine! Domnule maior, pune să fie luați toți bărbații și să fie duși la duba care așteaptă, ordonă Derrick. Pentru cei de teapa lor am o cameră special pregătită la hotelul Lutetia.

Fără să-i mai arunce nici o privire Victoriei, părăsi încăperea, iar șeful Gestapoului îl urmă.

– Ce intenționați să faceți cu ei, *Herr Colonel*?

– Dacă supraviețuiesc interogatoriului, bărbații vor fi deportați în lagăre de muncă, iar femeia va fi dusă în fața plutonului de execuție.

– Ah! Ochii maiorului se aprinseră. În acest caz, cu permisiunea dumneavoastră, firește, eu și oamenii mei am dori să vedem execuția, dacă veți avea amabilitatea să-mi comunicați locul și ora.

Derrick se opri ca să-și tragă mănușile. Îi aruncă o privire rece maiorului și spuse:

– Execuțiile SS se fac fără public, maior Schultz. Nu sunt un spectacol public decât atunci când se intenționează să se dea un exemplu.

Maiorul răspunse cu un zâmbet subțire ca lama unui cuțit:

– Sunt sigur că nu considerați că Gestapoul este public, *Herr Colonel*, și mă gândeam la execuție mai mult pentru a ne ridica moralul, mie și oamenilor mei, nu ca la un „exemplu", dar, dacă nu ca altceva, măcar ca o răsplată pentru succesul biroului meu, care i-a arestat pe agenți.

Derrick îi aruncă o altă privire tăcută maiorului, apoi acceptă, ridicând indiferent din umeri:

– Foarte bine. Dacă asta dorești.

Scanned with CamScanner

– Să aveţi grijă să ne informaţi neapărat în legătură cu locul şi ora, insistă maiorul. Va fi foarte bine pentru oamenii mei să vadă rezultatele muncii lor.

Derrick îl străpunse cu privirea şi spuse:

– Vei fi informat, domnule maior. Acum spune oamenilor dumitale să predea prizonierii în custodia SS.

Scanned with CamScanner

Capitolul 75

Gestapoul din Paris era asistat de o organizație auxiliară de poliție franceză numită Carlingue, dar supranumită disprețuitor „Gestapoul francez". Membrii acesteia fuseseră recrutați din rândurile lumii interlope franceze și purtau aceleași uniforme negre militare cu modificările specifice trupelor SS. Ori de câte ori unul dintre acești oameni intra într-o instituție civilă, inimile săreau din loc și respirațiile se opreau. Așa s-a întâmplat și când *madame* Jeanne Boucher, teribila croitoreasă de la Casa Boucher, îi întâmpină pe cei doi bărbați în uniforma Carlingue care intrară în camera de probă, unde fetele pe jumătate îmbrăcate erau în ultimele etape ale pregătirii pentru parada de modă programată pentru sâmbăta următoare, 17 iunie. Evenimente precum invazia Aliaților în Franța nu erau pentru *madame* Boucher un motiv ca să amâne un spectacol pregătit timp de un an întreg.

Deși inima i-o luase la galop, doamna ieși în întâmpinarea oamenilor în negru și le vorbi drept în față, reușind cu succes să se interpună între ochii lor ieșiți din orbite și manechinele numai în lenjerie și îi întrebă cu ce scop veniseră. Cei doi făceau parte din gradul cel mai de jos al organizației lor – erau niște băieți de abia trecuți de stadiul coșurilor de pe față. Jeanne Boucher își dădu seama că sunt criminali înrăiți, deloc mai puțin periculoși pentru că

Scanned with CamScanner

erau tineri, dar vizibil nesiguri de ei într-un loc atât de intimidant prin opulența sa.

Caporalul, care era cel mai în vârstă dintre cei doi, răspunse după ce își drese vocea tușind emoționat:

– Am venit s-o vedem pe *mademoiselle* Bernadette Dufor, spuse el. Trebuie să vină cu noi.

– Din autoritatea cui?

– A noastră, mârâi cel mai tânăr și mai îndrăzneț, care nu se lăsa intimidat de atitudinea semeață a doamnei și de splendoarea locului.

– Îmi pare bine, dar nu se poate așa. Vreau să văd documentele care vă autorizează ordinele. *Mademoiselle* Dufor este designerul de modă al soției superiorului vostru. Doamna trebuie să vină astăzi la probă. *Madame* nu va fi deloc încântată dacă designerul nu este aici.

Jeanne ridică din sprâncene, ca să sublinieze ceea ce se înțelegea de la sine. Habar nu avea cum îl cheamă pe superiorul tânărului. Afirmația ei fusese o minciună, ca să-i dea timp lui Bernadette Dufor să se strecoare afară din încăpere și să plece.

Bridgette făcu un pas spre ușă și caporalul spuse cu o privire nesigură:

– Foarte bine. O să revenim cu documentele necesare și *mademoiselle* Dufor să facă bine să fie aici.

Se întoarseră să plece, când una dintre croitorese arătă spre Bridgette și spuse:

– Este chiar aici.

Bărbații se răsuciră în loc și o zăriră pe Bridgette aproape la ușă. Caporalul ridică vocea:

– Veți veni cu noi, *mademoiselle*. Dacă vă împotriviți, veți fi împușcată.

Ținea mâna pe tocul pistolului, în timp ce amândoi se îndreptară spre Bridgette și o apucară de brațe.

– Pot să întreb de ce sunt arestată?

– Nu sunteți arestată. Avem ordin să vă aducem la sediu ca să vi se pună câteva întrebări.

Scanned with CamScanner

– De ce?

– Ați fost reclamată.

– Pentru ce?

Bridgette aruncă o privire spre colega care o dăduse de gol. Femeia era înspăimântată acum când toate privirile se întorceau cu răceală spre ea.

– O să vi se spună.

Toți stăteau cu chipurile încremenite, în timp ce Bridgette era escortată afară din încăpere. *Madame* Boucher se răsuci apoi spre fata care o dăduse de gol:

– Târfă nenorocită! strigă ea și îi trase o palmă pe fața îngrozită. Ia-ți lucrurile și cară-te de aici! Ești concediată! Iar când Franța va fi eliberată, voi avea grijă să fii căutată, bătută și pedepsită, colaboraționistă ce ești!

– Nu! Nu! Trebuie să mă credeți, *madame*. Nu sunt colaboraționistă. Nu am părât-o eu pe *mademoiselle* Dufor. Îmi pare rău că am dat-o de gol...

Jeanne își duse din nou mâna spre spate, iar fata se repezi afară din încăpere, urmărită de fluierăturile și huiduielile colegelor ei.

Bridgette fu dusă în Rue Lauriston 93, o străduță liniștită dintr-un cartier modest din arondismentul șaisprezece. Acolo, la etajul al doilea, exista o cameră izolată fonic unde Gestapoul francez îi ducea pe evreii francezi, pe luptătorii din Rezistență și pe diverși alți dușmani ai celui de-al Treilea Reich și îi supunea celor mai brutale interogatorii dintre toate celelalte organizații de poliție. Bridgette fusese aruncată și legată de un scaun într-un hol de la parterul clădirii cu trei niveluri. Din când în când, ușa dinspre scara care ducea sus se deschidea și auzea de deasupra țipetele înfundate ale celor torturați. Respira calm, așa cum fusese învățată, inspira și expira rar, străduindu-se să-și păstreze calmul și stăpânirea de sine ca să analizeze situația în care se afla.

De regulă, arestările erau executate după o procedură dramatică de polițiști cu grade superioare, nu de tinerei ca cei trimiși după ea. Probabil că nu era o pradă importantă. La început se agățase de ideea că unul din membrii Libelulei fusese prins și făcut

Scanned with CamScanner

să vorbească, dar dacă ar fi fost așa, Bridgette ar fi fost acum sus, cu ceilalți, torturată și condamnată, așa că încercă să-și alunge îngrijorarea în această privință. Acuzatoarea ei fusese probabil colega care o reclamase din invidie, fără să aibă nici o dovadă palpabilă a vinovăției ei. Nu fusese arestată în mod oficial, ci numai adusă aici la interogatoriu. Se agăță de această mică diferență ca motiv de speranță.

Rămase cam o oră acolo, în timp ce membrii personalului din Carlingue treceau cu hârtii în mână pe lângă scaunul ei, având un aer preocupat și tracasat și nu-i dădeau nici o atenție. *Ar trebui să fie îngrijorați*, își spuse Bridgette. În dimineața aceasta, 9 iunie, *madame* Boucher le informase că Aliații înaintau pe plajele din Normandia. Estimase că vor fi la Paris în două luni. În sfârșit, ușa biroului de vizavi se deschise și apăru un căpitan mult mai în vârstă decât alți colegi cu același grad. Parcă era bunicul cuiva, adus de spate, obosit, suprasolicitat. Privind încruntat un raport, ordonă distrat gardianului de pe hol să-i scoată cătușele. După ce o eliberă, gardianul o împinse înainte ca să-l urmeze pe căpitan în biroul acestuia. Pe plăcuța de pe ușă scria: CĂPITAN AXEL GUERIN ÎNSĂRCINAT CU AFACERI.

– Stai jos, spuse căpitanul distrat, ca și când Bridgette ar fi fost punctul cel mai neînsemnat de pe agenda lui supraîncărcată.

Bridgette se rugă în gând să fi descifrat corect dezinteresul lui și că purtarea lui de bunic sugera simpatie pentru tânăra adusă sub o acuzație falsă. Își îndreptă afectată spatele și afișă pe față o expresie de inocență uimită. Căpitanul lăsă jos raportul, se întinse după o bucată de hârtie și o parcurse rapid cu privirea.

– Aici spune că dumneata ești pictorița care a făcut tabloul de pe zidul Mănăstirii Surorilor Carității. Așa este?

– Da, răspunse Bridgette cu voce tremurătoare, întrebându-se de unde putea ști acest lucru colega care o trădase. Nu mi-am dat seama că fac ceva rău. Am avut permisiunea stareței. Am crezut că... fresca le va face plăcere oamenilor din cartier.

Căpitanul ridică ochii și privirea lui obosită părea uimită, ca și când ar fi descoperit-o de abia acum pe ființa aceasta tânără

Scanned with CamScanner

din fața biroului său, o fetiță îmbrăcată în haine elegante, de femeie matură.

– Mi s-a spus că vorbești engleza cu mai mulți trecători din zonă, și se pare că și aceștia cunosc această limbă. Cum ați învățat limba engleză, *mademoiselle* – căpitanul se uită pe hârtie – Bernadette Dufor?

Bridgette simți cum o cuprinde un val de căldură. Asta însemna că și ceilalți din echipă fuseseră arestați? Unde erau? Ei erau cei torturați în camera de sus? Își trecu limba peste buzele uscate. O, Dumnezeule, cerșetorul orb! El era informatorul.

– Eu... mătușa mea, spuse Bridgette, improvizând pe măsură ce explica. S-a căsătorit cu un soldat american după Primul Război Mondial. A învățat-o engleză, iar ea... ea m-a învățat puțin și pe mine.

– Mătușa dumitale și soldatul american... s-au stabilit în Franța?

– Nu, au plecat în America.

– Atunci cum ai învățat engleza americană? Ai locuit și dumneata acolo?

Bridgette își umezi din nou buzele.

– Nu, ei... au divorțat și mătușa s-a întors în Franța. Atunci m-a învățat. Acum... acum e moartă. A fost ucisă în bombardamentul Aliaților de la Saint-Nazaire din noiembrie 1942.

– Este foarte trist, aceasta este soarta multor oameni, spuse căpitanul cu o simpatie care părea sinceră. Cine sunt trecătorii cu care vorbești engleză?

Bridgette avu nevoie de câteva scunde ca să se gândească. Dacă o întreba cine sunt, înseamnă că nu se găseau în camera de sus. Sau poate că nu vorbiseră. Sau poate că reușiseră sa scape prin urechile acului. Sau poate că erau aici, iar căpitanul continua să pescuiască. În orice caz, ea era acum în vizor și nu putea decât să amâne inevitabilul.

– Eu... nu știu cum îi cheamă. Știu numai că sunt germani și francezi care locuiesc în cartier și trec des prin fața frescei. O admiră foarte mult. Am... am auzit că vorbesc engleză, nu foarte bine

Scanned with CamScanner

şi m-am gândit că au prins câte ceva singuri, la fel ca mine, şi că aş putea să exersez limba cu ei.

Căpitanul îi aruncă pe deasupra ochelarilor o privire de bunic exasperat.

– Nu-ţi dai seama, domnişoară, că în zilele acestea o asemenea conversaţie îţi poate provoca necazuri, dacă ajunge la urechile cui nu trebuie, după cum se pare că s-a şi întâmplat. Şi locuitorii ăştia din cartier care vorbesc engleza ce sunt, bărbaţi sau femei?

– Trei bărbaţi şi o femeie.

– Ştii unde locuiesc?

– Nu ştiu, domnule!

Căpitanul se uită din nou pe foaia de hârtie.

– Există bănuiala că fresca reprezintă ceva mai mult decât o pictură frumoasă. Că este un mijloc de comunicare cu Rezistenţa franceză.

– O, nu, domnule! spuse Bridgette, fluturând din mâinile micuţe şi delicate. Vă asigur că nu este nimic de felul acesta. Eu... eu sunt pictoriţă, înţelegeţi, şi eu... am dorit să creez ceva, iar zidul era acolo, maica stareţă mi-a spus că pot să pictez pe el şi m-am gândit că tabloul va oferi o uşurare faţă de urâţenia războiului şi...

– Da, da, înţeleg foarte bine, spuse căpitanul, oprind fluxul de cuvinte. Şi chiar are acest efect, am văzut şi eu. Consultă din nou foaia de hârtie. Aşadar, locuieşti în mănăstire?

– Da, domnule căpitan, maicile au avut bunăvoinţa să-mi închirieze o cameră.

– Cunosc şi eu locul. Ziduri groase.

Dintr-odată, privirea din spatele ochelarilor se aspri, orice urmă de bunăvoinţă de bunic dispăruse.

– Ei bine, *mademoiselle* Bernadette Dufor, voi ordona să se facă percheziţie în camera dumitale şi la mănăstire pentru a căuta lucruri ilegale. Oamenii mei nu vor găsi nimic de acest gen, nu-i aşa?

Bridgette simţi cum i se tăie respiraţia. Nu trebuia să-şi dea în vileag panica.

– Bine.

Îl chemă pe gardianul de la uşă.

Scanned with CamScanner

– Du-o pe *mademoiselle* înapoi pe scaunul ei până o chem.

Apoi se întoarse spre Bridgette:

– Vei rămâne aici până ți se confirmă povestea, iar după aceea vom mai vedea dacă îți dăm drumul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 76

Atitudinea militărească a lui Karl se înmuie când o văzu pe frumoasa *mademoiselle* Colbert ieşind din sediul Gestapoului cu braţele legate la spate. Îmbrânciţi brutal, alături de ea mai erau trei bărbaţi pe care nu-i cunoştea, legaţi la fel. Cei doi oameni de la Gestapo îi împinseră pe cei patru deţinuţi fără prea multe menajamente în spatele dubei special echipate pentru transportul persoanelor dubioase la diverse locaţii în vederea interogatoriului. Karl abia se abţinuse să nu sară în ajutorul domnişoarei Colbert, dar orice impuls de acest fel îl părăsi în clipa în care îl văzu pe colonelul Albrecht coborând treptele cu chipul pe care i-l cunoştea foarte bine – încordat, implacabil, neîndurător.

– Mergem în bulevardul Raspail 45, ordonă el.

Karl reacţionă surprins:

– Nu în bulevardul Foch 84?

Pe bulevardul Raspail se afla hotelul Lutetia, fostul sediu al Abwehr. Celulele de la sediul SD aveau mijloace speciale pentru a-i face pe prizonieri să vorbească, camerele de interogatoriu de la Abwehr nu aveau aşa ceva, cu excepţia uneia, cunoscută sub denumirea de Celula Blocului B, care fusese reconfigurată după standardele SS.

– În bulevardul Raspail, Karl, repetă Derrick apăsat.

– Da, *Herr Colonel!*

Scanned with CamScanner

Speranța pentru soarta domnișoarei Colbert reînvie în pieptul lui Karl.

Ajunși la hotelul Lutetia, Karl rămase lângă dubă, neîndrăznind să se uite la prizonierii dinăuntru, iar Derrick pătrunse pe intrarea cu arcadă. Fără să se oprească din mers, îi strigă soldatului de la recepție că vrea să-l vadă pe generalul-maior Konrad March în biroul lui imediat. Două minute mai târziu, soldatul îl aducea pe fostul șef al Abwehr.

– Este prost dispus, *Herr General*, îl avertiză soldatul pe Konrad, când bătu la ușa superiorului său.

– *Komm herein!*

Colonelul își aprindea o țigară. Sergentul se retrase în grabă, închise ușa repede și fără zgomot, iar Konrad spuse:

– Credeam că te-ai lăsat.

– Există situații care impun reluarea unor obiceiuri vechi.

Îi oferi lui Konrad caseta de aur cu țigări americane Chesterfield. Konrad refuză.

– Ce s-a întâmplat?

– Ghidul dumitale de pescuit și meditatorul particular al fiului dumitale, Barnard Wagner și Claus Bauer sunt în duba mea de afară.

Îi întinse lui Konrad documentele de identitate ale celor trei deținuți.

– I-a arestat maiorul Schultz de la sediul Gestapoului ca să-i interogheze. Au fost auziți vorbind englezește unul cu altul și reclamați la Gestapo de unul dintre informatorii lor, care făcea pe cerșetorul orb.

Konrad căută un scaun pe care să se așeze.

– Și cum au ajuns în mâinile dumitale?

Nu prea știa ce să spună. Derrick își trase un scaun aproape de el, ca să poată vorbi în șoaptă.

– Sunt americani, membri ai aceleiași celule care lucrează pentru OSS, Konrad. Pescarul și profesorul dumitale se cunoșteau înainte să se întâlnească la dumneata în casă. Poate că ți-ai dat și dumneata seama.

Konrad era sincer surprins. Crezuse că băieții se recunoscuseră pur și simplu pentru că erau amândoi americani și aflaseră că

Scanned with CamScanner

lucrează pentru aceeaşi persoană când fuseseră trimişi să strângă informaţii fiecare în parte, Barnard pe ambarcaţiunea de pescuit, Claus la şcoală. Îi explică toate acestea lui Derrick, adăugând în timp ce îşi freca fruntea, parcă nevenindu-i să creadă:

– *Gott!* Cum am putut să cred că drumurile lor se încrucişaseră cu al meu numai printr-o simplă întâmplare?

– Să nu te simţi stânjenit, Konrad. M-am lăsat şi eu orbit. *Mademoiselle* Véronique Colbert face parte din grupul lor, din aceeaşi celulă. Şi ea este americană. Se numeşte Victoria Grayson şi este din Williamsburg, Virginia.

Lui Konrad îi căzu falca.

– Da, confirmă Derrick. Am ştiut de la început că este americană, dar nu ştiam că este spioană. Am făcut această descoperire întâmplător, în seara premierei, şi am folosit-o ca să transmit informaţii surselor OSS, aşa cum ai făcut şi dumneata cu *Herr* Wagner şi *Herr* Bauer.

– Şi nu mi-ai spus! îl reproşă Konrad.

– Ei, domnule general. Ştii bine că nu puteam risca să te las să afli aceasta, tot aşa după cum nici dumneata nu puteai risca să-mi spui că prietenii dumitale sunt americani şi meditatorul fiului dumitale este spion.

– Da, desigur, spuse Konrad înmuiat. Înţeleg foarte bine. Te rog să continui.

– Despre al treilea tânăr nu ştiu prea multe. Numele lui de acoperire este Stéphane Beaulieu, lucrează ca inginer la firma de construcţii Barousse de lângă Turnul Eiffel şi este tot american. Şi mai este implicată o a cincea membră, pictoriţa care a pictat o frescă pe zidul unei mănăstiri din Cartierul Latin. Zidul se află chiar lângă o casă cu o cutie poştală care le serveşte pentru depunerea mesajelor. Cred că fresca este un mijloc de comunicare codificat.

– De unde ştii toate astea?

– Ţin celula sub supraveghere de mai mult timp, spuse Derrick şi îl informă pe scurt cum făcuse descoperirile.

– N-am ştiut cine sunt tinerii dumitale prieteni, până nu am văzu numele lor din documentele de identitate, încheie Derrick.

Scanned with CamScanner

– Dar de ce te-a chemat maiorul Schultz?

Derrick suflă ultimul fuior de fum și strivi chiștocul de Chesterfield în scrumiera de pe birou.

– Deoarece maiorul știa că o cunosc pe *mademoiselle* Colbert și colaborăm foarte bine.

– Firește, spuse Konrad, înțelegând perfect. Și i-ai băgat pe toți în dubă? Aplicăm planul *Nacht und Nebel*?

– Cu o singură excepție. *Mademoiselle* Colbert va fi executată.

Fața roșie a lui Konrad păli ca un cartof fiert.

– Dumnezeule mare, Derrick, dar de ce?

Derrick își aprinse altă țigară.

– Pentru că am făcut greșeala să afirm că intenționez s-o trimit în fața unui pluton de execuție pentru că și-a bătut joc de mine. Maiorul Schultz a cerut ca el și porcii lui de la Gestapo să fie de față la execuție. Cică e bine pentru moralul oamenilor lui să vadă care este rezultatul trudei lor, așa a spus. Am fost obligat să fiu de acord cu cererea lui.

– Ce porc! spuse Konrad. Dar, firește, nu ai de gând să faci una ca asta?

– N-am încotro. Altfel pot fi acuzat că sunt prea blând cu un spion inamic. Hitler este la capătul răbdării. I-a ordonat lui Himmler să stea cu ochii pe toate departamentele de sub comanda lui, convins că, ținând seama de felul cum merge războiul, unii dintre noi ar putea fi înclinați să-și schimbe loialitățile. Trebuie să fac acest pas ca să evit orice bănuieli.

– Dar, pe Dumnezeul meu, dumneata... dumneata ai anumite sentimente pentru această femeie!

– Moartea ei este cu atât mai necesară, Konrad! Atracția mea față de ea este bine cunoscută și consemnată în documente. Execuția unei femei frumoase pe care am ajuns să o simpatizez va da bine în ochii lui Himmler și îi va dovedi loialitatea mea față de Hitler. Tinerii tăi prieteni și inginerul vor dispărea pur și simplu și nimeni nu va ridica din sprâncene, dar dacă nu realizez această execuție, mă pot trezi eu însumi în fața plutonului de execuție și tot planul nostru va sări în aer. Intenționez să aranjez totul pentru poimâine și am nevoie de ajutorul dumitale.

Scanned with CamScanner

***

Percheziția din camera lui Bridgette se termină în mai puțin de o jumătate de oră. Cei doi oameni de la Gestapo știau unde sunt nișele ascunse în care să caute. Coborâră din mansardă ducând valiza cu aparatul de radio, în timp ce maica stareță se plimba îngrijorată la baza scărilor, fluturându-și vălurile negre.

Unul dintre bărbați puse valiza pe masa din refectoriu și o deschise.

– Știați ceva despre asta, maică stareță? întrebă el.

Sora Mary Frances se prefăcu de-a dreptul șocată și scutură boneta largă de pe cap.

– Nu, nu știam. Tot ce știu despre *mademoiselle* Dufor este că lucrează ca designer de modă la Casa Boucher. Dar ce i s-a întâmplat?

– A fost arestată sub suspiciunea că este spioană a dușmanului. Omul trânti capacul valizei. Iar aceasta este dovada.

Sora Mary Frances își făcu semnul crucii.

– O, Dumnezeule! Și unde a fost dusă?

– La sediul nostru din Rue des Saussaies, unde va fi interogată.

Ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări stareței ca să stabilească dacă este și ea implicată, dar în Franța, cu excepția cazurilor temeinic justificate, Biserica Catolică era în afara jurisdicției Gestapoului francez, căci cea mai mare parte a membrilor acestora fuseseră crescuți de Biserică.

Imediat după ce plecară cei doi bărbați, sora Mary Frances îi dădu un telefon francezului corpolent al cărui nume nu-l cunoștea, dar care îi lăsase un număr dacă se ivea vreo urgență în legătură cu *mademoiselle* Dufor. Își apăsă mâna pe inimă ca să-și potolească teama că nu-l va găsi, dar acesta răspunse la al doilea apel.

– *Mademoiselle* Bernadette Dufor a fost ridicată, îl informă ea fără preambul.

– De cine?

– De Gestapoul francez. Au fost aici și au găsit radioul. A fost dusă la sediu lor din Rue de Saussaies 11.

Scanned with CamScanner

– *Merci*, maică, spuse francezul.

Sora Mary Frances închise telefonul tremurând. Dacă crezuse vreodată în miracole, acesta trebuia să se petreacă acum. Căci numai un miracol putea s-o salveze pe drăgălașa *mademoiselle* Dufor din infernul în care căzuse. Ieși din biroul ei și străbătu coridorul, spunându-le călugărițelor să nu o tulbure, căci în noaptea aceea nu va fi disponibilă. Când ajunse în capela mănăstirii, îngenunche pe o băncuță de rugăciune, își împreună mâinile și începu să se roage.

***

La Casa Boucher, *madame* Jeanne Boucher auzi:

– *Madame Boucher!*

Urletul care îi răsună în urechi putea fi luat drept răgetul unui leu. Jeanne porni grăbită în direcția de unde se auzise.

– Da, *madame* Richter?

Îmbrăcată cu o rochie cenușie îngrozitoare, de proveniență necunoscută, plină de falduri și pliuri, *madame* Richter naviga spre ea ca o fregată a piraților gata să atace o corabie lipsită de apărare. Jeanne putea să jure că femeia se făcea din ce în ce mai urâtă cu fiecare probă, silueta care o dezavantaja și înfățișarea dezagreabilă fiindu-i accentuate și mai mult de răutatea care emana parcă din măruntaiele ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, unde este *mademoiselle* Dufor? Trebuia să-mi facă proba astăzi.

Jucând rolul multora dintre concetățenii ei, *madame* Boucher ridică din umeri și desfăcu mâinile în maniera tipic franțuzească:

– Presupun că la sediul Gestapoului francez. Doi membri ai acestuia au arestat-o în dimineața aceasta.

– Pe *mademoiselle* Dufor? strigă femeia nevenindu-i să creadă. Și pentru ce?

– O, una dintre proiectantele noastre a denunțat-o pentru simplul motiv că a fost invidioasă pe ea din prima zi când a început să lucreze aici.

– Ticăloasa asta trebuie concediată. Și eu ce mă fac acum?

Scanned with CamScanner

– Am dat-o afară, dar nu vă temeți. Sunt sigură că altă fată va fi fericită să vă ajute așa cum doriți dumneavoastră.

– Pe dracu'! Am nevoie de *mademoiselle* Dufor!

– Îmi pare rău, acest lucru este imposibil, *madame*. Mâinile mele sunt legate.

– Ale mele nu sunt. Autoritatea soțului meu este mai presus de imbecilii ăștia de la Gestapoul francez. *Mademoiselle* Dufor va fi înapoi în această după-amiază. Să-mi pregătiți rochia pentru probă.

Și cu aceasta, *madame* Richter plecă, iar Jeanne privi uluită în urma ei. Salvarea lui Bernadette venea de la ultima persoană din lume de la care s-ar fi așteptat.

Scanned with CamScanner

Capitolul 77

Colonelul Derrick Albrecht coborî la dubă şi porunci ca *mademoiselle* Colbert să fie dusă înăuntru, în fostul sediu al Abwehr, iar Karl să-i conducă pe ceilalţi în altă parte în vederea interogatoriului.

– Pune-i în celula cu fereastra care dă spre curte, ordonă Derrick.

– Şi *mademoiselle* Colbert? îndrăzni să întrebe Karl.

– Va rămâne aici.

Derrick se răsuci pe călcâie şi reveni în biroul său, unde fusese adusă Victoria după ce fusese scoasă din dubă de personalul SS sub privirile îngrijorate ale lui Karl, care nu putea interveni împotriva brutalităţii acestora. Victoria reuşi numai să facă un schimb rapid de priviri cu colegii ei, după care fu îmbrâncită afară din dubă şi uşile acesteia se trântiră.

Îi dezlegară mâinile ca să-i scoată paltonul şi să-i dea voie să se ducă la toaletă, dar i le legară imediat după aceea şi fu condusă într-o cameră de interogatoriu, unde fu lăsată din nou sub lumina fierbinte, orbitoare a lămpii. Victoria înghiţi valul de greaţă provocat de sete şi se întrebă dacă o vor pune să se dezbrace. Colonelul probabil că abia aştepta s-o vadă în pielea goală. Acesta intră în încăpere însoţit de o femeie caporal care ducea un instrument ca un fel de cutie de scule a unui instalator cu o svastică gravată pe capac.

Victoria nu vedea nimic pe chipul şi în purtarea lui din care să reiasă că era bărbatul civilizat şi curtenitor pe care îl cunoscuse. O ignoră şi puse cutia de scule pe masă.

Scanned with CamScanner

– Caporal, condu deținuta din nou la toaletă, ordonă el. Nu vreau să facă mizerie aici, dar ține-i mâinile legate până intră în cabină și leagă-le din nou când iese, apoi întoarce-te aici și ai grijă să nu fim deranjați.

– *Jawohl, Herr Colonel!*

Caporalul, un munte de femeie, fusese transferată de la sediul Abwehr din bulevardul Foch 84 la cererea colonelului și știa ce este în cutia neagră de scule. În timp ce o conducea pe deținută spre toaletă, studia fața Victoriei cu buza crăpată și spuse în franceza ei poticnită, în timp ce îi dezlega mâinile.

– Ai face bine să te uiți atentă la acest frumos *Gesicht* al tău din oglindă cât timp mai ești aici, *mademoiselle*. S-ar putea să fie ultima dată când îl vezi așa cum arată acum.

După ce femeia caporal o legă din nou pe scaun sub lumina necruțătoare a lămpii din tavan, colonelul îi făcu semn să plece și apoi încuie ușa în urma ei. Privirile îi căzură pe buza crăpată a Victoriei, care încă mai sângera, iar fata privea la el, așteptându-se să scoată altă batistă albă, însă Derrick ocoli scaunul. Victoria se feri, așteptându-se să primească o lovitură în cap, dar el se mulțumi doar să-i verifice legăturile. Apoi trase un scaun chiar în fața ei și se aplecă cât mai aproape:

– Ascultă cu atenție, Victoria. Știu că ești spioană OSS. Am bănuit de când am găsit capsula de cianură din căptușeala paltonului tău și am primit confirmarea în ziua picnicului, când ai înghițit momeala cu raportul maiorului cu cârlig și cu undiță cu tot, cum se spune. Știu despre colegii tăi de celulă din dubă și despre pictoriță, cutia poștală conspirativă. Acoperirea ta a fost deconspirată. SS îi împușcă pe spionii dușmanului. Așa că acum trebuie să faci exact ceea ce îți spun eu, înțelegi? Execuția ta este programată pentru poimâine, și trebuie să te pregătesc pentru ea.

Deschise cutia neagră de scule.

***

După ce îi dădu lui Henri instrucțiuni să lichideze casa cu fanta pentru scrisori și orice ale dovezi care ar putea să indice că

Scanned with CamScanner

acolo fusese o cutie poştală, Alistair îl informă pe funcţionarul de la decriptare că semnalul de transmisie al Labradorului fusese compromis. Informaţiile primite pe această cale trebuiau ignorate. Voia să fie informat când va intra prima informaţie falsă, dovadă că operatorul radio fusese arestat şi obligat să vorbească. Alistair se întoarse în biroul lui cu capul gata să-i explodeze. Luă un pahar de apă care tremura în mâna lui, iar picătura pe care o înghiţi trecu peste limba lui acoperită de o peliculă de tutun ca un val de acid arzându-l pe gât în jos. Bridgette fusese arestată de Gestapoul francez, cea mai barbară dintre poliţiile naziste. Nu era decât o chestiune de timp până când o făceau să vorbească, sărmană pisicuţă cu inimă de leu! Iar ceilalţi vor fi şi ei prinşi atunci când depun mesajele, dacă intermediarii lor nu vor reuşi să-i prevină destul de repede ca să-i salveze. Alistair se aşeză greoi la birou, îşi împreună mâinile şi închise ochii strâns. Nu era credincios, deşi îi plăcea muzica liturgică, dar începu să facă singurul lucru pe care putea să-l mai facă acum. Începu să se roage.

***

– Ei bine, *mademoiselle* Dufor, se pare că nu eşti chiar aşa de nevinovată cum susţii şi în mod sigur nu atât de inocentă cum arăţi. Într-un dulap secret din camera dumitale de la Mănăstirea Surorilor Caritătii a fost găsit un aparat de transmisie radio.

Căpitanul vorbea cu Bridgette după-amiază târziu, după ce aceasta stătuse trei ore încătuşată de scaunul din hol. Nu fusese târâtă la etajul al doilea, ca mulţi alţi deţinuţi îmbrânciţi pe uşile sediului „Gestapoului francez", dar îndurase un gen aparte de tortură aşteptând momentul când li se va alătura şi ea.

În sfârşit, căpitanul o puse să se aşeze din nou în faţa biroului lui, îi aruncă o privire lungă şi dură, ca şi când ar fi căutat ceva ce îi scăpase mai înainte.

– Poţi explica prezenţa radioului? întrebă căpitanul.

Căpitanul spera că privirea lui dură şi spaima ei de celulele de sus vor fi suficiente ca să-i dezlege limba şi vor rezolva problema

Scanned with CamScanner

rapid. Era obosit şi voia să ajungă acasă. Poate că fata îl păcălise, dar era înclinat să dea crezare primei impresii pe care şi-o făcuse despre ea. Probabil că era un designer de modă foarte bun şi era clar că avea talent de pictoriţă, dar căpşorul ăsta blond era prea inocent ca să se ocupe de aparate de radioemisie, de coduri pictate pe ziduri şi de mesaje secrete transmise prin fanta pentru corespondenţă. La percheziţie nu se găsiseră carnete cu coduri ca să i se poată verifica scrisul de mână, iar stareţa mănăstirii declarase că, dacă chiriaşa ei ar fi transmis mesaje, ar fi ştiut şi ea. Nimic din ceea ce le adusese informatorul, jucând rolul de cerşetor orb, nu se confirma. Informatorul susţinea că fanta pentru corespondenţă din uşa casei alăturate era de fapt o cutie poştală conspirativă, dar informaţia se dovedise falsă. Acolo era un depozit pentru materiale de croitorie, aşa cum cerea meseria domnişoarei Dufor. Verificarea picturii murale nu dusese la concluzia că este un procedeu de codificare a mesajelor – nu mai mult decât lista de cumpărături de la băcănie a nevestei lui. Pictura murală era o încântătoare operă de artă. Distrugerea ei ar provoca mai multe tulburări în cartier decât era capabilă să stăpânească poliţia franceză în acele timpuri explozive. Căpitanul crezuse povestea cu mătuşa divorţată, iar interpretul francez de engleză nu detectă nici un fel de accent american în franceza ei.

Dar treaba cu radioul trebuia explicată.

– Ei bine?

Bridgette avea povestea gata pregătită.

– Am... am fost abordată de doi oameni din Rezistenţa franceză care mi-au cerut să-i las să-şi pună aparatul de radio în camera mea. Urmau să transmită mesaje când eu eram plecată la lucru şi călugăriţele lipseau din mănăstire, spuse Bridgette cu privirea spăsită, implorându-l pe căpitan să o creadă. Voiau să transmită din mănăstire, pentru că aceasta are ziduri groase şi nu puteau fi detectaţi de maşinile germane de localizare. Nu acceptau un refuz.

– De unde ştiau despre camera dumitale şi despre nişa secretă?

– Au spus că o fostă călugăriţă care părăsise ordinul le vorbise despre ea.

Scanned with CamScanner

Auzise și căpitanul despre o călugăriță care se dusese la partizani.

– Cum au putut să te forțeze să le dai voie să utilizeze camera dumitale?

– Au... m-au amenințat că ne omoară, pe mine și pe stareță. Când am refuzat, l-au împins pe un polițist francez, cunoscut în cartier drept paznicul frescei – cel mai blând om din lumea aceasta – l-au împins în fața metroului, ca dovadă că nu glumeau.

Căpitanul citise în ziare despre moartea polițistului. Șocant!

– Și cum aveau acces în camera dumitale fără să fie văzuți?

– Intrau pe scara de incendiu când eu eram la casa de modă. Eu... eu trebuia să las fereastra de la pod deschisă și ușa mea neîncuiată.

– Și cum îi chema? Cum arătau?

– Nu știu cum îi chema, dar i-aș recunoaște în mod sigur dacă i-aș revedea.

Căpitanul notă ceva.

– Ai aflat semnalul lor de apel?

– Poftim?

– Nu contează. Mai știa și altcineva din mănăstire ce se întâmplă?

– Nu, domnule căpitan. Nimeni.

Vocea i se stinse într-o șoaptă speriată.

Căpitanul o crezuse. Fiecare cuvânt din povestea ei purta pecetea adevărului. Ar fi trebuit s-o aresteze pentru colaborarea cu Rezistența, dar fata nu avusese de ales. În mod clar, nu era vinovată de activități clandestine.

– Foarte bine, *mademoiselle* Dufor, spuse el, scotocind printre hârtii ca să pară ceva oficial, nu văd nici un motiv să te mai reții.

Dintr-odată ușa se dădu de perete și comandantul german SS al lagărului de la Drancy, însoțit de o femeie și de alți ofițeri SS, năvăli în încăpere. În spatele lor, soldatul de la ușa căpitanul ridica din umeri și desfăcuse brațele în semn de scuze pentru această intrare forțată.

Căpitanul sări în picioare.

– Cu ce vă pot ajut, *Herr Commandant*?

– Asta e, spuse femeia, arătând spre Bridgette. Este croitoreasa mea.

Scanned with CamScanner

– Vine cu noi, căpitane. *Madame* Richter are nevoie de serviciile ei, ordonă soțul acesteia.

Căpitanului nici prin gând nu-i trecea să protesteze. Pe lângă faptul că era mai mare în grad ca el, comandantul era membru al SS. Căpitanul francez încuviință rapid din cap, bucuros să scape de problema cu *mademoiselle* Bernadette Dufor.

– Este a dumneavoastră, *Herr Commandant*, spuse el.

Scanned with CamScanner

Capitolul 78

Sâmbătă, 10 iunie 1944, *madame* Gabrielle Duprée scoase pistolul Derringer din ascunzătoarea de sub o scândură din podea și îl strecură în buzunarul de la șorț. Dacă ar fi fost descoperit asupra ei, ar fi spus că era pentru a se apăra împotriva tulburărilor de pe stradă, acum tot mai frecvente odată cu apropierea Aliaților. Borfași de tot felul spărgeau casele oamenilor, știind că astfel de infracțiuni nu se aflau pe lista de priorități a poliției franceze.

Sâmbăta aceasta se făceau patru zile de când nu mai venise acasă, din dimineața de miercuri, 7 iunie, când plecase la firma de construcții. În după-amiaza aceea îl căutase pentru că avea ceva bun pentru el – un măr, una din delicatesele oferite de un văduv care manifesta un interes romantic pentru ea. Instinctele îi spuneau că Stéphane fusese arestat; altfel ar fi anunțat-o că pleacă, așa cum se mai întâmplase datorită serviciului lui. Se pare că nu vorbise sau cel puțin nu o implicase pe ea și pensiunea ei, dar Gabrielle era pregătită pentru cazul că ar fi venit după ea. Nu avea pentru ce să trăiască și nu se temea de moarte. Credea în mila Domnului. Copiii ei nu supraviețuiseră, nu avea rude în viață, nici măcar un animal de companie, nici prieteni apropiați cu care să stea de vorbă și renunțase în cele din urmă la încercarea de a trece peste moartea soțului ei.

Scanned with CamScanner

Ca să te vindeci de anumite suferințe este uneori nevoie de mai mult timp. Dar erau și suferințe pe care timpul nu le vindeca. Nu făcea decât să le înrăutățească. Soțul ei ar fi putut să depășească durerea, alinat de amintirea ei, dar ea era cinică, și în cazul lui Gabrielle gândul la soț nu făcea decât să accentueze batjocoritor pierderea suferită. Îi simțea lipsa lui Stéphane Beaulieu, singura persoană care ar fi putut încălzi un locșor în inima ei de când îi fusese ucis soțul, dar acum se dusese și el. Se va ruga și va aprinde o lumânare la Sfânta Fecioară Maria ca să-l elibereze de suferință.

***

Madame Jeanne Boucher asculta abătută cum unul dintre designeri se plângea de lipsa de cooperare a uneia dintre manechine.

– Profită de faptul că suntem strânși cu ușa și ne amenință că nu mai vine la spectacol dacă nu o lăsăm să poarte pantofii ei preferați, *madame*. Trebuie să-i spuneți vreo două micuței ticăloase. Pantofii aceia îi *distrug* aspectul!

– N-are decât să-i poarte, spuse Jeanne, dând din mână a lehamite.

Până mai ieri nu ar fi cedat *niciodată* în fața capriciilor unei manechine, oricât de rare erau acestea la Paris în timpul războiului. Jeanne ar fi ieșit ca o furtună din birou, scoțând flăcări pe nări, ar fi dat-o afară pe mica neobrăzată și ar fi îmbrăcat-o în locul ei pe Isolde de la departamentul de contabilitate. Isolde avea înălțimea și greutatea perfecte pentru podiumul de prezentare și cu puțină îndrumare ar fi fost gata să debuteze până în seara spectacolului din 17 iunie. Croitorii de la La Maison Boucher mai făcuseră astfel de miracole și înainte. Dar astăzi, 10 iunie, nu se putea gândi la nimic altceva decât la premoniția că nu o va mai vedea niciodată pe *mademoiselle* Dufor. *Madame* Richter nu o adusese pe Bridgette înapoi la proba de ieri, așa cum amenințase. Jeanne nu mai auzise nimic despre ea de atunci și vrăjitoarea nu mai răspunsese la mesajele pe care i le lăsase la servitoare.

Ce se întâmplase? Femeia nu reușise să convingă Gestapoul francez să-i dea drumul lui Bernadette? Nu reușise s-o salveze pe

Scanned with CamScanner

copilă de primejdia închisorii din Rue Lauriston 93? Ticăloşii de la Gestapo vor veni curând după Jeanne Boucher, care era omul de legătură cu OSS?

Sau...?

Madame Jeanne Boucher îşi spuse că fusese o proastă pentru că nu se gândise de la bun început la o altă posibilitate. Probabil că nici *madame* Richter nu se gândise la asta pe atunci. Dar acum, ştiind de ce răutăţi era în stare femeia, Jeanne era convinsă că n-o va aduce înapoi la probă. De fapt, nu o va mai vedea niciodată pe *madame* Richter la Casa Boucher. Era o binecuvântare pentru care Jeanne ar fi trebuit să fie recunoscătoare destinului, dacă nu ar fi fost blestemul pe care îl adusese asupra micuţei şi curajoasei Bernadette Dufor.

Şocul provocat de noua deducţie o obligă pe Jeanne să descuie un sertar, să scoată o sticlă de gin şi să tragă pe gât o înghiţitură zdravănă. Apoi se ridică în picioare şi îşi aranjă volanul din talie. Nu avea răbdare pentru mofturile unui schelet dizgraţios care ar fi servit şi acum la mese dacă la Paris nu ar fi fost o lipsă atât de acută de manechine, căci acestea fugiseră când începuse războiul. Jeanne se răzgândi. Fata va purta pantofii care trebuie, altfel o ia mama naibii.

***

Karl era într-o stare de furie mocnită. Absolvent al unei academii militare, fără să se fi distins în mod special, fusese disciplinat şi învăţat să asculte fără să pună niciodată la îndoială ordinele superiorului său. Această disciplină a obedienţei fusese întărită apoi şi de serviciul în Waffen SS, de unde îl scosese colonelul Derrick Albrecht ca să servească la Sicherheitsdienst, mai întâi ca şofer al lui, dar cu înţelegerea că va deveni omul lui bun la toate. Karl acceptase bucuros misiunea. Era o onoare să servească un ofiţer de factura superioară a colonelului Derrick Albrecht, indiferent ce i-ar fi cerut să facă. Nu fusese niciodată ispitit să nu se conformeze ordinelor acestuia şi să-i pună sub semnul întrebării deciziile, motivele şi metodele.

Scanned with CamScanner

până acum.

Vineri, Karl observase buza crăpată și sângerândă a domnișoarei, atunci când crezuse că domnul colonel o salvase de la sediul Gestapoului. Nu-i pusese întrebări superiorului său nici când văzuse că are mâinile legate, la fel ca toți ceilalți deținuți și este tratată cu aceeași brutalitate, chiar sub ochii idolului său. Fusese urcată în dubă împreună cu ceilalți deținuți și dusă la hotelul Lutetia. Karl nu-l văzuse pe colonel de când se întorsese, o oră mai târziu, la dubă cu ordinul ca cei trei deținuți să fie transportați la o locație SS dintr-o zonă îndepărtată a Parisului, special pregătită pentru un anumit tip de interogatorii și execuții. Când aflase că *mademoiselle* Colbert va rămâne aici, Karl răsuflase ușurat pentru frumoasa femeie. Soarta celor trei bărbați din dubă era pecetluită. Nu aveau să iasă vii din lagărul special.

Dar care era soarta domnișoarei Colbert? Lui Karl nu-i plăcuse expresia încruntată de pe chipul colonelului ultima dată când îl văzuse.

– *Mademoiselle* Colbert... este bine? îndrăznise să întrebe.

– Mai bine acum decât cum va fi, răspunsese colonelul.

Karl fusese șocat.

Se mai întâmplaseră și alte lucruri ciudate pe drum. La lagărul de unde nu se mai întorcea nici un deținut se așteptase să fie întâmpinat de oamenii SS, care controlau centrul de execuție, așa că fusese surprins când apărură doi soldați din Abwehr ca să preia deținuții, iar în preajmă nu se vedea nici un membru al Schutzstaffel. Karl își spuse că poate era vorba de o încercare a SS de a folosi Abwehr în operațiunile sale extreme, iar lagărul era una dintre acestea.

Karl ajutase la coborârea oamenilor din dubă și la escortarea lor după aceea într-o încăpere cu gratii la ferestre. Acestea dădeau spre terenul de execuție blindat dintr-o curte interioară închisă cu un zid, plin de ciupituri care dovedeau ce se întâmpla acolo. Era o perspectivă înfricoșătoare, dar era clar că ucenicii din Abwehr înțeleseseră ordinele greșit, căci se pregăteau să le pună cătușe celor trei deținuți și să-i lase în aceeași încăpere. Aceasta însemna o

Scanned with CamScanner

alinare a suferinței lor comune, dar care era avantajul acestei tactici de interogare? Prizonierii puteau să-și pună la punct poveștile, să-și discute strategiile, să se încurajeze reciproc. Era o încălcare a procedurii, dar ignoranța temnicerilor nu era problema lui.

Când se întoarse în bulevardul Raspail 45 ca să aștepte noi ordine, Karl îl luă deoparte pe un om din personalul colonelului și îl întrebă ce se întâmplase cu frumoasa deținută franceză pe care o adusese mai înainte. Speranțele pentru *mademoiselle* Colbert și convingerea că va fi protejată de colonelul Albrecht se prăbușiră.

– Au dus-o în Celula din Blocul B, îi răspunse omul. Colonelul Albrecht a început deja interogatoriul. Păcat de ea... O femeie ca asta... Și clătină din cap.

Karl rămase fără grai. Nu, colonelul nu putea s-o supună pe *mademoiselle* tratamentului aplicat în acel loc, nu pe femeia pe care o admira atât de profund și de care se simțea atât de atașat – ba chiar îndrăgostit, dacă observațiile lui Karl erau corecte. Din camera încuiată se auzeau zgomote înfricoșătoare de tortură. Lui Karl nu-i venea să creadă că este vorba de omul pe care îl cunoștea și îl respecta el. Se simți oarecum ușurat când cineva veni cu un mesaj pentru el din partea colonelului care îi ordona să plece acasă. Nu va avea nevoie de el până a doua zi, duminică, la ora 5 dimineața. Aghiotantul lui va fi cruțat până atunci de imaginea eroului său prăbușit.

Scanned with CamScanner

Capitolul 79

Duminică, 11 iunie 1944, înainte să se lumineze de ziuă, la hotelul Lutetia se aflau numai câțiva oameni din SS și din Abwehr, ca să privească într-o tăcere solemnă cum deținuta din Celula din Blocul B, cu mâinile legate la spate, era târâtă din celula ei pe coridor de doi bărbați din SS, care o țineau fiecare de câte un braț. Două femei de serviciu își înăbușiră o exclamație văzând fața ei învinețită și plină de sânge, părul smuls, înnegrit de sudoare, hainele pătate și capul care îi atârna ca unei păpuși cu gâtul frânt.

– Duceți-o în dubă! ordonă Derrick.

Karl fu șocat văzând cum este târâtă *mademoiselle* Colbert pe ușile hotelului. Doi SS-iști se postaseră lângă ușile din spate ale dubei, pe care le deschiseră imediat ca s-o smulgă de pe trotuar și s-o arunce pe deținută cât mai repede înăuntru. Karl făcu un pas înainte cu un strigăt de protest pe care nu și-l putu înăbuși.

– *Herr Colonel...*

Derrick ridică mâna ca să-l oprească.

– Ajunge, Karl!

Karl făcu un pas înapoi, conștient de rangul omului cu care vorbea și simți cum i se frânge inima. Știa destinația dubei.

– Cum ordonați, *Herr Colonel!*

Farurile mașinii străpunseră ceața și întunericul. Karl conducea mașina de serviciu a lui Derrick în spatele dubei, la volanul căreia

Scanned with CamScanner

era unul dintre oamenii recent absorbiți din Abwehr. Pe lângă deținuta torturată, în dubă mai erau alți patru membri ai fostei agenții germane de informații. Karl îi recunoscu – erau membrii unui escadron militar special care, în dimineața aceasta când se va lumina mai bine de ziuă, la comanda colonelului, își vor îndrepta pușțile spre *mademoiselle* Véronique Colbert.

***

Bucky auzi zgomotul cizmelor înalte pe pardoseala din fața ușii celulei și fu primul care sări din sacul de dormit.

– Au venit? întrebă Chris, ieșind repede din sac.

De vineri seară, când fuseseră încuiați aici, se tot întrebaseră ce naiba se întâmplă. Se așteptaseră să fie legați de un scaun și să fie torturați până acum. Dar le scoseseră banda neagră de pe ochi, le dezlegaseră mâinile și se puteau mișca liber prin încăpere. În tot restul zilei de vineri și sâmbătă li se permisese să se ducă la o latrină de afară, câte unul odată, le dăduseră apă, pături, mâncare caldă și seara chiar o ploscă cu vin roșu. Noaptea le aduseseră câte un sac de dormit care era luat a doua zi de dimineață.

Vedeau foarte bine fereastra cu gratii și priveliștea spre curtea morții, care se holba la ei ca un ochi al răului, chiar și noaptea, când stelele clipeau batjocoritor spre ei din sferele lor înalte. Încercaseră să-i întrebe pe gardieni, dar li se ordonase: *Sprich nicht!* (Nu vorbi!) Clădirea rămânea cufundată în liniște. Pentru Dumnezeu, ce se întâmpla aici? Unde era Broscărița? Ce se întâmplase cu ea? Labradorul fusese prevenit în legătură cu cerșetorul orb și reușise să scape?

– Da, cred că în sfârșit au venit după noi, îi răspunse Bucky lui Chris, străduindu-se să rămână calm. Aceste zile au avut scopul să ne înmoaie pentru ceea ce urmează. Noroc, băieți!

– Și ție, spuse Brad, înghițind nodul de spaimă care i se oprise în gât. Chris încuviință din cap și pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Așteptau în liniștea încordată să se deschidă ușa. Minutele treceau. Simțeau miros de cafea și auzeau zgomotele

Scanned with CamScanner

activității oamenilor – în germană, apoi în vacarmul gutural o voce jeluitoare de femeie, înspăimântată, cunoscută, care vorbea franțuzește: *Broscărița!* rostiră într-un glas.

Se năpustiră spre ușă și Chris ridică pumnul să bată, dar Bucky îi opri mâna și șopti cu tristețe.

– Nu putem s-o ajutăm, Nagâțule. Nici ea nu ar dori.

– Are dreptate, încuviință încet Brad. Ne-ar face chiseliță chiar sub ochii ei. Hai s-o cruțăm de așa ceva.

Chris dădu din cap și Bucky îi dădu drumul. Ascultau într-o tăcere încremenită, să mai audă ceva de la Broscăriță. Brad își lipi urechea de ușă.

– Pleacă, ies din clădire.

Își aruncară unul altuia priviri întrebătoare. Ce se întâmpla? Dinspre curte se auzeau mormăieli în germană și se repeziră la fereastra cu gratii, luptându-se să-și facă loc ca să vadă cât mai bine. Un grup de oameni din Gestapo și din SS, mulți dintre ei cu pahare în mâini, se adunaseră în curtea împrejmuită cu zid și continuau să discute și să gesticuleze ca spectatorii de la un meci de fotbal. Un fotograf în haine civile își potrivea lentilele aparatului de fotografiat.

– O, Dumnezeule! gemu Chris când o unitate Abwehr cu puștile în mână intră în curte și luă poziție de-a lungul liniei de tragere. Cu patul puștii rezemat de sol, stăteau în poziție de paradă, cu picioarele depărtate, cu o mână pe pușcă și cealaltă la șale.

– Plutonul de execuție! exclamă Brad. O execută pe Broscăriță!

În timp ce zorii zilei luminau scena mohorâtă, un ofițer purtând brasarda roșie nazistă pe braț și uniforma neagră a serviciului de securitate al Reichsführerului păși în curte cu cizmele înalte strălucind ca oglinda și își ocupă locul de unde urma să ordone „Foc!" Privirile încordate ale celor de la fereastră îl recunoscură pe colonelul SD care o preluase personal pe Broscăriță în timp ce ei fuseseră trimiși în acest loc uitat de Dumnezeu. Imediat, în aplauzele și ovațiile spectatorilor, doi oameni din Abwehr o târâră pe deținuta desfigurată de bătaie în curte, spre stâlpul din mijloc.

Scanned with CamScanner

– O, Dumnezeule! strigă Brad când o văzu pe prietena lor, acum de nerecunoscut.

– Ce i-au făcut din păr! exclamă Chris.

– Iisuse Hristoase! se înecă și Bucky. Ce i-au făcut?

Bărbații se apucară de bare, cu ochii larg deschiși și gura căscată de oroare, văzând cum un soldat din Abwehr îi leagă mâinile de stâlp. Fotograful își așeză mai bine tripodul și se lăsă liniștea, când un alt soldat se apropie de victimă cu o glugă neagră. Colonelul ordonă plutonului de execuție să ia poziție de drepți, în timp ce soldatul trase solemn gluga pe capul victimei, apoi ofițerul SD făcu semn soldaților să ridice puștile în poziție de tragere. Instinctiv, cei trei deținuți de la fereastră scoaseră brațele printre gratii cât puteau de mult și strigară într-un singur glas: „Nu!", exact în momentul în care colonelul ordonă:

– Foc!

Cu ochii plini de lacrimi, Brad și Chris se dădură înapoi de la fereastră cu umerii căzuți și capetele plecate, neputând să suporte vederea trupului ciuruit de gloanțe al Victoriei, care se prăbușea atârnând fără viață de stâlp. Numai Bucky, cu ochii încețoșați și gâtlejul arzând, văzu echipa de la înmormântări care se repezi să-i dezlege trupul și să-l învelească într-o cuvertură. Brad și Chris ridicară capetele la timp ca să vadă cum este dus de acolo pe un cărucior, ca un covor făcut sul, în timp ce spectatorii se împrăștiau și treceau prin fața colonelului SD ca să-i strângă mâna și să-l felicite. Continuau să privească fierbând de furie, când bărbatul, după ce curtea se golise, se întoarse cu fața spre fereastră. Imediat deținuții începură să-i arunce invective, fără să le pese de pedeapsa pe care o vor primi pentru asemenea insulte, dar colonelul se mulțumi să zâmbească și plecă.

***

Karl conducea cu grijă, încet, pentru ca trupul domnișoarei Colbert, înfășurat în cuvertură, să nu se rostogolească în duba care se zdruncina. Tot nu-i venea să creadă. Colonelul Albrecht

Scanned with CamScanner

ordonase execuția femeii minunate despre care Karl credea că îi cucerise, în sfârșit, inima. Karl fusese sigur că se va răzgândi în ultimul moment, dar se dovedise un ofițer îndoctrinat și, în primul rând și mai presus de orice, fiu de Schutzstaffel. După ce *mademoiselle* Colbert fusese predată în mâinile aceloraşi soldați din Abwehr care îi preluaseră și pe ceilalți trei deținuți, colonelul îi ordonase să parcheze duba la o oarecare distanță de clădire și să rămână acolo. Karl nu trebuia să întrebe de ce. Superiorul lui voia să-l țină cât mai departe de scena execuției, dar nu putea face nimic în privința pocnetelor împușcăturilor. Răpăitul puștilor îl trimisese cu ochii încețoșați și picioarele împleticite la malul râului, unde aruncase în apă conținutul micului dejun.

Își refăcu expresia de pe față, ca să nu lase să se vadă nimic din furia și dezamăgirea pe care o simțise atunci când colonelul îi făcuse semn să aducă duba aproape și să ia trupul înfășurat în cuvertură al domnișoarei, din care începea să curgă sânge. Se aștepta să i se ordine să-l ducă la locul obișnuit unde va fi așteptat de gropari cu lopeți și cazmale, dar superiorul lui îl surprinse din nou:

– Vei duce trupul domnișoarei Colbert la castelul contelui Darold Archambault de la țară, unde ești așteptat, iar după aceea ești liber toată duminica, Karl, spuse el.

Nonșalanța cu care colonelul îi urase șoferului său o duminică plăcută după tot ce făcuse era picătura finală. Luni, Karl se gândea să ceară transferul înapoi la Waffen SS, cu specificația să fie repartizat la o unitate medicală, ca șofer pentru evacuarea răniților. Războiul era oricum pe terminate și Aliații câștigau – părere pe care credea că o împărtășește și colonelul, dar acum nu mai era sigur de opiniile superiorului său. Cel puțin, omul avea decența s-o înmormânteze pe *mademoiselle* într-un loc plăcut. Fusese încântată de locul unde ajunseseră în ziua picnicului care nu avusese loc. La insistența colonelului, Karl luase puiul prăjit și plăcinta de mere acasă, ca să le împartă cu soția sa.

După câteva ore în care condusese posomorât, Karl coti pe drumul care ducea la moșia contelui Archambault și la bifurcație o luă spre castel. Abia apucase să oprească în fața intrării masive, că ușa

Scanned with CamScanner

dublă se deschise și în cadrul larg de stejar apăru *mademoiselle* Céleste, amanta superiorului său, îmbrăcată elegant, ca de obicei, ținând, ca de obicei, în mână țigaretul lung și subțire cu țigara aprinsă. Îi zâmbi lui Karl și înaintă spre el urmată de câțiva servitori care se repeziră spre spatele dubei. Atunci, ca și când un fulger ar fi străbătut bezna nopții peste câmpul de luptă presărat cu ruine, Karl înțelese, ca lovit de trăsnet.

Scanned with CamScanner

Capitolul 80

Luni, după ce ascultă veştile de la omul său din Paris, speranţele lui Alistair legate de Libelulă se spulberară. Echipa era pierdută. Intermediarii raportaseră – *madame* Duprée, Jules Garnier, Jacques Vogel de la şcoala de scrimă şi căpitanul Allard. Bucky nu mai fusese văzut la pensiune de miercuri. Chris nu mai apăruse la academie şi nici Brad pe barca de pescuit a căpitanului. Se spunea că Victoria fusese deja executată, iar Bridgette va fi şi ea împuşcată după ce vor scoate totul de la ea. Dar deocamdată nu renunţase la semnalul ei radio. Acesta rămânea tăcut. Reprimându-şi valul de furie la adresa încăpăţânării ei, Alistair îl sună pe Bill Donovan cel Sălbatic.

***

În restul zilei de duminică, deţinuţii fuseseră trataţi cu aceeaşi grijă ca şi în celelalte zile de detenţie, dar din cauza durerii pe care le-o provocase execuţia Broscăriţei, nu puteau nici să mănânce, nici să doarmă, aşa că erau deja treji luni de dimineaţă când uşa celulei se deschise brusc şi fură smulşi din aşternuturile calde de gardienii Abwehr. Nici nu apucară să-şi tragă sufletul şi mâinile le erau deja legate la spate şi o glugă neagră le acoperea capul.

– Ce se întâmplă? întrebă Chris în germană. Unde ne duceţi?

Scanned with CamScanner

– *Sprich nicht!*

– La stâlpul din curte, unde altundeva? spuse Bucky.

– Cum? Înainte de actul întâi? spuse Brad.

– *Sprich nicht!*

Fură îmbrânciți afară din încăpere și din clădire, glugile nu-i lăsau să vadă nimic în jur. Îi împingeau înainte prin curte cu paturile puștilor, unde mai persista încă mirosul apăsător, străbătură un drum lung până când li se spuse să se oprească într-un loc unde mirosea puternic a combustibil de automobil. Cu ajutorul unui bărbat din interior, fură urcați unul câte unul într-un vehicul și își dădură seama că este o dubă de închisoare. După ce îi aruncă pe banchete, auziră cum omul sare jos, trânteşte ușa, o încuie și bate în ea ca să-i transmită șoferului că totul este în ordine. Porniră din loc, cine știe unde.

Bucky avea o idee, dar nu îndrăznea s-o rostească. Putea pune pariu că era o operațiune „Noapte și ceață", destinată să se descotorosească de oameni fără prea multe întrebări. Vor fi duși la un șanț adânc dintr-un loc îndepărtat și necunoscut și li se va ordona să îngenuncheze, după care vor fi împușcați în ceafă, se vor prăbuși în față și înmormântarea lor va însemna câteva lopeți de pământ aruncate deasupra. Frumoasa eficiență germană. Nu se completează nici un raport cu nume și adrese. El și ceilalți vor dispărea de pe fața pământului ca o specie de vertebrate care se stinsese. Familia lui din Oklahoma, tatăl lui francez și familiile celorlalți colegi din Libelula se vor întreba la nesfârșit unde sunt și ce s-a întâmplat cu ei.

– De ce credeți că ne-au tratat atât de bine dacă tot vor să ne ucidă? întrebă Brad.

– Altă formă de tortură, așa cum a spus Steaua Polară despre tratamentul bun. Să ne dea cu unt înainte să ne tragă în frigare, spuse Chris.

– Au vrut să fim martori la execuție, spuse Bucky încet.

– Și asta face parte din tortură.

– Atunci de ce nu ne-au interogat după aceea? întrebă Chris.

– Pentru că aflaseră deja tot ce voiau să știe de la Broscăriță. De ce să-și mai piardă timpul cu noi? Celula Libelulei a fost dezmembrată și nu mai reprezintă un pericol pentru ei, spuse Brad.

Scanned with CamScanner

– O, Doamne, asta înseamnă că au pus mâna și pe Labrador, gemu Chris. Atunci unde mergem acum?

– Cine poate ști! spuse Bucky.

După o clipă de tăcere, Brad dădu din cap.

– Așa este.

După un drum care părea că nu se mai sfârșește, când transpirația li se scurgea în ochi pe sub glugă, zgomotul pașilor de trecători și al traficului de vehicule le semnală că intrau într-un oraș mare. Bucky era mirat. Auzise zgomote de mașini agricole și clopote de vite, susur de pâraie. Poate că doar traversau Parisul spre destinația finală, dar în cele din urmă duba ieși din zgomotul urban și ajunse într-o zonă mai liniștită, tulburată numai de voci și râsete de copii și de loviturile unei mingi de cauciuc, din care se putea ghici că cineva juca fotbal.

– Unde naiba suntem? întrebă Brad.

Curând vehiculul se opri. Pulsurile băieților se accelerară când ușa se deschise și înăuntru pătrunse un val de aer proaspăt. Un bărbat se urcă în dubă și îi împinse spre alte perechi de brațe, care îi ajutară să coboare cu picioarele pe pământ.

– Repede, spuse unul din ei și așa cum erau, cu cătușe la mâini și cu gluga pe cap, îi făcu să urce niște scări.

Se opriră, auziră o sonerie de intrare și apoi zgomotul unei uși care se deschidea.

– Intrați! li se ordonă, iar Brad și Chris simțiră prin glugă un miros cunoscut. Cineva se apropia cu pași apăsați.

– Domnilor, spuse calm generalul-maior Konrad March. Acum puteți să le scoateți glugile și cătușele de la mâini.

Scanned with CamScanner

Capitolul 81

Bridgette auzi zarva care venea dinspre fereastra exterioară a atelierului ei de croitorie şi îşi dădu seama de cauza lui înainte să se ridice de la masa de croit ca să se uite prin pătratul mic de geam. Cealaltă deţinută, care îi adusese ieri masa, o avertizase să se aştepte la aşa ceva.

– Să nu te uiţi, o sfătuise ea. O să ai coşmaruri după aceea.

Dar Bridgette era hotărâtă să înregistreze toate brutalităţile celor care o ţineau acolo, în lagărul aflat sub controlul SS şi într-o zi, dacă va supravieţui, să depună mărturie, împotriva lor în faţa judecătorilor şi a juriilor. Jurnalul ei va fi un sul de muselină pe care va nota datele, orele şi numele celor răspunzători pentru crimele monstruoase comise împotriva fiinţelor umane în spatele gardurilor electrificate, unde erau ţinuţi evreii înainte să fie transportaţi în centrele de exterminare din Franţa şi din Germania. Sulul ei de pânză s-ar putea să fie singurul document care va supravieţui ororilor comise acum.

Scena va fi imposibil de redat în profunzime pe o bucată de pânză. Sub ploaia de lovituri cu pumnii şi cu picioarele, cu bâtele şi cu biciul, cu vârfurile cizmelor, în mijlocul strigătelor şi al vaietelor de protest şi de durere ale celor mai recalcitranţi şi mai rebeli membri ai familiilor despărţite cu brutalitate, sute de bărbaţi, femei şi copii evrei de toate vârstele erau înghesuiţi în mai multe

Scanned with CamScanner

autobuze rechiziționate de la sistemul de transport public din Paris. Autobuzele se îndreptau spre gările de cale ferată, unde ultimii deținuți selectați pentru lichidare erau încărcați în vagoane de marfă cu destinația spre crematorii. Bridgette se retrase de la fereastră tremurând. I se strânsese stomacul și îi vuiau urechile din cauza suferinței omenești. *Madame* Richter îi explicase procesul de deportare chiar în prima oră când ajunseseră aici cu o zi în urmă. *Dă-mi voie să-ți explic un lucru foarte clar,* mademoiselle *Dufor, spusese ea. De la Drancy nu ai cum să scapi, iar dacă nu faci ce ți se spune – atunci când ți se spune – vei fi urcată într-unul din autobuzele verzi franțuzești pe care le vei vedea aici mâine, imediat ce camerele de gazare vor fi gata să primească un alt transport de evrei. Atât timp cât îmi ești de folos, vei trăi. Altfel, nu. Ai înțeles?*

Bridgette înțelesese. Prin „folos" înțelegea că trebuie să-i deseneze și să-i coasă rochii doamnei Richter. Va avea nevoie de multe toalete pentru diverse ocazii – *ca să le port atunci când eu și soțul meu vom fi în siguranță în America de Sud,* spusese ea, *unde vom locui în cazul în care invazia Aliaților va avea succes. În cercurile în care ne vom mișca acolo, oamenii se îmbracă elegant și nu vreau să fiu privită de sus.*

Îi spusese toate acestea în timp ce îi prezenta condițiile înfricoșătoare pe care i le-ar fi asigurat dacă Bridgette nu ar fi ascultat de ea. În ultimele luni, Bridgette auzise o mulțime de povești înspăimântătoare răspândite de Crucea Roșie franceză despre condițiile sordide din lagărele de deținuți, dar ceea ce văzuse cu ochii ei depășea orice imaginație. În barăci de două persoane, dar în care stăteau peste douăzeci de suflete, deținuții dormeau pe paturi de fier, fără saltele sau pături și nu aveau apă curentă, nici toalete și nici suficientă lumină. Lui Bridgette i se întorsese stomacul pe dos din cauza duhorii care plutea deasupra curții, plină cu găleți în care se aduna apa de ploaie pentru băut. Muștele roiau deasupra latrinelor deschise, pe mâncare și pe mese, iar hainele erau atârnate afară la aerisire din lipsă de apă cu care să fie spălate.

– Ai văzut destul? întrebă *madame* Richter când Bridgette coborî privirea ca să nu se uite la un bărbat al cărui chip străveziu era acoperit de furuncule.

Scanned with CamScanner

– *Oui*, spuse ea.

I se dăduse o cămăruță în fundul casei spațioase a comandantului și avea acces la o latrină, construită pentru servitori pe o latură a casei. Era o cămăruță neaerisită cu o gaură în podea, fără cadă și fără duș. Lângă cămăruța ei era o cameră mai mare mobilată cu o masă, un scaun și o mașină de cusut Bernina, fabricată în Elveția. Într-un colț erau depozitate furnituri de croitorie și nenumărate suluri de materiale de toate felurile – jefuite, Bridgette era sigură, din depozitele franceze de textile. Bridgette știa că *madame* Richter are dreptate. Nu se putea evada din acest loc înconjurat cu sârmă ghimpată, păzit de turnuri înalte, patrulat de gardieni cu mitraliere și câini de pază. Avea să rămână aici cât va mai dura ocupația germană, când ar fi putut fi eliberată și ar fi ajuns cu bine la casa ei conspirativă, dacă femeia ar fi întârziat numai câteva minute. Cruzimea necruțătoare a destinului o făcu să vomite.

Scanned with CamScanner

Capitolul 82

După o bătaie ușoară, Brad auzi o chemare în șoaptă de dincolo de ușa camerei de oaspeți din casa generalului-maior March, unde își petrecuse noaptea de luni.

– *Herr* Wagner, pot să vă vorbesc un moment?

Recunoscând vocea, Brad aruncă pătura de pe el. Încă nu se luminase de ziuă, dar era treaz încă de la miezul nopții, căci era prea zdruncinat de întâmplările din ultimele 48 de ore ca să poată dormi. Deschise ușa și îl găsi pe Hans, îmbrăcat într-un halat de casă militar și cu o bonetă de noapte pe cap. Brad era în pijamaua pe care o luase împreună cu alte câteva lucruri din camera lui de deasupra garajului doamnei Gastain.

– A venit mașina pentru mine?

Urma să plece a doua zi dimineață împreună cu Steaua Polară și cu Nagâțul după ridicarea restricției de circulație și vor urma rute diferite, mergând fiecare la casa lui conspirativă.

– *Non, Herr* Wagner, am venit în altă chestiune.

Brad îl invită înăuntru, iar înainte să intre, Hans aruncă o privire spre camera generalului-maior March, de la capătul celălalt al coridorului.

– Îmi pare rău că v-am sculat din somn, spuse aghiotantul vorbind încet, dar am vrut să vin înainte să se trezească ceilalți ai casei

Scanned with CamScanner

ca să vă fac o propunere pe care sper s-o acceptați. Generalul este îngrijorat pentru siguranța fiului său.

Brad întrebă uimit:

– Dar Wilhelm nu este în siguranță la mătușa lui din Zürich?

– Deocamdată, da, așa este, dar generalul se teme că va veni o zi când el însuși va fi arestat. Iar dacă se întâmplă așa și va refuza să coopereze în timpul interogatoriului, acum politica Reichsführerului Himmler este să-i aresteze pe membrii familiei deținuților ca să-i facă pe aceștia să vorbească. Wilhelm nu va mai fi în siguranță nici la Zürich. Va fi răpit și adus înapoi ca să împartă celula cu tatăl său. Iar *Herr General* crede că dacă lui i se va întâmpla ceva și dacă banii se vor termina, nu mai poate fi sigur că mătușa se va purta frumos cu Wilhelm.

Cu tot frigul nopții, fruntea lui Hans se acoperise de sudoare.

– Și cu ce pot să îl ajut eu? întrebă Brad.

– Am venit să vă propun să-l luați pe Wilhelm cu dumneavoastră în America.

Brad murmură uluit:

– Hans, l-aș lua cu dragă inimă, dar... dar nu pot să promit că va fi mai în siguranță împreună cu mine. Nu știu care va fi ruta mea de evadare și ce pericole ne așteaptă. Poate că nici nu reușesc să ies din Franța.

Brad nu știa prin ce metodă vor fi recuperați el și prietenii lui – cu trenul, cu mașina, cu avionul, cu o ambarcațiune, pe jos? Și cât va dura drumul – câteva ore, zile, săptămâni? În ce direcție vor merge – spre Spania, Elveția, Gibraltar? Nu va primi răspunsul la aceste întrebări decât atunci când va ajunge la casa conspirativă și va lua legătura cu maiorul Renault.

– Veți fi în siguranță cu asta.

Hans îi arătă lui Brad un pașaport de călătorie emis de SS, cu semnături și ștampile oficiale, în care se specifica numele lui și ocupația.

– *Herr General* a aranjat să aveți și dumneavoastră, și colegii un astfel de document care vă garantează trecerea fără probleme până la destinațiile finale... Nu știe că l-am luat pe acesta ca să vi-l arăt. Trebuie să-l pun la loc până nu observă că lipsește.

Scanned with CamScanner

Brad privea fix la pașaport și nu-i venea să-și creadă ochilor. Cu acest document impresionant, el și colegii lui de echipă puteau să ajungă într-un teritoriu sigur fără nici o problemă. Oficialitățile germane erau mai vigilente acum în privința pașapoartelor falsificate, dar nici cel mai ager și mai bine antrenat ochi nu ar fi pus la îndoială autenticitatea acestui document.

– Sunteți de acord? întrebă Hans. S-ar putea să fie singura șansă de supraviețuire a lui Wilhelm.

Brad se gândea la cei doi copii zdrențăroși, speriați, lihniți de foame de pe malul Râului Alb din Meeker, Colorado, din septembrie 1938. La naiba! Cum putea spune nu? Fără să mai stea pe gânduri, Brad spuse:

– De acord.

Hans îl cuprinse pe Brad într-o îmbrățișare ca de urs, cu ochii umeziți.

– *Danke, Herr* Wagner, spuse el. Vă mulțumesc din toată inima. Se stăpâni, îi dădu drumul lui Brad din îmbrățișare și luă înapoi pașaportul: Acum trebuie să-l pun la locul lui, jos. Generalul se va trezi curând. În ultimele zile nu a dormit prea mult. Când va coborî, va trebui să-i prezentați propunerea, dar să nu-i spuneți că vine de la mine.

Când se întorcea să plece, Brad întrebă:

– Stai puțin, Hans! Dar cum rămâne cu dumneata și cu generalul? Din moment ce crede că va fi arestat, de ce nu veniți amândoi cu mine? Puteți să-l luați și pe Wilhelm și să vă dați la fund în Elveția până se termină totul.

– *Mein General* este supravegheat fără încetare, spuse Hans încet. Nu va ajunge departe și se va descoperi că lipsește. Și pe lângă aceasta, superiorul meu este soldat de profesie și general, *Herr* Wagner. Nici prin gând nu i-ar trece să dezerteze de la postul și de la responsabilitățile care sunt pe umerii lui. Cât despre mine, eu trebuie să rămân alături de el.

– Dar dacă nu reușește să scape, are încredere în mine și mă lasă să-i duc singurul copil într-o țară străină, să fie crescut de străini?

Scanned with CamScanner

– *Ja*, răspunse Hans. Știe că sunteți un om bun și că veți avea grijă de băiatul lui. *Auf Wiedersehen, Herr Wagner. Gott sei mit dir.*

Îi întinse mâna. Brad o strânse cu putere.

– Dumnezeu să fie cu dumneata și cu generalul, Hans! Sper să ne reîntâlnim. Mi-ar face mare plăcere să vă revăd în orașul meu natal din munții Colorado. Zona este un adevărat paradis al pescarilor.

Hans ridică resemnat din umeri, dând să se înțeleagă că o asemenea plăcere era puțin probabilă.

– Micului Wilhelm îi place foarte mult la munte, spuse el.

După ce plecă aghiotantul, Brad se îmbrăcă repede. Pașapoartele îl vor convinge pe Steaua Polară de buna credință a generalului March. Cu o zi înainte, când li se scoseseră glugile, iar generalul îi salutase pe Barnard Wagner și pe Claus Bauer ca pe niște vechi prieteni, Steaua Polară fusese uimit. Ce se petrecea aici? Firește, Brad și Nagâțul înțeleseseră imediat că generalul aflase despre arestarea lor și le organizase salvarea. Steaua Polară se lăsă ceva mai greu convins.

– Poți să ai încredere în el, îl asigurase Chris. Când și dacă vom scăpa din toată tevatura asta, ai să afli la întâlnirea noastră de la New York. Dar până atunci, cu cât știi mai puține despre el, cu atât mai bine.

Seara trecută, în timp ce beau câte un șnaps, generalul nu le oferise nici o explicație de ce se aflau în casa lui și nu într-o celulă a Gestapoului, dar Steaua Polară nu se putuse abține să întrebe:

– Femeia pe care au executat-o oamenii dumneavoastră – nu ați putut aranja s-o salvați și pe ea?

– Era dintre ai voștri? întrebă generalul.

– Da, răspunse Steaua Polară. În mod sigur.

– Îmi pare rău, n-am știut. Dar oricum nu aș fi putut să o ajut. Orice ajutor din partea mea ar fi trezit bănuielile SS. Femeia era... proiectul special al ofițerului SD care a răspuns de interogarea și de... de execuția ei.

Brad și ceilalți schimbară priviri între ei. Colonelul SS era probabil expertul în lingvistică de care se temuse maiorul că o va

da de gol pe Broscăriță. Prietena lor ar fi trebuit să-l asculte, dar acum era prea târziu.

Soarele era deja sus și restricția de circulație se ridicase de abia o oră când Brad coborî scările ca să-l aștepte pe general. Câteva minute mai târziu, acesta apăru în capul scărilor și coborî încheindu-și butonii cămășii de la uniformă.

– Ai dormit bine?

– Atât cât se putea de bine, date fiind împrejurările, răspunse Brad.

– Hai să mergem la mine în birou, spuse Konrad. Vreau să vă dau ceva, dumitale și prietenilor dumitale, când vor coborî. Un mic dar de rămas-bun ca să fiți siguri că veți ajunge cu bine la destinație.

În încăperea confortabilă și cunoscută se făcuse foc, dar Brad nu se despărțea cu părere de rău de acest loc pe care îl considerase un adăpost în fața furtunii. Generalul îi dădu pașaportul emis de serviciul de securitate al Reichsführerului și semnat de un anume colonel Derrick Albrecht. Brad se prefăcu surprins și spuse:

– Am și eu ceva să vă ofer, dacă sunteți dispus să acceptați, *Herr General*. Știu că nu sunteți mulțumit de aranjamentul pe care l-ați făcut pentru Wilhelm. Ați fi dispus să mă lăsați să-l iau cu mine în America până veți putea veni după el?

Konrad clipi din ochi ca și când nu ar fi auzit bine.

– Vrei să-l iei... să-l iei pe Wilhelm în America?

– Da, dacă sunteți de acord.

Speranța licări o clipă în ochii generalului, apoi se stinse. Clătină din cap.

– Dar nu înțelegi, prietene. Poate că nu voi mai putea veni după el. Nu... nu mă aștept să supraviețuiesc acestui război. Ce se va întâmpla cu fiul meu din America dacă eu mor?

– Atunci va deveni un membru al familiei mele, răspunse Brad. Dar dumneavoastră sunteți tatăl lui. Nu va putea uita niciodată acest lucru, și nici eu. Însă va avea o viață bună. Asta pot să vă promit.

– Tinere prieten... începu Konrad, dar vocea i se frânse și ochii obosiți i se umplură de lacrimi. Recunoștința mea nu are margini.

Scanned with CamScanner

– Înțeleg că sunteți de acord, spuse Brad. Acum trebuie să ne grăbim, domnule general. Nu avem prea mult timp. Am nevoie de documente, certificatul de naștere al lui Wilhelm, adeverința de botez, pașaportul, tot ce aveți, ca să stabilesc cine este, și o scrisoare de la dumneavoastră către mătușa lui prin care să mă autorizați să-l iau pe Wilhelm cu mine. Am să vă las adresa mea unde mă puteți găsi după ce se termină războiul.

Scanned with CamScanner

Capitolul 83

– Te aşteaptă, spuse Céleste. Este în salon. S-a spălat foarte bine, a ieşit din baie ca pasărea Phoenix din propria cenuşă. Măiestria cu care „a decedat" m-ar fi păcălit şi pe mine dacă nu aş fi fost la curent cu toată schema. Păcat de păr, dar l-am ondulat şi o să-şi revină la gloria de odinioară.

– Dar atât de multe lucruri nu-şi vor mai reveni, spuse Derrick.

– Nu, încuviinţă Céleste.

Bagajele fostei lui iubite erau gata pregătite în hol şi aşteptau lângă uşă să vină vechiul servitor al castelului şi să le ducă la Karl, care trebuia s-o conducă pe Céleste înapoi la Paris. Derrick se aplecă să o sărute pe obraz.

– Mulţumesc, *ma chérie*, pentru tot.

– Aş spune „pentru nimic", dar nu ar fi adevărat, Derrick. O să-mi fie dor de tine. Îi cuprinse blând bărbia cu palma, învăluindu-l într-o privire blândă, plină de afecţiune şi de compasiune. Sărmanul meu *bien-aimé*..., înţeleg ce atracţie poate avea farmecul unei asemenea femei pentru tine.

Derrick îi luă mâna şi şi-o apăsă pe buze.

– Dar tânjesc după o stea care este prea departe. Asta este ceea ce citesc în ochii aceştia înţelepţi şi frumoşi? Da, ştiu. Vei fi în pericol din partea Rezistenţei după ce se va termina războiul. Nu voi putea să te protejez. Unde te vei duce?

Scanned with CamScanner

Céleste râse.

– Bărbatul din Spania pe care l-am părăsit încă mă mai iubește și îmi trimite flori în fiecare săptămână. Unde în altă parte? Își retrase mâna. Pentru tine mă tem, *mon chéri*. Te rog să ai grijă.

– Cât voi putea de bine, spuse el și o sărută din nou pe obraz.

Céleste îl părăsi, lăsând în urma ei o ușoară dâră de parfum. Deschise ușa, apoi se întoarse și îi aruncă o privire:

– Să-i spui la revedere din partea mea, te rog. Mi-a plăcut, să știi.

Derrick încuviință din cap.

– *Au revoir*, Céleste.

Rămase privind după ea până când bătrânul servitor închise ușa, încheind astfel un capitol din viața lui. Se îndreptă spre salon. Era marți, 13 iunie 1944.

***

În aceeași după-amiază, în biroul lui de la Prefectura Poliției, detectivul-șef Maurice Corbett se ridică de la masă și salută o femeie care intră în biroul lui și se prezentă ca *madame* Florence Bisset. Avea în jur de 45 de ani, dar anii de muncă grea ca servitoare și de foame și griji își puseseră amprenta pe chipul ei, care arăta cu zece ani mai în vârstă. Lui Maurice i se strânse inima de mila ei. O invită să ia loc.

– Cu ce vă pot ajuta, *madame*?

Asistentul lui îi spusese deja că femeia lucra ca femeie de serviciu la birourile sediului SS din bulevardul Foch 84, acesta fiind și motivul pentru care acceptase s-o primească. Nu putea să o plaseze printre numeroșii membri ai personalului de întreținere pe care îi văzuse atunci când stătuse de vorbă cu îngrijitorul de pe hol, în februarie, dar cele mai multe femei cu meseria ei arătau la fel. Înainte să răspundă, femeia privi speriată de jur împrejur, ca și când s-ar fi temut că pereții au urechi.

– Puteți vorbi în voie, *madame*, o încurajă Maurice. Suntem doar noi doi aici.

Scanned with CamScanner

Pipăind neliniştită crucifixul pe care îl purta la gât, femeia începu să vorbească aproape în şoaptă:

– Nu ştiam dacă trebuie să vin... dar preotul mi-a spus că trebuie să vă spun, dacă vreau să primesc iertarea Domnului.

Maurice simţi un fior pe şira spinării. *Madame* Bisset ştia ceva despre asasinarea domnului Beaumont Fournier.

– Ce trebuie să-mi spui? o îndemnă el blând.

Cu o voce copleşită de ruşine, Florence Bisset mărturisi. Sâmbătă dimineaţa, 13 octombrie 1942, îl văzuse întâmplător pe colonelul Derrick Albrecht când plecase din birou şi se dusese la toaletă. Împinsă de un imbold neaşteptat şi de foame, bătu încet la uşa colonelului şi, neprimind nici un răspuns, o deschise. Încăperea era goală. Femeile de serviciu nu aveau voie să intre în birourile SS dacă ocupanţii lor nu erau acolo. Dar în fiecare dimineaţă în aceste camere se punea un croasant proaspăt pentru ofiţeri, ca să servească la cafea. De regulă, colonelul nu se atingea de el şi la sfârşitul zilei îl dădea femeii de serviciu să-l ia acasă. Florence Bisset se strecurase înăuntru ca să ia ceva să-şi hrănească familia înfometată. Tocmai îşi umpluse buzunarele şorţului când îl auzise în faţa uşii pe colonelul Albrecht, care se întorsese şi vorbea cu aghiotantul lui. Se repezise şi se ascunsese într-un dulap cu unelte pentru curăţenie şi fusese silită să rămână acolo până când... până când...

– Până când ce, *madame* Bisset? o încurajă Maurice, cu inima strânsă, căci aşteptase aproape doi ani ca această poveste – şi restul ei – să iasă la iveală.

După aceea, când era îngrijorată că va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii în dulap, îl auzi pe aghiotantul colonelului, care intră şi îi anunţă numele unui vizitator. Îl recunoscu. Era numele scriitorului aceluia vestit, *monsieur* Beaumont Fournier. Venise să-l avertizeze pe colonel în legătură cu o femeie. *Madame* Bisset nu-şi amintea numele ei. Nu o cunoştea. Îl auzise pe colonel cum îi oferise o cafea. Următorul lucru pe care îl ştia *madame* Bisset era că avusese loc o discuţie între colonel şi aghiotantul lui despre un plan, cum să îndepărteze un cadavru. Din câte înţelesese ea, era

Scanned with CamScanner

cel al scriitorului. Murise pe scaun. Fusese îngrozită că îl vor pune în dulapul cu unelte, dar Dumnezeu se milostivise și o cruțase. Îl auzise pe colonel cum dăduse instrucțiuni aghiotantului să aducă ceva mai mare în care să înfășoare trupul și să-l scoată apoi pe ieșirea privată a colonelului, ceea ce au și făcut și atunci ieșise și ea din ascunzătoare. Se mirase de ce colonelul nu raportase moartea și nu lăsase autoritățile să se ocupe de cadavru, dar după aceea citise în ziare că fusese găsit în Sena și că autoritățile calificaseră moartea lui drept asasinat...

Maurice n-o întrebă pe femeie de ce nu venise până atunci, căci motivul era limpede. Îi mulțumi, o asigură că o iertă și că și Dumnezeu o va ierta. Să nu spună nimănui ce îi povestise lui. Totul rămânea între ei doi, preotul ei și Dumnezeu. Dar când se va termina războiul și nemții vor fi aduși în fața justiției, va fi chemată să depună mărturie împotriva colonelului Derrick Albrecht și a aghiotantului său, Karl Brunner. Va jura în fața lui Dumnezeu că va depune mărturie în fața curții despre ceea ce auzise și știa că este adevărat, pentru că numai atunci va putea fi absolut sigură că va fi absolvită de păcatul tăcerii.

– Jur, spusese Florence Bisset.

– Sunteți o femeie curajoasă, îi spusese Maurice. Acum haideți să vă notăm numele complet și declarația în detaliu.

Scanned with CamScanner

Capitolul 84

Victoria auzi vocea lui Derrick Albrecht în hol şi se ridică în picioare de lângă şemineu, ca să-l întâmpine cu faţa, când singurul servitor din casă deschise uşa salonului ca să-i facă loc să intre. Ce putea să-i spună atât timp cât nu ştia motivele pentru care o adusese aici? De ce îi salvase pe ea şi pe ceilalţi de la moarte prin mijloace atât de riscante, de extreme şi de extravagante? O salvase pentru el însuşi? Era prizonieră aici? Dar de ce îi eliberase pe ceilalţi? Sau nu-i eliberase? Nu ştia cum să-l abordeze. Era o enigmă pentru ea, o permanentă variabilă, o surpriză fără sfârşit, la fel de greu de prins ca o umbră aruncată de o formă inexistentă. Palma puternică peste faţă pe care i-o aplicase la sediul Gestapoului o convinsese că jocul se terminase pentru toţi. Presupunea că putea să-i ierte multe, poate chiar şi şocul şi dezamăgirea când aflase că este spioană a duşmanului, dar nu şi jignirea că profitase de el ca să strângă informaţii. Mândria lui de aristocrat nu-i permitea aşa ceva.

Derrick dădu mănuşile şi pălăria servitorului care aştepta.

– O sticlă de Cuvée 1943, *s'il vous plaît*, Alois, spuse el.

Servitorul se înclină şi închise uşa, iar Derrick se întoarse spre ea.

– Bună dimineaţa. Văd că ţi-ai revenit foarte bine.

Arăta obosit, dar când se apropie de şemineu, Victoria îşi dădu seama că, dincolo de oboseală, privirea lui mai exprima şi altceva.

Scanned with CamScanner

– De ce mă privești așa? întrebă el.

Nu era un om bun. Un om bun nu ar fi purtat această uniformă, totuși, inima ei își reprima o emoție pe care nu o înțelegea.

– Unde sunt ceilalți?

– Nu am nici cea mai mică idee. Ieri au fost conduși printr-un vicleșug acasă la un coleg. Dacă totul a mers conform planului, acum ar trebui să fie în drum spre un teritoriu prietenos.

– Cum pot să te cred?

– Nu poți. Făcu o pauză ca să-i privească rochia. Apropo, arăți foarte bine. Céleste a ales bine.

– E clar că îți cunoaște gusturile.

– Nu, și-a dat seama care sunt gusturile tale. Când a plecat de la castel m-a rugat să-ți spun la revedere. I-ai plăcut.

– Și ea mi-a plăcut.

– M-am gândit eu că o să vă înțelegeți bine. Acum te rog să te dai la o parte. Vreau să-mi încălzesc mâinile. Iunie este o lună foarte imprevizibilă în Europa. La dumneata, în Virginia, temperatura coboară vreodată așa de mult în iunie?

Întinse mâinile fine și lungi ca ale unui violonist sau chirurg, fără o pată de sânge pe ele. Victoria ignoră întrebarea.

– Te rog să-mi explici, Derrick. De ce... de ce ne-ai salvat viețile? Ai riscat enorm pentru mine și pentru prietenii mei.

În timpul înscenării zgomotelor falsei torturi din Celula Blocului C – loviturile de palmă, de pumn, gemetele și țipetele și când îi aplicase cu îndemânare semnele de vânătăi, tăieturi și sângele de porc, Derrick refuzase să-i dea explicații. *Toate la vremea lor*, spusese Derrick atunci când Victoria insistase. *Deocamdată, dacă vreți să mai rămâneți în viață, dumneata și prietenii dumitale trebuie să aveți încredere în mine și să jucați această șaradă.*

Derrick scurmă în foc.

– La această întrebare voi răspunde cel mai bine la un pahar de primă presă a strugurilor, spuse el, referindu-se la sticla de Cuvée 1943, unul dintre cele mai scumpe vinuri produse în Franța. Victoria se întreba dacă pivnița de vinuri a contelui era deschisă și la dispoziția ducelui.

Scanned with CamScanner

– Nu este niciodată prea devreme pentru o cupă de şampanie, mai ales în aceste vremuri. A, iată că a venit Alois, spuse el, când ceasul de deasupra şemineului bătu ora zece.

Se aşezară pe două canapele faţă în faţă, iar servitorul turnă vinul, lăsând sticla într-o frapieră cu gheaţă pe masa dintre ei. Când rămaseră singuri, Derrick ridică paharul spre Victoria:

– Pentru întoarcerea ta în siguranţă în America, unde vei avea parte de o viaţă fericită şi împlinită, Victoria Grayson! Acesta ar trebui să fie răspunsul la întrebarea de ce ai fost adusă aici.

Victoria îl privi fix.

– Acesta este singurul motiv?

– Singurul şi unicul motiv. Ce altceva ar putea fi?

Obrajii Victoriei se încălziră, dar privirea îi rămase fixă.

– Ştii foarte bine, domnule colonel. Sau mă flatez singură?

Derrick puse jos paharul de şampanie.

– Nu, nu te flatezi, dar am acceptat de la bun început că astfel de speranţe, visuri, dorinţe, indiferent ce cuvânt vrei să foloseşti, nu vor fi împlinite niciodată. Trebuie să ştii însă că sentimentele mele sunt mai presus de simpla poftă, aşa cum continui să interpretezi interesul meu. Nu este nevoie să intrăm în amănunte în legătură cu ele. M-am mulţumit să cred că ar fi putut fi altfel în alte împrejurări, în vremuri mai binevoitoare. Ridică o sprânceană: Negi acest lucru?

Victoria se forţă să-i susţină privirea. Îi datora o privire directă şi un răspuns sincer. Era adevărat. După Ralph, dacă l-ar fi cunoscut într-o lume a păcii...

– Nu, nu pot nega, spuse ea.

Ochii îi ardeau.

– Derrick, cum a putut un om ca tine să facă parte dintr-o organizaţie precum SS?

– Pe atunci, oftă Derrick, am intrat în SS pentru patria mea. Am crezut prosteşte în Hitler şi în misiunea lui de a reda Germaniei gloria ei de odinioară. Când am înţeles că munca mea va contribui la realizarea nebuniei lui, era prea târziu să mă mai retrag fără să trezesc suspiciuni cu privire la loialitatea mea şi fără a-mi pune în

Scanned with CamScanner

primejdie familia. Rămânând în SS, am putut cel puțin să salvez viețile câtorva dintre conaționalii mei.

Derrick luă din nou paharul în mână.

– Cât despre scena de teatru, continuă el, aceasta nu ar fi fost necesară dacă șeful Gestapoului nu ar fi cerut să asiste la execuție și să-și aducă și subordonații. Așa stând lucrurile, nu am avut de ales, ci a trebuit să te torturez și să fac în așa fel încât execuția să pară reală, iar credibilitatea și securitatea mea să nu fie puse în primejdie. Sorbi o înghițitură de șampanie și adăugă trist: În anumite cercuri, acolo unde există o viziune deformată despre eroism, sunt omul zilei. Am câștigat favoruri în sferele înalte datorită sacrificiului personal pentru o cauză superioară. Este cât se poate de sigur că execuția dumitale nu a lăsat nici o îndoială cu privire la loialitatea mea față de cel de-al Treilea Reich, dacă se mai îndoia cineva de ea. Respectul pe care îl nutream pentru partenera mea de scrimă nu era un secret pentru cei interesați de viața particulară a colonelului Derrick Albrecht.

– Nu... nu ești cine pretinzi că ești, nu-i așa? spuse Victoria, începând să-și dea seama ce joc periculos juca Derrick. Ești agent dublu?

Derrick râse scurt.

– Nu tocmai. Un agent dublu joacă de ambele părți. Eu sunt de o singură parte, acolo unde este cel mai bine pentru Germania. Fac parte dintr-o grupare secretă care se opune lui Hitler și regimului său. Misiunea mea este să-i salvez pe concetățenii care gândesc la fel ca mine de la o soartă mai rea decât moartea, îndeplinindu-mi în același timp celelalte îndatoriri dezgustătoare. Ai aterizat în viața mea ca un mijloc neașteptat de a-mi lărgi sfera de activitate. Speranța mea era să transmit prin tine materiale secrete care să ajute la salvarea vieților de ambele părți și să grăbească sfârșitul războiului.

Întinse mâna și își umplu din nou paharul de șampanie. Victoria nu se atinsese de al ei.

– Așadar, toată acea dramă de atunci, de la pavilion, a fost o înscenare.

Derrick ciocni paharul de al ei.

Scanned with CamScanner

– Mi-aș cere scuze că te-am înșelat, dacă aceasta ar fi fost intenția mea.

Victoria clătină din cap uluită și simți un nod în gât. Derrick ar fi avut viitorul asigurat dacă totul ar fi fost real, tortura, execuția și nu și-ar fi asumat sarcina uluitoare de a pune la punct o schemă incredibilă ca să-i salveze pe ea și pe ceilalți, dar nu se cruțase. De dragul ei, își pusese în pericol propria viață, organizația, ba chiar și familia. Ce sentimente poate avea o femeie pentru un astfel de bărbat?

– Ți-ai riscat viața pentru mine, spuse Victoria.

– Viața mea este deja într-un risc permanent.

– Îți sunt recunoscătoare, Derrick.

– Ți-am spus ce doresc în schimb – să ai parte de o viață împlinită și fericită. Această culme este de cele mai multe ori inaccesibilă pentru majoritatea oamenilor, dar aș dori măcar să-mi promiți că te vei strădui să-mi onorezi cererea. Promiți?

Nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Bărbatul acesta îi provoca sentimente care săltau în inima ei niște mingi de ping-pong. Prin perdeaua de ceață, îl văzu cum se ridică în picioare și îi oferă o batistă albă.

– Nu m-aș fi gândit niciodată că o să le văd curgând pentru mine, spuse el.

Victoria luă batista și se șterse la ochi.

– Ei bine, le-ai văzut.

– Îmi promiți ce te-am rugat?

– Promit, spuse ea.

– Excelent. Acum trebuie să discutăm următorul pas. Vei pleca mâine-dimineață în zori. Karl te va duce acasă, de unde vei putea lua legătura cu persoanele tale de contact... Văzând privirea ei înghețată, Derrick întrebă: Ce s-a întâmplat?

– Casa mea conspirativă. A fost compromisă.

– De unde știi?

– Am fost informată cu puțin timp înainte de arestare și înainte ca planul de recuperare să poată fi pus în aplicare.

– Dar chiar dacă locuința a fost compromisă, nu ai alt mijloc să pleci din Franța?

Scanned with CamScanner

Victoria scutură din cap, încercând să se gândească. Mărturisirea ei îl tulburase. De ce nu-i oferea căile lui de a pleca din Franța.

– Operatoarea noastră radio ținea legătura cu omul de contact, spuse Victoria. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, dacă a scăpat sau nu de arestare. Nu știu adresa ei, nu știu nici unde lucrează sau sub ce nume. Nu este decât fresca...

– Peisajul acvatic de pe zidul mănăstirii?

– Da. Dar de ce nu mă scoți pe canalele voastre, Derrick?

– Riscul este prea mare din două motive, spuse Derrick. Se ridică de pe canapea cu un aer preocupat, uitând de șampanie și se întoarse lângă foc. Locațiile noastre de refugiu sunt în Franța și în Germania. Nu avem mijloace să te scoatem peste graniță. Iar Gestapoul a avut grijă să se laude cu execuția ta, iubita șefului serviciului de contraspionaj de la SD și principala instructoare de scrimă de la L'Ecole d'Escrime Français. O trâmbițează ca pe o victorie a lor și un avertisment pentru ceilalți: elevii tăi, colaboratorii mei, locuitorii de la hotel. Mulți au fost prezenți când te-ai prăbușit în fața plutonului de execuție. Se presupune că ești moartă. Dacă cineva te recunoaște din întâmplare, indiferent cât de bine ai fi deghizată, ne pune în pericol pe tine, pe mine și toată organizația. Recuperarea ta trebuie să vină de la OSS. Nu există o modalitate s-o anunți pe operatoarea radio că ești încă în viață și ai nevoie de ajutor?

– Ba da! spuse Victoria. Un semn în diagonală peste o plantă de broscărită, simbolul meu de pe zid. Înseamnă că trebuie să ne întâlnim la ceainăria dintr-o librărie la ora patru în ziua când apare semnul – La Petite Madeleine, de lângă Catacombe. Dacă operatoarea nu a fost scoasă din dispozitiv sau arestată, va vedea semnul și va ști ce înseamnă. Va ști că am rămas de izbelište și va veni la librărie, dacă nu miroase vreo capcană. Spune-i celui pe care îl trimiți să menționeze Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York. Va ști că poate avea încredere în persoana respectivă.

– Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York, repetă Derrick. Cunosc foarte bine locul. Acolo am făcut cândva cunoștință cu T.S. Eliot.

Scanned with CamScanner

– Și încă ceva. Dacă vezi un V în urechea Labradorului, asta înseamnă că a fost compromisă și a plecat din Paris. Îl trimiți pe Karl?

– Nu, mă duc chiar eu, spuse Derrick.

Scanned with CamScanner

ACASĂ
Iunie 1944 – septembrie 1962

Scanned with CamScanner

Capitolul 85

În dimineața de marți, 13 iunie, când ajunse la biroul lui de la sediul din Berna, Alistair găsi pe masă un exemplar din ziarul *Le Temps* de luni. Titlurile de pe prima pagină anunțau că o franțuzoaică fusese demascată ca spioană a organizației americane OSS și executată. Erau și câteva fotografii ale Victoriei cu fața plină de sânge, alta cu ea legată de un stâlp și cu capul acoperit de o glugă, bălăbănindu-se în piept fără viață. Fotografiile erau însoțite de un articol care descria în detaliu ceremonia execuției ei. Erau incluse și numele, și funcția colonelului SS care dăduse personal ordinul „Foc!" De regulă, execuțiile Gestapoului și ale SD se desfășurau discret, nu erau prezentate pe prima pagină a celui mai influent ziar dintr-o țară ocupată, ca să le vadă toată lumea. Publicitatea făcută în jurul asasinării Victoriei urmărea să sperie și să intimideze populația franceză, din ce în ce mai revoltată împotriva invadatorilor germani.

Alistair încerca să nu se gândească la calvarul la care o supusese pe Victoria colonelul Albrecht Derrick, când aflase că este spioană, dar, în mod surprinzător, *Le Temps* nu spunea că este americană, așadar probabil că reușise să-i ascundă cumva acest lucru. Se lăsă copleșit de un val de tristețe. Nu se spunea nici dacă ceilalți fuseseră prinși în aceeași plasă sau nu. Probabil că până acum avuseseră și ei aceeași soartă, dar nu meritau aceeași atenție din partea ziarelor

Scanned with CamScanner

ca Victoria, instructoare cunoscută de scrimă și iubita celui mai periculos nazist din Paris.

Linia telefonică sigură sună în acea după-amiază la ora trei. Era Henri.

– Am vești și sper să fie bune, spuse el. A apărut un semn pe zid. Trec pe acolo în fiecare zi, iar ieri nu era acolo. Nu pare opera unor vandali, căci nici o altă parte a frescei nu a fost atinsă. Ar putea însemna ceva?

Alistair își apăsă receptorul pe ureche.

– Cum arată semnul ăsta?

– Este o linie în diagonală peste o broscăriță.

– Cum? Nu se poate! Este semnul codificat al Broscăriței pentru operatoarea radio și cere să se întâlnească la La Petite Madeleine astăzi la ora patru.

– Și... crezi că așa ceva este imposibil?

– Da, spuse simplu Alistair.

Henri își dăduse seama probabil că Broscărița era spioana franceză a OSS despre care *Le Temps* spusese că fusese executată, iar operatoarea radio era Bernadette Dufor.

– Poate că unul dintre ceilalți agenți a dezvăluit semnul în timpul interogatoriului și acesta a fost desenat ca să pună o capcană, ceea ce ar însemna că...

Alistair încercă să-și stăpânească un val de emoție.

– ...că unul dintre membrii echipei este încă în viață și în libertate. Nu există decât o singură cale să aflăm. Știi ce să faci, prietene.

– *Oui*, spuse Henri.

***

În acea după-amiază la patru fără zece, Derrick intră în librărie. În spatele tejghelei era numai proprietarul – sau omul despre care presupunea că este proprietarul magazinului. Afacerile nu păreau foarte prospere ca să angajeze mai mult personal, iar judecând după șorțul lui, se vedea că îndeplinește atât slujba de librar, cât și de chelner.

Scanned with CamScanner

Se uită la Derrick mai mult curios decât bănuitor. Ce făcea un bărbat îmbrăcat ca un boier de țară într-un magazin ca al lui?

– Bună ziua, spuse Derrick într-o franceză impecabilă. Serviți ceai?

– În salonul din spate, *monsieur*. Vă rog să-mi permiteți.

Omul ieși repede din spatele tejghelei și îl conduse pe Derrick la o masă din ceainărie.

– O să stau aici, spuse Derrick alegând un scaun cu fața spre intrarea în ceainărie, nu pe cel pe care i-l oferise proprietarul, cu o vedere mohorâtă spre curtea interioară.

– Prea bine, *monsieur*. Îmi pare rău, dar sortimentul nostru de ceaiuri și pateuri de astăzi este limitat.

– Mă mulțumesc cu ceea ce îmi puteți oferi.

Proprietarul făcu o plecăciune și îi aruncă o privire francezului din colț. Henri continua să citească, fără să manifeste nici un interes față de bărbatul care intrase, dar îl recunoscuse fără pic de îndoială. Nici conversația într-o franceză fără cusur, nici costumul de croială englezească nu-l putea ascunde pe șeful SS al diviziei SD de contraspionaj din Franța. Tâmplele lui Henri zvâcneau. Apariția omului nu putea însemna decât un singur lucru: numele librăriei ca loc de întâlnire fusese dezvăluit de unul dintre agenții lui Alistair și șeful SD venise să închidă el însuși capcana. Dar prezența lui mai spunea și că cel puțin unul din membrii Libelulei mai era încă în viață, sau fusese ieri.

Proprietarul aduse ceaiul.

– Aștept pe cineva, îl auzi Henri pe ofițerul SS. O femeie minionă, blondă. Vreți s-o conduceți aici? Poate că am să vă mai cer încă o ceașcă.

Complicele lui Henri se înclină.

– Cu plăcere, *monsieur*.

Mon Dieu! își spuse Henri. Omul o aștepta pe agenta despre care Henri credea că este Labradorul, al cărei nume de acoperire era *mademoiselle* Bernadette Dufor, operatoarea radio a lui Alistair. Omul nu știa că fusese arestată de Gestapoul francez? Se știa foarte bine că cele două grupuri nu discutau între ele. Venise s-o aresteze personal pe *mademoiselle* Dufor?

Scanned with CamScanner

Timpul trecea. Capcana fusese întinsă, dar nu venea nimeni să calce în ea. După o oră, Henri își extrase trupul masiv dintre scaun și masă, ca și când s-ar fi plictisit să stea acolo și să bea ceaiul apos. Lăsă câteva centime pe masă pentru proprietar și trecu nonșalant pe lângă bărbatul de la cealaltă masă, grăbit să-i raporteze lui Alistair.

***

Derrick aşteptă două ore, abia dacă bău din ceai, pateurile neidentificabile rămaseră neatinse şi abia după aceea se decise să plece. Operatoarea radio nu venise. Victoria rămăsese acum fără nici o posibilitate de contact ca să-şi aranjeze repatrierea, dacă nu se gândea el la o altă cale. Îi trecu prin minte posibilitatea de a contacta autorităţile elveţiene, ca să ia legătura cu OSS, dar alungă ideea. Nu cunoştea pe nimeni personal în care să poată avea încredere sau care să aibă încredere în el, omul care ordonase execuţia domnişoarei Véronique Colbert. Victoria trebuia să rămână la castel până când decidea ce să facă. Nu ştia nici un alt loc sigur pentru ea.

***

Alistair se repezi la telefon chiar în secunda în care sună, la câteva minute după ora cinci.

– Veşti proaste, spuse Henri şi îi relată ce făcuse. Este clar că Gestapoul francez şi SD nu comunică între ele.

– Este numai o chestiune de timp până când SD va afla că este în mâinile Carlingii, spuse Alistair, iar cu aceasta se vor încheia arestările.

– A renunţat la semnal?

– Nu. Dar nu a mai sosit nici o transmisie. Fie că nu au reuşit s-o facă să vorbească, fie că este deja moartă.

– Totuşi, este foarte ciudat, Alistair.

– Nu-i aşa?

Scanned with CamScanner

– Şi lucrul cel mai ciudat...

Henri se opri. Alistair îşi ţinu respiraţia.

– Continuă.

– Nu ţi se pare ciudat, *mon ami*, că şeful SD s-a deranjat personal să apară în haine civile, de unul singur, ca să aresteze pe cineva, fie chiar şi o persoană foarte importantă? Ai zice că SS ar fi putut avea pe cineva ascuns în ceainărie.

Alistair se gândi o clipă, apoi întrebă:

– Ai văzut vreun semn al prezenţei SS pe stradă când ai plecat de la librărie?

– Nu, şi mai este ceva ciudat. Philippe spune că domnul colonel Albrecht a aşteptat două ore să vină agentul dumitale. De ce ar face aşa ceva un ofiţer de rangul lui?

Alistair privi în gol. Henri avea dreptate. Ceva nu se potrivea.

– Nu pot să-ţi răspund.

Alistair încheie convorbirea şi se uită la colecţia de libelule mâzgălite de pe biroul lui. Înainte să sune Henri, se gândise să le arunce pe toate la coşul de gunoi într-un gest disperat, dar, deşi nu-şi mai punea mari speranţe în supravieţuirea Libelulei, parcă pe undeva tot mai licărea o luminiţă şi preferă să le arunce în sertarul biroului.

Scanned with CamScanner

Capitolul 86

Derrick se întoarse la castel pe 13 iunie seara şi o găsi pe Victoria aşteptându-l îngrijorată. Fata îşi dădu seama imediat după expresia lui că misiunea dăduse greş.

– Nu a venit, nu-i aşa? întrebă Victoria.

Obosit, Derrick îi dădu pălăria şi mănuşile lui Alois şi se îndreptă spre măsuţa cu băuturi.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că nu. Nu am văzut nici un V în urechea câinelui. Am aşteptat peste două ore şi n-a venit nimeni. Astăzi am făcut cercetări şi am aflat de ce. Se uită la Victoria, temându-se să-i dea vestea. Trebuie să bei ceva. Nu e de bine.

– Spune-mi, şopti ea.

– Am întrebat-o pe patroana ei, *madame* Boucher. A văzut-o pentru ultima dată pe 9 iunie, când a fost luată de doi oameni de la Gestapoul francez. Comandantul lor nu a recunoscut numele, când a fost întrebat, dar nu l-am crezut. Am experienţă când e vorba de detectarea minciunilor. O oră mai târziu, a telefonat ca să raporteze că din evidenţele lor reieşea că, într-adevăr, biroul lui o arestase pe prietena ta, dar aceasta fusese trimisă la lagărul Drancy pe 10 iunie.

– Şi nu poţi să-ţi foloseşti influenţa ca s-o scoţi de acolo?

Derrick răspunse blând:

Scanned with CamScanner

- Acum două zile a fost deportată la lagărul de concentrare din Dachau din cauza supraaglomerării.

- O, Dumnezeule!

Victoria se prăbuși pe canapea și Derrick îi puse un pahar de whisky pe măsuța din față.

- Dachau... lagărul cu crematorii...

Derrick își turnă și în paharul lui, simțind cum arsura rușinii îi urca în gât.

- Asta nu înseamnă că va fi gazată, Victoria. Nu este evreică și se pare că a reușit să ascundă faptul că este agentă americană a OSS. Altfel ar fi fost deja împușcată.

Victoria își apăsă mâinile pe obraji.

- Mai întâi în mâinile Gestapoului francez, acum la Dachau. Nu va fi niciodată în stare să îndure ce le fac oamenilor în acele lagăre.

- Poate că va putea, Victoria. Din câte am înțeles, este o tânără puternică.

Dar Derrick își dădea seama că Victoria nu credea ceea ce nici el însuși nu putea să creadă. Dachau era terenul de antrenament pentru comandanții SS ai lagărelor de concentrare și deținuții erau folosiți pentru exersarea metodelor de convingere. Cel mai rău era faptul că în lagăr se înființase un laborator pentru efectuarea de experimente medicale, unde deținuții erau folosiți pe post de cobai.

- Firește că voi continua să mă interesez și să profit de trecerea pe care o am ori de câte ori se va putea, spuse el. Dacă rezistă până la sfârșitul războiului, care nu mai poate fi departe, o să scape. Aliații au debarcat și au ocupat mai multe plaje de pe coasta Franței, în pofida uriașei rezistențe germane și mă aștept să ajungă la Paris până în august. Franța va fi eliberată în întregime până la venirea iernii.

- Nu e de prea mare folos pentru Labrador, spuse posomorâtă și neconsolată Victoria. Mai trebuie să invadeze și Germania...

Derrick se așeză lângă ea pe canapea și îi apucă mâna moale.

- Victoria, îmi pare foarte rău pentru prietena ta, dar acum trebuie să vorbim despre tine. Nu avem cum să te scoatem din Franța. Aceasta înseamnă că va trebui să stai la castel până vei putea pleca

Scanned with CamScanner

de aici în siguranţă. Nu trebuie să fii văzută de nimeni, în afară de Alois. Dacă un comisionar, un zilier, un îngrijitor, fermier sau vânător te zăreşte întâmplător pe câmpurile pe unde îţi place să te plimbi, poate să te reclame. Iar când parizienii vor fi liberi şi vor putea să se răzbune, vor veni aici ca nişte vulturi. Nu va conta că acest castel aparţine unui conte care a plecat de aici înainte de venirea nemţilor. Vei fi târâtă afară şi vei fi dată ca exemplu de colaboraţionistă sau, încă şi mai rău, iubita colonelului SS din detestatul Sicherheitsdienst.

– Dacă trebuie să stau aici, am să stau, şi când vor sosi Aliaţii mă voi duce la Paris şi voi lua legătura cu armata americană...

– Nu, Victoria, nu! Nu înţelegi, spuse Derrick. Nu vei fi în siguranţă în oraş nici atunci când va fi eliberat, mai ales atunci. Parizienii vor fi însetaţi de sânge. O singură privire la frumoasa franţuzoaică, instructoarea de floretă, care trezise atâta simpatie şi admiraţie din partea conaţionalilor ei când aceştia crezuseră că fusese executată de nazişti – şi se vor năpusti la tine ca o haită de şacali. Francezilor nu le place să fie traşi pe sfoară.

Uluită, Victoria îşi trase mâna.

– Şi atunci ce mă fac, Derrick? Nu pot să rămân aici pentru totdeauna!

– Nu, sigur că nu! Spun doar că trebuie să stai aici până reuşesc să iau legătura personal cu armata americană pentru ca aceasta să trimită pe cineva după tine. Numai sub protecţia lor vei fi în siguranţă.

– Şi cum plănuieşti să faci asta – adică să iei legătura cu armata americană?

– Lasă asta în seama mea. Îţi trimit vorbă imediat ce pot să fac aranjamentele necesare.

Termină băutura dintr-o singură înghiţitură şi se ridică în picioare.

– Acum trebuie să plec.

Victoria se ridică şi ea în picioare, conştientizând brusc realitatea.

– Derrick... Când am să te mai văd?

Derrick îi luă mâinile într-ale lui.

– Draga mea Victoria Grayson din Williamsburg, Virginia, nu anticipez plăcerea de a te revedea.

Scanned with CamScanner

– Derrick, eu...

– Ş-şşt, făcu el şi o trase într-o îmbrăţişare uşoară, trecându-şi degetele prin părul ei. Nu trebuie să spui nimic. Lasă-mă cu amintirile pe care le voi preţui cât voi mai trăi. Te rog numai să-ţi aminteşti de mine cu afecţiune şi să-ţi ţii promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

Îi dădu drumul din braţe şi făcu un pas înapoi, întipărindu-şi în minte, printr-o privire lungă, ultimul moment când o văzuse.

– *Au revoir, mademoiselle* Colbert. Ţine minte că trebuie să aştepţi o veste de la mine.

Şocată de plecarea lui bruscă din viaţa ei, Victoria simţi cum pieptul i se umflă de o durere care îi depăşea posibilităţile de înţelegere. Îl privi fără să rostească un cuvânt cum îşi lua pălăria şi mănuşile şi, făcându-i un ultim semn din cap, ieşi pe uşă şi dispăru.

Scanned with CamScanner

Capitolul 87

În ziua de 19 iunie, Alistair era la biroul lui, când cineva din personal îi înmână un mesaj de la o femeie care conducea o casă conspirativă din Barcelona. Mesajul spunea: STEAUA POLARĂ A SOSIT ŞI ESTE GATA DE RECUPERARE.

Şocat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Alistair sări atât de brusc de pe scaun, că simţi cum îl ia cu ameţeală.

– O, Doamne! făcu el şi se prăbuşi înapoi pe scaun, prea ameţit ca să poată sta în picioare.

Era pe pistă când un avion al Crucii Roşii elveţiene îl aduse pe Bucky. Ochii lui Alistair se umplură de lacrimi când tânărul deşirat din Oklahoma coborî pe rampă. Când se îmbrăţişară, observă că băiatul avea câteva fire de păr încărunţite în părul castaniu de pe frunte şi câteva riduri în jurul ochilor, care nu fuseseră acolo mai înainte. Tocmai împlinise douăzeci şi cinci de ani.

În biroul aeroportului, Bucky îi descrise oroarea execuţiei Broscăriţei şi îi relată evenimentele uimitoare care îi salvaseră pe el, pe Nagât şi pe Melcul-de-Apă de acelaşi tratament şi de moarte. Alistair simţi un junghi în inimă. Dar ce este cu Labradorul? vru să ştie Bucky. Alistair fu nevoit să-i spună că fusese ridicată de Gestapoul francez la puţin timp după arestarea lor. De atunci nu mai primise veşti de la ea.

– Crezi că a murit?

Scanned with CamScanner

- Nu-mi fac speranțe în privința ei.

Bucky întoarse privirile cu ochii umeziți.

- La naiba!

- Am ceva pentru tine, Sam, spuse Alistair și puse pe masă o cutie. *Madame* Duprée, crezând că ai murit, mi-a trimis câteva dintre lucrurile tale personale ca să le trimit părinților tăi.

Chipul neconsolat al băiatului se lumină surprins când deschise cutia, iar Alistair înțelese de ce. În cutie era o pereche de epoleți de cadet. Nu era nevoie de prea multe speculații ca să-și dea seama că aceștia aparținuseră celebrului său tată, Fantoma Neagră. Alistair nu avea să întrebe niciodată cum de ajunseseră în posesia lui Sam. Va permite ca scopurile personale pentru care tânărul intrase în OSS să rămână o chestiune personală, a acestuia. Important era că misiunea fusese încununată de succes.

- Bine ai venit înapoi, Sam, spuse Alistair și ochii i se umeziră din nou. După ce faci o scurtă informare, te urcăm în primul avion spre Oklahoma.

Următorul sosi Chris. Pe 13 iunie, înainte să plece din casa generalului-maior March pentru a fi transportați la casa lor conspirativă în siguranță, băieții din echipa Libelula își strânseseră mâinile ca niște adevărați camarazi de arme care luptaseră mult timp împreună, dar acum trebuia să se despartă ca să-și îndeplinească fiecare în parte misiunea sa: să iasă nevătămați din țară. Chris crezuse că misiunea lui dăduse greș în momentul în care un maior SS se urcase în tren la Lyon și ceruse să vadă actele tuturor pasagerilor. Se uită la Chris, îi smulse hârtiile din mână și îi ordonă să se ridice în picioare. Chris se ridică de pe banchetă în mulțimea de pasageri din trenul supraaglomerat sub privirea severă a ofițerului care se mira, firește, de ce un zdrahon de 180 cm ca el nu este în uniformă militară. Chris văzu o licărire de mirare când ofițerul SS se uită la pașaportul lui, dar pentru că avea chef să-l fiarbă puțin, îi ordonă:

- Stai aici!

Și plecă cu documentele lui Chris în mână.

Trecuse o oră, timp în care pasagerii erau din ce în ce mai porniți împotriva lui Chris care provocase întârzierea, când ofițerul se întoarse:

Scanned with CamScanner

– Totul este în ordine, spuse el şi îi dădu înapoi lui Chris documentele, cu o înclinare respectuoasă din cap şi pocnind din călcâie.

Chris dădu drumul aerului pe care îl blocase în plămâni. Se pare că domnul colonel Derrick Albrecht, cel care semnase paşaportul, sau altcineva de la biroul lui, garantaseră pentru el.

Brad fusese ultimul care pusese piciorul pe teren sigur. Întârzierea plecării din Franţa se datora unei schimbări cruciale în planul de evadare asupra căreia insistase în mod deosebit. După multe argumentări şi discuţii, cei care se ocupau de operaţiunea de scoatere a lui din ţară s-au lăsat în cele din urmă convinşi să schimbe ruta şi în loc să meargă în Gibraltar, care era deţinut de englezi în sudul Spaniei, aleseseră să meargă în Elveţia, unde putea să o caute pe mătuşa lui Wilhelm.

Judecând după descrierea pe care i-o făcuse generalul March, femeia cu mutră acră care îi deschisese uşa casei neprimitoare trebuia să fie Helga Wolfe. Când deschise uşa, ţipetele stridente ale unui băiat şi ale unei fete care se certau o înconjurară ca un aer stricat.

– Da? se răsti ea cu o voce iritată de femeie aflată la capătul răbdării.

Brad scoase scrisoarea.

– Numele meu este Barnard Wagner şi am venit după nepotul dumneavoastră. Am fost trimis de tatăl lui, generalul-maior Konrad March...

– *Herr* Wagner! auzi Brad, şi Wilhelm ieşi dintr-odată în fugă dintr-o cămăruţă de pe hol, iar Brad, înţelegându-i intenţia, se lăsă în jos ca să-l prindă, când băiatul îşi ocoli mătuşa şi sări în braţele lui. Ai venit! Ai venit! suspină el, strângându-şi atât de tare mâinile şi picioarele în jurul lui Brad, încât acesta abia mai putea să respire.

Situaţia era la fel de limpede pentru Brad ca apa unui pârâu din Munţii Stâncoşi. Îl mai ţinu puţin în braţe pe Wilhelm, simţind cum inima copilului bate chiar la pieptul lui, apoi îl lăsă jos şi îl apucă de mână.

– Sigur că da, prietene, spuse el.

Un băiat şi o fată ursuzi, cu câţiva ani mai mari decât Wilhelm, ieşiră din hol şi se agăţară de mama lor. Nişte bătăuşi până în

Scanned with CamScanner

măduva oaselor, îi etichetă imediat Brad. Wilhelm nu avea nici o şansă în casa asta. Se întoarse spre Helga Wolfe:

- Arătaţi-mi unde este camera lui Wilhelm şi am să-i împachetez lucrurile.

Rezolvă totul în zece minute şi Wilhelm nu se dezlipi de el. Mătuşa rămăsese jos. Copiii stăteau şi priveau din uşa cămăruţei lui Wilhelm de dimensiunile unei debarale, cu ochişorii lor răi plini de curiozitate.

- Unde îl duceţi? întrebă băiatul.

- Cât mai departe de voi, răspunse Brad.

Când se urcară în metrou ca să se ducă la ambasada americană, Brad realiză că Helga Wolfe nici măcar nu se uitase la scrisoarea cumnatului ei. Se uită la Wilhelm, care stătea ghemuit lângă el ca un căţeluş bătut ce găsise în sfârşit un adăpost. Brad îl cuprinse cu braţul şi îl trase mai aproape.

Cei trei tineri şi Wilhelm erau acum în siguranţă, iar Alistair simţi uşurarea binecuvântată pe care o cunoaşte numai un ofiţer de caz care dirijează operaţiuni în străinătate atunci când agenţii lui se întorc teferi şi nevătămaţi din teritoriul inamic. Fiecare dintre ei conta pentru el, dar era cineva pentru a cărui întoarcere cu bine în inima lui vibra o coardă specială. Execuţia Victoriei Grayson şi presupusa moarte a lui Bridgette Loring rămâneau o durere continuă. Pierduse urma operatoarei radio în Rue Lauriston 93 din arondismentul şaisprezece, sediul Gestapoului francez. Henri reuşise să o tragă de limbă pe o funcţionară care lucra în clădire, dispusă să-i dezvăluie puţinele informaţii pe care le deţinea despre micuţa blondă. Aceasta stătuse câteva ore pe hol aşteptând interogatoriul, dar altceva nu mai putea să-i spună. Numele domnişoarei Bernadette Dufor nu figura în evidenţele de la Carlingue în listele celor închişi sau morţi. Cercetările întreprinse de anchetatorii organizaţiei nu dăduseră nici un rezultat. Nici un colaborator nu recunoscuse numele de Bernadette Dufor. Femeia pur şi simplu dispăruse.

Scanned with CamScanner

Capitolul 88

Alistair stătea la biroul lui din Berna și mâzgălea. Primise un raport de la OSS referitor la întoarcerea băieților în Statele Unite în care se spunea că ajunseseră acasă în siguranță și acum, în ultima zi a lui iulie 1944, Alistair presupunea că își reluaseră viața de mai înainte. Christoph Brandt își manifestase dorința de a-și relua postul de profesor de matematică și antrenor de atletism, lucrând în același timp la teza de doctorat. Se părea că nu avea de ce să-și facă griji în privința găsirii unui post. Profesorii bărbați aveau mare căutare, căci războiul făcuse ravagii în rândurile lor. Sam Barton - Bucky - intenționa să se angajeze la o firmă de construcții din Oklahoma City care îi păstrase postul pentru el, iar fiul Joannei Bukowski Hudson dorea să se întoarcă la postul lui de la fabrica de cherestea a tatălui său vitreg.

Nu mai avusese vești de la băieți de atunci, dar își imagina că erau fericiți la ei acasă, probabil că li se puneau întrebări la care nu puteau răspunde și parcă vedea misterul în care vor fi înconjurați până când vor fi eliberați de versiunea OSS a Legii Secretului Oficial, valabilă timp de cinci ani. Alistair bănuia că nici atunci nu vor fi înclinați să clarifice speculațiile și interpretările greșite ale prietenilor și rudelor în legătură cu ceea ce făcuseră pentru Unchiul Sam în anii cât fuseseră plecați de acasă și vor manifesta o anumită reticență chiar și față de femeia cu care se vor însura. Iar

Scanned with CamScanner

copiii lor probabil că nu vor auzi niciodată despre ce făcuse tati în timpul războiului.

Alistair fu smuls din reverii de o bătaie în uşă. Sergentul de serviciu băgă capul pe uşă şi strânse din pleoape. Fereastra din spatele lui Alistair reflecta soarele din toiul verii, aşa că, atunci când intra în încăpere, vizitatorul nu vedea decât conturul capului şi trunchiului lui Alistair. Era foarte neplăcut pentru cei care se apropiau de biroul lui, căci erau orbiţi şi obligaţi să vorbească unei feţe camuflate. După-amiază, soarele se muta, dar acum sergentul venit să-l informeze că sosise colonelul William Donovan găsi de cuviinţă să sugereze:

– Sala de conferinţe este liberă, domnule maior.

– Nu pentru o şedinţă scurtă ca a noastră, spuse Alistair, continuând să mâzgălească. Ştia de ce venise şeful lui. Condu-l înăuntru, Robert.

– Da, domnule, spuse sergentul, întorcându-se cu un oftat de uşurare şi clipind repede din ochi.

– Pentru Dumnezeu, Alistair, dă-te la o parte din fereastra aia, că mă orbeşte, se plânse Bill Donovan, năvălind înăuntru ca aruncat de o rafală puternică de vânt şi punându-şi mâna la ochi.

– Bună ziua, domnule colonel, spuse Alistair. Arătaţi zdravăn şi vioi.

– Nu se poate spune acelaşi lucru despre dumneata. Arăţi la fel de zdravăn şi de vioi ca un zaţ de cafea vechi de o săptămână. Ce naiba mai e şi asta?

Sălbaticul Bill flutură în faţa biroului demisia lui Alistair, care intra în vigoare odată cu eliberarea Parisului.

– Exact ceea ce se vede.

Alistair îi făcu semn sergentului să aducă o cafea şi se ridică să aducă unul din scaunele rezervate pentru vizitatori.

– Aţi călătorit bine?

– Acceptabil, dar am vorbit destul despre mine, spuse Bill Donovan. Hai să discutăm mai bine despre asta. Aruncă demisia lui Alistair pe masă. Ştiu ce se ascunde aici. Nu ţi s-au întors toate oiţele la turmă şi în loc să vezi jumătatea plină a paharului pentru

Scanned with CamScanner

că trei dintre ei au revenit, preferi să vezi paharul pe jumătate gol, pentru că doi dintre ei nu s-au mai întors. Ei bine, nu-ți primesc demisia, cel puțin nu până nu asculți ce am eu de spus. După aceea poate că ai să vrei chiar tu s-o rupi.

Alistair oftă obosit.

– Mă îndoiesc, dar despre ce e vorba?

– Felicitări, despre asta este vorba, deși știu că laudele mele vor ricoșa de căpățâna ta ca de blindajul unui tanc Sherman, dar ți le adresez oricum. Ai făcut o treabă al naibii de bună la postul acesta, Alistair, și inteligența ta a dat roade neprețuite. Președintele dorește să-ți transmit recunoștința sa.

– Se acceptă, spuse Alistair. Altceva.

Sălbaticul Bill mormăi de parcă s-ar fi așteptat la această reacție.

– Am venit să-ți ofer altă misiune. Apărarea germană cedează de-a lungul întregii coaste a Normandiei chiar în momentul în care vorbim noi și Aliații înaintează în teritoriul Franței. În curând tancurile armatei SUA vor trece pe Champs-Elysées. Aliații estimează că Franța va fi eliberată până la sfârșitul lui august, așa că misiunea ta aici s-a încheiat. Acum aș vrea să vii cu mine, Alistair, mai exact, la Washington. Am nevoie de tine ca să mă ajuți să conduc OSS când se va termina războiul, pentru că nu se va termina, nu, nici pe departe. Următorul nostru dușman va fi Rusia. Poți să pui pariu că Stalin va obliga țările de sub ocupație nazistă pe care le va elibera armata lui să devină sateliții Rusiei. Țările din Europa de Est vor schimba pur și simplu un jug cu altul și se zvonește că și Berlinul va fi împărțit într-un sector estic și unul vestic. Occidentul și aliații săi vor trebui să înfrunte un alt pericol de dominare a lumii, iar OSS trebuie să fie reorganizată pentru a putea să-i facă față.

– Iar dumneavoastră credeți că eu sunt omul care vă poate ajuta să faceți asta!

– Fără rezerve.

Donovan făcu o pauză și îl privi îngrijorat pe Alistair, în timp ce se aducea cafeaua.

– Ești extenuat peste măsură, dragul meu prieten, și simți efectele sănătății deteriorate. Ai fost în focul acțiunii mai mult decât

Scanned with CamScanner

oricare alt ofiţer de caz de pe teren, Alistair. Nu e cazul să pleci acum. Nu ai nevoie decât de o schimbare de peisaj şi de acţiune. Un post care să nu te ţină cu nervii încordaţi în permanenţă, să-ţi dea voie să iei trei mese pe zi, să ai un pat moale pe care să te întinzi seara şi să poţi dormi opt ore.

Şeful OSS aruncă o privire spre patul de campanie răvăşit dintr-un colţ al biroului lui Alistair.

Alistair se frecă gânditor la ceafă, nefiind sigur dacă puterea de sugestie făcuse ca propunerea şefului lui să sune atât de bine, sau dacă oboseala, privarea de somn şi de hrană, îngrijorarea şi neliniştea, cafeina în cantitate prea mare şi mult prea multele ţigări, precum şi pierderea dureroasă a Labradorului şi a Broscăriţei îl înmuiaseră şi îi răpiseră curajul de a merge înainte. Dar nu avea sens să se amăgească. Nu-şi dorise sincer să plece. Căzuse într-o prăpastie, iar Bill îi oferea posibilitatea să iasă din ea, o altă oportunitate de a-şi sluji patria, marea lui iubire. Se decise fără să se mai gândească la oferta şefului:

– Ce-ar fi să închei totul în următoarele câteva zile? întrebă el. Am un om competent pe care pot să-l las în locul meu, iar agenţii mei din Franţa vor fi pe mâini bune.

Bill Donovan întinse mâna după demisia lui Alistair şi o rupse în două.

– Ţin avionul pe loc pentru tine, spuse el.

Scanned with CamScanner

Capitolul 89

În ziua de 15 august 1944, înainte să se lumineze de ziuă, Bridgette se trezi în patul ei înmuiat de transpirație în mirosul de fum care venea prin gemulețul deschis. Se uită afară și, în lumina puternică a reflectoarelor, văzu mai mulți membri din personalul Sturmbahnführerului Gottlob Richter, comandantul lagărului de la Drancy, cum îi supravegheau pe deținuții care scoteau niște dosare din cutiile de arhivare și le aruncau în focurile aprinse în curte, de unde se ridica un fum ca o ceață groasă în aerul umed și lipicios. Fumul și căldura o obligaseră pe Bridgette să închidă singura fereastră a încăperii prin care lăsa să intre puțin aer ca să mai atenueze temperaturile ridicate ale verii sufocante din anul acela.

– *Mademoiselle!* auzi ea vocea mereu îngrijorată a lui Nicoline Arquette, altă deținută ca și ea, bucătăreasa și servitoarea familiei Richter, care vorbea în șoaptă dincolo de ușa subțire a camerei ei.

Apoi se auzi un zgomot de cheie răsucită în broască. Noaptea, și ea și Nicoline erau încuiate în camerele lor, de unde *madame* Richter le elibera cu mâna ei numai atunci când stăpâna casei și deținătoarea cheilor avea nevoie de serviciile lor. Cheia se răsuci iar Nicoline, fără *madame* Richter, intră repede în încăpere și închise ușa în urma ei. Ochii parcă îi stăteau să-i iasă din cap.

– Ce este? întrebă Bridgette, temându-se de răspuns. De unde ai cheile doamnei Richter?

Scanned with CamScanner

– A uitat să le ia ieri-seară după ce te-a încuiat, spuse Nicoline în franceză. Spălam vasele când soțul ei a intrat în casă înspăimântat și s-au închis în salonul de la parter, unde nu-i auzeam. Apoi omul s-a năpustit afară și s-a dus înapoi la birou, așa cred, iar ea s-a dus în camera ei și a închis ușa. Când am terminat de spălat vasele, încă nu se întorsese. M-am dus în camera mea și am așteptat, dar nu s-a mai întors să mă încuie. Am auzit toată noaptea cum oamenii intrau și ieșeau din camera ei, iar ea zbiera tot felul de ordine. Cam pe la miezul nopții, am tras cu ochiul. Ușa doamnei era deschisă și am văzut cum deținuții împachetau grăbiți și cărau afară cutii și lăzi cu bagaje. *Madame* era ciufulită și înspăimântată și purta aceleași haine ca și în ziua precedentă. M-am tras înapoi să nu mă vadă și câteva ore mai târziu s-a făcut liniște. Cred că domnul comandant nu a mai venit acasă astă-noapte. Ușa de la camera lui a fost deschisă și patul a rămas neatins. Atunci m-am strecurat în salon și am găsit cheile doamnei.

– Ce crezi că s-a întâmplat? reuși să întrebe Bridgette când Nicoline făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea.

– Cred că au plecat, strigă Nicoline. Când era în salon, am văzut o dubă care se îndepărta și sunt sigură că *madame* era în ea. Nu a răspuns când am bătut la ușă.

– Hai să mergem să vedem, spuse Bridgette.

Nicoline, mult mai înaltă decât Bridgette, dar încovoiată de anii îndelungați de detenție și de abuzurile suferite, o urmă pe ocrotitoarea ei de nădejde spre camera doamnei Richter. Bridgette bătu o dată, așteptă câteva clipe, apoi deschise ușa. Camera era complet goală. Priveau cu gurile căscate la ușile dulapurilor și ale debaralelor date de perete, la sertarele cândva debordând care acum se căscau golite de conținut.

– Toate rochiile pe care le-ai făcut pentru ea... spuse Nicoline cu o voce uluită. Au dispărut. Asta împachetau deținuții.

Mirosul de fum începu să se strecoare în încăpere. Bridgette se duse la o fereastră ca să privească din nou la teancurile și cutiile cu documente pe care prizonierii le aruncau în flăcări în ritmul sistematic al unei brigăzi de pompieri. Prin aerul cețos, reuși să citească ce scria pe unele cutii: dachau, ravensbrück, auschwitz...

Scanned with CamScanner

Dumnezeule mare! își zise Bridgette. Nemții distrugeau dosarele victimelor pe care le deportaseră în lagărele de concentrare!

– De unde vine mirosul ăsta? întrebă neliniștită Nicoline.

– Vino să vezi, spuse Bridgette.

Nicoline privi afară. Camera ei nu avea vedere spre curte.

– *Sainte Mère de Dieu*! Ce fac aici?

– Nemții ard dovezile atrocităților comise de ei în lagăr înainte ca acesta să fie eliberat.

Nicoline o privi fix.

– Eliberat?

– Cred că eliberarea lagărului este foarte aproape, Nicoline, și monștrii ăștia știu, spuse Bridgette, încercând să nu fie prea emoționată. Plecarea doamnei în grabă și scena de afară dovedesc exact acest lucru. Comandantul și ofițerii lui nu vor să lase urme ale crimelor comise aici pentru care pot fi trași la răspundere.

– Dar, Bernadette, ce vor face până atunci cu noi, cu deținuții?

În ochii ei apăruse o privire și mai înspăimântată.

– Nu suntem și noi o dovadă a crimelor lor? O să ne alinieze și o să ne împuște ca să nu putem depune mărturie împotriva lor?

Bridgette întinse mâna și îi dădu la o parte o șuviță de păr care i se lipise de obrazul umed. Tovarășa ei de suferință avea treizeci de ani și era slabă, i se vedeau oasele. Probabil că fusese frumoasă cândva și va fi din nou, dar după cei aproape patru ani de detenție la Drancy, în ghearele soților Richter, suflul care dăduse viață frumuseții ei nu se va mai reface niciodată. Deși nu avea nici o picătură de sânge evreiesc, Nicoline fusese arestată în timp ce se afla în vizită la o familie de evrei în contextul primelor arestări din 1941 și adusă în acest lagăr. Ar fi fost eliberată dacă *madame* Richter nu ar fi recunoscut-o drept bucătăreasa de la restaurantul ei preferat. Așa cum Bridgette fusese recrutată pentru talentele ei, și Nicoline fusese repartizată soților Richter datorită talentelor ei culinare. Dar poftele domnului Sturmbahnführer Richter treceau dincolo de aprecierea modului în care gătea Nicoline și își satisfăcea lăcomia fără margini în nopțile când *madame* Richter nu încuia ușa lui Nicoline ca să permită accesul soțului ei. Lui

Scanned with CamScanner

Bridgette i se strângea inima după ce auzea gemetele înăbușite venind din camera lui Nicoline, iar a doua zi de dimineață fața cândva frumoasă a fetei era un adevărat pustiu al demnității și al respectului de sine pierdute. Când îl prinsese pe comandant cum încerca s-o siluiască pe Bridgette și văzuse sângele de pe cearșafuri, *madame* Richter îl trăsese jos de pe ea, într-un act inexplicabil de decență umană și îl amenințase că îi stinge focul de artificii pentru totdeauna. În mintea ei, se pare că una era să violezi o femeie care avea deja experiență sexuală și cu totul altceva să siluiești o fecioară.

– Nu cred că trebuie să fim îngrijorate, spuse Bridgette ca s-o liniștească pe Nicoline. Nemții știu că Rezistența bate la ușă și nu vor putea să scape de atât de multe cadavre într-un timp atât de scurt. O să fim curând libere, Nicoline. Nu trebuie decât să avem răbdare și să ne păstrăm cumpătul până vin ajutoarele.

Dar Nicoline nu se lăsa convinsă.

– Dar dacă se întoarce comandantul și decide să ne împuște, ca să nu depunem mărturie împotriva lui și a nevesti-sii pentru felul în care s-au purtat cu noi?

Nicoline avea dreptate. Și Bridgette nu se gândise la acest aspect, care era înfricoșător de logic. Fiind cetățene franceze, fuseseră închise în mod ilegal, fără acuzații, obligate să presteze muncă forțată, înfometate, bătute, iar Nicoline fusese violată în repetate rânduri.

– Dă-mi cheile, spuse Bridgette. Una dintre ele trebuie să fie de la ascunzătoarea personală pentru arme a ticălosului.

Găsiră armele aproape imediat, alături de un teanc de franci francezi și de mărci germane, încuiate într-un birou din dormitorul Sturmbahnführerului Richter. Verificară armele ca să vadă care au încărcătoarele pline, apoi luară două Luger P08, precum și banii, sperând că, dacă se va întoarce și va constata că revolverele și banii lipsesc, va crede că le-a luat soția lui. Bridgette și Nicoline vor avea nevoie de bani când vor fi libere.

Focurile au continuat să ardă și în ziua următoare, 16 august. În noaptea aceea târziu, Sturmbahnführerul se întorsese acasă.

Scanned with CamScanner

Femeile au convenit ca Bridgette s-o încuie pe Nicoline în camera ei și să țină cheile la ea.

– Dar... dacă găsește ușa încuiată la mine și vine la tine, Bernadette... spuse Nicoline.

– Nu te teme. Dorm iepurește. Am să-l aud când intră în casă. În momentul în care cizmele lui o iau spre ușa dormitorului meu, am să-l întâmpin cu o surpriză pe care nu va mai apuca s-o aprecieze.

Bridgette îl aștepta toată noaptea pe Sturmbahnführerul Richter să bocănească cu cizmele îndreptându-se spre camera ei, dar nu văzu nici urmă de comandant. Acesta venise și plecase ca o umbră, luase cu el sacoșa gata pregătită de pe pat și lăsase deschisă ușa de la fișet, după ce golise ce mai rămăsese în el. Bridgette bătu la ușa lui Nicoline, zăngănind din chei.

– Se pare că Richter a plecat de tot. Am să descui ușa.

Bridgette răsuci cheia și deschise ușa. O găsi pe Nicoline în picioare, cu pistolul îndreptat spre ușă. Văzând că Bridgette e singură, lăsă arma în jos.

– S-a dus?

– Da, de tot, așa se pare, spuse Bridgette și cuprinse cu brațele trupul tremurând al femeii.

– Cred că suntem salvate, Nicoline. Privește afară!

De la fereastră îi vedea pe ofițerii SS și pe gardienii germani cum se repeziseră spre un convoi de jeepuri și camioane pline de bagaje și începuseră exodul spre porțile lagărului. Câteva automobile ale personalului, pe care nu mai flutura steagul nazist, trecură mugind zgomotos pe lângă convoi, fără să aștepte la rând. Pasagerii lor erau îmbrăcați în haine civile.

– Șobolani părăsind corabia care se scufundă, spuse Bridgette dezgustată.

– Crezi că... chiar pleacă de-adevăratelea?

– Înainte să ajungă eliberatorii aici și să-i împuște... sau mai rău, spuse Bridgette și o apucă de braț. Hai să ieșim.

Nici una dintre ele nu pusese piciorul pe pământ și pielea lor nu mai simțise soarele de când fuseseră închise în casa soților Richter și li se interzisese să iasă, sub amenințarea că vor fi biciuite. Pentru

Scanned with CamScanner

Nicoline, ultima zi când văzuse soarele la Drancy fusese 17 iulie 1941; pentru Bridgette, 10 iunie 1944.

Curtea lagărului cu focurile care încă mai fumegau părea pustie, părăsită până și de gardienii germani care patrulau zona cu armele în poziție de repaus și cu câinii relaxați în lesă, în timp ce avusese loc evacuarea. Deținuții erau tot în barăcile lor, căci primiseră ordin să stea acolo ca să nu fie martori la fuga lor, ceea ce ar fi însemnat că eliberarea lagărului era aproape.

– Și acum ce facem? întrebă Nicoline.

– Așteptăm să vină ajutoarele, spuse Bridgette. Zăngăni din cheile pe care încă le ținea în mână. Dar până atunci, hai să descuiem dulapurile și să căutăm ceva de mâncare.

Era ajunul zilei eliberării oficiale a lagărului de la Drancy de către Rezistența franceză: 17 august 1944.

Scanned with CamScanner

Capitolul 90

Când se răspândise vestea extraordinară a eliberării lagărului de la Drancy, o mulțime de oameni se repeziră acolo ca să-i ia pe cei dragi când se deschideau porțile. Corpul diplomatic suedez, anticipând haosul și îmbulzeala din fața închisorii, preluase imediat controlul lagărului, asistat de poliția din Paris și de Crucea Roșie franceză. Poliția pariziană menținea ordinea în cozile lungi care se formaseră în fața porților. Oamenii ridicau în sus fotografii, steaguri și pancarte cu numele deținuților, în timp ce în interior, corpul diplomatic și voluntarii înmânau ordinele de eliberare celor aproximativ 1 500 de supraviețuitori din lagăr, iar Crucea Roșie franceză avea grijă de cei bolnavi și infirmi. Toți erau liberi să plece și nimeni nu era reținut împotriva voinței sale, dar exodul trebuia organizat într-un mod sistematic și corect.

Bridgette, pentru că stătuse puțin timp aici, fusese printre ultimii de pe lista deținuților evacuați. Nicoline, după un rămas-bun plin de lacrimi, fusese eliberată în prima zi și predată în grija unui frate. Amândouă își exprimaseră dorința de a se revedea, dar amândouă știau că asta nu avea să se întâmple niciodată. Ar fi fost o amintire prea dureroasă a unor timpuri pe care doreau să le uite. Data eliberării lui Bridgette, așa cum fusese înregistrată în analele cumplitei istorii a lagărului Drancy, a fost 21 august 1944.

Scanned with CamScanner

În fața închisorii, voluntarii civili se adunaseră cu vehicule ca să ajute la transportarea deținuților spre destinație. Neavând nimic altceva cu ea decât sulul de muselină, Bridgette îi făcu semn unui om cu o căruță ca s-o ducă la casa conspirativă, dacă mai era disponibilă, și tocmai voia să urce, când de undeva se auzi răspicat și tare:

- *Mademoiselle* Dufor!

Se răsuci spre locul de unde venea strigătul și o văzu pe *madame* Boucher, îmbrăcată elegant în roșu, care flutura cu putere o pancartă pe care scria *bernadette dufor*, ocolindu-l pe polițistul însărcinat să-i țină pe trecători departe.

- *Merci, monsieur,* dar cred că nu vă mai deranjez, îi spuse Bridgette omului cu căruța, mai-mai să leșine de bucurie când o văzu pe *madame* Boucher.

Lacrimile se transformară în zâmbete largi când micuța Bridgette fu înghițită în faldurile de in roșu și în valurile de parfum franțuzesc. Din ziua eliberării, *madame* Boucher, intermediara ei de la OSS, așteptase de dimineața până seara în fața porții, în speranța că Bridgette va fi printre supraviețuitori.

- Dar de unde ați știut că sunt la Drancy? întrebă Bridgette când porniră spre Mănăstirea Surorilor Caritații, unde maica Mary Frances „ceruse" să fie adusă.

Se va prezenta la casa conspirativă ziua următoare, dar deocamdată aștepta cu nerăbdare să le revadă pe maica Mary Frances și pe călugărițe, să se cufunde într-o cadă cu apă fierbinte și spumă, să doarmă în cearșafuri curate și să arunce rochia pe care o purtase în fiecare zi timp de peste două luni. Va fi minunat să simtă din nou atingerea pânzei curate pe piele, deși însemna o zi întârziere în contactarea maiorului Renault, ca să-l scutească de spaima că murise într-o celulă a Gestapoului francez. Nu voia să se întâlnească cu el așa cum arăta acum.

- Știam ce are de gând cotoroanța cu dumneata imediat ce am văzut că nu te-ai mai întors la salon, îi explică Jeanne. N-am mai văzut-o niciodată de atunci. Eram convinsă că te-a închis la Drancy, dar, firește nu aveam nici o dovadă, oricum, nu suficient ca să raportez aceste bănuieli persoanei de contact de la OSS și să le dau

Scanned with CamScanner

oamenilor dumitale speranța că s-ar putea să rămâi în viață. Nu am putut să raportez decât că ai fost arestată de Gestapoul francez, dar am continuat să caut dovezi în sprijinul bănuielilor mele. Cunosc un doctor care a avut voie să lucreze în închisoare și i-am arătat fotografia dumitale, dar mi-a spus că nu te văzuse niciodată.

– Nu, nu avea cum să mă vadă, spuse Bridgette. Nu mi-a dat voie să ies nici o clipă afară.

– Niciodată în toate aceste luni cât ai fost deținută? întrebă Jeanne îngrozită.

– Nicoline, bucătăreasa și servitoarea doamnei Richter, a fost ținută așa aproape patru ani.

– Ce ticăloasă fără conștiință!

Jeanne privi furioasă spre fereastră. O auzise pe *madame* Richter cum râsese și își exprimase filosofia în materie de servitori, spunând că un cal, cu cât îl biciuiești mai tare, cu atât aleargă mai repede, așa că nu-i mai puse alte întrebări lui Bridgette în legătură cu modul în care fusese tratată. Răspunsul se putea vedea în rochia murdară de pe ea, în tinerețea care îi fusese mutilată – castrată, căci nu exista alt cuvânt – și în duhoarea emanată de necesitățile de bază nesatisfăcute. Mușchii se vor reface, cicatricele vor păli, inima își va reveni, dar memoria va ști întotdeauna... Jeanne știa toate acestea din propria experiență de curier al armatei franceze, când fusese prinsă și închisă de nemți în Primul Război Mondial. Observă că buricul degetului cu care Bernadette împingea acul crescuse cât o cireașă și avea culoarea unei prune, cu o bătătură tare ca piatra.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bridgette, când Mercedesul lui Jeanne fu nevoit să meargă mai încet ca să nu lovească oamenii adunați în stradă.

– Eliberarea Parisului! răspunse Jeanne emoționată. Rezistența a asediat garnizoana germană, iar americanii înaintează în suburbiile orașului. Mulți germani au fugit, iar oamenii se simt liberi să iasă din case.

Bridgette se uita la cafenelele de pe trotuar, pline de parizieni, acolo unde până nu demult se lăfăiau soldații germani cu cizmele lor înalte. Bucuria lor era ca ceața care se ridică de pe străzi. Parisul

Scanned with CamScanner

eliberat... acum putea să se ducă acasă, la casa ei din Elm Street, în Traverse City din Michigan, înapoi la plictiseala și monotonia de acolo, cu banalitatea și rutina ei, cu pacea și liniștea...

Jeanne o bătu ușor pe mână.

- Și Franța va fi curând liberă datorită unor oameni curajoși ca tine și ca sora Mary Frances.

- Și ca dumneavoastră, *madame* Boucher, îi aminti Bridgette și adăugă în gând: *Și Broscăriței, Stelei Polare, Nagâțului și Melcului-de-Apă.*

Văzu în minte cum stă singură în Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York, uitându-se la ușa pe care nu intra nimeni. Clipi din ochi ca să-și clarifice imaginea.

- Dar de unde o cunoașteți pe maica Mary Frances?

Jeanne îi povesti că se cunoscuseră datorită grijii pentru micuța lor Bernadette Dufor și se împrieteniseră când căzuseră de acord să păstreze legătura. Maica Mary Frances o invita câteodată la ceai la mănăstire.

- Atunci probabil că ați văzut fresca de pe zid, spuse Bridgette.

- Da, o operă de artă frumoasă, dumneata ai făcut-o, din câte am înțeles.

- Mai este acolo?

- Da, este. Călugărițele și locuitorii din cartier au fost mândri să-și asume protejarea ei. Cineva a reușit totuși să se strecoare și a făcut o năzbâtie, dar nu e mare lucru, un semn peste una din plantele alea ca niște panglici...

Jeanne se întrerupse văzând schimbarea bruscă de pe chipul lui Bridgette.

- Dar nu trebuie să te alarmezi, *ma chérie*, spuse ea repede. A fost făcută cu un material pe care ploaia l-a spălat aproape de tot.

- Știți când a apărut?

- Mi se pare că în iunie, imediat după ce ai fost arestată, așa cred.

Bridgette studie semnul abia-vizibil în timp ce așteptau să se deschidă poarta spre curtea mănăstirii, încuiată acum chiar și în timpul zilei, de când începuseră tulburările pe străzi. Oare Broscărița încercase s-o contacteze fără să știe că fusese arestată? Asta însemna că este încă în viață? O speranță pe care nu o mai

Scanned with CamScanner

simțise de mult timp înflori dintr-odată ca o floare trezită la viață. Dar dacă vor reuși totuși să vină la întâlnirea de la Biblioteca Publică din New York?

Auzi cum se trage zăvorul, iar sora Mary Frances se repezi afară pe ușa spre curte ca s-o înece de astă dată în valuri de bumbac negru și de săpun dezinfectant.

O trimise pe Bridgette să facă o baie și să-și schimbe hainele, apoi maica superioară sună la un număr de telefon ascuns în biroul ei personal. Când interlocutorul ridică receptorul, sora Mary Frances spuse:

– *Mademoiselle* Bernadette Dufor este aici, la Mănăstirea Surorilor Caritații, *monsieur.* Tocmai a fost eliberată de la Drancy, unde a fost închisă de la mijlocul lunii iunie.

Sora Mary Frances era cât se poate de sigură că omul pe care îl întâlnise o singură dată și al cărui nume nu-l cunoștea fusese atât de șocat, încât mai că scăpase receptorul din mână.

– *Mon Dieu!* exclamă el. Și el care credea că e moartă!

Nu era treaba ei să întrebe cine este acest „el", așa că sora Mary Frances adăugă simplu:

– Vă asigur că *mademoiselle* Dufor este aici, vie, în carne și oase..., în fine, cât a mai rămas din ea.

– Dau câteva telefoane și revin imediat, spuse Henri.

Bridgette făcuse baie și se îmbrăcase cu una din rochiile ei, care acum parcă fusese împrumutată de la o femeie cu trei numere mai grasă ca ea, când o călugăriță bătu la ușă și o informă că o așteaptă jos un vizitator. Era în biroul maicii stareț e.

– Cine este? întrebă ea alarmată. Nu știa nimeni că este aici.

– Nu știu, *mademoiselle.* Un francez.

Ah, domnul Nimeni, își spuse Bridgette ușurată.

– Cobor imediat, spuse ea.

Bridgette auzi cum francezul expiră puternic în momentul când intră în biroul stareței, dar își reveni repede și se ridică în picioare sărutându-i mâna galant.

– *Mademoiselle,* spuse el, nici nu pot să vă spun ce plăcere este să vă revăd. Am venit să vă ofer ajutorul ca să ajungeți la secția

franceză a OSS de la Berna, unde se fac aranjamentele necesare ca să vă întoarceți în Statele Unite.

– Unde presupun că mă așteaptă maiorul Renault, spuse Bridgette.

– Nu, *mademoiselle*. Maiorul Renault s-a întors în America în sulie, ca să-și reia îndatoririle la biroul din Washington. Am venit în numele înlocuitorului său de la Berna. Văzând fața lungă pe care o făcuse Bridgette, Henri se grăbi să adauge: Dar nu trebuie să vă faceți griji. Va fi informat că ați supraviețuit. I-am cerut celui care îl înlocuiește să-i comunice, și maiorul va fi fericit de revenirea dumitale. Trei dintre colegii dumitale s-au întors deja și sunt în siguranță la ei acasă, în America.

– Trei? Cine?

– Colegii dumitale, băieții.

– Dar... colega mea?

Henri se posomorî.

– Regret să-ți spun că a fost executată în ziua de 11 iunie.

Scanned with CamScanner

Capitolul 91

Sâmbătă, 26 august, detectivul-şef Maurice Corbett şi colaboratorul lui se prezentară acasă la *madame* Florence Bisset, într-un oraş care parcă înnebunise de bucurie, când se anunţase eliberarea de sub tirania nazistă. Poliţiştii se temeau că *madame* Bisset va fi printre petrecăreţi, greu de localizat în mulţime, iar până când vor ajunge ei colonelul Derrick Albrecht va fugi din bârlog, aşa cum făcuseră mulţi ofiţeri SS când devenise clar că lupul ajunsese la uşa lor. Garnizoana germană predase oraşului generalului Philippe Leclerc, comandantul Divizia 2 Blindate franceze în noaptea precedentă. Oraşul Luminilor era din nou în mâinile francezilor.

Dar colonelul Derrick Albrecht nu fugise. Personalul de poliţie pe care Maurice îl plasase în interiorul şi la exteriorul hotelului Crillon raportase că omul era tot în apartamentul lui, nu fusese luat în custodie nici de autorităţile franceze, nici de cele americane – o surpriză plăcută pentru Maurice, totuşi, era mai bine să se grăbească. Voia să pună mâna pe el înaintea lor.

Entuziasmul Parisului eliberat era asurzitor şi ameţitor de emoţionant. Toate clopotele bisericilor răsunau şi parcă toţi bărbaţii şi femeile, copiii care ştia să meargă şi invalizii care se deplasau cu cârjele ieşiseră afară ca să-i salute pe eliberatori, ovaţionând cât puteau de tare. Fluturând steagurile într-o cacofonie de strigăte, cântece, plânsete, ovaţii şi aplauze, mulţimile exuberante îi

șediau pe soldații din vehiculele blindate și mărșăluiau alături de ei împărțind sărutări, flori și vin – orice puteau să-și permită pentru a-și exprima recunoștința față de salvatorii Parisului.

Madame Florence Bisset nu era printre ei. Proprietăreasa ei îi îndrumase pe cei doi polițiști spre o bisericuță catolică din apropiere, unde o găsiră recitând rozariul, îngenuncheată pe o băncuță de rugăciune alături de alte persoane care credeau că un lăcaș de închinare era locul cel mai potrivit pentru o sărbători un eveniment atât de fericit. Maurice o zări din fundul bisericii și îi spuse asistentului său să se așeze pe o bancă din spatele ei și s-o bată ușor pe umăr. Femeia îl recunoscu, dădu din cap, iar el spuse încet:

– *Madame* Bisset, vreți să veniți puțin cu noi?

După ce o așeză pe *madame* Bisset pe un scaun confortabil, unde putea profita din plin de un ventilator rotativ și după ce îi servi o limonadă cu gheață, făcută din lămâile confiscate de la un speculant de pe piața neagră, Maurice spuse:

– *Madame* Bisset, mai sunteți dispusă să depuneți mărturie în fața curții în legătură cu ceea ce ați văzut în biroul colonelului Albrecht în ziua de 31 octombrie 1941?

– Ceea ce am auzit fără să vreau, nu am văzut, îl corectă *madame* Bisset.

– Dar nu aveți nici o îndoială că vocile pe care le-ați auzit aparțineau colonelului Derrick Albrecht și aghiotantului lui, Karl Brunner?

– *Non.*

Maurice împinse un stilou și o foaie de hârtie peste masă.

– Vreți, vă rog, să scrieți declarația în scopul obținerii unui mandat judecătoresc pentru arestarea Standartenführerului Derrick Albrecht?

Madame Bisset fu condusă după aceea acasă, Maurice obținu mandatul și porni împreună cu asistentul lui prin mulțime spre hotelul Crillon. Steagurile naziste care fluturau cândva impunătoare pe fațadă și steagurile roșii cu discuri albe și svastici negre înșirate de-a lungul bulevardului Foch fuseseră date jos și arse în mai multe grămezi de pe stradă. Maurice răspunse la saluturile

Scanned with CamScanner

poliţiştilor staţionaţi în clădire, le dădu instrucţiuni să-l urmeze şi urcă scara spre apartamentul colonelului Derrick.

***

De la una din ferestrele apartamentului său de la ultimul etaj al hotelului, care dădea spre Place de la Concorde, Derrick observa mulţimile de parizieni care ocupaseră toată lăţimea bulevardului, se ţineau de braţ şi cântau *Marseilleza*, imnul naţional francez, ignorând simbolurile celui de-al Treilea Reich care fumegau la picioarele lor, călcând pe ele ca să le afunde şi mai adânc în uitare. În camera lui, ventilatoarele din tavan se roteau la viteză maximă, încercând să împrospăteze cât de cât aerul fierbinte, îmbâcsit de fum amestecat cu parfum plăcut de trabucuri Montecristo.

Fără tunică şi cu mânecile suflecate, Karl aproape terminase de împachetat ultimele materiale secrete. Crezuse că fuseseră deja expediate de la cele două birouri ale lui Derrick, ca să nu cadă în mâinile Aliaţilor, dar e clar că se înşelase, căci apartamentul colonelului nu era un loc mai sigur pentru păstrarea lor. De fapt, Karl nu ştia că Derrick are intenţia să predea cutiile americanilor care erau trimişi să-l preia în custodie. Aştepta ca aceştia să-i bată la uşă dintr-o clipă în alta. La mijlocul lui iunie elaborase deja un plan pentru a o scoate pe Victoria în siguranţă din Paris, ca s-o predea în mâinile Aliaţilor. Derrick luase legătura cu un ofiţer de informaţii de la Divizia 4 Infanterie a Armatei SUA şi se oferise ca prizonier voluntar la sosirea lor la Paris. Un colonel SS din Sicherheitsdienst cu acces la materiale secrete va fi considerat o captură importantă, iar valoarea lui va avea prioritate în faţa oricăror altor organe care ar încerca să-l aresteze. Propunerea lui fusese acceptată imediat. Va fi la hotelul Crillon cu materialele secrete, îi spusese el ofiţerului. Derrick renunţase la prima idee, şi anume să-şi condiţioneze oferta de salvarea Victoriei de la castelul contelui, gândindu-se că o evacuare preliminară în atmosfera actuală ar fi putut fi ratată sau, şi mai probabil, acceptată, dar ignorată după aceea, deoarece nu reprezenta o prioritate pentru forţele armate care înaintau.

Scanned with CamScanner

Aşadar, va aştepta până când se va afla faţă în faţă cu un reprezentant al armatei SUA ca să-i dezvăluie că o agentă americană a serviciului OSS aştepta să fie recuperată într-un castel din zona rurală franceză. În dimineaţa aceea, Derrick încercase să-i telefoneze Victoriei, dar nu reuşise să vorbească decât cu Alois, iar legătura era foarte proastă. Derrick reuşise să afle că domnişoara Colbert este la ea în cameră şi nu putea să coboare la telefon, deoarece în casă erau mai multe servitoare care făceau curăţenie, căci la începutul lui septembrie contele şi contesa urmau să se întoarcă acasă. Domnul colonel dorea să-i lase un mesaj? Derrick fusese nevoit să ţipe în telefon ca să-i comunice că va trebui să rămână la castel până când va veni un vehicul al armatei SUA să o ia. Închisese telefonul foarte decepţionat. Convorbirea aceasta ar fi fost ultima oară când auzea vocea Victoriei. Şi ar fi avut poate şi o veste bună pentru ea. Prietena ei, *mademoiselle* Dufor, nu era la Dachau. Cel puţin, numele ei nu figura în evidenţele lagărului. După cum susţinea comandantul de la Drancy, fusese deportată în iunie. Exista speranţa că femeia reuşise să scape.

Privind la aghiotantul lui, Derrick simţi un val de afecţiune pentru omul care îl slujise cu credinţă timp de şase ani. Îi oferise un trabuc Montecristo, dar Karl nu fuma şi nu bea. În curând aveau să se despartă. În cel mai bun caz, Derrick credea că va putea să-i convingă pe cei care vor veni să-l aresteze pe el să-l lase pe Hans să plece acasă, în Germania, pentru a aştepta acolo sfârşitul războiului, aşa cum făcuseră mulţi alţi soldaţi germani care fugiseră deja. În cel mai rău caz, vor fi de acord să-l trimită pe aghiotantul lui într-un lagăr american de prizonieri şi va rămâne acolo până se va termina războiul, ceea ce după părerea lui însemna mai puţin de un an. Spera că aghiotantul lui nu-l va considera trădător. Pentru binele lui, nu-l ţinuse la curent în legătură cu activităţile lui. Derrick credea că aghiotantul lui împărtăşea în secret unele dintre părerile lui cu privire la cel de-al Treilea Reich şi, la fel ca şi el, se simţea trădat de conducător aşa cum se simţea şi ofiţerul superior pe care îl slujise. În orice caz, Derrick îi va simţi lipsa şi îşi va aminti de el ca de un soldat minunat şi un bărbat de onoare.

Scanned with CamScanner

Tresări când auzi bătaia în uşă.

– Să deschid eu, *mein Colonel*?

– Nu, Karl, mă ocup eu, spuse Derrick.

***

Maurice Corbett nu va uita cât va trăi privirea de pe chipul colonelului Derrick Albrecht când îi văzuse pe cei doi poliţişti francezi pe care crezuse că nu-i va revedea niciodată.

Rece ca gheaţa, colonelul trase din trabucul cu parfum plăcut şi puternic şi îi dădu drumul pe nările fin modelate, înainte să vorbească:

– Vă rog să intraţi, spuse el într-o franceză perfectă. Trebuie să iertaţi mirarea mea... Aşteptam... alţi oaspeţi.

– Şi noi suntem la fel de surprinşi să vă vedem, domnule colonel. Credeam că aţi plecat de mult împreună cu camarazii dumneavoastră.

– Am avut anumite obligaţii care m-au ţinut pe loc.

– Cum ar fi distrugerea dosarelor delicate referitoare la activitatea organizaţiei dumneavoastră la Paris?

– Cam aşa ceva. De ce aţi venit aici, domnule detectiv? Am răspuns la întrebările dumneavoastră cât am putut de bine şi acum sunt presat de timp.

– Nu va dura mult, spuse Maurice, aruncând o privire spre aghiotantul colonelului, care terminase cu împachetatul şi privea la el uimit.

– Presupun că dumneata eşti sergentul Karl Brunner.

– Aşa este.

Maurice se îndreptă de spate, luând o poziţie oficială.

– Colonel Derrick Albrecht şi sergent Karl Brunner, am venit să vă arestăm pentru asasinarea lui Beaumont Fournier. Aveţi dreptul la un avocat, să anunţaţi o persoană şi să folosiţi...

Colonelul făcu un gest nepăsător cu trabucul.

– Nu fiţi absurd! Ce dovezi aveţi?

– Un martor va depune mărturie că dumneavoastră şi aghiotantul dumneavoastră aţi otrăvit victima şi vom chema şi alţi

Scanned with CamScanner

martori care l-au văzut pe *monsieur* Fournier în biroul dumnea-voastră în ziua asasinatului, când ați declarat că nu a ajuns acolo.

Derrick își strivi trabucul.

– Ei bine, domnule detectiv, îmi pare rău că trebuie să vă dezamă-gesc, dar reprezentanții armatei Statelor Unite vor fi aici dintr-un moment în altul pentru a mă duce la interogatoriu și presupun că jurisdicția ei o depășește pe a dumneavoastră.

– Iar mie îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnule colonel, spu-se Maurice, și îi înmânâ mandatul de arestare. În cazul uciderii unui cetățean privat dintr-o țară de către un membru al armatei invadatoare, atunci când aceasta nu face parte din îndatoririle sau ordinele sale militare, jurisdicția țării are prioritate față de orice alte considerente. Aveți această informație aici, în mandat. Așadar, domnilor, trebuie să vă rog să veniți cu mine. Am polițiști postați afară, la ușă, în cazul în care intenționați să ne creați dificultăți.

Maurice avu plăcerea ciudată și îndoielnică de a vedea că fața colonelului SS își pierde o parte din culoare. Indiferent de rolul jucat în detestabila organizație pe care o slujise, era ceva la acest bărbat care îl impresiona și nu putea spune același lucru despre scriitorul Beaumont Fournier.

– Nu va fi necesar, domnule inspector, spuse Derrick, încheindu-și vestonul și strângând nodul cravatei. Dar am o cerere foarte importantă pe care doream s-o adresez autorităților americane care se îndreaptă în acest moment spre noi. Este vorba despre eliberarea unei tinere, cetățeană a Statelor Unite și membră a serviciului american OSS, dintr-un castel de la țară. Este închisă acolo din 11 iunie. Și faceți o greșeală arestându-l pe sergentul Brunner. Indiferent ce credeți că puteți dovedi împotriva mea, el nu a participat la nimic. Deși sergentul Brunner a fost un colaborator excelent în chestiuni militare atâția ani, nu l-am implicat în chestiunile mele private, legale sau de alt fel.

Karl scoase un mormăit de uimire, fie din cauza știrii despre cetățenii americani de la castel, fie a faptului că Derrick îi luase apărarea – asta Maurice nu putea spune, poate din ambele motive.

Scanned with CamScanner

– Asta rămâne de analizat, domnule colonel, spuse Maurice. Sergentul Brunner va veni cu noi și presupun că vorbiți despre *mademoiselle* Véronique Colbert.

– Chiar de ea.

– Sunt sigur că putem rezolva această chestiune la noi la sediu cât mai grabnic.

Deschise ușa ca să le dea drumul înăuntru oamenilor de pe hol.

– Domnilor, vă rog, spuse el, dând din cap spre Derrick și Karl.

Scanned with CamScanner

Capitolul 92

Victoria era cât se poate de neliniştită. Era deja 30 august, trecuseră şase zile de când Derrick îi lăsase un mesaj lui Alois cu instrucţiuni pentru ea să rămână la castel până când va veni un vehicul al armatei SUA să o ia. Victoria crezuse că va veni la câteva zile după ce primise telefonul. Îşi împachetase câteva lucruri de primă necesitate şi se plimba prin castel, cu ochii aţintiţi mereu spre fereastra din faţă să vadă o maşină de culoarea măslinei cu o stea cu cinci colţuri pe portiera şoferului intrând în parc. Dar aceasta nu venise.

Contele şi contesa urmau să se întoarcă la castel peste două zile. Nu ştiau că Victoria este aici şi că le foloseşte casa ca ascunzătoare. Şi chiar dacă ar fi fost dispuşi s-o găzduiască în continuare, ce să facă după aceea? Nu putea rămâne la infinit aici şi ar fi fost periculos să încerce să plece de una singură din oraş. După evenimentele din 21 august, postul de radio al Rezistenţei din Paris emitea din nou şi în fiecare zi se transmiteau ştiri despre tratamentul public brutal şi umilinţele la care erau supuse femeile acuzate de colaboraţionism cu germanii. Erau reportaje în care se povestea despre bătăi, capete rase, ba chiar şi execuţii, sau despre femei purtate în pielea goală pe străzi, ceea ce devenise un spectacol obişnuit. O femeie fusese recunoscută, scoasă afară din maşina cortegiului funerar şi obligată să stea culcată în rigolă, în timp ce mulţimea

Scanned with CamScanner

arunca gunoaie și urina peste ea. Derrick o prevenise cu privire la aceste represalii și nu ar fi lăsat-o în voia sorții. De asta era și gură, dar dacă se întâmplase ceva în planul pe care îl făcuse pentru ea? Poate că forțele eliberatoare îl arestaseră înainte să-l pună în aplicare. Îi îngheța sângele în vine numai când se gândea la această posibilitate. Alois, singura ei legătură umană în afară de Derrick după 11 iunie, îi zugrăvise un tablou foarte clar al destinului la care se puteau aștepta ocupatorii germani din țara lui, mai ales ofițerii din SS și din Gestapo, dacă erau prinși de autoritățile de salvare. La întrebarea ei ce se va întâmpla cu Derrick dacă va cădea în mâinile lor, Alois răspunsese:

– Va fi un tribunal militar când se termină războiul. Dacă va fi judecat de francezi și aceștia îl vor găsi vinovat de infracțiuni împotriva poporului francez, va fi ghilotinat. Dacă va fi judecat de eliberatorii aliați, va fi spânzurat.

Victoria ascultase șocată. Ghilotinat? Spânzurat? Derrick Albrecht era vinovat, fără îndoială, de infracțiuni împotriva poporului francez, dar cu riscul propriei vieți salvase viețile multor altor oameni, inclusiv pe a ei și ale colegilor ei din echipa Libelula. Nu merita să moară în felul acesta.

– Tribunalele militare franceze ascultă și pledoarii în favoarea grațierii condamnaților? întrebă ea.

– Dacă există un motiv de clemență, *oui*, dar... Alois ridică din umeri și desfăcu palmele. Dar ascultă rareori. Pe de altă parte, despre curțile americane și britanice se știe că sunt mai tolerante.

Victoria era convinsă că bătrânul și înțeleptul servitor știe despre ce vorbește. Fusese o uimitoare sursă de informații, o consolare și un colac de salvare în timpul lunilor cât stătuse închisă aici. Autodidact în pofida statutului lui de servitor, ar fi făcut față cu onoare multor discipline predate la Sorbona. Și mai avusese și surpriza să afle că Alois avea un aparat de radio ascuns și reglat pe BBC în fața căruia se așezau în fiecare seară ca să asculte știrile despre război. Într-o dimineață îl căutase în bucătărie, când lucrurile începuseră să se limpezească. Dorea să-l întrebe despre istoria castelului, a contelui și a familiei acestuia. Curând după aceea,

Scanned with CamScanner

începuseră să ia micul dejun împreună, iar seara se întâlneau la un pahar de vin. Victoria îl ajuta la gătit, îi învăța secretele culinare și lucra împreună cu el în grădină.

Indiferent de tribunalul militar care îl va judeca pe Derrick, Victoria jură că se va întoarce în Franța să depună mărturie în apărarea lui Derrick. O să-i pună și pe băieți să vorbească pentru el cu maiorul Renault ca să prezinte documentele de informații ca dovadă a ajutorului pe care îl dăduse OSS. Va publica anunțuri în ziare și îi va ruga pe cei pe care îi ajutase să fugă să depună mărturie în favoarea lui, va angaja chiar firma de avocați a propriei familii pentru a-l reprezenta dacă va fi nevoie. Nu putea – nu voia – să-l lase să moară. Să fie trimis la închisoare, da, dar nu la moarte.

După-amiază târziu se uita pe o fereastră din față când auzi scrâșnet de cauciucuri, o mașină se îndreptă spre parcare și Victoria se refugie imediat la ea în cameră. Câteva minute mai târziu fu scoasă din ascunzătoare de anunțul lui Alois care îi spunea că un polițist francez venise la castel ca s-o vadă și insista să vorbească cu ea.

– A spus că este o chestiune de extremă importanță, spuse Alois.

Victoria răspunse cu o oarecare teamă. Când coborî în salon, se trezi față în față cu detectivul cu ochi pătrunzători care o vizitase la L'Ecole d'Escrime Français, care stătea acolo parcă cerându-și scuze, ca și când nu ar fi avut timp de vizite.

– Ah, *mademoiselle* Colbert, îmi face plăcere să vă revăd, spuse el.

– Nu sunt sigură că pot spune același lucru, domnule detectiv. Ce vă aduce aici?

– Am venit la cererea colonelului SS Derrick Albrecht, spuse el. A cerut poliției din Paris să vă asigure o escortă ca să vă predea în siguranță în grija militarilor din armata țării dumneavoastră. Cred că sunteți americană. Domnul duce ne-a povestit totul despre dumneavoastră.

– Ați venit *dumneavoastră*... Dar nu înțeleg. Mi-a spus să aștept o escortă militară a Statelor Unite.

– A avut loc o schimbare de plan. Îmi cer scuze pentru că a durat ceva mai mult până am aranjat detaliile plecării dumneavoastră

Scanned with CamScanner

din țara mea, dar – omul oftă și ridică privirea – a trebuit să mă consult cu superiorul meu, care a vorbit cu generalul Leclerc, care a trebuit să se consulte cu autoritățile americane și după aceea a primit permisiunea să îndeplinească cererea ducelui. Iar eu sunt autorizat să vă conduc la un aeroport unde vă așteaptă un avion militar care vă va duce în America.

– Tot nu înțeleg. Am presupus că domnul colonel Albrecht a luat legătura cu armata americană pentru a mă recupera de aici. Cum de este implicată Poliția Națională Franceză?

– Colonelul Albrecht se află în momentul de față în custodia Prefecturii de Poliție. Eu am executat arestarea lui.

Victoria crezu că nu auzise bine – *dorea* să nu fi auzit bine. Derrick în custodia poliției franceze, nu a autorităților de eliberare sau a armatei americane și arestat de acest om? Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. O, Doamne! Simți că îi vine să leșine.

– Colonelul Albrecht, arestat de poliția franceză? Dar pentru ce? Sub ce acuzație?

– Pentru uciderea unui cetățean francez, domnul Beaumont Fournier. Înainte ca Victoria să mai poată pune alte întrebări, polițistul adăugă: Îmi pare rău, *mademoiselle*, dar acum trebuie să plecăm spre avion.

Pe drum spre mașina oficială a Prefecturii de Poliție, Victoria întrebă disperată:

– Dar de ce a făcut asta? Ce motiv a avut?

– Ca să vă protejeze pe dumneavoastră, *mademoiselle* Colbert. *Monsieur* Fournier intenționa să vă reclame la Gestapo – un gest oribil, spusese colonelul, pe care nu-l putea permite. Trebuie să spun că înțeleg perfect motivația lui, chiar dacă nu aprob modul în care a rezolvat problema.

Victoria amuțise, simțind că-i vine să vomite. Apoi întrebă:

– Și ce se va întâmpla cu el?

– Va fi judecat pentru omucidere.

– Și dacă va fi găsit vinovat?

– Tribunalele franceze nu sunt dispuse să fie îndurătoare în cazul în care este ucis un conațional, mai ales dacă acuzatul este membru al organizației germane Schutzstaffel. Cu toate acestea,

Scanned with CamScanner

ducele provine dintr-o familie nobilă importantă din Germania, cu multe legături în rândul elitei franceze, așa că influența acestora ar putea avea un oarecare cuvânt de spus în stabilirea pedepsei lui.

– Trebuie să-l văd, spuse Victoria.

– Îmi pare rău, dar acest lucru este imposibil.

– De ce? Dumneavoastră comandați!

– Deoarece colonelul Albrecht nu dorește să vă vadă. Apariția dumneavoastră la Paris... V-ar pune în mare primejdie. A fost cât se poate de ferm în această privință și, oricum, timpul nu ne permite o vizită la prefectură. Regret, *mademoiselle*, dar trebuie să ne grăbim. Mi s-a spus că avionul are un plan de zbor foarte strict.

Ajunși la aeroport, în umbra aripii uriașului avion de transport al armatei SUA, Maurice îi înmânâ Victoriei un bilet chiar în clipa când se pregătea să urce la bord.

– De la colonelul Albrecht,spuse el. Am primit instrucțiuni să vi-l dau la avion, înainte să urcați. *Au revoir, mademoiselle* Véronique Colbert. Călătorie frumoasă acasă!

De la fereastra ei, Victoria îl privea pe detectivul care se lupta cu vârtejul stârnit de decolarea avionului C-47 ca să o vadă plecând, după care se întoarse cu spatele și porni spre mașină. Ajungând deja în aer, Victoria deschise plicul.

Amintește-ți promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Al tău pentru totdeauna, Derrick Albrecht.

Scanned with CamScanner

Capitolul 93

Viețile membrilor Libelulei își reluară una după alta cursul normal, în timp ce războiul continua să facă ravagii în Europa. În afară de Victoria, a cărei întoarcere în Statele Unite nu fusese înregistrată, toți ceilalți primiseră câte o scrisoare cu sigiliul Departamentului de Stat al SUA, ca să-l prezinte patronilor pentru a explica cei doi ani cât lipsiseră din țară: „Aflat în misiune în interes național".

Bucky se angajase la o firmă de construcții din Tulsa, Oklahoma, aflată la o oră și jumătate de mers cu mașina de orașul lui. La un popas de pe drum, când se întorcea din Franța, le telefonase părinților ca să-i anunțe că vine, iar exclamațiile de bucurie ale tatălui său și strigătul mamei sale *O, Dieu merci!* îi răsunau și acum în urechi. Erau în gară când trenul de Santa Fe intră pufăind și arătau de parcă ar fi stat pe peron toată noaptea, ca nu cumva să rateze sosirea lui.

***

Trei zile mai târziu, Brad îl ajută pe Wilhelm să coboare pe peronul din gara Glenwood Springs.

– Acesta e satul în care locuiești tu? întrebă Wilhelm mirat și îl apucă pe Brad mai strâns de mână.

Scanned with CamScanner

Nu, drăguțule, spuse Brad în germană. Ține minte, ți-am spus că locuiesc în Meeker, la o oră de aici.

Se uită pe peron căutându-și familia, tulburat și oarecum dezamăgit că nu venise nimeni să-l întâmpine. Telefonase acasă la el de la Washington, dar aflase că numărul lui fusese deconectat. Își dădu seama că acesta fusese probabil schimbat atunci când familia se mutase în casa cea nouă, dar operatoarea îi spusese că nu era nici un telefon pe numele Jared Cramer și îi explicase că instalarea telefoanelor în casele noi dura câteva săptămâni, dacă nu luni, din lipsă de tehnicieni și de materiale. Brad telefonase atunci la fabrica de cherestea și ceruse să vorbească cu Jared.

– Nu este aici, spuse o voce de femeie tânără, pe care Brad nu o recunoscu.

– Pot să-i las un mesaj? întrebase Brad.

– Sigur, stați să găsesc ceva de scris. Era un pix pe aici.

De unde o fi scos-o Jared pe asta? se întrebase Brad. O secretară fără pix la îndemână? O întrerupsese în timp ce își făcea unghiile?

– Am găsit, spuse ea. Care este mesajul?

Brad îi explicase cine este și îi spusese ora aproximativă când va sosi la Glenwood Springs și mai adăugase că familia lui trebuie să se aștepte și la un oaspete.

– Foarte bine, am notat, spusese fata și închisese.

Se vede că fata nu înțelesese sau nu se obosise să-i transmită lui Jared, își spuse Brad iritat. *Naiba s-o ia!* Acum trebuia să găsească un mijloc de transport ca să ajungă la Meeker și nu avea nici cea mai mică idee care era adresa casei noi. Se gândea să se ducă la fabrica de cherestea. Ce mai primire acasă! Se lăsase întunericul și odată cu el și frigul. Le era foame și sete, Wilhelm tremura în jacheta lui subțire. Brad îl luă în brațe. Șeful de gară îi satisfăcu rugămintea și îl puse pe nepotul lui să-i ducă la fabrica de cherestea Cramer.

– Se pare că nu este nimeni aici, spuse Brad în timp ce coborau în curtea pustie a fabricii pline de stive de scânduri și bușteni prelucrați. Dar unde erau toți? Era zi de lucru, totuși, nu se vedea nici țipenie de om.

Scanned with CamScanner

Până și gaterele tăcuseră, clădirea de birouri părea părăsită, nici o fereastră nu era luminată. Wilhelm tremura din nou, dar nu numai de frig.

– Haide, Wilhelm, spuse Brad, pornind spre clădire. Hai să vedem ce se întâmplă.

Găsi ușa neîncuiată și o deschise. Imediat încăperea fu inundată de lumină, de valuri de căldură și de aroma de cafea și de mâncare gustoasă în timp ce mai multe voci răsunară în cor:

– Bine ați venit acasă, Brad și Wilhelm!

Brad rămase năucit până când mama și sora lui, Bobby și Margie împreună cu Jared își aruncară brațele în jurul lui și al lui Wilhelm și toată echipa de la fabrica de cherestea se repezi spre ei să-i îmbrățișeze. Numai fata despre care Brad ghici că era cea care primise mesajul la telefon, frumoasă ca un bujor de munte, rămăsese sub pancarta mare de bun venit, dar zâmbetul ei îi spunea că făcuse pe secretara nepriceputã numai pentru ca surpriza lui să fie și mai mare.

Mai târziu, după ce agitația se mai potolise, mama lui îi explicase că o persoană oficială de la Departamentul de Stat îi spusese să-i aștepte, pe el și pe Wilhelm, dintr-un moment în altul, așa că o puseseră pe Laura, noua secretară a lui Jared, să le spună când va telefona că era logic să ia legătura cu fabrica de cherestea. Brad nu ar fi putut avea parte de o primire mai călduroasă acasă. Familia lui, în fruntea căreia era acum Jared, îi ținuse un loc care îl aștepta în noua casă spațioasă. Amenajaseră separat un dormitor pentru el, în care aduseseră lucrurile din casa veche și le asortaseră cu mobila cea nouă. True Blue era în garaj, câteva piese și roțile fuseseră înlocuite cu altele noi. La masa din bucătărie era rezervat pentru el un scaun pe care nu stătea nimeni.

I se strânse inima văzând câteva dintre schimbările pe care le provocase trecerea timpului, dar era fericit că familia lui își găsise pacea și liniștea. Un portret de nuntă al mamei sale și al lui Jared ocupa acum locul unde fusese în casa veche portretul tatălui său. Nu o va mai vedea niciodată pe Beata, a cărei fotografie o purtase în portofel și pentru care fratele mai mare, uitând că surorile lui

Scanned with CamScanner

crescuseră, adusese din Franța păpuși, la fel ca și pentru Margie. Trecuse de mult de vârsta jocului cu păpușile.

Bobby absolvise liceul, avea optsprezece ani și era un bărbat în toată puterea cuvântului, dar lui Brad îi părea rău că nu-l mai vedea pe copilul supărăcios pe care îl lăsase. Se înscrisese la Școala de Mine din Golden, Colorado, și dorea să devină inginer mecanic. Își făcu bagajele aproape înainte ca Brad să apuce să le desfacă pe ale lui.

– Vreau să proiectez lucruri care generează energie, spusese el.

Jared... în absența lui, preluase grija familiei, ceea ce era foarte bine pentru Brad, dar rămăsese cu sentimentul că nimeni nu mai avea nevoie de el, în afară de Wilhelm, dar mama lui îl preluase și pe el în câteva minute. Fusese momentul cel mai emoționant dintre toate, atunci când în hărmălaia primirii, mama lui îngenunchease în fața lui Wilhelm, în timp ce băiatul se trăgea înapoi, lipindu-se de piciorul lui Brad, și își pusese mâinile pe umerii lui. Se lăsă tăcerea și mama lui spusese blând în germană:

– Bine ai venit în inima mea, Wilhelm! iar băiețelul, drept mulțumire pentru paradisul după care tânjea de atâta vreme, își pusese brațele în jurul gâtului Joannei Bukowski Hudson Cramer și o lăsase să-l îmbrățișeze.

Așa că Brad se gândea că după ce va sta un timp în vizită la familia sa se va muta, își va găsi o slujbă undeva, pe o barcă de pescuit, dar Jared îi oferi o slujbă pe care nu putea s-o refuze.

– Mă gândeam să lucrez mai puțin ca să pot petrece mai mult timp împreună cu mama ta și cu familia, ceea ce am așteptat să fac când te întorceai tu acasă, spuse el. Aș dori să mă ajuți să conduc compania, Brad, iar când am să mă pensionez, să preiei afacerea cu totul dacă vei dori.

Și Brad dorise.

Scanned with CamScanner

Capitolul 94

Bridgette sosi acasă și găsi grădina îngrijită, cu iarbă verde și straturi de flori pline de bujori și de dalii, tufele de trandafiri de care era atât de mândră bunica ei erau tunse, la fel și celelalte tufișuri. Se gândise cu groază cum va arăta grădina după doi ani de absență. *Gladys!* îi trecu ei prin minte.

Și în casă totul era în perfectă ordine: paturile erau înfățate cu cearșafuri curate, în baie erau prosoape, în frigider lucruri esențiale de mâncare, utilitățile funcționau. Chiar și telefonul fusese reconectat. Bridgette își lăsă bagajele jos și ridică receptorul. Era recunoscătoare și emoționată, dar, din păcate, ea și Gladys nu vor mai putea fi niciodată cele mai bune prietene.

– Gladys nu este aici, spuse doamna Bradbury. Nu a mai fost de mult acasă.

– Oh! făcu Bridgette surprinsă. S-a mutat la Detroit, nu-i așa? Probabil că a luat un post de profesoară la o școală elementară de acolo.

– Nu, locuiește în Fort Worth, în Texas, la sediul societății American Airlines. Gladys a noastră este stewardesă la compania aeriană, îți vine să crezi? Cum a terminat colegiul... a decis să renunțe la cariera de profesoară și să încerce altceva. Doamna Bradbury râse. Lucrează de doi ani acolo.

Era uluită – Gladys, stewardesă la American Airlines?

Scanned with CamScanner

– Dar... atunci cine a avut grijă de casa bunicii mele cât timp am fost plecată?

– O, eu. Nu puteam suporta să văd căsuța imaculată a lui Angélique pradă rozătoarelor și insectelor după ce ai plecat, așa că am angajat un om pentru grădină și un serviciu de curățenie ca să țină totul în ordine, așa cum și-ar fi dorit ea. Când am auzit de la directorul Companiei de Energie din Traverse City că ești așteptată să te întorci, am avut grijă să reconectez totul, ca să fie pregătit pentru întoarcerea ta.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Bradbury, dar trebuie să-mi dați voie să vă plătesc pentru aceste servicii.

– Nu, Bridgette, refuză blând doamna Bradbury. Măcar atât am putut să facem și noi după... după ce s-a întâmplat, dar încă și mai important decât asta este faptul că fiica noastră, din proprie voință, și-a tăiat cordonul ombilical și a descoperit viața extrauterină. A spus că asta ai fi vrut tu să facă și era singura modalitate să se revanșeze față de tine pentru ceea ce îți făcuse. Așa că acum, pentru prima dată în viață, datorită ție, fiica mea este independentă, are încredere în ea însăși, este cu adevărat fericită și de-a dreptul încântată de ea însăși.

– Doamnă Bradbury, nu știu ce să mai spun...

– Nu trebuie să spui nimic, draga mea. Bine ai venit acasă, indiferent cât de mult vei rămâne aici! Am să-i spun lui Gladys că ai sunat.

La o săptămână după ce se întorsese în căsuța ei din Elm Street, Bridgette a luat legătura cu șeful secției de design de la Colegiul Stephens ca să se intereseze dacă există vreun post pentru designeri din industria modei. Nu trecuseră nici patruzeci și opt de ore și primi un telefon de la Edith Head de la studiourile Paramount, care o invită să vină în California la un interviu. Luă primul zbor direct de la Detroit la Los Angeles din dimineața următoare, făcu cunoștință cu vestita designer de costume în aceeași după-amiază și până seara semnase deja un contract de angajament de probă cu studioul.

Scanned with CamScanner

***

Victoria preferă să se retragă din nebunia mulțimilor din New York și se angajă ca traducătoare de franceză la o editură mică din Toronto, Ontario, cu acces la un avion privat și un pilot care îi permitea să meargă la Williamsburg și să-și petreacă weekendurile cu tatăl și cu mama ei suferindă. În Austin, Chris se adaptă la rutina vieții academice de la Universitatea din Texas, deveni idolul secret al studenților și își petrecea cea mai mare parte a serilor pe pista de atletism.

Dar zilele lor erau punctate de momente bruște de pauză în activități, când gândul li se îndrepta spre cei dragi și spre colaboratorii lor. La planșa lui de desen, Bucky ridica uneori privirea de pe schițe și se lăsa în voia unor gânduri care nu aveau nici o legătură cu munca lui, iar Bridgette se oprea brusc în mijlocul unei conversații, de parcă ar fi întrerupt-o o voce din capul ei.

– La ce te gândești? îl întreba frumoasa secretară pe Brad în timpul întâlnirilor, atunci când părea dus cu mintea departe. Iar el răspundea:

– Nu mă gândesc, îmi amintesc.

Chris, care avea poezia în sânge, rărea ritmul ca și când l-ar fi oprit o forță invizibilă de pe pistă și, câteodată, la biroul ei, Victoria lăsa capul într-o parte ca și când ar fi ascultat pe cineva într-un dialog cu un vizitator pe care numai ea îl putea auzi.

***

La mijlocul lui august în anul în care se întorseseră, Bucky veni acasă de la Tulsa și o găsi pe mama lui la el în cameră. Încă nu se obișnuise cu orașul și nici nu se simțea chiar în largul lui în apartament, de aceea prefera să-și petreacă weekendurile împreună cu părinții în liniștea și seninătatea casei lor din Oklahoma City.

Mama lui se întoarse spre el cu lacrimi în ochi:

– De unde ai astea? întrebă ea și ridică în sus epoleții aurii ai tatălui său, pe care îi găsise în timp ce punea lenjeria împăturită în sertar.

Scanned with CamScanner

Bucky lăsase epoleții aici ca să fie în siguranță, căci erau averea lui cea mai prețioasă, și se gândise că din apartamentul lui ar fi putut să-i fure cineva. Tatăl lui american nu era acasă.

Văzând că Bucky nu răspunde, mama lui insistă:

- Ai aflat, nu-i așa?

- Da, mamă, de mai mult timp.

Și Bucky îi spuse.

- Și te-ai dus în Franța ca să-l găsești, nu-i așa? Acolo ai fost?

- Da, mamă, spuse Bucky.

Mama lui își apăsă epoleții pe piept.

- Și cum de au ajuns la tine, *mon fils*?

- Mi i-a făcut cadou de Crăciun.

- Asta înseamnă că l-ai găsit.

- Da, mamă, l-am găsit.

- Trebuie să-mi povestești totul, *mon fils*.

Bucky șovăi, dar numai câteva secunde fură de ajuns pentru a reduce la tăcere avertismentul dat de Legea Secretului Oficial de Serviciu din capul lui. Ce importanță mai putea avea acum?

- *Oui, mère,* spuse Bucky.

***

O săptămână mai târziu, așezat în fotoliul lui, unde citea ziarul în fiecare seară după cină și le împărtășea fiului și soției sale părerile proprii despre știri, Horace Barton comentă:

- Vești proaste din Franța. A fost găsit trupul torturat al vestitului conducător al Rezistenței franceze, supranumit Fantoma Neagră, care apărea des la știri și aici.

Lumina lunii de august pătrundea pe ferestrele salonului, unde draperiile încă nu fuseseră trase. La radio se transmitea concertul *The Bell Telephone Hour* și la lumina lămpii Bucky citea, iar Monique broda un buzunar de șorț, întins bine pe gherghef.

- Probabil că ticăloșii de naziști l-au prins în cele din urmă, continuă Horace, dar se crede că nu a lăsat să-i scape nici un cuvințel. Trebuie să fi fost un om extraordinar. Aici spune că provenea

Scanned with CamScanner

dintr-o familie înstărită și fusese mareșal în armata franceză, dar renunțase la tot și trăia în munți, ca șef al unei formațiuni de gherilă ca să lupte împotriva nemților. Ai auzit de el, Monique? Horace aruncă o privire spre soția sa. Îl chema Nicholas Cravois.

Monique parcă nu mai avea putere să împungă cu acul ca să-l treacă prin pânză și nu auzise nimic. Nici fiul ei nu auzise nimic. Se freca pe frunte așa cum făcea atunci când se concentra foarte tare pe o carte și mintea i se închidea pentru lumea din afară. Nu acordau niciodată prea multă atenție știrilor de pe prima pagină, dar Horace era mulțumit. Familia era aproape, puteau să-l audă, seara, radioul cânta încet, încăperea era plăcută și confortabilă. Nu contează ce se întâmpla în lume, lui îi era bine în lumea lui.

***

În septembrie, Victoria primi o invitație să participe la un turneu de scrimă din oraș. Îmbrăcată în costumul alb, cu masca de protecție sub braț și cu floreta în mână, se apropie de planșă când îi veni rândul, salută și apoi luă poziția *en garde*. Dintr-odată, un val de amintiri o copleși făcând-o să încremenească în loc; mânerul floretei o ardea ca focul încins în palmă. Lăsă arma să cadă, își smulse masca și, spre uimirea adversarei sale și a publicului, coborî de pe planșă spre vestiar și nu se știe să mai fi pus vreodată mâna pe floretă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 95

În toamna aceea, Chris îl găsi pe Ernst Drechsler acolo unde se aştepta.

– Ernst pleacă uneori haihui şi nu ştiu unde se duce, dar întotdeauna se întoarce, îi spusese soţia acestuia în dimineaţa aceasta, când le dăduse telefon pentru prima dată de când se întorsese în Texas. Nu pot să-ţi spun cât timp va fi plecat, că te-aş invita să vii aici şi să-l aştepţi. Dar nu vrei să vii oricum, Christoph? Am nişte brioşe cu cacao la cuptor şi, numai bine, vor fi gata când ajungi aici.

– Altă dată, doamnă Drechsler, când o să am mai mult timp, spuse Chris. Acum voiam numai să-l salut înainte să plec la Austin. Cred că ştiu unde să-l caut.

Doamna Drechsler, la fel ca toţi ceilalţi oameni din oraş, ar fi vrut să afle de la Chris unde fusese şi ce făcuse în ultimii doi ani, când nu-şi arătase nici o clipă faţa în New Braunfels şi nici nu luase legătura cu părinţii. Explicaţia familiei Brandt fusese că este într-un fel de misiune secretă pentru Departamentul de Stat, iar lumea o crezuse şi o acceptase, dar acum Chris se întorsese acasă şi oamenii ar fi dorit foarte mult să le relateze activităţile pe care le desfăşurase. Dar asta nu se întâmplase, astfel încât Chris rămăsese un fel de bărbat misterios al oraşului.

Nu fusese întâmpinat acasă aşa cum se aşteptase. Mama lui suferise foarte mult din cauză că „îi părăsise", iar tatăl lui, ca s-o

Scanned with CamScanner

îmbuneze, îi luase partea. Un telefon sau o scrisoare din partea fiului lor era o cerere prea mare din partea părinților care îl crescuseră și îl îngrijiseră? Una ar fi fost dacă ar fi plecat în lina întâi, dar treaba aia pe care o făcea pentru Departamentul de Stat nu însemna că nu mai trebuie să aibă legături cu familia din când în când ca să-i cruțe de durere și de spaimă. Era greu de iertat suferința pe care le-o provocase timp de peste doi ani.

Chris se simțise jignit și dezamăgit, acesta fiind și motivul pentru care se mutase repede înapoi la Austin și se angajase la Universitatea din Texas, ca să-și continue doctoratul în pedagogie. Avea suficienți bani pentru aceasta, fără să fie nevoit să muncească, căci îl aștepta salariul pe doi ani care rămăsese neridicat în contul lui bancar atunci când fusese eliberat din OSS. Părinții lui nu fuseseră de acord nici cu această decizie. În manualul german de creștere a copiilor, abaterea de la așteptările părinților era văzută ca o trădare care își punea o pecete de neșters și lucrurile nu erau în ordine între ei niciodată. Chris nu se putea împiedica să-i compare cu Ernst Drechsler și soția acestuia, care l-ar fi primit pe Dirk înapoi indiferent cât de sumbre ar fi fost împrejurările.

Până acum, Chris îi evitase pe soții Drechsler, dar se întorsese deja de peste trei luni și era timpul să ia legătura cu ei. Era îngrijorat din cauza domnului Drechsler.

– Nu mai este același om de când a plecat Dirk, auzea Chris peste tot despre el, și conștiința îl îndemna să-l caute înainte să plece din New Braunfels cu intenția de a nu mai reveni foarte curând aici.

Așa cum se aștepta, Chris îl găsi pe bătrân așezat pe scaunul lui pliabil și pescuind în locul de pe râul Guadalupe unde Chris își petrecuse cele mai multe zile de vară împreună cu el și cu Dirk pe când era copil. Vechea pălărie de pescar cu trofeele de muște fixate pe lateral îl făceau ușor de zărit. Undițele atârnau moi în apă și bătrânul privea în gol, ca și când ar fi uitat de undița din mână. Chris se apropie încet, ca să nu-l sperie.

– Domnule Drechsler? spuse încet.

– A, tu ești, Christoph? întrebă Ernst fără să se întoarcă.

Scanned with CamScanner

– Da, domnule. Vă supăraţi dacă stau cu dumneavoastră?

– Îmi face plăcere, spuse el şi băgă mâna în buzunar. Mai este un scaun în portbagaj, spuse el şi îi dădu peste umăr cheile de la maşină.

Chris le luă şi spuse că vine imediat înapoi. Maşina era parcată sub aceiaşi copaci ca şi altă dată. Se opri o clipă înainte să scoată scaunul pliant. *Era pentru Dirk?* se întrebă.

– Nu prea muşcă astăzi, spuse bătrânul când Chris se aşeză lângă el.

– Văd şi eu, spuse Chris. Şi ce mai faceţi, domnule Drechsler?

– O, la fel ca întotdeauna. Aştept să se termine războiul şi să se întoarcă băiatul acasă. Cred că acum e pregătit şi că este pregătit de mai mult timp. Sunt sigur că şi-a dat seama că a făcut o greşeală, dar o să trecem peste tot şi o să mergem mai departe, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. O să ne mutăm când se întoarce şi asta o să ne ajute foarte mult.

– O, unde? întrebă Chris cu inima strânsă.

– Am fost în Oregon cu câtva timp în urmă, eu şi soţia mea, şi ne-a plăcut foarte mult. Ne aminteşte de Germania – o mulţime de păduri, lacuri, ferme frumoase. Se pescuieşte frumos acolo. Schimbarea de peisaj o să ne facă foarte bine.

– Şi aţi... aţi făcut deja ceva în privinţa asta? Aţi cumpărat o proprietate acolo? întrebă Chris.

– Nu. Trebuie să vedem ce părere are Dirk.

– E bine, spuse Chris. O hotărâre înţeleaptă.

– Aşa cred. Ernst aruncă undiţa mai sus pe râu. Firește, dacă nu mai vine acasă, o să rămânem aici, unde aveam amintirile despre el... unde eşti şi tu, Christoph.

Chris înghiţi cu greu nodul de emoţie care i se urcase în gât. Dirk nu mai venea niciodată acasă. Steaua Polară îi confirmase acest lucru, dar Chris nu le va spune niciodată – niciodată – adevărul mamei şi tatălui lui Dirk. Era una din numeroasele răni ale războiului cu care va trebui să trăiască – conflictul între distrugerea speranţei unor părinţi în întoarcerea fiului lor şi păstrarea încrederii că într-o zi acesta va intra pe uşă.

Scanned with CamScanner

– Uite ce este, domnule Drechsler, spuse el. Haideți să stabilim împreună că ne vom întâlni în prima sâmbătă din fiecare lună exact în acest loc să pescuim puțin, atât timp cât durează sezonul. Ce spuneți?

– Spun că ești foarte generos să-mi dai din timpul tău, Christoph. Mi-ar plăcea foarte mult.

– Foarte bine, atunci ne-am înțeles.

Își strânseră mâinile.

– Acum haideți să mergem acasă. Astăzi nu mușcă nimic și soția dumneavoastră mi-a spus că tocmai se pregătea să scoată din cuptor niște brioșe cu cacao.

– Peștii nu mușcă astăzi, dar există șansa să muște mâine, nu-i așa, Christoph?

– Așa este, domnule Drechsler.

Scanned with CamScanner

Capitolul 96

Anul 1945 începu pentru americani cu previziunea că războiul se va încheia până în primăvară. În locațiile lor îndepărtate una de alta, membrii echipei Libelula își marcară în calendarele noi ziua de 23 septembrie, anticipând emoția și pregătindu-se pentru întâlnirea de peste nouă luni. În februarie, Bridgette își rezervase o cameră de hotel lângă parcul Bryant, nu departe de Biblioteca Publică, iar Victoria făcuse aranjamentele necesare cu o firmă de catering ca să asigure mâncare și băuturi în apartamentul unchiului ei de pe 5th Avenue în seara întâlnirii. În martie, Bucky își rezervă biletul de avion pentru New York, iar Brad îl rugă pe Jared să-i dea câteva zile libere. Ambele cereri fuseseră o surpriză pentru Bucky și un șoc pentru Brad.

– Mai spune-mi o dată de ce te duci la New York, îl întrebă Horace pe Bucky.

– În vizită la niște prieteni, tată, spuse Bucky, nu pentru prima dată.

Când își informase pentru prima dată părinții că va fi plecat în weekendul din 23 septembrie, tatăl lui american presupusese că deplasarea la New York avea legătură cu afacerile. Dar alte întrebări insistente îi dezvăluiseră că nu era legată de afaceri, ci se ducea să se întâlnească cu niște oameni pentru plăcerea lui personală.

Scanned with CamScanner

– Prieteni, zici? Eu și mama ta i-am cunoscut pe prietenii ăștia cu care te întâlnești pentru plăcerea ta personală?

– Nu, tată.

– Le știm numele?

– Nu, domnule.

– Atunci... tu de unde îi cunoști?

O privire aruncată de soția lui întrerupse interogatoriul. Era din nou una din acele împrejurări când ochii soției lui și tonul fiului său îl avertizau să nu pună prea multe întrebări. Horace plecase. Cei doi știau ceva și hotărâseră să nu-i spună și lui, dar nu se simțea jignit. Știa că îl excluseseră pentru a-l proteja. Simțea acest lucru în sufletul lui, așa după cum era convins că băiatul fusese implicat în ceva mult mai periculos în timpul războiului decât să stea undeva la o planșă de desen într-o clădire secretă a guvernului. Mama lui simțise intuitiv acest lucru în 1942, atunci când plecase la Washington, bazându-se pe faptul că nu primiseră vești de la el tot timpul cât fusese plecat. Ce fel de misiune pe timp de pace îl putea ține pe un om departe de familie atât de mult timp? Dar acum soția lui se baza pe ceva mai mult decât pe intuiție. Știa ceva ce soțul ei nu avea privilegiul să știe. Dar nici nu avea nevoie să știe. Și el fusese în război, pentru Dumnezeu, și știa că cei mai curajoși oameni nu purtau întotdeauna uniformă. Lumina care strălucea câteodată în ochii fiului lui era aceeași privire lungă pe care o aveau veteranii de război de pretutindeni, așa că era timpul ca Bucky – Sam, fiul lui – să știe că el știe.

Din fotoliul în care citea, privi spre soția lui, care broda șezând în fotoliul ei.

– Monique, iubito, spuse el, ai putea, te rog, să ne lași o clipă singuri ca între bărbați?

Monique îi aruncă o privire surprinsă soțului ei. Acesta nu-i ceruse niciodată să plece din încăpere ca să aibă o conversație particulară cu fiul ei și nici nu spuse *te rog*.

– Bineînțeles, spuse ea.

După ce plecă Monique, Horace se uită la Bucky, care îl privea drept în ochi mirat:

Scanned with CamScanner

– Da? spuse el.

– Nu știu pentru ce te duci acolo, fiule. Tot ce știu este că ai binecuvântarea mea și să te duci știind că sunt foarte, foarte mândru de tine. Îți cer iertare dacă ți-am dat motive să crezi altceva. Nici un tată de pe lumea asta nu ar putea fi mai mândru de fiul lui. Înțelegi ce spun?

– Da, tată, înțeleg.

– Ei bine, acum că am limpezit totul, s-o chemăm pe mama ta înapoi.

***

Joanna îi spuse lui Brad:

– Trebuie să-ți faci niște haine noi pentru călătoria la New York, *Sohn*. Nu se poate să arăți ca un zdrențăros printre oamenii aceia cu care te pregătești să te întâlnești.

Brad nu reușise să găsească un pretext plauzibil pentru călătoria la New York. Când îi ceruse lui Jared să-i dea câteva zile libere, spusese că nu-i poate explica motivul, dar să aibă încredere în el, căci era ceva important. Grija mamei lui pentru haine era o altă modalitate de a scoate informații de la el.

– E în ordine, *Mutter*. Băieții cu care mă întâlnesc nu se îmbracă cine știe ce elegant.

Joanna ridicase dintr-o sprânceană.

– În acest caz, unul dintre ei trebuie să fie Alistair Renault.

Ochii îl trădară. Nu se pricepuse niciodată să ascundă adevărul.

– Eram sigură, spuse Joanna întorcându-se cu spatele. Ca și când nu ar fi fost de ajuns ce mi-a furat, a mai trebuit să-mi ia și băiatul timp doi ani din viața mea! Acum ce mai vrea? Trebuie să-mi spui.

– Dar ce... ce ți-a furat? întrebă Brad surprins.

– Inima. Mi-a furat inima, *Sohn*, și nu mi-a mai dat-o niciodată în întregime înapoi. Nu a știut niciodată.

– Cum? dar credeam că tu și *Vater*...

Joanna se întoarse cu fața spre el.

Scanned with CamScanner

– Nu, tatăl tău a fost a doua mea iubire... și alegerea mea. Alistair nu a știut niciodată și nici tatăl tău.

Brad nu era sigur că își dorea să audă aceste dezvăluiri făcute atât de târziu. Nu cumva mama lui îi spunea că... Probabil că se aprinsese la față la acest gând șocant, pentru că mama lui îl bătu pe obraz.

– Nu, *Sohn*, nu este ceea ce crezi. Uită-te la portretul tatălui tău. Sunteți ca două picături de apă.

– Atunci de ce îmi spui toate astea? întrebă Brad.

– Ca să înțelegi de ce nu vreau să se întoarcă în viața mea, în casa și în familia mea. Sunt mulțumită cu viața mea... și nu vreau să... căuta cuvântul englezesc potrivit – să strice totul. Nu trebuie să mai vină cât timp eu sunt aici, ai înțeles?

Brad o privea în ochi. Nu-i venea să creadă. Dumnezeule, după toți acești ani și doi oameni pe care îi iubise și care o iubiseră, în inima Joannei Bukowski Hudson Cramer tot mai ardea flacăra pentru omul în costum maro, iar Alistair Renault, care tot o mai iubea, nu știuse nimic.

***

Bridgette încercă de mai multe ori fără succes și făcu nenumărate meandre printre obstacolele birocratice, dar nu reuși să intre în legătură cu maiorul Alistair Renault de la sediul OSS din Washington, înainte ca acesta să fie desființat în octombrie 1945. Numărul de telefon de pe scrisoarea inițială de recrutare nu mai era valabil. Funcționarii cu care vorbise o trimiseseră înapoi la biroul inițial de la care pornise căutările. Era convinsă că dacă mai auzea încă o dată scuze precum *secret* sau *în numele interesul național* ca să i se refuze accesul la fostul ei ofițer de caz, va sări prin linia telefonică și îl va strânge de gât pe omul de la celălalt capăt al firului. Acum era convinsă că maiorul Renault nu fusese informat în legătură cu eliberarea ei din lagărul Drancy. Altfel ar fi intrat în legătură cu ea. Numărul ei de telefon din Traverse City fusese

Scanned with CamScanner

deconectat după ce casa fusese scoasă la vânzare și vândută într-o săptămână, dar lăsase informații pentru redirecționarea apelurilor la noua adresă din Los Angeles, iar maiorul avea acces la nenumăratele surse ale OSS pentru a lua urma persoanelor dispărute.

Nu-l va ierta niciodată pe ofițerul de caz de la Berna pentru că nu-l anunțase pe maior că este în viață. Înainte să fie dusă cu avionul la Milton Hall, protocolul cerea ca Bridgette să se întâlnească cu înlocuitorul maiorului la o întâlnire de informare absolut inutilă, la care aflase numai că acesta fusese rechemat pentru că avusese loc o urgență. Înlocuitorul lui nu știa nimic despre Labrador sau Libelulă. Sediul misiunii era într-o stare de mare agitație și neliniște deoarece tocmai se primise informația că o figură legendară și un important conducător al Maquisului fusese trădat Gestapoului de un membru al propriei formațiuni de gherilă. Ofițerul de caz nu avea timp pentru ea, dar îi mulțumi pentru activitate și pentru sacrificii și spuse că îi va transmite șefului că trecuse pe acolo. Înainte să fie împinsă pe ușă afară, Bridgette apucă să sublinieze faptul că maiorul Renault va dori să știe că supraviețuise de la Drancy, dar se pare că vorbise la pereți.

Victoria simțise la fel nevoia să-l informeze pe ofițerul ei de caz că era în viață și se simțea bine, cel puțin trupește dacă nu și sufletește, dar presupunea că acesta este încă în Franța și va trebui să aștepte până la întâlnire ca să se prezinte în carne și oase. După ce Labradorul nu se prezentase la întâlnirea cu Derrick, Victoria nu mai avusese cum să-l informeze pe maior despre înșelătoria cu plutonul de execuție. Din câte știau băieții, fusese îngropată undeva, în Franța. Victoria spera că nici unul nu va face infarct când va păși în Sala Principală de Lectură Rose de la Biblioteca Publică din New York, vie și nevătămată.

Și Alistair făcu un semn în calendar. După cum calculase el înaintarea Aliaților în Europa și în Pacific, data din septembrie pe care Libelula o stabilise pentru reîntâlnire era anul acesta. Intenționa să participe la ea, indiferent dacă membrii echipei veneau sau nu. Oameni, care în focul luptei fuseseră apropiați ca firele dintr-un ghem de lână, uneori nu mai erau la fel atunci când ghemul

Scanned with CamScanner

se desfăcea și praful se împrăștia în pacea și liniștea căminului familial. Nu se aștepta să se întâmple așa ceva și cu Libelula, dar era posibil. Rămânea de văzut.

Între timp, în noul său post, era preocupat să facă față provocărilor pe care se aștepta ca Uniunea Sovietică să le arunce în fața Americii și a aliaților ei democrați, după ce se va încheia războiul din Europa. Avea acum alt birou în altă încăpere cu un titlu diferit – totul foarte secret, căci șeful era practic singurul care anticipase amenințarea pe care mintea patologic suspicioasă a lui Iosif Stalin o reprezenta pentru lumea liberă.

Dar războiul din Europa continua să facă ravagii și, la începutul primăverii, Alistair primi un raport care îl făcu să pălească. În primele ore ale zilei de 9 aprilie, amiralul Wilhelm Canaris, condamnat la moarte ca principal organizator al complotului eșuat de asasinare a lui Hitler din 1944, împreună cu protejatul său, generalul-maior Konrad March, despre care se presupunea că participase și el la complot, au fost conduși în pielea goală spre spânzurătoarea din lagărul de concentrare Flossenbürg. În mod sigur, detaliile brutale ale spânzurării lor cu o coardă de pian aveau să fie prezentate de presă și, înainte ca Brad să le poată citi, Alistair îi dădu un telefon la Fabrica de cherestea Cramer din Meeker, Chicago, sperând că îl va găsi acolo, căci prefera să nu-l sune acasă. Avusese noroc. Alistair nu dorea să riște să audă vocea Joannei. În seara aceea, Brad îl invită pe Wilhelm să facă o plimbare după cină. Se întoarseră o oră mai târziu, iar Wilhelm avea ochii umflați și înroșiți de plâns. După ce Brad îl băgă pe băiat în pat, familia se strânse în jurul lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Joanna.

– Naziștii i-au spânzurat tatăl.

După toate reacțiile care erau de așteptat din partea lor la auzul acestei vești, Bobby, care venise acasă de la colegiu în weekend, întrebă:

– Asta înseamnă că o să-l ținem la noi?

Bobby privi la el cu o afecțiune atât de profundă, încât de abia putea vorbi.

Scanned with CamScanner

- Da, spuse el, îl vom ține la noi.

Două săptămâni mai târziu, la 23 aprilie, lagărul de concentrare Flossenbürg a fost eliberat de armata americană și la 8 mai 1945, cel de-al Doilea Război Mondial s-a încheiat în Europa.

Scanned with CamScanner

Capitolul 97

Ziua de 23 septembrie 1945 cădea într-o sâmbătă. În după-amiaza aceea, Victoria stătea cu lacrimile curgând pe obraji lângă patul de spital al mamei sale și o ținea de mână, în timp ce viața o părăsea pe aceasta încet. Tatăl și fratele ei stăteau în spatele ei, fiecare ținând mâna consolator pe câte un umăr, surprinși de intensitatea emoțională a durerii ei. Moartea nu fusese neașteptată și familia își luase rămas-bun de la soție și de la mamă cu mai mult timp în urmă. Elizabeth Grayson suferea de mai mulți ani de probleme de sănătate, combinate cu o înaintare rapidă și devastatoare a simptomelor bolii Alzheimer, diagnosticată la puțin timp după plecarea Victoriei. Când se întorsese acasă, mama ei, cea pe care o cunoscuse și iubise, nu mai era. Ultimul infarct avusese loc la ora patru în dimineața aceea. Fratele ei se aplecă la urechea ei.

– Există momente când pur și simplu trebuie să te împaci cu gândul și să renunți, surioară. Este cel mai bine.

Victoria scutură din cap.

– Nu, nu și se astă dată, spuse sora lui, cu lacrimile curgând șiroaie pentru cei la care nu putea renunța.

Victoria fusese chemată acasă din apartamentul unchiului ei din New York, unde sosise cu o zi mai înainte ca să definitiveze planurile cu firma de catering. În drum spre aeroport, îl pusese pe șoferul taxiului să o ducă mai întâi la Biblioteca Publică din

Scanned with CamScanner

New York înainte de deschidere şi lăsase un plic în fanta cutiei pentru corespondenţă. Era adresat maiorului Alistair Renault, cu instrucţiuni pentru bibliotecară, şi spunea că acesta se va întâlni la ora două cu trei bărbaţi în Sala Principală de Lectură. Scrisoarea alăturată includea numele ei complet, adresa şi numărul de telefon şi explica împrejurările în care supravieţuise. Şoferul de la taxi văzu cum clienta lui zăboveşte cu mâna pe fanta pentru scrisori după ce băgase acolo plicul şi lasă capul în jos abătută sau poate că se ruga ca aceasta să ajungă la destinaţie.

Bibliotecara la care ajunse plicul, respectă cu conştiinciozitate instrucţiunile, dar nu văzu nici un bărbat în uniformă militară cu gradul de maior – nici un fel de militar. Aveau loc mai multe întâlniri, era un grup de studiu al câtorva studenţi de colegiu, alţi trei bărbaţi pe care îi consideră cercetători, o adunare de bătrânei ciudaţi care se întâlneau acolo ca să le mai treacă timpul şi într-un colţ îndepărtat un grup vesel alcătuit din patru bărbaţi, unul mult mai în vârstă şi îmbrăcat mult mai ponosit decât ceilalţi, şi o femeie, o tânără doamnă îmbrăcată după ultima modă.

În după-amiaza aceea, înainte să plece, bibliotecara se gândi ce să facă cu plicul. Dacă ar fi fost al ei, ar fi vrut să ştie că nu fusese înmânat. Decise să-l deschidă cu speranţa că avea adresa expeditorului. Când termină de citit, simţi că i se opreşte respiraţia. Ce tragedie că scrisoarea nu a putut fi înmânată, dar cel puţin expeditoarea va şti că biblioteca îşi făcuse datoria. Scrise un bilet în care spunea aceasta şi îl puse împreună cu scrisoarea într-un alt plic, adresat expeditoarei şi îl aruncă în cutia poştală când plecă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 98

SEPTEMBRIE 1962

Alistair stătea la birou și mâzgălea, gândurile îi fugiseră de la manuscrisul la care lucrase de când redeschisese dosarele Libelulei. Se hotărâse să scrie o carte, deocamdată fără titlu, dar găsea el ceva. Era momentul să se gândească bine. Peste mai puțin de doi ani se va întoarce în Franța, prima lui călătorie acolo de când plecase la Washington în iulie 1944. Se ducea la Paris mai devreme și urma să stea la același hotel mic care îi plăcuse înainte de ocupație, atunci când se dusese acolo ca să aranjeze locuințele conspirative, posturile și intermediarii în vederea războiului iminent. Sâmbătă, 22 septembrie, urma să-i întâlnească pe ceilalți la hotelul din Cartierul Latin unde Bridgette reușise să rezerve locuri, într-un interval de timp așa de scurt.

– Este un loc liniștit, nu este obiectiv turistic și este departe de mulțimea înnebunită, le spusese ea.

Vor lua cina acolo sâmbătă seara, duminică, 23 septembrie, vor vizita ce mai rămăsese din fresca de pe zid, iar de acolo vor merge la La Petite Madeleine, unde vor ajunge la ora patru după-amiază. Librăria cu ceainărie era tot acolo, duminica era deschis și se pare că prospera, le spusese ea. Verificase. Nu putea spune dacă mai era acolo vechiul proprietar, căci membrii echipei nu știuseră niciodată numele acestuia, și nici Alistair nu le spusese cum îl cheamă.

Scanned with CamScanner

Dacă să meargă sau nu la Paris – acesta fusese subiectul conversației lor din urmă cu doi ani, când se apropia data celei de-a douăzecea lor aniversări. Dar fără Broscărița ce rost avea? În afară de soțiile membrilor Libelulei, nimeni nu voia să revină în Orașul Luminilor restaurat și existau alte locuri mai aproape de casă și mai puțin scumpe unde îi puteau aduce și pe copiii lor adolescenți. Discutaseră decizia până la 1 ianuarie, când Bridgette le propusese să meargă la o stațiune de pe plajă, în insula Hilton Head din Carolina de Sud de Ziua Muncii, în loc de 23 septembrie – ce mai conta acum, oricum?

Așa că elaboraseră planurile și făcuseră rezervările. Fuseseră cu toții de acord cu propunerea Labradorului și acceptaseră din toată inima să-l includă și pe Alistair. La fel de minioană, dar dispunând de calități manageriale indiscutabile, Bridgette rămăsese liderul grupului, își asumase sarcina de a organiza întâlnirile lor și de a servi ca sursă de sfaturi înțelepte pentru băieți, care încă o mai consultau pe măsură ce se apropiau de vârsta de mijloc. Alistair se așteptase ca soțiilor să le displacă faptul că se bazau atât de mult pe ea, dar acestea o adorau, la fel ca și copiii lor. Bridgette era singura divorțată și fără copii dintre membrii Libelulei, dar o încânta rolul de mătușă a progeniturilor băieților. Așa că tot ea fusese cea care, cu numai câteva zile în urmă, spusese că totuși ar fi bine să meargă câteva zile la Paris pentru această întâlnire, „în cazul în care este ceva adevărat în povestea lui John Peterson". Chiar și după toți acești ani, Bridgette tot mai nutrea o scânteie de speranță că linia în diagonală pe care cineva o trasase prea târziu pe planta de broscăriță de pe frescă însemna ceva. Dacă Broscărița era în viață, va fi acolo, susținea ea. Nu se poate să fi uitat locul, data și ora întâlnirii și va veni la librărie în data de 23 septembrie 1962, la ora patru, indiferent ce se va întâmpla. Puteau fi siguri de asta.

Dacă se decid să meargă, vor fi cele patru libelule și maiorul, fură de acord cu toții. Nu era o ocazie potrivită pentru o vacanță cu familia într-un oraș care le trezea atât de multe amintiri pe care ar fi preferat să le uite. Dar poate că vizita în Parisul din această zi va acționa ca un tratament, îi va ajuta să scape de miasmele și de pânzele

Scanned with CamScanner

de păianjen care încă îi mai învăluiau sau va reînvia coşmarurile alungate de mult de bucuriile supravieţuirii? Pentru ca drumul până acolo să nu fie un eşec total în cazul în care Broscăriţa – Victoria Grayson – nu-şi făcea apariţia, toţi în afară de Bridgette aveau să sosească cu câteva zile mai devreme şi să stea acolo unde vor dori până când se întâlneau apoi la hotelul La Rose. Toţi băieţii voiau să-i caute pe cei pe care îi cunoscuseră în timpul ocupaţiei, de pildă, Alistair, care plecase din Franţa fără să stabilească o modalitate de a rămâne în legătură cu oamenii lui. Pentru el, era vorba de Henri Burrell, omul lui din Paris, dar Bridgette aflase prin casele de modă de la Paris că persoanele ei de contact – *madame* Jeanne Boucher şi sora Mary Frances – muriseră cu câţiva ani în urmă.

Dar Alistair mai avea şi altă misiune. La trei zile după ce îl contactase pe fostul lui coleg din CIA de la Langley, primise un raport despre John Peterson. Omul decedase, dar soţia lui era încă în viaţă. Se numea Raina Desjardins şi locuia într-un sat francez din Normandia, numit Lion-sur-Mer. Alistair reflectase profund de când citise ultimul capitol din cartea lui John Peterson. Desenele mâzgălite pe biroul lui dovedeau acest lucru. Dacă execuţia fusese într-adevăr o înşelătorie pusă la cale ca să-i păcălească pe cei din SS, nimeni altul nu ar fi putut s-o execute decât vestitul colonel Derrick Albrecht, şeful serviciului de contrainformaţii a SD. Se îndrăgostise de Victoria Grayson şi orchestrase simulacrul de execuţie ca să-i salveze viaţa? Lumea nu avea să ştie niciodată. John Peterson nu menţionase în carte numele salvatorului ei, iar colonelul Albrecht Derrick fusese judecat pentru asasinarea unui candidat francez la Premiul Nobel pentru literatură şi executat prin ghilotinare la sfârşitul anului 1945.

***

Stând cu undiţele şi mulinetele pe malul Râului Alb, Bucky, Chris şi Brad se întâlniseră ca să discute valabilitatea afirmaţiei lui John Peterson şi să ia în considerare propunerea lui Bridgette de a merge la Paris. Petreceau întotdeauna un weekend cu Alistair

Scanned with CamScanner

la Meeker, în timpul sezonului de pescuit la păstrăv, data fiind marcată în calendar cu multe luni înainte, dar această întâlnire trebuia decisă rapid, deoarece Bridgette trebuia să știe ce hotărâseră ca să facă rezervările necesare. Alistair, ai cărui plămâni nu mai făceau față altitudinilor înalte, nu putea să vină. Venise la Meeker la întâlnirile de grup după ce Joanna și Jared, acum trecuți de șaizeci de ani, se mutaseră în Florida ca să-și mai atenueze durerile provocate de artrită și îl lăsaseră pe Brad în casa cea nouă și să aibă grijă de companie.

Soțiile și copiii lor erau îmbufnați numai la gândul că vor să meargă la Paris, mai ales fără ei. Deplasarea la Paris însemna anularea planurilor de la Hilton Head și pentru bărbați nu era un moment potrivit să lipsească de la serviciu. Brad trebuia să anuleze o deplasare în estul Texasului la o exploatare uriașă de cherestea. Bucky avea un termen limită foarte strâns pentru un proiect de construcții care, dacă reușea, i-ar fi umflat serios ciorapul cu cadouri de Crăciun, iar Chris avea mai multe întâlniri programate cu masteranzii lui pentru care întârzierea discutării subiectelor pentru lucrări ar fi putut avea repercusiuni asupra finalizării masteratului.

Cu alte cuvinte, dacă plecau la Paris, o mulțime de oameni ar fi fost nemulțumiți. Merita să facă atâtea sacrificii pentru o șansă atât de slabă ca o femeie pe care nu o văzuseră de optsprezece ani, care era probabil moartă, să vină la o întâlnire fixată în urmă cu douăzeci de ani? Și după atâția ani, își va mai aminti de ea – sau de ei, la urma urmelor – chiar dacă imaginea ei era imprimată pentru totdeauna în memoria lor, ca și când ar fi fost dăltuită în piatră?

La prima întâlnire, maiorul îi informase despre Victoria Grayson și le spusese că făcuse cunoștință cu omul care ordonase execuția ei, colonelul SS Derrick Albrecht. Dar acesta fusese omul care semnase pașapoartele lor de ieșire din Franța, semnătura lui era cât se poate de clară. Chris își amintea expresia de pe chipul îngâmfat al maiorului SS, atunci când se întorsese la tren după ce verificase semnătura din pașaport. Nu avea nici un sens – ofițerul SS care dăduse ordinul ca Victoria să fie executată semnase

Scanned with CamScanner

pașaportul care îi salvase de la tortura și moartea pe care i le aplicase ei. Era și acesta un alt mister în sprijinul teoriei mistificării.

– Amintiți-vă că Broscărița, adică Victoria, a propus data, ora și locul, spuse Chris.

– A fost de neclintit în privința aceasta, spuse Bucky. Dintre noi toți, ea a fost cea care și-a dorit cel mai mult să păstrăm legătura.

– Poate că este numai o dorință atât de puternică din partea mea, încât am ajuns să cred că este o realitate, pentru că execuția ei a părut suficient de reală, dar am sentimentul că este ceva adevărat în povestea lui Peterson, spuse Brad.

– Dacă acel colonel SS a aranjat evadarea ei, ar fi logic ca ea să fi fost la curent cu înscenarea, nu-i așa?

– Ei bine, nu există decât o singură cale să aflăm, spuse Bucky. Haideți să mergem s-o întrebăm.

Decizia fusese luată, își strânseră undițele și mulinetele și porniră spre casă, făcându-și în minte planurile de zbor. Libelula avea o întâlnire fixată de mult la Paris, la care trebuiau să participe.

Scanned with CamScanner

Capitolul 99

Cu două zile înainte să plece la Paris, Bridgette îi dădu un telefon celui mai bun prieten. Acesta locuia în California, la capătul celălalt al țării față de ea, care era la New York. Fu surprinsă când acesta ridică imediat receptorul, căci era detectiv principal la Departamentul Omucideri al Poliției din Los Angeles. Chiar și atunci când era în birou, dacă era ocupat, ruga centralista să noteze numele și numărul celui care îl suna, urmând să telefoneze el mai târziu, dar răspundea întotdeauna când suna Bridgette.

Ridică imediat receptorul din furcă:

– Hei, Bâtă, mă bucur să te aud. Ce mai faci?

Bridgette nu se mai supăra de mulți ani când fostul ei soț i se adresa cu porecla. Înțelesese că atunci, acum, întotdeauna Bridgette Loring era și va fi iubirea vieții lui. Căsătoria lor fusese o greșeală pe care o comisese când îl văzuse pe Steve Hammett, bărbatul sigur de el, înalt, robust, o amintire din copilăria ei inocentă, intrând în biroul ei de la studiourile Paramount cu pieptul plin de medalii și de panglici, cu tresele de sergent-major pe mânecă și cu Pasărea Furtunii, simbolul auriu al Diviziei 45 Infanterie cusută pe mâneca stângă a uniformei și se îndrăgostise de el.

– Ei, Bâtă, mă mai ții minte? o întrebase.

Se întorsese de la masa de croit cu o exclamație, căci nu-i venea să creadă. Nu putuse să întrebe decât atât:

Scanned with CamScanner

– Tot mai ai în portofel poza mea din anuarul liceului?

– Da, doamnă, spusese el, e chiar aici. Şi scosese fotografia, zdrenţuită şi decolorată, ca să i-o arate. Şi scrisoarea pe care mi-ai scris-o de la Colegiul Stephens.

Îl întrebase cum de o găsise.

– Mi-a spus prietena ta, Gladys, când am fost în permisie săptămâna aceasta la Traverse City. Întâmplător, era şi ea acasă. Poţi să ţi-o imaginezi pe fetiţa lu' mămica şi a lu' tăticu', cea nesigură de ea, speriată, Gladys Bradbury, acum stewardesă la American Airlines, cutreierând lumea?

– Da, pot să-mi imaginez, spuse Bridgette. Şi ai venit tocmai din California... ca să mă vezi pe mine?

– Păi pe cine? Trebuia să fiu sigur că eşti bine. Privirea lui îi examină cu atenţie faţa. Te simţi bine?

– Acum da, spuse Bridgette.

Şi ea mai păstra scrisoarea pe care i-o scrisese Steve la Colegiul Stephens şi în care o informa că pleacă peste ocean cu Divizia 45 Infanterie. Unitatea lui fusese prima care, în aprilie, eliberase lagărul de concentrare de la Dachau, aşa că atunci când Bridgette încălcase ordinele şi îi povestise despre perioada ei de detenţie de la Drancy ca să-i explice de ce avea coşmaruri şi nu dorea să facă sex, Steve înţelesese.

Dar în final, iubirea nu fusese suficientă. El avea nevoile lui şi ea le avea pe ale ei. Lumile lor se ciocneau. Lui Steve îi plăcea California, iar după ce fusese eliberat din armată, făcuse cerere şi intrase la Academia de poliţie din Los Angeles. După un an de căsătorie, lui Bridgette i se oferise un post la New York, la vestitul designer de modă Norman Norell, primul care văzuse că este nevoie şi de o linie de îmbrăcăminte pentru femeile mici de statură.

Divorţaseră după optsprezece luni şi se despărţiseră trişti şi înlăcrimaţi pe treptele tribunalului, dar uniţi într-o prietenie care rezistase probei timpului şi a distanţei, altor iubiri şi despărţiri şi incompatibilităţii dintre interesele, gusturile şi scopurile lor.

Aşadar, fostul soţ şi actualmente cel mai bun prieten ascultă cu o strângere de inimă când îi spuse că pleacă în ziua următoare la Paris, oraşul coşmarurilor şi al tinereţii ei irosite. Nu voia ca Steve

Scanned with CamScanner

să și facă griji dacă va vedea că nu răspunde la telefonul de duminică din acest weekend. Cât fuseseră căsătoriți, îi vorbise de prietena ei despre care se credea că fusese executată. Făcuse parte dintr-un grup OSS în care lucrase și Bridgette, dar nu-i dăduse mai multe amănunte. Erau căsătoriți când Bridgette se întorsese de la întâlnirea de la New York, cu o libelulă tatuată pe sânul stâng, chiar deasupra inimii.

– Nu întreba nimic, spusese ea, și el nu întrebase.

Își imagina că tatuajul are o legătură cu „băieții" și cu bătrânul căruia îi spunea „maiorul" și cu care se dusese să se întâlnească. Lui Steve îi plăcea că au legături strânse și erau apropiați. Bridgette avea nevoie de o familie.

– Așadar, chiar dacă este în viață, dacă femeia de care îți amintești s-a schimbat și... și nu mai simte aceeași căldură după atâția ani? întrebă Steve.

– Atunci nu va veni la ceainărie, spuse Bridgette.

Are dreptate, își zise Steve. Întotdeauna fusese cu un pas înaintea lui în privința raționamentului, dar tot nu voia s-o lase să se ducă.

– Da, dar să te întorci în orașul ăla, Bridgette... Știi ce riști?

– Știu, spuse Bridgette.

– Dacă este în viață, nu pot să-ți aducă băieții această informație și să iei legătura cu ea undeva, oriunde în altă parte decât la Paris?

– Da, se poate și așa, desigur.

– Atunci pentru ce naiba te duci?

– Ca să mergi înainte, Steve, uneori trebuie să faci un pas înapoi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 100

Parisul în septembrie. Zile calde, nopți reci, cer însorit, minunat. Era Parisul de pe vremea mamei lui – firește, mai modern, dar magia orașului din vremea copilăriei lui Monique Barton fusese restabilită. Bucky remarcă în mod deosebit florile. Acestea reveniseră în parcuri, la colțurile străzilor și în balcoane, în coșurile de pe biciclete și în sacoșele cumpărătorilor, explozii ale unui cosmos multicolor, anemone japoneze, dalii și ultimii trandafiri ai sezonului, un peisaj stabil în jurul căruia vibra energia reînnoită, haotică și glorioasă a Parisului.

Preocupat de misiunea și de destinația sa, Bucky înregistra numai cu un interes superficial diferența dintre Parisul pe care îl părăsise și cel în care revenise acum. Și acum, ca și atunci dorea să-și găsească tatăl. Prima oprire după ce se instalase la hotelul din Passy-Auteuil fusese la vila mătușii sale. O va vizita pe *madame* Duprée și pensiunea mai târziu, dacă mai erau acolo. Acum, ca și atunci, mătușa Claire nu știa că este la Paris. Bucky nu simțea că s-a schimbat foarte mult față de ultima dată când sunase la ușa casei ei.

Îi deschise o servitoare și Bucky se prezentă cu textul învățat și repetat încă în 1942. Fata îl conduse într-o încăpere plăcut luminată de soare și Bucky se așeză pe unul din scaunele somptuos tapițate. Mătușa lui, cu părul argintiu, dar tot zveltă și mlădie la vârsta de șaizeci și doi de ani, intră în încăpere câteva clipe mai

Scanned with CamScanner

târziu, exprimându-şi într-o franceză cântată bucuria că îl vede. Vocea ei dulce suspină când răspunse la întrebarea pe care venise să i-o pună nepotul:

– Unde este înmormântat tata?

– Am să te duc acolo, spuse ea.

Dar mai înainte, îi spuse Bucky, mai avea încă ceva de făcut şi îi explică.

Traversă strada şi intră în parcul unde se întâlnise cu bărbatul care hrănea porumbeii în ziua aceea rece de iarnă şi se îndreptă spre platanul de lângă pârâiaş. Scorbura din copac era tot acolo şi Bucky, sperând ca aceasta să nu fi devenit locuinţa unei creaturi care se va năpusti împotriva intrusului, băgă mâna în ea. Degetele lui dădură peste ceva ca un fel de plastic întărit de vreme. Scoase cu grijă obiectul şi inima începu să-i bată puternic, în timp ce desfăcea ambalajul impermeabil care acoperea un plic. Deschise plicul şi scoase o scrisoare datată 17 august 1944. Aceasta începea aşa: „Dragă fiule".

***

Alistair găsi repede casa Rainei Desjardins din Lion-sur-Mer, consultând sursa tuturor informaţiilor dintr-un sat, şi anume pe preot. Se hotărâse să nu telefoneze dinainte, pentru ca femeia să nu-l poată refuza. Credea că cea mai bună abordare era să bată pur şi simplu la uşa ei cu cartea lui John Peterson în mână – un dar de la biblioteca locală, căci numai o singură persoană o mai împrumutase, iar Alistair făcea contribuţii generoase la acţiunile pentru strângerea de fonduri.

O găsi în casă, de unde ieşea rareori, numai ca să-şi vadă de grădină, după cum afirmase preotul.

– Este cam retrasă şi inabordabilă de când i-a murit marea iubire, spusese acesta. Iar noi, cei din parohie, avem grijă de ea cum putem mai bine.

Dar Raina Desjardins îl invită aproape cu bucurie când Alistair îi explică în franceză, pe cel mai dulce ton, că era un admirator al

Scanned with CamScanner

lucrării regretatului John Peterson și venise tocmai din America să stea de vorbă cu ea despre carte, dacă era așa de amabilă. Presupunea că femeia este trecută de 70 de ani, iar casa ei mirosea a urină de motan stătută, dar, din fericire, vinovații nu se vedeau pe nicăieri, își spuse Alistair, în timp ce se așeza pe un scaun în salonul ei înghesuit. Alistair prefera câinii, dacă era nevoie să-ți împarți habitatul cu un patruped. Refuză ceaiul oferit și trecu direct la subiect, căci dorea să-l măgulească pe autor pentru documentație și pentru atenția deosebită acordată detaliilor. Raina Desjardins fu încântată de laudele lui și spuse că îl va ajuta cum poate.

Alistair spuse că îl interesa în mod special sursa pe care o folosise John Peterson pentru ultimul capitol din cartea sa. Se gândea că poate îl cunoaște pe omul respectiv și ar dori să-l contacteze cât timp mai stă în Franța.

Femeia trebui să-și pună ochelarii ca să-și împrospăteze amintirile legate de ultimul capitol.

– O, da, spuse ea, bătând cu degetul în ultima pagină. Îmi amintesc foarte bine că Jean mi-a povestit despre bărbatul din acest capitol. Nu-i venea să creadă că avusese norocul să-l cunoască. Restul capitolelor sunt inventate, sunt rezultatul imaginației lui Jean, dar acesta este adevărat. A dorit întotdeauna să scrie despre spioni și când a vorbit cu acest om i-a venit ideea subiectului și a titlului acestei cărți. S-au cunoscut într-un bar din Germania.

– Știți cum îl chema?

– Nu. A trecut atâta timp... Raina Desjardins se lumină la față. Dar mai am însemnările din jurnalul intim al lui Jean pentru această carte, spuse ea. Poate că numele lui este acolo. Ați vrea să le vedeți?

– Da, aș dori foarte mult să văd jurnalul domnului Peterson, spuse el. Sunt fascinat de lucrarea concetățeanului meu.

Alistair acceptă în cele din urmă o ceașcă de ceai, iar gazda îl lăsă singur ca să citească, în timp ce ea își vedea de grădină. Jurnalul era o încâlcitură. Trebuia să ai răbdare ca să descifrezi mâzgăliturile lui, dar femeia îi trezise speranțele când îl menționase pe omul din bar și apoi era dator față de Libelulă să nu lase nici o pistă necercetată. Toți

Scanned with CamScanner

începuseră să creadă că era ceva adevărat în povestea lui Peterson. Chiar dacă Victoria nu venea la ceainărie, Alistair nu voia să creadă că asta înseamnă că nu mai este în viață. Dacă exista cea mai mică șansă să găsească un nume care să-l ducă la adresa ei actuală, merita timpul și efortul lui într-o casă care mirosea a litieră.

Și găsi indiciul la jumătatea însemnărilor autorului. Plămânii îi protestară când făcu descoperirea și avu o criză de sufocare. Sursa era Karl Brunner. Acesta afirma că fusese șoferul unui important colonel SS din Franța în timpul ocupației germane. Nu oferea alte informații cu privire la el însuși, la alte persoane sau funcții oficiale ale autorului, dar Alistair nici nu avea nevoie de ele. Îl recunoscu în persoana vorbitorului pe colonelul Derrick Albrecht și ghici identitatea femeii pe care o salvase de la execuție. Întreaga conversație între John Peterson și sergentul german beat era așternută negru pe alb în paginile jurnalului autorului. Vorbea despre respectul și admirația șoferului pentru superiorul lui și despre iubirea colonelului pentru frumoasa lui parteneră franceză de scrimă, care nu-i împărtășea sentimentele. Când superiorul ei descoperise că este spioană a Aliaților, imaginase o schemă ca s-o salveze de plutonul de execuție, iar planul se potrivea aproape cuvânt cu cuvânt cu textul din ultimul capitol al cărții lui John Peterson. În jurnalul său – dar nu și în carte, ca să-l protejeze pe șofer – autorul inclusese chiar un paragraf din cuvintele lui Karl Brunner:

O iubea. Ar fi făcut orice pentru ea. A și omorât un om pentru ea. L-a otrăvit pe un scriitor francez cunoscut ca s-o salveze de Gestapo. Mie mi-au dat drumul să plec, dar el a mers la închisoare, iar francezii i-au tăiat apoi capul cu ghilotina. După execuția lui, m-am apucat de băut când amintirile despre el erau prea puternice.

John Peterson nu menționa că femeia pe care o salvase colonelul din fața plutonului de execuție era americană, așa că Alistair presupuse că acesta credea, la fel ca și șoferul, că Victoria era franțuzoaică, de aceea afirma că locuiește undeva în Europa.

Scanned with CamScanner

Alistair reuși să tragă aer adânc în piept, ignorând mirosul din încăpere.

– Ei bine, naiba să mă ia! spuse el. Naiba să mă ia!

***

Brad și Chris stăteau în fața impunătoarei vile ocupate cândva de generalul Konrad March.

– Arată la fel, nu ți se pare? întrebă Brad.

– Exact așa cum îmi amintesc, fu de acord Chris. Mă întreb dacă cei care locuiesc acum aici sunt locuitorii evrei inițiali sau copiii lor.

– S-ar putea să fie proprietarii, dacă au reușit să fugă din Paris înainte să fie arestați.

– Generalul March nu părea genul de om care să locuiască într-o casă confiscată de la o familie transportată de aici într-un vagon de vite, spuse Chris.

– *Madame* Gastain trebuie să știe, spuse Brad arătând spre casa de alături.

Acolo se gândeau să facă următoarea vizită împreună. Brad fusese mai întâi să-l vadă pe căpitanul Claude Allard, persoana lui de contact de la OSS și proprietarul firmei de pescuit unde fusese angajat. Bătrânul căpitan de ambarcațiune fluvială rămase cu gura căscată când aruncă din întâmplare o privire pe fereastra biroului și îl văzu pe Brad pășind pe puntea care ducea spre barca lui, ca să se prezinte la lucru ca întotdeauna. Deschisese imediat ușa larg de perete și ieșise să-l întâmpine la jumătatea drumului. Desfăcuse larg brațele și spusese în franceză:

– Băiatul meu, băiatul meu! Credeam că ai murit!

Chris avu parte de aceeași primire șocată, dar călduroasă când îl vizită pe Jules Garnier, directorul de personal pensionat de la Sorbona. Soția acestuia îl conduse în grădină, unde soțul ei toaleta tufele de trandafiri.

– Uite cine a venit, spuse ea, iar Jules se întoarse și mijì ochii încețoșați de cataractă ca să-l vadă pe Chris.

– Sfântă Născătoare! exclamă el. Mă înșală ochii? Poate fi oare adevărat? *Herr* Bauer, dumneata ești? Chiar ești în viață?

Scanned with CamScanner

Brad apăsă pe soneria doamnei Gastain, întrebându-se şi el, şi Chris dacă o să le deschidă tot bătrânul servitor. Deja bătrân atunci când îl cunoscuseră în 1942, valetul care o slujise atâta timp plecase probabil să-şi primească răsplata în ceruri. Nici unul dintre ei nu era pregătit când Hans Falk deschise uşa. După primele clipe de şoc reciproc provocat de recunoaştere, Hans rosti cu aceeaşi înclinare rigidă din totdeauna:

– Domnilor, ce plăcere să vă revăd după atâta timp şi ce bine arătaţi. Să-i spun doamnei Gastain că aţi venit în vizită?

Americanii nu au timp de politeţuri când vor să-şi exprime sentimentele. Brad şi Chris îl îmbrăţişară, iar Hans îi strânse la rândul lui în braţe cu ochii plini de lacrimi. Merseră în salonul pe care Brad şi-l amintea şi se informară reciproc, în timp ce o aşteptau pe *madame* Gastain. Hans vorbi primul. Când îşi dăduse seama că va fi arestat în curând, generalul îl trimisese pe aghiotantul său să se ascundă în nişa secretă pentru preoţi din casa vecinei lui. Nu fusese de faţă la arestarea generalului-maior March şi avea să regrete întotdeauna că nu fusese alături de el, dar generalul nu dorise aceasta. În 1945, când bătrânul majordom al doamnei Gastain încetase din viaţă, Hans îi luase locul. Nu voia să se mai întoarcă în ţara care îl executase pe unul dintre cei mai buni şi mai devotaţi soldaţi şi generali ai săi. *Madame* Gastain era bine, cu excepţia faptului că suferea din când în când de crize de artrită. Fusese nevoită să vândă cele mai multe dintre tablourile vechilor maeştri, dar primise suficienţi bani pe ele ca să ţină casa aproape în acelaşi stil cu care se obişnuise. Acum Hans dorea să afle veşti despre Wilhelm. Era mulţumit? O ducea bine în America? Câţi ani avea?

La întrebările lui Hans, Brad răspunse da, da şi douăzeci şi şase. Absolvise Universitatea Regis, o instituţie catolică de prestigiu din Colorado şi dorea să devină preot. Ochii lui Hans se umplură din nou de lacrimi.

– Tatăl lui ar fi fost mândru de el.

Scanned with CamScanner

Capitolul 101

– Suntem gata?

– Suntem gata.

– Atunci, hai să mergem, spuse Bridgette.

Era duminică după-amiază, 23 septembrie 1962. Alistair și echipa Libelula se cazaseră la hotelul La Rose încă de sâmbătă și se adunaseră la cină în seara aceea. Fusese o întâlnire sobră, însenințată de relatările lui Brad, Chris și Bucky despre revederea cu persoanele pe care veniseră să le vadă. Chris reușise să găsească chiar și ferma oamenilor care îl ascunseseră de nemți cu riscul vieților lor atunci când aterizase în Franța. Cei doi muriseră, ferma era condusă acum de fiul pe atunci adolescent, care fusese și el complice când îl ascunseseră în șopronul cu fân. Bărbatul adult de acum își amintea experiența băiatului de odinioară.

Bucky îi făcuse o vizită doamnei Duprée, care mai avea pensiunea, dar aceasta era scoasă la vânzare.

– Sunt prea obosită și nu mai am răbdare să mă ocup de ea, spusese *madame* Duprée. Bărbații din generația de astăzi... nu sunt făcuți din același aluat ca bărbații din tinerețea dumitale.

Când îi deschise ușa, chipul cumsecade, obosit, rareori atins de un zâmbet – cel puțin din câte o cunoștea Bucky – exprimă o asemenea explozie de bucurie a recunoașterii, încât era ca și când ar

Scanned with CamScanner

îi răsărit brusc soarele deasupra unui peisaj întunecat. Îl strigase pe nume și îi cuprinsese obrajii în palme.

– Trebuie să mă conving că ești real. Palmele îmi vor confirma ceea ce ochilor nu le vine a crede.

Bridgette adăugă și ea o relatare emoționantă. Cu o zi înainte făcuse o vizită la Casa Boucher și fusese zărită de una dintre fetele designer care încă mai lucrau acolo. Bridgette nu intenționase să se anunțe, dar tânăra fusese sincer bucuroasă să o revadă și insistase să o ducă sus, în sala de expoziție. Proiectele de modă desenate de Bridgette erau expuse pe un perete, sub sticlă, inclusiv cele în care făcuse minuni ca să ascundă trupul diform al doamnei Richter.

– A fost dorința doamnei Boucher ca aceste desene să rămână ca un omagiu permanent adus talentului și curajului dumitale, *mademoiselle* Dufor, spusese fata.

Bridgette nu pomeni de vizita ei la Drancy. Deși nu avusese intenția, în dimineața aceea își făcuse curaj și se urcase în metroul care ducea la complexul în formă de U din cartierul de nord-est al Parisului. Se despovărase de mult de amintirea fizică a timpului petrecut la Drancy, căci donase sulul de muselină Muzeului Holocaustului din Ierusalim. Se oprise în fața porților deschise și nu intrase, privind înăuntru. Cum mai schimbă timpul lucrurile, își spuse ea, uitându-se la clădirea care revenise la destinația inițială de locuință. Îi urmărea pe oamenii care veneau și plecau la treburile lor zilnice în curtea în care zăcuseră și pieriseră mii de oameni, vedea copii care se jucau, femei care bârfeau, biciclete parcate, vehicule de jucărie împrăștiate în fața ușilor apartamentelor, jardiniere pline cu flori la ferestre. Se aștepta să vadă fantome ieșind în întâmpinarea ei și să audă cum îi răsună în urechi țipetele celor suferinzi și să i se încrețească pielea pe ea la simpla amintire a soților Richter, dar locul acela nu avea nici o putere asupra ei. Respirația îi rămăsese regulată, ritmul inimii constant. Steve ar fi fost mândru de ea. Îi părea bine că venise.

Alistair se abținu să le dea vreo veste. Dacă Victoria își făcea apariția la întâlnirea de la ceainărie, la ora patru, informația lui ar fi fost

Scanned with CamScanner

oricum controversată, iar dacă nu venea, urma să le împărtășească conținutul însemnărilor lui John Peterson abia după ce se vor întoarce acasă și sursa lui de la sediul CIA va confirma într-un fel sau altul existența Victoriei Grayson în Statele Unite. Deocamdată, cel mai bine era să nu le trezească speranțe false. Dar avea altă surpriză pentru membrii grupului: Henri Burrell, omul lui din Paris, venea și el la La Petite Madeleine.

Erau acum în ultima parte a călătoriei lor într-un microbuz închiriat. A doua zi plecau cu toții acasă, înapoi la viețile lor și la cei dragi pe care îi părăsiseră. Dar mai întâi aveau să meargă în strada Surorilor Caritații ca să vadă fresca de pe zidul mănăstirii, pe care Alistair nu o văzuse niciodată.

– O, pe Dumnezeul meu! exclamă Brad când opriră în fața tabloului.

Încet, cu chipurile încordate de emoție, membrii Libelulei coborâră din microbuz și se apropiară de peisajul acvatic. Un trecător îi luă drept turiști. Locuia în zonă și era obișnuit cu respectul pe care îl arătau vizitatorii acestui obiectiv impresionant din cartierul lui, un memorial consacrat celui de-al Doilea Război Mondial. Fresca, ușor decolorată, dar cu detaliile foarte clare, era în realitate mai frumoasă decât își imaginase Alistair. Îi luă respirația. Fusese protejată cu o placă de plexiglas și alături de ea fusese fixată în zid o placă de bronz pe care scria în franceză: ACEASTĂ FRESCĂ A FOST PICTATĂ CA OMAGIU ADUS FRUMUSEȚII PENTRU OAMENII DE PE STRADA SURORILOR CARITĂȚII PENTRU A SFIDA URÂȚENIA RĂZBOIULUI. CREATĂ ÎN SEPTEMBRIE 1942. ARTIST NECUNOSCUT.

Nici un semn nu desfigura suprafața de plastic, cu excepția unei singure linii trase cu creionul în diagonală peste trupul turtit al unei plante de broscăriță, ușor decolorată. Alistair și cei patru membri ai Libelulei stăteau nemișcați în fața semnului codificat, apoi se întoarseră să privească muți unul la altul. În cele din urmă, Bridgette spuse:

– Am face bine să ne mișcăm, băieți. Broscărița ne așteaptă.

O găsiră așteptând cu fața spre ușă, așezată la locul ei obișnuit din ceainărie, cu aceeași privire expectativă de speranță și teamă

Scanned with CamScanner

pe chipul ei frumos, care se ofilise în toți acești ani când crezuse că erau pierduți pentru ea.

– Bună, băieți, spuse ea ridicându-se în picioare cu ochii plini de lacrimi.

***

Sâmbătă seara la New York. Sunetele clopotelor de la Westminster scoase de pendula Waterbury din hol bătură ora șase, când soarele de septembrie cobora peste vârful copacilor din Central Park. La Paris era duminică, trecut de miezul nopții. Bărbatul distins care stătea de pază lângă telefon în apartamentul lui de pe Park Avenue așteptase toată ziua să audă telefonul sunând, deși știa că nu este cazul să aștepte nimic până după ora patru, ora Franței. Era ora la care soția lui avea o întâlnire la Paris la o ceainărie cu prieteni pe care nu-i mai văzuse de optsprezece ani. Trebuia să-i spună dacă aceștia veniseră.

Sau nu.

Acest „sau nu" îl îngrijora cel mai mult, dar cel puțin soția lui va avea un răspuns la întrebarea care nu-i dădea pace de ani întregi: Prietenii ei din război mai erau în viață sau nu? El știa foarte puțin despre ceea ce se ascundea în spatele acestei întrebări. Victoria nu-l lăsase decât să arunce câte o privire din când în când în perioada de doi ani din trecutul ei care altfel nu era o istorie prea complicată. Tot ceea ce știa cu adevărat era că, în acei doi ani, ea și acești prieten deosebiți, toți americani – trei bărbați și o femeie – serviseră împreună în cadrul OSS într-un grup care acționase la Paris în timpul războiului. În toți acești ani, nu reușise să se desprindă de speranța că aceștia supraviețuiseră. El acceptase, dar nu reușea să înțeleagă devotamentul ei nezdruncinat pentru patru oameni despre care nu știa nimic, nici numele adevărate, nici de unde erau, nici cu ce se ocupau, absolut nici un detaliu despre familiile lor.

– Este greu de explicat, spusese Victoria.

Scanned with CamScanner

Aşa că acordase sprijinul deplin şi binecuvântarea sa acestei deplasări, sperând el însuşi că îi va oferi soţiei lui eliberarea de acele vremuri. Poate că atunci îi va povesti şi despre acei ani, despre bărbaţii pe care îi cunoscuse şi care bănuia că încă mai bântuiau prin memoria ei. Despre unul ştia şi el. Fratele ei, Lawrence, îi mărturisise că Victoria fusese îndrăgostită nebuneşte de un bărbat pe care îl ştia încă din copilărie, un pilot RAF doborât în Franţa.

– Sora mea a reuşit să-i găsească mormântul lângă Paris şi a adus trupul neinsufleţit ca să-l înmormânteze le Williamsburg, dar după aceea s-a despărţit de amintirea lui, Richard, îi spusese Lawrence. Este ceea ce şi-ar fi dorit şi Ralph.

Celălalt bărbat era necunoscut, dar Richard bănuia că era cineva pe care Victoria îl cunoscuse la Paris şi era mort, tot o victimă a acelor vremuri.

Erau anumite lucruri mărunte care îl făceau să creadă că mai resimţea efectele legăturii cu acel bărbat.

– Nu mai faci scrimă. De ce? întrebase Richard, când văzuse zecile de fotografii dintr-un album de familie cu ea în costum complet de scrimă şi tăieturile din ziare cu articole despre premiile ei la concursurile de floretă. Îi luase albumul din mână.

– Nu mă mai amuză, spusese ea.

Mai târziu, tatăl ei îi spusese că nu mai luptase de când se întorsese „de acolo" – aşa numea el perioada din Franţa.

Când începuseră să iasă împreună, Victoria căzuse rău la un moment dat şi se rănise la obraz. Richard scosese batista ca să-i şteargă sângele, dar Victoria îşi smucise capul într-o parte.

– Ce este? întrebase el, îngrijorat că îi înţelesese greşit intenţia.

– Nimic, spusese ea. Numai că... am avut o senzaţie de déjà-vu.

Avea coşmaruri şi murmura cuvinte neinteligibile în somn, dar rostite cu atâta patos, încât nu puteau proveni decât dintr-o sursă de remuşcări profunde. Ce Dumnezeu se întâmplase „acolo"? După un timp, murmurele încetaseră, mai ales după ce apăruseră copiii. Într-o zi o întrebase:

– Victoria, eşti fericită?

– Firește că sunt, exact aşa cum am promis.

Scanned with CamScanner

– Cui?

Victoria îl sărutase.

– Unui prieten pe care l-am cunoscut în Franța, spusese ea.

Și apoi fusese ziua aceea când o libelulă aterizase pe mâna ei. Erau la un picnic cu fetele pe malul lacului din Central Park și Victoria privea fascinată roiul de libelule care se jucau la suprafața apei, iar apoi dintr-odată una dintre ele se desprinsese de grup și aterizase pe mâna Victoriei. Fetele țipaseră, dar soția lui o privise cu un zâmbet pe care nu-l va uita niciodată. După câteva clipe, libelula își luă zborul, iar Victoria spuse:

– Richard... tu crezi în semne?

– Dar tu? întrebase la rândul lui, știind instinctiv că libelula avea legătură cu „acolo".

– Da. Cred că unul tocmai a aterizat pe mâna mea.

– Atunci înseamnă că trebuie să existe și așa ceva, spusese el și observase că în anii următori păruse ceva mai împăcată cu trecutul.

Telefonul sună și explozia bruscă de sunete în încăperea tăcută îl făcu să sară în sus. Era singur în apartament în această seară. Dăduse liber servitorilor; bucătăreasa îi lăsase mâncare pregătită în cuptor, fiicele lui, în vârstă de cinci și, respectiv, șapte ani, își petreceau weekendul în Connecticut, la bunici.

– Alo, spuse el cu vocea gâtuită.

– Richard, iubirea mea, îmi pare rău că sun așa de târziu. Am... am fost copleșită.

Richard, iubirea mea. Nu-i spusese niciodată așa și avea o căldură în voce pe care nu o mai auzise niciodată.

– Ai avut o călătorie reușită? întrebă el cu inima strânsă.

– Foarte. Mâine vin acasă. Am așa de multe să-ți povestesc. Să-ți împărtășesc. A venit timpul, Richard.

– Abia aștept, spuse el.

***

Doi ani mai târziu, pe lista bestsellerurilor din *New York Times* apăru o carte scrisă de un autor despre care nu se auzise până

Scanned with CamScanner

atunci, dar foarte cunoscut ca o adevărată legendă în domeniul despre care scria. Titlul ciudat al cărții atrăsese atenția întregii țări, la fel ca și ilustrația de pe copertă. Aceasta reprezenta un uimitor peisaj pictat pe zidul vechi al grădinii unei mănăstiri, iar deasupra, cu litere în relief, foarte bine adaptat la conținut, după cum susțineau recenziile, titlul: *Semnul de pe zid.*

Scanned with CamScanner

În vâltoarea celui de-al Doilea Război Mondial, cinci tineri americani idealiști primesc câte o scrisoare misterioasă de la Oficiul pentru Servicii Strategice, în care li se pune întrebarea dacă sunt dispuși să lupte pentru țara lor. Sunt oameni care provin din medii foarte diferite – un atlet texan cu rădăcini germane, un membru al înaltei societăți, fiu al unei franțuzoaice și al unui afacerist bogat, un pescar din Midwest, sărac lipit pământului, o creatoare de modă orfană și o frumoasă floretistă –, dar cu toții răspund acestei chemări a datoriei, deși fiecare are un motiv ascuns. Legătura dintre ei se cimentează pe loc, într-un grup pe nume Libelula.

La puțin timp după terminarea stagiului de pregătire, sunt parașutați în spatele liniilor inamice și își preiau identitățile false, izolați unii de alții. Nu pot comunica între ei decât prin intermediul unei cutii poștale secrete, dar sunt în permanent contact cu puternica elită nazistă care ține Parisul sub asediu.

Astfel începe un joc dramatic și plin de suspans de-a șoarecele și pisica, în care tinerii americani încearcă să rămână nedescoperiți, până când unul dintre ei este prins și dus în fața plutonului de execuție. Să fie oare lucrurile așa cum par sau e vorba despre spionaj de înaltă clasă?

„Stilul impecabil al lui Meacham și tensiunea pe care o tai cu cuțitul evocă dramele zilnice ale vieții din Parisul cucerit de Reich. Poate că ocupația nu a durat decât puțin peste patru ani, dar celor siliți s-o îndure li s-au părut o mie."
Bookpage

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6742-7
9 786063 367427

eBook disponibil

Scanned with CamScanner